ÇİÇEK KIZLAR ve DELİ DİVANE'NİN YAZARI

NEHİR ERDEM

HUYSUZ RUHSUZ

müptela

Huysuz ve Ruhsuz
Nehir Erdem

Yayın Yönetmeni: Zeynep Bakır
Yayın Koordinatörü: Tuğçe Nida Sevin
Editör: Esra Baş Yalnız
Kapak Tasarımı: Şükrü Karakoç
Grafik Tasarım: Kübra Tekeli
1. Baskı, Temmuz 2015, İstanbul
ISBN: 978-605-9021-36-4
© Müptela Yayınları, 2015
© Nehir Erdem, 2015
Sertifika No: 11407
Yayınevi Logosu: Şükrü Karakoç
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Müptela™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34 - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

NEHİR ERDEM

NEHİR SERİSİ

HUYSUZ VE RUHSUZ

müptela

Yazardan, okuyucusuna...

Kitap sayfalarında yeniden hayat bulan üçüncü kitabım olsa da benim için ilk olan hikâyemi, tüm heyecanı ve acemiliğiyle sizlerle buluşturmanın keyfi içerisindeyim. Umarım yüzünüzde tebessüm ve keyifle son sayfaya kadar gelirsiniz.

Bu yol tek başına yürünmüyor. Benimle yürüdüğünüz için hepinize yürek dolusu teşekkürler.

EKSİKLİĞİNİZ BENDEN UZAK OLSUN...

Nehir Erdem...

Beni ben yapan nefesdaşım,
MİTAT BODUR'a ithaftır...

BÖLÜM NOTLARI

1. **BÖLÜM** Hey sen kapıdaki... Tut şu kadını. Bize ait bir projeyi alıp gidiyor.
2. **BÖLÜM** Duydunuz zilin sesini...
3. **BÖLÜM** Ağabeyim senden öyle bir bahsetti ki son model süpürgesinin üstünde bir cadı bekliyordum.
4. **BÖLÜM** Kızlar çikolatalı şeylerden yemez mi?
5. **BÖLÜM** Uyuyan güzel gibi görünsen de, sivri dilli küçük hanımdan fazlası değilsin.
6. **BÖLÜM** Hangi adam kendine Bal Böceği dedirtir?
7. **BÖLÜM** Hanımlar, beyler... Sevgilimle tanışın...
8. **BÖLÜM** Her gece bıkmadın mı rüyama gelmekten?
9. **BÖLÜM** O elini çek kardeşimin üstünden...
10. **BÖLÜM** Güzelim neden bu kadar düşünceliymiş bakayım?
11. **BÖLÜM** Ve unutmadan, Yağız benim. Sen sadece geçici fahişelerinden birisin.
12. **BÖLÜM** Son darbeyi sen vurdun Yağız...
13. **BÖLÜM** Hayatımın içine sıçayım...
14. **BÖLÜM** Ya seninle, ya hiç Doğa.
15. **BÖLÜM** Oysa şimdi bir savaşın iki ayrı tarafıydılar.
16. **BÖLÜM** Beni yoran sensin Yağız.
17. **BÖLÜM** Her gece benimle olduğunu hayal ederek uyuyacaksın Doğa...

18. **BÖLÜM** Evlen benimle...
19. **BÖLÜM** Ona bir şey olursa ben dayanamam...
20. **BÖLÜM** Sen benimsin Doğa...
21. **BÖLÜM** Beni özlemedin mi?
22. **BÖLÜM** Ne bitmez intikammış lan...
23. **BÖLÜM** O Benim
24. **BÖLÜM** Bana olan bağlılığının ispata ihtiyacı yok.
25. **BÖLÜM** Sana ihtiyacım var Yağız... Elimi tut.
26. **BÖLÜM** Seni sevmemi sağladığı için teşekkür ederim kalbine.

1. BÖLÜM

Hey sen kapıdaki... Tut şu kadını.
Bize ait bir projeyi alıp gidiyor.

"Yahu kızım, bizimle çalışsan kıyamet mi kopar? Ne işin var el âlemin şirketinde?"

"Kemal, kaç kere daha konuşacağız bunu? Ben kendi ayaklarımın üstünde durmak istiyorum. Siz olmadan da bir şeyleri başarmak istiyorum. Zaten Koray abim ve Tolga abim yeterince üstüme geliyor. Bari sen yapma."

"Yapma Kemal, etme Kemal, sen anlayışlısın Kemal... İyi tamam ama bak, başvurduğun şirket büyük. Sahipleri çakal... Hele yönetimin başındaki adam bildiğin bir haydut... Lan gitme kızım ya..."

"Abiiii yeter ama yaaaa... Adam beni yiyecek değil ya. Haydutsa haydut. İşimi yapar, gerisini sallarım. Siz beni böyle yetiştirdiniz zaten. Sence bende bir hayduda pabuç bırakacak göz var mı?"

Doğa abisinin kıkırtısını duyduğunda içi rahatladı. Kemal'i yumuşattı mı bu iş tamamdı.

"Yok, gerçekten de. Sen bize bile kök söktürüyorsun."

"Eh, kimlerin kız kardeşiyim ki ben? Hadi öptüm aşkım, sabah erken kalkacağım. Yatayım ben."

Doğa telefonu kapatıp keyifle yatağının sıcaklığına gömüldü. Yeni bir hayata başlayacak olmanın umudu ile gözlerini kapattı.

Sabah uykudan uyanmak her zamanki gibi çok zordu Doğa için. Büyük bir heyecan duymasa hiç kimse onu şu anda yatağından kaldıramazdı. Bugün yeni bir hayat için ilk adımı atacaktı. Türkiye'nin en büyük inşaat şirketlerinden birinde bir iş görüşmesi vardı.

Adamlarla yaptığı ilk görüşme gayet olumlu geçmişti. Koskoca KORKUT KARDEŞLER İNŞAAT A.Ş onu ikinci kez görüşmeye çağırıyordu. Hem de Trident Tatil Köyü için hazırladığı projeyle. Ne istediklerini anlatmışlar, Doğa'dan bir iç mimar olarak tüm hünerlerini göstermesini istemişlerdi. Bir haftadır gece gündüz çalıştığı sunum projesini bugün büyük patrona sunacaktı. Heyecanlanması son derece normaldi, öyle değil mi?

Bu işe kabul edilmesi Doğa için çok önemliydi. Üç ağabeyin arasında büyüyen bir kız çocuğu olmak zordu. Bir yandan çok korunsa da, diğer yandan o üç erkeğe ayak uydurmak zorundaydı. Onlarla maça gider, içki yarışlarına katılırdı. Hem nazlı bir kardeş, hem de iyi bir oyun arkadaşı olmaya çalışmıştı. Şimdi ise kendi ayaklarının üstünde durması gerekiyordu. İçmimarlık eğitimini başarıyla bitirmiş, bitirme tezini de iyi bir paraya bir şirkete satmıştı. Ama her para suyunu çekerdi ve ayrı eve taşınmak için zorla ikna ettiği ailesinin yanına dönmek de istemiyordu. Sürekli gelir getiren bir işe ihtiyacı vardı.

Saatine göz atıp kendini duşa attı. İyi bir duş, ardından sıkı bir kahvaltının üstesinden gelemeyeceği bir sabah tanımıyordu. Duş ve kahvaltıdan sonra daha büyük bir umutla dolabının kapılarını açıp süzdü. Dün geceden tasarladığı kıyafetini eline alıp giyinmeye başladı. Lacivert pantolon ceket takımının içine beyaz ipek gömleğini

giydi. Ceketinin belindeki ince kemer ona çok kadınsı bir hava vermişti. Aynadaki kadını oldukça çekici bularak göz kırpıp çantasını alarak evden çıktı.

Heyecanı yüzünden arabasını almamış, taksiyle gitmeye karar vermişti. Bir yandan da rakiplerini düşünüyordu. Nedendir bilinmez ama görüşme yaptığı Samet Bey ona rakiplerinin de listesini vermişti. Ve hepsi de mesleğinin zirvesinde olan güçlü isimlerdi. Doğa'nın tek umudu çizimlerindeki orijinal çizgiler ve içindeki yetenekti.

Şirket binasından içeri girerken de derin bir nefes çekti ve içinden yolladığı kısa bir duayla binaya ilk adımını attı.

Bekleme salonuna alınıp, bir saate yakın bekletildiğinde Doğa'nın içindeki edepsiz kız zirve yapmış ve patronundan çaycısına tüm şirketi bir güzel sıradan geçirmişti. *Hayır, madem işiniz var, neden erken randevu veriyorsunuz arkadaş.*

Bir saatin sonunda Samet Bey teşrif etmişlerdi nihayet.

"Hoş geldiniz Doğa Hanım, sizi beklettim kusura bakmayın. Buyurun görüşme odasına çıkalım." Adam cevap bile beklemeden ilerleyince, Doğa sadece ,"Rica ederim," anlamına gelen bir şeyler geveleyebildi.

Asansörle bir kat çıkıp görüşme odasına girdiler. Ortada kocaman bir oval masa vardı. Boydan boya cam olan duvardan şehir çok güzel ve telaşlı görünüyordu. Karanlık kısımda kalan duvarda ise büyük projeksiyon ekranı bulunuyordu. Odaya geçtiklerinde genç kıza masada bir sandalye gösterip oturtan Samet bir yandan da telefondan kahve isteğinde bulundu.

"Kahvelerimiz gelene kadar havadan sudan sohbete ne dersiniz Doğa?"

Doğa heyecandan terleyen ellerini pantolonuna silerek tedirgin şekilde gülümsedi.

"Bu işkence beni çok yaşatmayacak Samet Bey. Sizce de uygunsa bir an önce görüşmeye geçebilir miyiz? Bir de Trident'in anlamını bu tatil köyüyle bağdaştıramadım. Sizce neden bu isim?"

Samet hafif bir tebessümle kıza bakıp açıklamaya başladı.

"Aslında basit. Yağız, Yiğit, Yeliz kardeşler. Eski Yunan Tanrısı Poseidon'un gücünü aldığı üç dişli mızrak. Korkutların gücünü aldığı üç kardeş."

Cümlesi biten Samet Doğa'ya göz kırpıp geri yaslanınca, Doğa da kısa bir nefes vermeyle hayretini ve takdirini gösterdi.

"Ah evet, mantıklıymış."

Bu söz üstüne kısa bir kahkaha atan Samet, "Hadi o zaman. Başka sorun kalmadıysa sunuma başla bakalım," diyerek geri yaslandı.

Büyük patronla görüşmeyi uman Doğa bu duruma şaşırdı. *Zaten bu adamla görüşmemiş miydi ki?*

"Aslında bu durumda bir sorum daha olacak. Ben patrona sunum yapacağımı sanıyordum," deyince Samet, "Önce benim denetimimden geçecek sonra gerekirse patrona gidecek," diye cevap verdi.

İçinden *patron olacak adamın değerli vakitleri çalınamaz tabii* diye kızan Doğa, koskoca bir şirkette işe girmek söz konusu olduğu için, her fırsatı değerlendirmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Derin bir nefes alarak adama döndü.

"Peki, sunuma geçeyim ama sizden ricam sorunuz da varsa lütfen sunum bitmeden bir şey sormayın."

Adam onaylarcasma başını sallayıp Doğa'ya el işaretiyle başlaması gerektiğini gösterdi.

Doğa tüm projelerini masaya yaydıktan sonra sırasıyla anlatmaya başladı. Çizilen dış mimariyi incelediğinde kafasında bambaşka bir dünya oluşmuştu Doğa'nın. Bir

anda kendini antik Yunan devrinde hissetmiş, tüm iç mimariyi ve dekorasyonu bunun üstüne kurmuştu. Belki bir riskti ama dış mimari öylesine muntazamdı ki bu enfes işin sıradan bir tatil köyü temasıyla heba edilmesini istemezdi.

Kendinden geçmiş gibi projenin detaylarına inen Doğa, kendini inanamaz ve hayran gözlerle izleyen adamdan habersiz sunumunu tamamladı. Bittiği an tereddütle bakışlarını adama çevirdiğinde kendisine tebessüm ederek baktığını gördü. Samet acelesi varmış gibi ayağa kalkarak elini uzattı.

"Biz size döneceğiz Doğa Hanım. Çok teşekkürler ve kesinlikle başarılı hatta çok başarılı bir çalışma olmuş, tebrikler."

Cümlesi bittikten sonra hemen odadan çıkan adamın arkasından şaşkınca bakakalmıştı Doğa. *Ne olmuştu ki şimdi? Beğendilerse bu da neydi böyle?*

Güne son derece gergin başlayan Yağız, Samet'in ona uyguladığı baskı yüzünden gereksiz bir yeni yetme içmimarla görüşme yapacaktı. Zaten akşamdan iyice dumanlanmıştı kafası. Hayatında bir şekilde yer alan, onun deyimiyle *seks partneri* olan Yelda, işi ciddiye bindirmiş evlilik lafları eder olmuştu. Oysa kendisi sevgili kavramına bile karşıyken, bu kadının kuş beyniyle yaptığı oyunlara göz yumması kolay olmuyordu. Kendi suyunu ısıtan kadın, gece son kez şansını denemiş kapının önüne konmuştu.

Yağız'ın hayatında ailesinden başka ciddi anlamda yer edinen kişi yoktu. Belki birkaç da sağlam dostu... Onlara gereken tüm özveriyi sağlar, geri kalan ilişkilerini de sa-

dece olması gereken yerde bırakırdı. Evindeki yardımcı kadının bile adını uzun bir düşünme sonucu bulabiliyordu. Şimdi bir de bu gereksiz işle meşgul olacaktı. Yahu bu Samet denilen herif, *deneyimli ve ses getiren çevresi olan bir mimarla çalışmak*, fikrinin hangi kısmını anlamamıştı? Kardeşi Yiğit'in hazırladığı projeyi, yine aynı seviyede sağlam bir içmimarın ellerine teslim etmek istiyordu. Çok şey mi istiyordu? Bu işin reklamı, projenin mimarları olacaktı. Çünkü bu proje, onların şirketi için sağlam bir imza niteliğini alacaktı.

Yağız Efe Korkut, sıkkın halde şirketin yolunu tutarken, damağında hâlâ az önce içtiği sert kahvenin tadı vardı. Şirkete girdiğinde asistanından Samet'in son adayla görüşme yaptığını öğrendi ve sessiz sedasız odasına çekildi. Gözlerini yumup kendine gelmeye çalışırken kapısı hiddetle açıldı ve Samet bomba gibi içeri düştü.

"Dostum. Bu kızın işi asla kaçmaz."

Düşünmemeye çalışan ve her şey iyi olacak diye kendini teselli eden Doğa, projesini apar topar çantasına koymuş ve alelacele kendini şirketten dışarı atmıştı. En kısa zamanda haber vermeleri için dua ederken, çantasında telefonunu aradı. Begüm'le buluşup bir çay içebilirlerdi veya kahve. Aslında bu gerginlikle en iyisi bir ufak, yok yok hatta bir büyük açsalar hiç de fena olmazdı. Yalnız bir sorun vardı. Telefonu? Sinirle elini alnına vurdu. Kesin yukarıda unutmuştu çünkü masaya oturduklarında telefonunun elinde olduğuna emindi.

Söylene söylene asansöre binip az önce bulunduğu kata çıkan Doğa, odaya göz attığında telefonunun masa-

nın üstünde kendini beklediğini gördü. Homurdanarak alıp cebine tıkıştırdı.

"En olmadık zamanda sağda solda sürtmeye utanmıyor musunuz sayın telefon efendi?"

Bu şekilde söylenip odadan çıkarken yan odadan iki adamın tartışma sesleri geldi. Aslında dönüp gitmeliydi. Ama az önce konuştuğu adamın sesini tanımıştı. Ve konuştukları konu...

Samet sesini yükseltip;

"Yağız yapma Allah aşkına, hepsinin çalışmasını gördüm ve inan bana bu kızın çalışması hepsine on çeker. Senin bana anlatmak istediğini bu kızın çizimlerinde yaşadım resmen. Sanki senin beyninden görmüş mekânı. Bence bir incele, tanış, bir şans ver," diye gürlemişti.

Doğa şaşkınca kapıya daha çok yaklaştı. Belli ki bu adam onun projesini savunuyordu. Ama kime? Bir şans ver dediğine göre büyük patrona. Ah, demek beyefendi şirketteydi, hem de yan odadaydı ve kendisiyle görüşmeye bile tenezzül etmemişti öyle mi? Sinirinin giderek yükseldiğini hissetti Doğa ve kapıya daha fazla yaklaştı.

O zaman ikinci adamın sesini duydu. Derinden gelen tok bir ses... Kelimelerdeki bazı harflerin üstüne basarak konuşuyordu. Bu da ona oldukça etkileyici ve tehditkâr bir hava katmıştı. Sanki... Ah, bir de durmuş konuşmadan kişilik analizi yapıyordu. Yok artık... Ama adamın söylediklerini dinledikçe beyninin iyice uyuştuğunu hissetti. Hep böyle olurdu. Sinir kat sayısı boyunu aştığında böyle hissederdi. Sanki taşması yakın, kaynayan bir demlik gibi...

"Konuyu uzatma Samet. Diğer mimarla çalışacağız. Bu kız daha okulu yeni bitirmiş, çömezin teki. Kim bilir nereden arakladığı bir projeyle karşımıza çıkmıştır. Hadi diyelim kendi eseri olsun, adı sanı belli değil, reklamımız

için ünlü bir isme ihtiyacımız var. Başlı başına bir yapıt inşa ediyorum ben. Bir çömeze teslim edemem projemi."

Adamın bu kükrer hali son damlaydı. Artık o demlik taşmıştı. Doğa bir hışımla kapıya asılıp kendini içeri attı. Ve o an, ömründe hiç görmediği kadar koyu bir çift gözün içinde kayboldu.

İçeri daldığı an Doğa neden orada olduğunu unutmuştu. Beyni hiçbir şeyi algılayamıyordu. Dili ağzının içinde büyümüş gibiydi. Silkelenmesi gerekiyordu. Bir çift karanlık gözde böyle kaybolmamalıydı. Adamın bakışları an be an değişmişti. İlk başta bir hayret, sonrasında bir ateş ve nihayetinde buz gibi bir öfke...

"Derdin ne senin be kadın? Ne demeye böyle dalıyorsun odaya?"

Derinden gelen ses ile adam ona hitaben gürlediğinde, Doğa şaşkınlığının yerini geliş amacına bıraktığını hissetti. Öfke ve... Öfke...

İçinden bir sürü nitelik sıraladı Doğa. *"Hödük, hanzo, dağ ayısı. Ukala öküz. Egoist..."* Adamın bu halleri iyice ateşledi Doğa'nın öfkesini.

Samet'in telaşla kurduğu, "Doğa Hanım, ne işiniz var burada?" Sorusunu bile duymamıştı. Hiçbir şeyi umursamadan işaret parmağını ukala ve sinir bozucu adamın yüzüne doğru sallayarak bağırmaya başladı. Zaten onu işe almayacağını söylemişti bu herif öyle değil mi? Eh... O halde kaybedecek bir şeyi yoktu ve her cümlesinde o parmak iyice adama yaklaşmış, göğsünü delmek ister gibi dürtmeye başlamıştı.

"Ben mi kimim? Ben hani şu senin çömez, proje hırsızı, okul zibidisi diye tanımladığın kişiyim."

Bir an gözlerini kırpan adam, "Okul zibidisi demedim, o yok," deyince iyice ateş saçmaya başladı Doğa'nın gözleri. *Bir de dalga mı geçiyordu bu herif?* Zaten iş bulmak zor-

ken, bir de böyle harika işi üstelik hak etmesine rağmen bu herifin egosu yüzünden mi kaybedecekti?

"Sensin patron değil mi? Tabii ki sensin, havandan, ukalalığından belli. Her şey senin elinde değil mi? İstediğin gibi yok sayabilirsin insanları, umutlarını. Çünkü sen patronsun. O zaman sana bir şey diyeyim koca beyinli salak, madem bu fikirdesin ve etrafında üç beş şakşakçı reklam düşkünü adamlara iş vereceksin, o zaman bizim gibi gerçekten bu işe ihtiyacı olup hakkıyla yapacak olanları alet etmeyeceksin. Kaç kişi daha benim gibi projelerine bile bakılmadan yollandı acaba? Yazık, bir de ortada adamım diye dolaşıyorsunuz sen ve senin gibiler," dedi ve son cümlesini söylerken de Samet'in gözlerinin içine baktı.

Tam içi rahatlamışken, adamın gözlerinin daha fazla kısıldığını gördü ve bekledi. Bir şey diyecekti, belliydi. Yanılmadı. Adam yine o, kadının içini titreten sesi, öfkesini ateşleyen ukalalığı ile karşılık verdi.

"O küçük parmağın göğsümü delecek mi? Delmeyecek mi? Karar ver artık."

Adamın cümlesi bittiği an Doğa telaşla adamın göğsüne yapışmış parmağına baktı ve yine aynı hızla ateşe değmiş gibi çekti. Burnundan kıl aldırmayan bir havada diklendi adama.

"Beynini delebilseydi keşke."

Cümlesi bittiği anda ise arkasını dönüp havalı bir finalle çıkmaya karar verdi. Tabii bu o kadar kolay olmamıştı. Tüm öfkesine rağmen hem adamın gözlerinden kopamıyordu, hem de yeterince rahatlayamadığı için sinirine hâkim olamıyordu. Samet'in sesi bir yerde kurtarıcısı gibi oldu Doğa'nın.

"Doğacım bunlar biraz ağır ithamlar olmadı mı?"

Ne diyordu be bu kıt beyinli? İnsanlarla oynayıp son-

rasında böyle gevşek olabilmek nasıl bir şeydi acaba? Kendine yeni bir kurban seçmenin iç huzuru ile döndü Samet'e.

"Sen neden bahsediyorsun be? Beni kaç saat burada oyaladınız haberiniz var mı? Ya evde hasta bir annem olsaydı, ya minik bebeğimi komşuya emanet edip gelmiş olsaydım bu iş görüşmesine, ya yaşlı babaannem şu anda siz benim burada vaktimin içine sıçarken ölmüş olsaydı... Bunları basıyor mu kafanız? Sen bir de bana kahve söyleyip havadan sudan sohbet mi edecektin? Bu saatten sonra sizinle asla çalışmam ama şunu da sok o kafana... Hani şu benim çok beğendiğin projem var ya, gerekirse şirket şirket gezip bedava bile olsa sunacağım bunu rakiplerinize, eh, o zaman görürüm yüzünüzün aldığı rengi."

Yağız kadının söylediği hiçbir şeyi anlamamıştı. Zaten anlayacak halde de değildi. Ne renkti bu kızın gözleri? Mavi mi? Yok hayır... Mavi gibi görünen menekşe rengi... Şimdi de lacivert mi olmuştu? Allahım... Bu kadın resmen gözleriyle konuşuyordu. Bir de göğsüne tüy gibi dokunuşlarla temas eden minicik parmak takılı kalmıştı hafızasında. Parmağın dokunduğu yer alev alevdi. Bir de konuşurken hareket eden dudakları. Tadı nasıldı ki bu dudakların? Gözleri o dudaklarla, rengi sürekli değişen gözler arasında gidip gelirken, öfkelendiği anda hareket eden ve şişen göğsüne takıldı. Neler oluyordu böyle? İlk gördüğü an, asla tipine uymayan bu kadından nasıl bu kadar etkilenebilmişti? O balıketi kadınlardan hoşlanırdı üstelik. Yelda ile ayrılmak hiç iyi olmamıştı.

Bir dakika, bir dakika... Ne diyordu yahu bu kadın? Bir anda kadının söylediği sözle sinir kat sayısı arttı. *Bebeği mi vardı bu kadının? Bir de Samet ona kahve içmeyi mi teklif etmişti? Lan ne ara?*

Yağız öfkeyle Samet'e döndü.

"Ne kahvesi Samet? Ne sohbeti? Kıza bir de çıkma mı teklif ettin?"

Yağız'ın bu anlamsız çıkışıyla şok olan Samet ellerini iki yana açarak cevap verdi.

"Yok lan teklif falan..."

Doğa'nın çemkiren cevabı iki adamı da şaşırttı.

"Yok tabii. Çünkü ben kabul etmedim."

Hiçbir cevaba odaklanamayan Yağız, aklındaki sorulara takılı kalmıştı.

"Senin evde bebeğin mi var?"

"Samet Bey, size soruyor Bay Patron."

Doğa'nın gıcık ses tonuyla söylediğine Samet şapşal bir dürtüyle karşılık verdi.

"Ha? Ne? Ne çocuğu, ya?"

Bu saçma konuşmadan dolayı iyice asabı bozulan Doğa, son bir çemkirmeyle kendini dışarı attı.

"Canınız cehenneme..."

Sertçe kapanan kapının arkasından bakakalmıştı iki adam. Samet Doğa'nın arkasından seslense de kadın dönüp bakmamıştı bile. Hızla geri Yağız'ın yanına gelip kolundan tuttu.

"Git ve şu kızı durdur seni geri zekâlı. O elindeki projeyle tüm rakiplerini senden bir adım öne taşır, güven bana lütfen."

Samet'le uzun zamandan beri arkadaş olan Yağız bu adamı çok iyi tanıyordu ve Samet ilk defa ona bu şekilde çıkışmıştı. Bir bildiği vardır diye kapıdan fırlayan Yağız'ın aklında, doğruyu söylemek gerekirse projeden çok daha önemli şeyler vardı. *Bebeği mi vardı lan bu kızın? Hangi şerefsiz sahipti ki bu kıza?*

Saniyede gelişen bu konuşmadan hiçbir şey anlamayan Doğa, sinirle asansöre doğru yürüdü. Beklerken arkasından seslenildiğini duysa da dönüp bakmadı. Ne

sanıyordu bu hödük kendini acaba? O gözleriyle herkes kuklası mı olacaktı yani? Nasıl kullanabilirdi insanların duygularını? Hayır, tamam istediğine iş yaptırırdılar ama sonucu belli yarışlara insanları sokup neden hayalleriyle oynuyorlardı ki?

O arada asansörün kapıları açılmış, kendini yine ikinci kez lobide bulmuştu. O proje için bir hafta köpek gibi çalışmıştı ve biliyordu ki kaybetmek de vardı. Ama bu kadar adi bir sebeple olamazdı bu. Danışmadaki kızın önünden geçerken kıza yine başıyla selam verdi.

Kızın çıkış kapısına kadar gittiğini gören Yağız o an sadece içgüdüleriyle hareket ediyordu. Bu kız bu kapıdan bu şekilde çıkarsa bir daha dönmezdi. Çıkmamalıydı. Ve seslendi...

Tam döner kapıları geçip çıkacaktı ki arkasından o öküzün seslendiğini duydu. Ama bu sefer Doğa'ya değil güvenliğe sesleniyordu... Cümlelerini idrak edene kadar iki adım atmıştı genç kız.

"Hey sen kapıdaki... Tut şu kadını, bize ait bir projeyi alıp gidiyor." Hassiktir.

2. BÖLÜM

Duydunuz zilin sesini...

Doğa duyduğu şeyle neye uğradığını şaşırdı. Kendine doğru hırsla yürüyen adama baktı. *Yaklaştıkça bu adamın boyu daha fazla mı uzuyordu?* İçinden geçirdiği tüm düşüncelerin yavaş yavaş ona yaklaşan adama kaydığını anlamamıştı bile Doğa. Esmer bir adamdı. Yapılıydı. Yakışıklıydı. İnkâr ederse taş olurdu. O bilinen tiplerden de değildi. Saçlarında briyantin falan da yoktu. Ağabeylerinin doğal hali vardı adamda. Takım elbiseli olsa da serseri bir havası vardı... Saçları parmaklarıyla taranmış gibiydi. Parmaklarını adamın saçlarından kolayca geçirebilirdi... *Deli miyim ya? Kesin yolmak istiyorum saçlarını, bu yüzden böyle düşünüyorum.*

Sinirli yürümesi de korkutmuyor değildi. Tamam, kabul ediyordu Doğa. Biraz fazla konuşmuş olabilirdi. Tamam, yine kabul ağzını açıp gözünü yummuş da olabilirdi. Ama onlar da bunu hak etmişlerdi. İşe almamak neyse de, küçümsemek neyin nesiydi? Bir de utanmadan hırsızlıkla suçluyordu şimdi bu gerzek adam onu.

Adamın yaklaşıp burnunun dibine girdiğini, koluna asılan elle ancak fark edebildi Doğa. Gözlerine kilitlenmiş kara gözler öfke saçıyordu. Gardını alıp saldırıya geçti. Kolunu kurtarmaya çalışırken çemkiriyordu bir yandan da...

"Sen kendini ne sanıyorsun be? Ne demek şimdi bu? Ben kimseye ait bir şeyi çalmadım. Bu proje son çizgisine kadar bana ait. Bak cidden sana dava açarım görürsün."

Kızın söylediği hiçbir şeye odaklanamadı o an Yağız. Sadece kızın gözlerine ve aklını kurcalayan soruya odaklanmıştı.

"Senin bebeğin mi var?"

Yağız kızın gözlerindeki şaşkınlığı görünce ne dediğini fark etti. Bebeğini sormuştu. Salak gibi kadma *bebeğin var mı,* demişti. Neyin kafasını yaşıyordu? Ama bir yandan da bu sorunun cevabını deli gibi merak ettiğini düşündü. Aldığı cevap ise bambaşkaydı. Yine o mavi gözler çakmak çakmak olmuş, yine renk değiştirmişti.

"Sana ne? Bırak kolumu."

Alamadığı cevap Yağız'ı daha fazla sinirlendirmeye yetmişti. Dişlerinin arasından bir kere daha sordu.

"Sana bir soru sorduğumda cevap vereceksin. Senin bebeğin mi var?"

Doğa bir an etrafına bakma ihtiyacı hissetti. Birileri ona kamera şakası mı yapıyordu? *Bebek nereden çıkmıştı Allah aşkına, ya?*

"Bunun konumuzla ne alakası var?"

Evet... Çok mantıklı bir soru sormuştu kız ve Yağız ciddi anlamda düşünmeye başlamıştı. İşe almayı bile düşünmediği bir kızın bebeği ile neden ilgileniyordu ki? Hah, kim demişti işe almayacak diye? *Bu kız onun etrafında böyle ateş gibi dolaşsa ya...* Düşüncelerinin gittiği yeri umursamadan durumu kurtarmaya çalıştı genç adam.

"Eğer benimle çalışacaksan ayağına dolaşan bir bebek olmamalı."

İyi kurtarmıştı. Bundan daha mantıklı bir şey olabilir miydi? Elbette hayır... Ama Doğa için bu gerekçe düşünülmeye bile değmezdi. Huysuz huysuz tepinirken çemkirmeyi de ihmal etmedi.

"Seninle çalışmaktan vazgeçtim, şirketi Versen olmaz bu iş... Bırak kolumu."

Doğa içinden kendini tebrik edip, adamı morarttığını düşünse de bu öküz hiç oralı gibi durmuyordu.

"Millet bize bakıyor ve acil bir toplantıya gitmem lazım. Yarın sabah 09.00'da burada olacaksın ve o projeyi de şimdi bana veriyorsun. Eğer gelmezsen seni nerde olursan ol bulurum."

Bunları dediği an kızın elindeki dosyayı çekip aldı. Doğa daha tepki veremeden dönüp gitmişti Yağız. Arkada kalan Doğa ne olduğunu anlamamış gibi bakıyordu. Ne yani, işe alınmış mıydı? Bu deli adamla çalışmak istediğine emin miydi? Akıl sağlığı bu şirkette ciddi anlamda tehlikede olabilirdi. Kariyer olarak çok iyi bir başlangıç olabilirdi ama ruhsal kariyeri için durum neydi? *Ruhsal kariyer nedir kızım, yaa?*

Apar topar kendini dışarı atan Doğa, Begüm'ü aceleyle arayıp tek solukta konuştu.

"Akşam bana geliyorsun. İtiraz yok."

Begüm'ün itiraz etmesine fırsat bile vermemişti ama arkadaşının hemen kabul etmesi, üstelik hafta arasında, Doğa'yı daha çok endişelendirdi. Demek ki nasıl sinirlenmişse sesine bile yansımıştı. Evine gelene kadar da geçmedi siniri. Geri dönüp o adamdan projesini alsa mıydı? Ama bu o ego yığınını tekrar görmek demekti. İçindeki ufacık yer bunun için el çırpsa da Doğa hiç umursamadan evinin ve sıcak suyun sakinleştirici ortamına daldı. Düşünmeyecekti. En azından şimdi... Nasılsa gidip alırdı projesini. Hele bir yatışsın da...

Zilin sesini duyduğunda küvette düşündüğünden fazla kaldığını anladı. Buruşmuş parmaklarını havlusuna uzatıp bedenine sararken de homurdandı.

"Zilin üstüne mesken kurdu cadı... Patladı, patladı..."

Odasından çıkacakken telefonunun da çaldığını görünce *yeter* diye bağırmasına ramak kalmıştı. Ekranda *Begüm* adını görünce telaşla açıp kulağına getirdi. *Ee, bu telefondaki Begüm'se kapıdaki kimdi?* Ama sorusunun cevabını almakta gecikmedi. Daha alo demeden çemkiren bir ses...

"Neredesin sen ya? İyi misin? Kızım deli oldum burada. Aç şu kapıyı."

Doğa daha cevap vermemişti ki ama... Azarı yemiş, kapıya doğru gitmişti. Karşısında kulağında telefon, yeşil gözleri öfkeli hatunu görünce suçlu çocuk gibi mırıldandı.

"İyiyim. Küvette uyuya kalmışım da..." *Ee, o herifi düşünerek daldım diyemezdi ya...*

Begüm'ün endişeli ve biraz da sinirli bakışları bu manzara karşısında yumuşadı. Kıkırtısını bastırmadan arkadaşına baktı.

"Salakçığım. Telefonu kapat istersen, ha?"

Doğa o an şaşkınlıkla elindeki telefonu kulağından çekip baktı. Mantıklıydı. Sonuçta Begüm karşısında duruyordu. Sonra huysuz bir suratla Begüm'e döndü.

"Bak bugün sinir edilme kotamı doldurdum. Dalga geçersen saçını başını yolarım."

Arkasını dönüp odasına gidecekken Begüm'ün elindeki poşetlere gözü takıldı.

"Onlar ne? Savaş çıkacak da haberim mi yok?"

"Seksi erkek yiyemiyorsak, seksi çikolata yeriz diye düşündüm. Ne de olsa mutluluk hormonu salgılatıyorlarmış. Eh, senin de sesin buna fazlasıyla ihtiyacın olduğunu göstermişti bebeğim."

Arsız arsız sırıtan dostuna bakan Doğa burnunu kırıştırarak gülümsedi.

"Aslında koca bir marketin çikolata stoğuna ihtiyacım var. Sen geç, ben üstümü giyinip geliyorum."

Giyinirken Doğa'nın aklının çoğu o poşetlerdeki malzemelerdeydi. Bir insanın böyle dostu olmalıydı. Neye ihtiyacı olduğunu ondan önce bilen, yeri geldiğinde de burnunu keyifle sürten... Hoş bu burun sürtme kısmından pek hoşlandığı söylenemezdi ya, neyse...

Doğa giyinip salona geldiğinde sehpanın üstündeki nefis manzarayla karşılaştı. Begüm her şeyi tabaklara almış, biraları da sehpanın üstüne dizmişti. Keyifli bir pijama partisi havası vardı ama Doğa'nın aklına ne zaman o adam gelse sinirden kuduruyordu. Bunu anlayan Begüm de koltuğa yerleştikten sonra tek kaşı havada sessiz soru yöneltti Doğa'ya. Zaten bu kadarını bekleyen Doğa da, yaşadıklarını ve aklından geçenleri o sinirin ona verdiği hakla süsleyerek, belki biraz da abartarak anlattı. Son cümlesini söyledikten sonra derin nefes alıp arkasına yaslanırken Begüm'ün söylediği dikkate şayandı.

"Sahiden çok mu seksi gözleri var?"

Mavi gözlerini örten göz kapaklarını birkaç kere kırpan Doğa arkadaşına salak salak baktı.

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Ee sen dedin işte. *'Gözlerine daldım gittim'* dedin."

"Sallama be. Demedim öyle bir şey."

Begüm sabır diler gibi gözlerini yukarı kaldırıp tekrar Doğa'nın kızarmış yüzüne indirdi.

"Dedin Doğa. Ama neyse konu bu değil. Konu şu ki ben gülümseyen, hatta güzel gülümseyen erkek severim. Sen bana şu Samet Bey'i anlat."

Ee, yok artık. Samet'in güzel gülümsediğinden de mi bahsetmişti? İnleyerek geri yaslandı Doğa. Saçmalamıştı işte. Ama bunun tek sebebi o salak adamdı. Akıl mı bırakmıştı ki? Kahkaha atan Begüm'ün kafasına yanındaki yastığı fırlatıp tekrar gözlerini kapattı Doğa. Begüm, dos-

tunun kapıldığı ruh halini fark etti. Asıl konuya dönmesi gerektiğini bildiği için ciddileşerek sordu.

"Ee... Ne yapmayı düşünüyorsun peki?"

Sormuştu da, saatler süren, tutarsızlık içeren bir cevap beklemiyordu. Asla o işe gitmeyeceğini söyleyen Doğa, bir sonraki cümlesinde o herifi süründürmekten bahsediyordu. Sonrasında yine, alsınlar işlerini başlarına çalsınlar diyerek keskin bir geçiş yapıyordu. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar böyle devam etmişti anlatmaya. Saate gözü takılan Begüm artık gitme vaktinin geldiğini düşünmüş, dostunun yanağına kocaman bir öpücük bırakmıştı.

"Kuşum artık gideyim, malum benim seninki gibi yakışıklı ve full seksi patronum yok. Cadaloz kadın burnumdan getirir."

Doğa bu söz üstüne ayağa kalkarken bir yandan da sinirle kaşlarını çattı.

"Sen beni dinlemiyor musun, ya? Gitmeyeceğim yarın. O projeyi de alsınlar başlarına çalsınlar."

Begüm bilmiş bilmiş dilini şaklattı.

"Gitmezsen en büyük salaksın kızım. Senin eserin o proje. O adamın seni korkutup yıldırmasına izin mi vereceksin? Belli ki projeyi sevmişler ve seni yıldırma politikası uygulamaya çalışıyorlar ki üstüne yatsınlar. Hem duyduğuma göre Korkutların küçük olan kardeşi mimarmış, adam projeye sahip çıkarsa şaşırmam."

Begüm'ün bunları nereden bildiğini merak eden Doğa, arkadaşının mantıklı cümleleriyle iyice kafası karışmış şekilde mırıldandı.

"Düşünürüm."

Bir yandan da aklında kırk tilki ve olasılık döndürüyordu. Tamam, belki ukala ve sinir bir adam olabilirdi ama iş dünyasındaki methi de yadsınmayacak kadar iyiy-

di. Bu adam adlarına böyle bir leke sürmezdi. O projeyi kendilerinin gibi göstermezdi.

Doğa bu düşüncelerle yatağına doğru sürükledi ayaklarını. Bir önceki günün stresi ve düşünceleriyle uykuya dalması zor olmuştu. Tıpkı sabah uyanması gibi...

Uykusunun arasında gümbürdeyen sesler duyuyordu. Birileri bir şeyler mi çakıyordu duvara? Tadilat mı vardı binada? Ayılmaya çalışarak saatine baktığında 09.30 olduğunu gördü. Yine o sesi duyduğunda ise bunun kendi kapısından geldiğini anladı. Buna bir de zil sesi eklenince homurdandı. *Duydunuz zilin sesini... Bu saatte hangi densiz alacaklı gibi çalıyordu kapısını, ya?*

Yataktan sürünerek kalktı. Üstündeki tişörtün bile farkında değildi. Babası iş seyahatlerine gittiği dönemlerde onun tişörtüyle uyurdu Doğa ve bu onda alışkanlık yapmıştı. En sevdiği gecelik, babası gibi kokan tişörtlerdi. Tek gözü hâlâ kapalı, kırılacak gibi vurulan kapıya gitti. Tam *kim o* diye seslenecekti ki kapı dışından gelen gürlemeyi duydu.

"Kapının arkasında olduğunu biliyorum. Ya bu kapıyı hemen aç, ya da tüm komşuların buraya toplansın, sen bilirsin küçük hanım."

Doğa kapıdan hızla iki adım uzaklaştı. Bu adamın burada bu saatte ne işi vardı ki? Kapı bir kere daha yumruklanıp, o ses tekrar gürleyince Doğa sinirle kapıyı açtı. Ciddi anlamda apartmanı başlarına toplayacaktı bu sersem herif. Kapıyı açıp karşısındaki adamın iyice kararmış gözlerini gören Doğa sesli şekilde yutkunmak istedi. *Gözleri çok güzeldi ama be... Tabii ağzını açmazsa...*

"Böyle alık gibi bakacak mısın? Beni içeri davet etmeyeceksen burada konuşalım."

Yağız sabah mahmurluğunun durgunlaştırdığı masmavi gözlere baktı.

"Ne konuşacağız? Siz beni işe almadınız ve ben de başvurumu geri çektim. Bu kadar."

Doğa bu cevabı vermişti vermesine ama nasıl böyle sakin kalabilmişti kendine şaşırdı. Hele genç adam parmaklarını asabi bir şekilde saçlarına daldırdığında sakinliği daha bir eğrelti gelmişti ona.

"Bak tamam, dün çok kötü bir günümdeydim ve sana patlamış olabilirim. Ama izin ver içerde rahat kafayla konuşalım. Sabaha kadar projeni inceledik. Yiğit ve ben hemfikiriz ki bu proje tam ihtiyacımız olan şey."

Yağız bulunduğu duruma inanamıyordu. Bir çalışanı işi alması için ikna etmeye çalışıyordu. Belki ilk başlarda bu kıza takılmıştı ama gece projenin üstünde çalıştıklarında bir şey daha fark etmişti ki bu kız ciddi anlamda bir yetenekti. Hem işi kaçırmamalıydı, hem de... *Siktir et...*

"Zaten sizde değil mi proje? Benden ne istiyorsunuz? Hem Yiğit kim, ya?"

"Bir, Yiğit benim kardeşim. İki, proje hırsızlığı yapacak değilim, senin imzan olmazsa o projeye dokunmam. Üç, projen sadece sunum aşamasında ve ince detaylar için senin beynin şart. Aslında dört, kahve içmek istiyorum."

Doğa bu adamın hızına erişemiyordu. Bir, iki, üç tamamdı da, dört neyin nesiydi? Ama eğri oturup doğru konuşmak gerekiyorsa da bu işe hem ihtiyacı vardı, hem de beğenilmek ve takdir görmek hoşuna gitmişti. Belki yeni bir başlangıç yapabilirlerdi. Adam da buraya kadar gelmiş, bir çeşit özür konuşması yapmamış mıydı? Kapıyı biraz daha açıp reverans yapar gibi eğildi. Alaylı bir sesle konuştu.

"Buyurun çok sayın patronum. Şeref verdiniz."

Kızın bu hareketi Yağız'ın hoşuna giderken, kahkahasını da tutmadı. Adama şaşkın şaşkın bakan Doğa, bir er-

keğe kahkahanın böyle yakışmasının haksızlık olduğunu düşünüyordu. Ciddi anlamda hem de...

Yağız'ı salona yönlendirirken aklındaki düşüncelerden kurtulmanın yollarını aradı.

"Buyurun, salona geçin. Ben kahve hazırlayayım."

Kızın arkasından bakan Yağız, salonun orta yerinde ayakta dikildi. Bu kız üstündeki bu tişörtle salınırken nasıl bu kadar rahattı ki? Bacaklarına baksa suç, bakmasa günah olurdu. Sessiz adımlarla kızı takip edip mutfak kapısında dikildi. Ve gördüğü manzarayla da nefesi kesildi.

Doğa mutfağa girip gerilmiş sinirleri ile boğuşmaya başlamıştı. Kendini sakinleştirmesi gerekiyordu. Ellerini tezgâha dayayıp kapıya arkasını döndü. Kalçasını geri itip sırtını düzleştiren Doğa, derin derin nefesler almaya başladı. *Bir, sakin ol Doğa... İki, sakin kal Doğa... Üç, sakinleşmezsen kafanı kırarım Doğa...* Tabii kapıda kendini izleyen adama sergilediği görüntüden habersiz.

Yağız gördüğü manzaranın, izlediği kalçaların, cömertçe sergilenen bacakların keyfini sürerken kızın sırtındaki tişörtü de idrak etti. Bu erkek tişörtü kimindi ki? Bebeğinin babasının? Eşinin? *Evli miydi lan bu kız?* "Bu üstündeki tişört sevgilinin mi?"

Duyduğu sesle daldığı terapiden sıyrılan Doğa, bir elini göğsüne koyarak korkmuş halde adama döndü. Bu salak yine ne saçmalıyordu, ya? Gayriihtiyari cevapladı.

"Sevgilim yok benim."

"O zaman eşinin?"

"Eşim de yok. Hem..."

Yağız hedef odaklı bir adamdı. İşte bu yüzden sadece aldığı cevapları duyuyordu. Aldığı her cevapta biraz daha iyi hissettiğini fark ediyordu.

"Bebeğinin babasıyla ayrıldınız o zaman?"

Artık daha fazla dayanamayan Doğa huysuzca ayağını yere vurdu.

"Bebek olayını da nerden çıkarttın ya dünden beri?"

Yere hırsla vuran çıplak ayağa, koyulaşmış gözlere, sinirle kıvrılan dudaklara öyle kilitlenmişti ki Yağız... Hayatının en ahmak konuşmasını yaptığını bile idrak edemiyordu.

"Ama dün öyle dedin. *'Bebeğimi komşuya bıraktım,'* dedin."

Doğa aldığı bu cevaptan, Yağız ise kızın anlık duraklamasının ardından attığı kahkahadan dolayı fazlasıyla şaşkındı. Doğa'nın sinirleri boşalma evresinde olduğu için kahkahasını tutamıyor, Yağız ise kız böyle kahkaha attıkça sinirinin arttığını hissediyordu. Sonra Doğa'nın verdiği cevapla siniri rahatlamaya döndü...

"Allah aşkına, sen benim söylediğim onca şeyden bunu mu çıkardın? Benim ne bebeğim var, ne sevgilim, ne de kocam. Sahi... Sen nasıl bu kadar başarılı bir işadamı oldun ki bu kafayla?"

Öylesine rahatlamıştı ki kızın son cümlesini takmamıştı bile. Sonra düşünürken fark etmişti ki aslında bu kız dün çok fazla şey söylemişti. Yine hedef odaklı olan Yağız, sadece işine gelenleri veya dikkatini çekenleri almıştı. Eh, ona da müstahaktı. İş konusundaki dikkati nereye kaçmıştı?

Gözlerini kızın alaylı ve meydan okuyan bakışlarından çekip tam cevap verecekti ki yine o lanet olası tişörtle karşı karşıya gelmişti. *Bu kız bu bacakları böyle sergilediğinin farkında mıydı?* Mutfağa ilk girdiği zamanki görüntü aklına gelince de titremesini zor durdurdu Yağız. Kızın resmen pembe külotunu görmüştü... Daha da önemlisi, *ulan bu tişört kimindi o zaman?*

"Peki, o zaman o üstündeki lanet olası erkek tişörtü kimin?"

Doğa yine beklemediği bu sorunun şaşkınlığıyla gözlerini önce üstünde dolaştırdı, sonra da gayri ihtiyari cevapladı.

"Ah... Babamın..."

Dakikalardır baba tişörtü yüzünden mi gerilmişti yani? Kim giyerdi babasının tişörtünü? Yine saçmaladığının farkında olmayan Yağız sinirle homurdandı.

"Babanın tişörtü neden sende ve hatta üstünde?"

Girdiği şaşkınlıktan çıkan Doğa silkindi. Eh, ama yeterdi artık. İşaret parmağını kaldırıp adama doğru salladı. Hani biraz daha sinirlendirse göğsüne göğsüne sokacaktı o parmağı.

"Sen buraya bunları mı tartışmaya geldin? Sana ne hem ya, ne giydiğimden sana ne?"

"O zaman git üstüne bir şey geçir de öyle iş konusuna dönelim."

Gözleriyle kızın bacaklarını süzen Yağız, Doğa'nın önce bacaklarına attığı bakış, sonra da ufak bir çığlıkla onu itip mutfaktan çıkmasıyla gülmeye başladı. Tam tahmin ettiği gibiydi. Bu ateşli ve huysuz hatun ne giydiğini, nasıl göründüğünü fark etmeyecek kadar sinirliydi. Kızın dengesini bozduğunu anladı Yağız ama bundan hiç şikâyetçi değildi. Kız da onun dengesinin içine sıçmamış mıydı zaten? Üstelik başa bela olmayacak kadar da saf ve şapşal bir kıza benziyordu. Cadılık başkaydı, sinsilik ve tehlikeli olmak başka. Bu kadından öyle etkilenmişti ki kız entrikacı ve plancı bir kız olsa, kadınlığını kullanmayı bilen bir kız olsa tuzağa düşmesi işten bile değildi. Aklına gelen damatlık giymiş Yağız görüntüsüyle ürperen Yağız, bu görüntüyü neden hayal ettiğini düşünmemişti bile.

Gözüne takılan kahve makinesine ve tezgâhta duran

kahve kavanozuna doğru ilerlerken keyifle ıslık çalmaya başladı. *Hele bir işe başlasın bakalım...*

Doğa ise odasına girmiş, tırnaklarını ısırırken sağa sola dönmeye başlamıştı. Ne yapmıştı böyle, ya? Resmen adama bacak şov yapmıştı. Hatta kalça şov... Acı çeker gibi inleyerek arkasını aynaya döndü ve eğildi. İşte gördüğü manzarayla daha fazla kızarmıştı. Elleriyle yüzünü kapatıp yatağına çöktü. Resmen pembe külotu ortadaydı. Adam bunu görmüştü. Ah, harika... Belki de patronu olacak adam onun götünü başını görmüş ama takıla takıla tişörtün kimin olduğuna takılmıştı. Hangisi daha aptaldı bilemedi...

Aceleyle üstüne eşofman ve tişört geçirip odasından çıktı. Mutfağa bakıp boş olduğunu gördüğünde salondan yükselen sesi duydu.

"Kahveniz soğuyacak küçük hanım..."

Küçük hanım kadar taş düşseydi ya bu adamın başına... Bir de kahve yapmış ve koltuğuna yayılmıştı. Rahat, kendine güvenli, sanki evin sahibi gibi...

"Ben küçük hanım değilim."

Neydi şimdi bu? Diye diye bunu mu demişti yani? Hep bu adam yüzündendi. Sinirlerini bozuyordu bu adam, ondan böyle saçmalıyordu. Yoksa asla salak gibi davranmazdı Doğa. *Cin gibi kızdı ayol o...*

Daldığı sinirli düşüncelerden adamın tok sesiyle kurtuldu. Bu sefer de adamın görüntüsüne takılmıştı. Koltukta öne doğru eğilmiş, dirsekler dize dayalı, baş hafif yana eğilmiş, kaş altından ona bakan gözler, konuşurken kıvrılan dudaklar... *Oha ama yaaa...*

"Bak Doğa. Sadede gelmek istiyorum ve az önce söylediklerimden fazla da söyleyecek bir şeyim yok aslında. Projen çok sağlam ve benim kafamda canlandırdığım hayali, sen resmen gerçeğe dökmüşsün. O Antik Yunan

dokunuşları benim o projeyi gördüğümde düşlediğim tek şeydi. Üstelik sen daha muhteşemini yapmışsın. Dün duyduğun her şeyi unut, kaldı ki; bu senin hatan. Kapı dinlemek ayıptır."

Evet, özellikle bu son kısmı çok iyi anlamıştı Doğa. Adam haklı mıydı ki, ya? Ah, aklını bir toparlayabilseydi cevap verecekti. Bir de gülüyordu bu adam. Gülmesi yasaklanacaklar listesine adaydı, orası kesin. Yağız da kızın kendini dinleyip dinlemediğine bile emin değildi. Kadınları öyle iyi tanıyordu ki artık bir kirpik titreşiminden bile ne düşündüklerini anlayabiliyordu. Bu kız ondan etkilenmişti. Boğazını temizleyip ciddileşerek devam etti konuşmasına.

"Bugünü tatil say kendine ve lütfen yarın sabah gel. İş görüşmesini yapalım ve şartlarda anlaşırsak işe bir an önce başla. Zaten proje yeterince gecikti. Bu yaz tamamıyla işi inşaata taşımak istiyorum ve önümüzde sadece üç ay var."

Doğa ciddi anlamda iş konusunu değerlendirdiğinde kabul edeceğini anladı. Zaten anladığı kadarıyla mimar olan kardeşle çalışacaktı. Bu adamı belki de ayda yılda bir görürdü. Her gün görür müydü ki? Silkelenmesi gerektiğine karar verdi ve kendinden emin şekilde başını kaldırdı.

"Tamam. Yarın geliyorum."

Duyduğuyla memnun halde ayağa kalkan adamı yolcu eden Doğa, derin bir nefesle koltuğuna çöktü. Yarın büyük ihtimal işe başlayacaktı ve gün nasıl geçecek bilemiyordu. Kalkıp evinin işine girişti. Her yeri annesinin bayram temizliği yapması gibi paklayan Doğa, bir ara da annesiyle konuştu. İşi kısaca özet geçip durum raporu verdikten sonra odasına geçti. Şimdi ne giyeceğini düşünmeliydi. Dolabını kurcalarken eline geçen takımıyla

gülümsedi. Şık olacaktı... Duşunu alıp, akşam yemeğini tepsiye koyarken Begüm aradı. Ah, dostunu hepten unutmuştu. E, o zaman yavuz hırsız ev sahibini bastırmalıydı.

"Geç kaldın aramakta kuşum."

Yanılmamıştı. Dostu azcık sinirliydi.

"Bak bir de yağ gibi üste çıkıyor. Sabahtan beri aramanı bekliyorum. Neyse, ne yaptın? Gittin mi?"

Merakından dolayı sinirini es geçen dostuna gülen Doğa ağzma lokmasını atarken homurdandı.

"Hayır..."

"Neden peki salakçım?"

Sesindeki sinsi sırıtmayla cevap verdi Doğa.

"Çünkü o buraya geldi."

Ve sonrasında uzun bir çığlık, bir sürü kızsal bağırtılar, son olarak da, *"Ne zaman anlatacaktın acaba? Ben aramasam aramayacaktın bile di mi? Çabuk dökül,"* diye çemkiren bir Begüm.

Doğa tüm detayıyla olanları anlattı. Son cümlesinden sonra derin nefes alırken Begüm olaya son noktayı koymuştu.

"Hemen yatıyorsun-o zaman. Gözaltların morarmayacak. En seksi iş kadını kıyafetini giyeceksin ve son olarak da bana her şeyi anlatacaksın. Şimdi kapatıyorum ve seni en sulusundan öpüyorum bebeğim. Haa, unutmadan, bugün yaptığım bir araştırma sonunda Yağız Efe Korkut'un sosyetenin en çapkın adamı olduğunu öğrendim, azcık keyfini sür adamın ."

Begüm işte, diye düşündü Doğa. Her olayda işin son noktasını görüp, ara detayları es geçerdi. Yarın için yürekten bir dua göndererek yatağına giren Doğa, *yarın ola hayrola,* diye mırıldandı.

3. BÖLÜM

Ağabeyim senden öyle bir bahsetti ki son model süpürgesinin üstünde bir cadı bekliyordum.

Doğa içindeki heyecanla girdi şirket kapısından içeri. Sabah heyecanla uyanmış, aynı heyecanla giyinmişti. Sebebini ilk iş günü stresine yorsa da, bir tarafı adamı görecek olmasının gerginliğini yaşıyordu. Görmesem çok iyi olur, dese de...

Geniş lobiden geçip yönetici katına çıkmak için asansörlere giderken duvarı boydan boya kaplayan aynadan kendini bir kere daha gözden geçirdi. Bej rengi kalem etek, ceket giymişti. Topuklu ayakkabıları bacaklarını da fena göstermemişti hani. Kendine göz kırpıp yürümesine devam etti Doğa. Ta ki kendine doğru gelen Samet'le karşı karşıya gelene kadar...

Samet kızın gözlerine bakıp samimi bir şekilde gülümsedi. Elini uzatırken sır verir gibi eğilip kısık sesle, "Başardık bu işi ha küçük hanım?" dedi.

Doğa duyduğu küçük hanım sözüne sinirlenirken, Samet de içinden sırıtıyordu. Yağız'ın *küçük cadı* sözünü biraz daha yumuşatmıştı ama bu kıza her iki tabir de uyuyordu açıkçası...

Samet'e sadece zoraki gülümseme yollayıp peşine

takılan Doğa'nın heyecanı gittikçe arttı. Yönetici katına gelip birçok odanın önünden geçerek bir tanesinin önünde durdular. Samet'in kapıyı açmasıyla içeriye göz atan Doğa odanın güzelliği ve ferahlığı karşısında keyif alırken, bir de Samet'in sözleriyle neredeyse havalara uçacaktı.

"Eğer anlaşabilirsek bu oda artık senin."

Doğa girdiği odayı daha bir alıcı gözle incelemeye başladı. Bir köşede duran çizim masası, boydan boya camın ayaklarının altına serdiği İstanbul manzarası, duvarda büyük ekran plazma...

İncelemesi bitmemişti ki odanın kapısı çalındı. Cevap beklemeden içeri giren kişinin Yağız olacağını tahmin eden Doğa odaya gülümseyerek gireni görünce koca bir rahatlamanın yanında ufacık da hayal kırıklığı yaşamıştı ama bunu belli etmeye, ya da kendine itiraf etmeye hiç niyeti yoktu.

İçeri giren adam Yağız'a benzeyen ama daha sevimli biriydi. Doğa birden Yiğit olduğunu tahmin ettiği adama içinin fazlasıyla ısındığını düşündü. E, zaten ısınmalıydı da, sonuçta birlikte çalışacaklardı. Hadi o öküze ısınmamıştı... Onu nasılsa ayda yılda bir görecekti değil mi?

Karşı karşıya geldiklerinde genç adamın kaşları hayretle havaya kalktı. Elini ilgi ile uzatırken, keyifli sesiyle de konuşmaya başladı.

"Ağabeyim senden öyle bir bahsetti ki son model süpürgesinin üstünde bir cadı bekliyordum. Sen bal kabağındaki prenses gibiymişsin oysa." Bir de bu cümlesini çekici bir göz kırpmayla noktalamıştı. Ah, evet, Doğa bu genç adamı şirin bulmakta haklıydı. Hem... Nasıl anlatmıştı ki o soğuk nevale?

Kendine uzatılan eli keyifle sıkan Doğa, o herifin neşesini kaçırmasına izin vermeyecekti.

"Ben de sizin adınızı duyduğumda ağabeyinizi aratmayacak soğuklukta bir buz dağıyla karşılaşacağımı sanıyordum ama siz ağabeyinizin tersine gülümsemeyi küçükken öğrenmiş sevimli Peter Pan gibisiniz."

Yiğit bu sevimli kızın sözleri üstüne öyle keyifli bir kahkaha atmıştı ki arkasından homurdanan Yağız'ın sözlerini zar zor anladı.

"Bu da benim haklı olduğumu ortaya koyuyor. Sadece süpürgesi eksik..."

Doğa kendini Yiğit'in sevimli kahkahasına kaptırmışken duyduğu homurtuyla kapıya doğru dönünce yine o karanlık gözlerle karşılaştı. Öyle derin, öyle sert bakıyordu ki Doğa bir an üstüne bakma ihtiyacı hissetti. Azıcık gülse ölürdü... Üstelik hâlâ homurdanmaya da devam ediyordu bu adam.

"Tanışma faslınız bitti diye düşünüyorum ve görüşmeye geçmeyi öneriyorum sevgili masal kahramanlarım."

Yiğit ve Samet aynı anda gözlerini küçük çocuk gibi devirmişlerdi. Çok iyi tanıyorlardı bu adamı ve şu anda huysuz bir ergen gibi davranmasının nedenini de Yağız'dan iyi biliyorlardı.

Görüşme çok uzamamıştı. Kaçırmak istemedikleri bir proje vardı. Doğa'nın istekleri kabul edilmiş, çalışmayı Yiğit ile ortak sürdürmesinde hem fikir olmuşlardı. Vakit kaybetmek istemedikleri için de Doğa hemen işe başlayacaktı.

O gün Doğa şirket çalışanlarının büyük kısmıyla tanışmış, çoğu tarafından da saygıyla karşılanmıştı. İnkâr edemeyeceği şey ise çok düzenli ve disiplinli işleyen şirket politikasıydı. Departmanlar son derece profesyonel şekilde idare ediliyordu. Akşama kadar sadece şirket içinde ağırlanan Doğa, günü bitirip şirketten çıkana kadar Bay

Büyük Patron'u görmedi. Zaten ilk iş gününün heyecanı içindeyken bunu çok fazla da düşünmemişti.

O akşamı annesinin evinde ağabeyi Kemal'in homurdanmaları, babasının desteği, annesinin evhamlı halleriyle geçirdi. Sabah erken kalkması gereken bir işi vardı artık. Bu bahaneye sığınıp yemek sonrası içilen bir bardak çaydan sonra evine geçmek üzere kalktı. Ailesini çok seviyordu. Ağabeyleri onun canı, kanı her şeyiydiler. Biraz daha az sıksalar her şey daha güzel olacaktı ya, neyse... Keyfini hiçbir şeyin bozmasına izin vermedi. Evinin sakin huzuruna gömülürken mutluydu kısacası.

Yağız ise bambaşka düşüncelerin arasında girdi yatağına. O cadının söyledikleri aklına geldikçe gülse mi sinirlense mi bilemez haldeydi. Soğuk adam demişti kız ona. Hele Yiğit'le ittifak kurmuş gibi sırıtmaları... Bu iş nereye gidiyordu ki böyle? Zorlanarak daldığı uykusunda son düşünceleri buydu...

Ertesi gün Doğa ilk gerçek iş günü için hazırdı. Odasına girip önce keyifle sandalyesine oturdu. Boşuna onca yıl okumamıştı ya? Artık bunun mükâfatını görme zamanı gelmişti elbette. Sandalyesinde kendi etrafında dönerken bir yandan da kıkırdıyordu. Hızla dönerken kapının tıklatıldığını duyan Doğa gayriihtiyari gel diye seslenmişti seslenmesine ama keşke önce sandalyesinin durmasını bekleyebilseydi...

Gir sesini alan Yağız kapıyı açıp gördüğü manzara karşısında sırıtmasını, çatık kaşlarının gölgesinde saklamaya çalıştı. Karşısında bir adet dönen sandalyesini durdurmaya çabalayan bir kız vardı. Elleriyle masasını tutmaya çalışırken, ayaklarıyla da fren yapmaya çalışıyordu. Sonunda durmayı başardığında ise başını kaldırıp ona baktı. Mavi gözlerinin derinliğine çekmek için özellikle bakıyordu sanki gözünün içine.

"Aa... Şey. Günaydın."

Yağız anın büyüsünden kurtulmak için bir saniye bekleyip cevapladı.

"Sana da günaydın. Dönme dolap keyfinden ara verip işe başlarsan, sana kolay gelsin."

Doğa anında yüzünün kızardığını hissetti. Hem de kulaklarına kadar. En olmadık adama, en olmadık şekilde yakalanmıştı. Sadece başını sallayabildi.

"Neyse. İlk iş günün sonuçta... Hayırlı olsun demek için uğramıştım. Tekrar kolay gelsin."

Sözü bittiği an arkasını dönen adam kapıdan çıkmamıştı ki Yiğit içeri girdi.

"Günaydın..."

Yağız bir an arkasına bakıp kızın tebessüm ettiğini görünce iyice somurtmaya başlamıştı.

"Sana da günaydın gereksiz kardeşim, "deyip hızla kendi katına doğru yol aldı. Arkasında şaşkın ve sinirli birer surat bırakarak...

Yiğit kapıyı kapatıp Doğa'nın karşısındaki koltuğa çökerken hâlâ şaşkındı.

"Bu neydi şimdi?"

"Aman ne biliyim, ya... Beni sandalyede dönerken gördü. Hayır! Bu çok saçma bir şey mi?"

Yiğit gülmemek için kımıldayan dudaklarını sıkıp bıraktı. Başını sağa sola sallarken.

"Yooo... Bence kesinlikle mantıklı..."

Yiğit'in komik suratına daha fazla dayanamayan Doğa kahkahayı basmıştı. Bu adamla çalışmak oldukça eğlenceli olacağa benziyordu.

"Hayır, öyle gülecek ne buluyorlar? Ciddi bir işi o iki seyrek akıllıya teslim etmekle hayatımın hatasını yapıyorum Samet."

Yağız'ın suratına bakan Samet, bu adamın yine neye delirdiğini anlamamıştı ama görünen o ki Doğa Hanım yine yapmıştı yapacağını. Sabahtan beri kesilmeyen homurtusuyla akıllara zarar bir Yağız vardı ortalıkta.

"Boş ver şimdi bunları. Hadi öğle yemeğine inelim az hava al. Hem de yarın çıkacağın seyahatin detaylarını konuşuruz."

"Hah, işte... Bana bunlarla gelin. Aklı başında sözlerle... Gidelim."

Kolay kolay şirketin restoranına inmeyen Yağız, sebebini kendinin bile bilmediği bir bilenmişlikle indi yemeğe ve içeri girer girmez de bu bilenmişliğin, gerekliliğini ortaya koymuştu. Bir masada baş başa vermiş sohbet edip, yemek yiyen muhteşem ikili...

"Sen bana bir çorba ve salata söyle. Ben bizimkilerin masasındayım."

"Bizimkilerin?"

Yağız sinirle çattığı kaşlarına yakışır sesle Samet'i susturdu.

"Lan bi cıvıma..."

Masalarının başında bir hareketlilik sezen Doğa, Yiğit'in son okul macerasından başını kaldırıp baktı. Bir çift kara girdap göz...

"Oturabilir miyim? "diyen Yağız cevap beklemeden oturdu masaya. Yiğit ağabeyinin bu hallerine artık alışması gerektiğini düşünürken keyfine keyif katmıştı...

"Ne demek Yağız Bey... Zaten izin beklemediniz."

Şu kızın yanında böyle konuşuyordu ya bu çocuk, şeytan diyordu sık boğazını. Sabır çekip gözlerini Doğa'ya çevirdi. Hiç onun tarafına bakmadan yemeğiyle ilgilenen

kızın gözlerini görmek istedi o an Yağız.

"Nasıl geçiyor ilk gününüz Doğa Hanım?"

Doğa bakışlarını kaldırıp genç adamın koyu gözlerine teslim ettiğinde derin bir nefes çekmek istedi...

"İyi gidiyor Yağız Bey. Çok teşekkürler. Yiğit'le çok iyi bir ekip olacak gibiyiz."

Kendine Bey, bu sırıtan herife Yiğit...

"Sevindim."

Samet'in masaya gelmesiyle var olan anlık gerginlik dağılırken Doğa yine yemeğine dönmüştü. Salatasındaki peynirleri parça parça etmek o an için en önemli işiydi. Konuşmalara kulak kabarttığında o sesin konuştuğunu duydu. Bir ses bir adama ancak bu kadar yakışırdı.

"Üç gün kalabilirim. Duruma göre. Eğer anlaşma yapacak gibi olursak Nevşehir'e geçebilirim oradan. Tasarlanan zincirin diğer halkasına da hâkim olmamız lazım sonuçta."

Yani gidecekti. Ne zaman gidecekti ki?

"Ne zaman gidiyorsun?"

Yağız bu soruyu hiç beklemiyordu. Bu kızdan ve bu şekilde... Sizli bizli hitaplar neredeydi? Cevap vermeden yine o mavilerin derinliklerine daldı. *Sonsuz...*

"Yarın sabah."

Doğa soruyu sorduğu an irkilmişti aslında. Aklından geçenleri böyle sorması hiç iyi bir şey değildi. Başma iş açacaktı. Ama adamın cevap verirkenki hali... Yarın sabah mı gidiyordu? Üç gün, belki daha da fazla... Aman canına minnetti sonuçta...

"İyi yolculuklar o zaman size. Ben artık kalkayım..."

Yağız kızın arkasından bakarken kaşlarını çattı. Yine siz olmuştu, bu da iyiydi...

4. BÖLÜM

Kızlar çikolatalı şeylerden yemez mi?

Söylenilen üç gün, dört güne çıkmıştı. İşine kendini veren ve halinden memnun olan Doğa, ara ara aklına gelen karanlık gözleri hayallerinden def etmeye çalışsa da aslında güzel bir başlangıç yapmıştı. Dört günde ciddi anlamda yol kat etmeye başlamışlardı bile. İşin en zor kısmını, detaylarda uzlaşmayı halletmişlerdi en azından. Yiğit karşısındaki insanın fikirlerine saygılı, yeniliklere, yeni düşüncelere açık bir adamdı. Oldukça keyifli bir çalışma arkadaşıydı. Hafta sonunu ailesinin yazlığında, yeğenleriyle geçirmiş, iyice enerji depolamıştı.

Pazartesi gününü yine Yiğit'in şebeklikleriyle geçirdi. Akşama kadar günün nasıl geçtiğini bilmeyen Doğa, bir gözü de kapıda belki biri gelir, bir selam verir diye de beklemişti. O birinin ise pek kızın yanına gelmeye niyeti yoktu.

Geçen bir haftada kızı günbegün daha çok görmek isteyen Yağız duygularının gidişinden endişe etmeye başlamıştı. Bu zamana kadar hiçbir kadının peşinden koşmamış, hiçbir kadını bu şekilde kafasına takmamıştı. İşte bu yüzden uzak durmalıydı bu kızdan. Bir süre daha böyle devam eder, en kısa zamanda da kendine bir seks partneri bulur işi çözerdi. Aldığı kararın doğru olduğuna son derece emin yaslandı koltuğuna. Akşam olmuş şirkette

kimse kalmamıştı. Eve gidesi de yoktu. Annesine hiç gidemezdi. Yine aynı havada başlayacaktı Canan Sultan. *"Oğlum, artık düzenli bir hayatın olsa ya..."* Yağız'a göre oldukça düzenli bir hayatı vardı oysa.

Doğa öylesine dalmıştı ki çalışmaya, saatin kaç olduğunu bile fark etmiyordu. Her zamanki gibi kendini çalışmaya fazlasıyla kaptırmıştı. Ayakkabılar fırlatılmış, ceket çıkartılmış, sandalyesinde iyice yayıldığı için etekler sıyrılmış... Hatta bir ara zor alıştığı sutyeninin sıktığı düşüncesiyle çıkartıp koltuğunun üstüne fırlatmıştı. Sauna, spa merkezi, Fin hamamı... Yunan mitolojisi içerisinde bunları nasıl bir dekorasyon ve iç dizaynla göze güzel hale getirebilirdi?

Kalemini ısırıp önündeki çizimlere iyice kendini kaptırmışken kapısının hızla açılmasıyla irkildi. Damdan düşen bir davetsiz misafir... Başını kaldırdığı zaman da ikinci şoku yaşadı Doğa. Oha, yani, cidden bu hatun nereden düşmüştü ki buraya? Hani erkek olsa asla kaçırmayacağı bir kadındı. Balıketi, kızıl, afet-i devran... *Bu kadınsa kendi neydi acaba?*

Ama kadının bakışlarındaki öfke ve kin dolu ifadeyle hayranlığı anında solup gitmişti. Hele o yelloz ağzını açınca...

"Söyle bakalım, sen yeni sürtük müsün?"

Doğa duyduğuyla resmen dilini yuttu. Kadının bakışları baştan aşağıya, aşağılar gibi süzüyordu. Doğa da refleks olarak gözlerini üstüne çevirince... Çevirince...

Kılığının kesinlikle normal görünür bir hali yoktu. Baldırlarına çıkan etek, uçları dışarı çıkmış gömlek, sutyen olmadığı için beyaz gömlekten belirgin şekilde görülen meme uçları. *Ay, cidden yani, bir iş yerinde kimse olmasa dahi, hangi akla hizmet böyle çalışıyordu? Hangi akla hizmet? Deliliğin ona verdiği hakka hizmet...*

Girdiği şoktan çıkıp kadının söylediklerini algılamaya çalışan Doğa, hatunun söylediği cümlelerle eksik taşları yerine oturtmuştu.

"Senin yüzünden mi beni aramıyor? Ama şunu o kıt aklına sok güzelim, o sadece bana biraz kızgın bu yüzden seni kullanıyor. Hem... Nerede o?" Diyen kadın sesini daha çok yükseltip bağırdı. "Yağız neredesin?"

Şimdi anlamıştı işte Doğa. Beyefendinin kırıklarından biriydi. Demek terk edilmişti kızıl afet. *Aman ne üzücü...*

Doğa kadının söylediklerini hazmetmekte zorlanırken, aklının bir köşesi de bu kadının gerçekten çok güzel olduğuna takılıp kalmıştı. Kendi gibi zayıf değildi. Sıradan bir tip hiç değildi. Demek ki beyimiz dolgun ve olgun kadınlardan hoşlanıyordu. Ah, bir de kızıllardan...

Kadın deli gibi odaya girip sinirden delirmiş gözlerle etrafına bakıyordu. Doğa bir an paniğe kapılmıştı. Binada kimse yoktu muhtemelen. Bu saate bir tek yönetici kadrosu kalırdı, Yiğit ve Samet de çıkarken onunla vedalaşmışlardı. Tabii bir de güvenlik... Ne halt yemeye göndermişlerdi ki bu deli kadını yukarıya. Ve o an anlamıştı ki Doğa, hâlâ ağzını açıp tek kelime etmemişti. Ne olmuştu ona böyle?

"Siz biraz sakin olup, saçma yargılara..."

"Kapat çeneni... Bana Yağız'ı çağır. Derhal."

Doğa tam ağzını açacaktı ki kapının önünde bir hareketlenme gördü. Başını kaldırıp baktığı an akşamın kahramanının iyice kasılmış ve sinirli bir yüzle kendine baktığını gördü.

Doğa'nın gördüğünü kızıl afet de görmüştü. Arkasını dönüp Yağız'la karşılaştığı an drama dalında Oscara aday bir oyuncu gibi haykırmaya başladı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun Yağız? Bu kadın da kim oluyor? Hem de senin odanda ve yarı çıplak..."

Yağız'ın sinirle kasılmış çenesinden çıkan tıslama, Doğa'nın bile kanını dondurmaya yeterdi...

"Kapa çeneni Yelda. Burası benim odam değil ve bu kadın da..."

Daha Yağız cümlesini tamamlamadan Yelda, "Senin yeni sürtüğün mü? "diye alaylı ve zehirli cümlesini kurdu. Cümlesi bitmeden de ateş saçan gözlerini Doğa'ya dikmişti. İnsanın sinirlerini yıkmaya yeterdi bu kadının varlığı ve Doğa bulunduğu durumdan yeterince rahatsızdı zaten. Bu adam yetmiyordu bir de sürtüğüyle mi uğraşacaktı? Gözlerini kısıp, göğsünü şişirip, bir savaşçı edasıyla kadının yüzüne doğru bağırdı.

"Sen bi bana baksana... Sen eski sürtüğü olabilirsin ama ben yeni sürtüğü değilim."

Sonra da ateş saçan gözlerini Yağız'a çevirdi.

"İş anlaşmamızda sizin kadınlarınıza hedef olmak yoktu Yağız Bey. Lütfen sevgiliniz mi artık her ne haltınızsa alın ve odamdan çıkın."

Doğa'nın iyice gözleri dönmüştü. Bu herif bu kadınla yatıyordu. Bu dolgun memeli, dolgun kadınla... Kendinin tam zıttı olan kadınla... Bu adam bu kadınla... Gözlerinin önünden birbirlerine sarılmış bedenleri bir türlü gitmiyordu. İyice psikopata bağladığının endişesiyle gözlerini kaçırmaya çalıştı. İçinde anlamsız bir sızı oluşmuştu.

Yağız Doğa'nın çemkirmesiyle sinirinin bir anlık geçtiğini hissetmişti. Güvenlikten telefon gelip Yelda'nın yukarı çıktığını öğrenince, onun eski odasına geleceğini tahmin etmişti. Yani Doğa'nın yeni odasına... Gerçi böyle bir manzarayla karşılaşacağını asla tahmin etmezdi. Bu kadın bu halde mi çalışıyordu? Yiğit'le çalışırken... *Yok artık...*

Koluna dokunan kadının mırıldanmasıyla kendini daldığı görüntüden kurtarmaya çalıştı Yağız ama o be-

yaz gömlek altından görülen tepelerden ve koyuluklardan gözlerini alamıyordu. Bir kere daha kendini aldığı karardan dolayı kutladı. Bu kadından uzak durmalıydı. Özellikle beyaz gömleğin içine sutyen giymiyorsa... Bir de kendinin dolgun kadınlardan hoşlandığını sanıyordu. Kim demişti böyle ahmakça bir şeyi? Giderek sertleştiğini hissetti ve bunun sebebi bir kolunu boynuna dolamış, diğer eliyle baldırının üst kısmını okşayan şu kızıl felaket değildi.

Doğa kaçırdığı gözlerinin Yağız'la buluşması üstüne bir an irkildi. Adamın gözleri iyice koyulaşmış, tepeden tırnağa süzmeye başlamıştı. Dudaklarına, omuzlarına, memelerine... Memelerine mi? Doğa o an donup kalmıştı. Dakikalardır bu adamın karşısında bu şekilde mi duruyordu? O an ölmek istemenin abartı olup olmadığını düşünüyordu. Ya da ikinci seçenek adama sırnaşan kadını öldürmek tabii...

Öyle ne kadar durduklarını bilemeyen iki deli yürek, toplamında bir dakikayı bile doldurmayacak olan zamanı bir saat gibi, birbirlerinin bedenlerinde ve gözlerinde dolaşarak geçirmişlerdi. Yelda'ya rağmen havada oluşan gerginlik ve tutku, yine onun sesiyle yok olmuştu.

"Aşkım lütfen beni affet. Söz senin istediğin gibi olacak her şey. Şu an bana kızgınsın biliyorum ama kendimi affettireceğim. Hem biliyorsun, bunu çok iyi yaparım."

Son cümlesinden sonra elini iyice Yağız'ın baldırına sürtüp sertleşmiş bölgeye yaklaşırken genç adam sinirle kızın elini yakaladı. O an Doğa ile göz göze gelmişti ve kızın gözlerinden kırgınlık geçtiğine yemin edebilirdi. Bu zamana kadar her şeyde net olan Yağız girdiği bu bocalamadan fazlasıyla gerilmiş halde Yelda'yı kolundan tuttuğu gibi dışarı çıkardı. Asansörlere tek kelime etmeden sürükledi.

Açık kalan kapının arkasından bakan Doğa koltuğa yığılmış gibi oturdu. Az önce neler yaşanmıştı ki? Adama deli gibi kızmış, deli gibi öfkelenmiş ve kahretsin ki onu deli gibi kıskanmıştı. Kendini umursamayan, görmezlikten gelen bir adamı kıskanmıştı. Hem de eski sevgilisinden... Delirmiş olmak ancak bu durumla tarif edilirdi zaten...

Asansör zemin kata inip kapılarını açtığında Yağız kıza son sözünü söylüyordu.

"Eğer bir daha, bir daha karşıma çıkarsan, eğer bir kere daha beni bu duruma sokarsan sana yemin ediyorum Yelda, hayatını zehir ederim. Boş atmadığımı ve dediklerimi yapacağımı bilirsin."

Kadının gözlerindeki timsah gözyaşlarına aldırmamıştı bile. İstediğini elde etmek için her yolu deneyen kadınlardan biriydi Yelda ve maalesef Yağız kadındaki bu hırsın geç farkına varmıştı. Ulaşmayı istediği hedefi ise Yağız'dı. Daha doğrusu Yağız'm ona sağlayacağı etiket, rahatlık, konfor...

"Sinirlisin ve o yüzden böyle davranıyorsun. Tamam, yukarda saçmalamış olabilirim. Sonuçta sen o sümsük kızda ne bulmuş..."

Yağız öfkesini kontrol edemeden kadının çenesine yapışıp sıktı. Parmakları bile beyazlamıştı. Tıslar gibi konuştu yüzüne solurken...

"Sakın. Sakın o kızın adını ağzına alma. Defol git Yelda, kendine az da olsa bir saygın ve can sağlığına verdiğin değer varsa defol."

"Allahım... O kızdan etkilenmişsin..."

Bu son damlaydı işte. Yağız Yelda'nın koluna yapıştığı gibi asansörden çıkarmış, güvenlik görevlilerinin şaşkın bakışları arasında kapıdan fırlatmıştı. Son bir tehditle...

"Bu saatten sonra kork. Sana yağmurlu havada su vermeyecek bu şehir..."

Asla bir kadını bu şekilde zorda bırakmazdı Yağız. Ama bunu Yelda'nın bilmesine gerek yoktu. Bilmiyordu da. Yağız'ın arkasından yalvarırken, bu tehdidin sadece önlem için olduğunu bilmiyordu.

Yağız giden kadının arkasından bakmamıştı bile. Bir an elleri saçlarında etrafında döndükten sonra şirkete girdi. Kafasını karıştıranın az önce giden kadının tepkileri mi, yoksa yukarıda hâlâ o beyaz gömlekle, o dağılmış saçlarla... *Yok, bu böyle olmayacaktı.* Hızla asansörlere doğru yürüdü.

"Nerede bu sutyen?"

Doğa gidenlerin ardından sinirlerini sakinleştirmeye çalışıyordu ama bu boşa çabaydı. Bu adam ve o şişko kadın gitmişlerdi. Hem de o şişko kadının elleri, o adamın her yerinde dolaşırken... Tamam, kadın şişko değildi ama bunun ne önemi vardı ki?

"Sinir herif... Bir de bu adamın kırıklarıyla uğraşmak zorundayım. Kendi gözleri yetmiyor ya uykumu kaçırmaya. Hayır, yani ne bulduysa o kırmızı kafada? Birlikte çıkmaları da iyi olmuş. Alır artık sürtüğün gazını. Utanmasa gözümün önünde saldıracak adama."

Yağız aralık kapıdan odayı keyifle izliyordu. Ortalıkta deli gibi dönen bir adet sinirli ateş parçası. Kızın söylene söylene masaya yaklaşıp ellerini de masaya dayadığını gören Yağız nefesini tuttuğunu bile fark etmemişti. Yine mutfak tezgâhına dayandığı gibi dayanmıştı Doğa. Eller masada, kalça geri atılmış, sırt düzleştirilmiş, derin derin aldığı nefeslerle de söylenmeye devam ediyordu. Neden yaptığını bilmeyen Yağız odaya girip sessiz adımlarla kıza doğru yaklaştı. Tam arkasında durup ellerini kızın ellerinin yanına koyup üstüne uzanmak vardı ya... Yapmadı. Sağ tarafına geçip başını kızın yüzüne yaklaştırdı.

"Aslında pek utanması da yoktur ya..."

Duyduğu sesle irkilen Doğa elini göğsünün üstüne koyup geri sıçradı. *Bu adam gitmemiş miydi, ya?*

"Sen... Gitmedin mi, ya?"

Kıza doğru bir adım atan Yağız tek kaşını kaldırıp yüzüne baktı.

"Gitmiş gibi mi duruyorum?"

"Aman iyi, ne güzel..."

"Gitmiş olsam üzüleceğini düşündüm."

Bu söze şaşıran Doğa saf saf ,"Neden ki? "diye sordu.

"Nedeni mi var? Birlikte gittiğimizi düşünüp yeterince delirmişsin zaten."

Yok, bu adam düpedüz dalga geçiyordu onunla...

"Neden delireyim? Sadece kadın sinirimi bozdu."

İyice kızın burnunun dibine giren Yağız gözleri Doğa'nın dudaklarında mırıldandı.

"Sinirini bozma sebebi ne peki?"

Böyle yaklaşmasaydı ya bu adam... Böyle, her an öpecek gibi... Gözlerini de çekseydi ya artık dudaklarından...

Doğa da adamın dudaklarına dalıp gittiğinden habersiz mantıklı cevap vermeye çalıştı.

"Hımm... Tipini beğenmedim..."

Kızın dudaklarına dalıp gittiğini anlayan Yağız içinden piç gibi sırıtırken, duyduğu cevapla kahkahayı bastı. Adamın kahkahası da ortamı geren elektriği bıçak gibi kesmişti. Yağız başını sağa sola sallayarak uzaklaştı. Arkasını dönüp gitmeden Doğa'ya dönüp bakınca bunun yanlış hareket olduğunu anlamıştı. Kızın açık kalmış ağzı, hâlâ tek göğsünün üstünde duran eli, diğer göğüs kısmının ortaya serdiği manzara... İçinde dolaşan tutkuya dur dercesine kızın gözlerine baktı Yağız. Hoş o mavi gözlerin sakladıkları bu hareketin de yanlış olduğunu söylüyordu ya neyse...

"Benim yanımda istediğin kadar bu halde dolaşabilirsin. Asla sorun olmaz. Ama şimdi üstünü giyin, seni eve bırakayım. Geç oldu."

Son sözü söyleyip odadan çıkan adamın arkasından ikinci kez sinirden kudurmuş halde kalmıştı Doğa. Bu adam ne ukala, ne ruhsuz, ne sinir bir adamdı ki böyle... *Bir de eve bırakacakmış... Bir de giyinmesi gerekiyormuş da, başkalarının yanında böyle dolaşamazmış da, kendi yanında dolaşabilirmiş de...* Demeye kalmamıştı ki Doğa bir kere daha kılığının gerçekliğiyle sarsıldı. İkinci kez adamın karşısına bu kılıkta çıkmıştı ve ikinci kez bunun farkına varamamıştı. İnler gibi gözlerini kapadı. Bir an önce buradan çıkıp gitmeliydi ve bu adama yakalanmamalıydı. Zaten onun arabası da vardı. O kim oluyordu da onu eve bırakacaktı? Aceleyle üstünü başını düzeltmeye başladı...

Odasına girip laptop çantasını alan Yağız, dudaklarında keyifli ve arsız sırıtmayla merdivenleri indi. Bu kızdan uzaklaşmanın doğru karar olduğunu biliyordu. Hayatına girip, ciddi anlamda yer edinecek bir kadına ihtiyacı yoktu. Sorunsuz ve aşksız hayatından yeterince keyif alıyordu zaten ama bu kızı da istediğini inkâr edemiyordu. Hele onun gözlerinde gördüğü kıskançlığın tadı bir başkaydı. Belki bazı şeyleri zamana bırakssa her şey kendiliğinden bir sonuca ulaşırdı. Doğa'nın odasına yaklaşırken kızın hızlı adımlarla asansöre ilerlediğini gördü. Kaçıyordu ha, bu cadı? *Hadi canım! Kolaydı o iş öyle...*

"Hayrola Doğa Hanım? Aceleniz mi var?"

Yakalanmanın siniriyle adama dönen Doğa, içinde az olan hanım hanımcık halden sıyrılıp tam gaz çemkirdi.

"Evet aslında. Hani diyorum şimdi iki numaralı sevgiliniz çıkar gelir, ben de birinciden alamadığım hırsı ondan alırım falan... Ne gerek var akşam akşam bu şamataya."

Yağız bu gözlerde gördüğü ateşlere hayrandı. Sırıttı...

"Valla kaç numaralı gelir bilemem ama onlar sevgilim değiller."

"Onları hangi adla çağırdığın hiç umurumda değil Yağız Bey. İsterseniz kuçukuçu deyin."

Bu adam böyle kahkaha atmasaydı ya be...

"Yürü hadi sivri dil... Şirkette kimse kalmadı, saat epey geç..."

Adamın eli sırtına mı dokunmuştu? Doğa birden kendini geri çekti ve adamın sözünü tamamlamasına izin vermedi.

"Hiç gerek yok Yağız Bey. Benim zaten arabam var."

Katta hazır olan asansörün kapısını açan Yağız sıkılmış bir ifadeyle elini asansöre doğru uzattı.

"Önden buyurun Doğa Hanım. En azından otoparka kadar eşlik edeyim size."

"Aman iyi, et..."

Kapanan asansör kapısı Doğa'nın idrak ettiği bir gerçeği yüzüne vurmuştu. *Affedersiniz ama* göt kadar yerde kalmışlardı bu adamla. Elini sallasa adama değecekti. E, o zaman o el sallanmamalıydı.

Kızın ellerini önünde sımsıkı birleştirip tutması Yağız'ı güldürmüştü. Bu nasıl bir duruştu böyle? Karşıya bakıp gözlerini asansörün düğmelerinden çekmeyen kızı hiç utanmadan ve arsızca süzmeye başladı Yağız. Doğa'nın buna sinir olduğunu kısılan gözlerinden anlayabiliyordu. Ne zaman patlayacak diye bekliyordu ama Doğa'nın patlamaya niyeti yoktu. Hayır, patlıyordu ama bunu mümkünse içinde yaşamayı tercih etmişti. Zaten bu uyuz adamın istediği buydu. Hiç istifini bozmadı ve asansör otopark katına gelip kapılarını açtı. İkisi de aynı anda hamle yapınca Doğa'nın kolu Yağız'ın göğsüne çarptı. Tam kendini geri çekecekken Yağız yine kızın dibine kadar sokulup fısıldadı.

"İradene hayran kaldım..."

Doğa şimdi kafasını kırsa güzel olurdu aslında ama ne demişti, bu adama istediğini vermeyecekti ve hiç umursamadan arabasına doğru yürüdü. Arkasından sırıtan bir adam bırakarak...

Kızın arabasına gidip sinirle kapısını kapatması iyice keyiflendirmişti Yağız'ı. Hayatındaki diğer kadınlara benzemiyordu. Daha doğaldı. *Adı gibi özgür ve bağımsız...* Belki de onu çeken buydu. Alışmıştı onunla olmak için gönüllü olan kadınlara. Ukalalık değildi ama Yağız'ın sosyal konumu ve bekâr olması ona birçok kadının yatağı için geçerli vizeyi veriyordu. Bu sebeple hiç koşmamıştı kadınların peşinden. Ya da peşinde koşturacak kadınlara bulaşmamıştı. Oysa bu huysuz cadı bomba gibi düşmüştü hayatına. Kız kardeşi Yeliz gibi de çenebazdı. Belki de bu yüzden etkiliyordu Doğa onu. Ailesinin içinde göreceği, ailesinin içine sokabileceği bir kadındı. Asla sırıtmaz, asla bulunduğu ortamın yabancısı olmazdı. Yeliz'le Doğa'nın çok iyi anlaşabileceğini düşündü o an... Gözünün önünde Yeliz ve Doğa'nın kafa kafaya vermiş kıkırdayan halleri gelince bu manzara ona çok doğal geldi. Annesi ile...

"Ne diyorum lan ben? Uçtun oğlum Yağız..."

Kızın çoktan gözden kaybolduğu yere gözlerini dikmiş saçma sapan şeyler düşünüyordu. Silkelenip arabasına doğru yürüdü. Gittiği yol, yol değildi...

Yağız odasında dört dönüyordu. Bir gün öncesini düşündükçe yüzünde bir sırıtma, içinde adını koymaya çalışmadığı bir titreşim oluyordu. Doğa'nın alev alev gözleri aklından çıkmamıştı bir türlü. Sabahına da aldığı yeni

kararla uyanmıştı. Kendine bu kadar işkence yapmasının anlamı neydi ki? O kızı istediği gün gibi ortadaydı ve bir gerçek daha vardı ki bu kızla bir arada olmak hoşuna gidiyordu. İstiyorsa alması için bir engel olamazdı. Sadece stratejisini iyi belirlemesi lazımdı ve strateji Yağız'ın işiydi. Bu sebeple de Yiğit'ten aldığı son bilgi üzerine şirketten çıkmamış, tüm çalışanların gitmesini beklemişti. Çünkü Yiğit ona, Doğa'nın geç saate kadar sakin kafa çalışmayı tercih ettiğini söylemişti.

Saatine bakan Yağız kurduğu planı devreye sokmak için kapıya doğru elinde paketle ilerledi. Akşam yemeği saati gelmiş de geçiyordu bile. Muhtemelen Doğa henüz bir şey yememişti. Akıllı adamdı vesselam...

Doğa arkasını ısırdığı kaleminin tadını fark etmeden önündeki çizime odaklanmıştı. Şimdi şu kısımda bir paravan olması lazımdı. İçeri giren müşterinin farklı bir atmosferin içine düşmesi için görüş alanını çok genişletmemeliydi. Nasıl bir paravanla ayrılsa güzel olurdu?

"Bu kadar çalışkan bir mimar tek hayalimdi..."

Duyduğu sesle irkilen Doğa karşısında hafif çarpık gülümseyen adama sinirli gözlerle baktı. Dün akşamın sinirini ancak çalışırken atabiliyordu. O yüzden bu adamın karşısına çıkması hiç iyi değildi.

"Beni korkutmak hobiniz mi oldu Yağız Bey?"

Yağız yüzünü buruşturarak odaya girdi. Davet bile beklememişti. Koltukların ortasında duran sehpaya elindeki poşeti koyup içindekileri çıkarmaya başladı. Kıza hiç bakmıyordu bile...

"Sen de bana çemkirmeyi huy edindin ama. O yüzden hiç şikâyet etme de gel bir şeyler yiyelim."

Sehpaya biraz şaşkın, biraz kuşkuyla bakıp adamın bu hamlesini anlamaya çalışıyordu. Aklından ne geçiyordu ki bunun?

"Aklından ne geçiyor?"

Kızın bazen sizli bizli, bazen senli benli konuşma tarzına içten içe gülen Yağız istifini bozmamaya çalışıyordu. Laf sokmak istediği zaman hemen Yağız Bey oluveriyordu. Servisleri de yerleştirip arkasına yaslandı. Hâlâ kendine kuşkuyla bakan kızın yüzüne öyle masum bakıyordu ki gören inanmasın...

"Ne geçebilir? Bu saate kadar çalışıyorsun, akşam yemeği yememiş olduğunu düşünüyorum. Üstelik sana dün akşamdan özür borçluyum."

Hâlâ içinde kuşku vardı Doğa'nın ama son açılan o tabaktan gözlerini alamıyordu. Bir adet bol kaymaklı künefe... Hani biri canına kast etse son lokmayı almak için sonuna kadar direneceği güzellikte lezzet. Diğer tarafa koyulan çikolatalı pudingi görmemişti bile. Eh, madem bu adam bir özür yemeği hazırlamıştı, memnuniyetle o künefeyi midesine indirebilirdi. Hem de aç karnına.

"Eh, madem bu kadar ısrar ediyorsun..."diyen Doğa koltuğa oturduğu gibi künefeye uzanıp önüne çekti. Çok da lezzetliydi be... Özel sunum kabından dolayı soğumamıştı üstelik. Bir an gözlerini kapatıp inlemek bile istemişti bu tadın karşısında...

Hayretle izlendiğinden habersizdi Doğa. Kız için hafif bir tatlı seçmişti oysa. Hangi kız çikolatalı puding sevmezdi ki? O künefe kendi için söylediği tatlıydı ve bu kız hiç acımadan o tatlının canına okuyordu. O seksi ağzını içine hızla tıkılan çatalla üstelik. Ortadaki soğuk mezelerin ve porsiyon dönerin yüzüne bile bakmamıştı Doğa. Kızı aç gözlerle izlerken gözlerine mavi bir şeyler takıldı. Doğa ağzında çatalla Yağız'a bakıyordu. Hafif utanmış ve şaşkın. Ağzındaki çatalı çıkarıp aceleyle yutkundu.

"Mmm... Sen de yer misin?"

"Yok... Yani..."

Yağız, onu vuran ballı dudaklar mı, mavi dünya mı bilemeden cevaplamaya çalışmıştı ama Doğa *yok* kelimesinden sonrasını duymamıştı bile. Yeterli cevabı almıştı nasılsa. Devam etti kaldığı yerden. Tabii Yağız'ın izin verdiği sürece...

Kızın aynı hızla tatlıya giriştiğini gören Yağız, Doğa'nın ağzına götürmek üzere olduğu çatalı bir hamlede yakaladı. Kızın elinin üstünden tuttuğu çatala eğilerek kendi ağzına götürüp lokmayı alan Yağız bir yandan da homurdanıyordu.

"Nezaketen yok dedik, sen de hemen kabullendin. İnsan bi'ısrar eder."

Adamın kendi çatalıyla yediği künefede kalan aklıyla, şaşkın şaşkın bakakalmıştı Doğa.

"Benim çatalımdan yedin..."

Aslında bu bir soru değil, sadece şaşırdığı gerçeğin dışa vurumuydu. Kim başkasının çatalmdan yerdi ki? Doğa bir yandan böyle düşünürken, diğer yandan adamın dudaklarından gözlerini alamıyordu. Aslında yenirdi. Yani en azından Doğa o çatalla yemeye devam ederdi. Sonuçta kendi çatalıydı canım...

Ağzındaki lokmayı yutup çatalla ikinciyi alan Yağız, avucunun içinde duran elin gevşediğini hissetmişti. Doğa'nın elini kendi idare ediyordu. Aldığı künefeyi kızın dudaklarına götürdü.

"Bunda ne var? Al hadi, kardeş payı yapıyoruz. Yoksa ben bir lokma yiyemeden bitireceksin künefeyi."

Öyle şaşkındı ki Doğa. Ağzını açıp damağında hissettiği kaymağın tadıyla bile atamamıştı şaşkınlığını. O kasıntı, o ruhsuz adamın bir künefe için çocuklaşması tuhafına gitmişti. İçini ısıtmıştı. Akşamın bir saati şirkette künefe için kavga etmeye hazırdılar. İçinden gelen gülme

isteğini tutamadı. Tabii bu da genç adamın homurdanmasıyla ödüllendirildi.

"Gülünecek ne var? Künefeyi kendim için almıştım ben. Kızlar çikolatalı şeylerden yemez mi?"

Kızlar kadar taş düşseydi ya bu adamın başına...

"Senin tanıdığın kızlar öyleyse bunda benim damak tadımın suçu ne?"

Yağız ısrarla bırakmadığı çatalı ve dolayısıyla kızın elini yeniden künefe tabağına götürürken suratını ekşitti.

"Başlamayalım yine Doğa. Ağız tadıyla künefe yiyoruz şurada."

Adamın ağzına gidip tekrar künefe tabağına dönen elini artık yadırgamayan Doğa, sanki bu çok normalmiş gibi gelen lokma için ağzını açtı. Bunu yaparken de omzunu silkmeyi ihmal etmemişti ve bu şekilde son lokmasına kadar yenilen künefe tabağı ileri itilirken ikisi de ellerinde çatalla birbirlerinin gözlerine bakakalmışlardı. Yaşanan anın doğallığı Yağız'ı öyle vurmuştu ki daha önce kaç kadınla böyle samimi ve ona normal gelen bir şey yaşadığını düşündü. Bulamadı. Yoktu. Usulca elini kızın elinin üstünden çekerken hâlâ yaşadığı olayın samimiyetiyle sarmalanmıştı. Dudakları hafif şekilde gülümserken kızın yüzüne baktı. Doğa da gülümsüyordu. Sonra o sevimli omzunu silkip geri yaslandı.

"Bundan sonra iki künefe alırsın sen de."

Yağız kızın bu sözüyle daha fazla gülmeye başlamıştı. Aslında şimdi kıza piçlik yapıp *bundan sonra getireceğimi kim söyledi* demek vardı ya, cesaret edemedi.

"Bunu zaten sen ilk çatalı künefeye daldırdığında anlamıştım, " demekle yetindi.

Ve bu yaşanan olay aralarında söze dökülmemiş bir alışkanlık olmaya başlamıştı. Gündüzleri şirketin telaşlı kalabalığı, işlerin yoğunluğu arasında geçerken, akşam-

ları beraber yenilen yemekle, sohbetle devam ediyordu. Doğa günden güne genç adamın hakkında çok fazla şey öğrenirken, Yağız da ilk defa bir kadınla samimi sohbet etmenin keyfini yaşıyordu.

Bu rutin Yiğit ve Samet'in de dikkatinden kaçmamıştı. Özellikle Yiğit her fırsatta ağabeyine takılmaktan geri durmuyordu. Genelde şirketten en son çıkan hep o olurdu ama ağabeyi son zamanlarda bu özelliği onun elinden almıştı. Bir taraftan bu hoşuna gidiyordu. Aile kadınlarının haricinde hiçbir kadınla çok fazla özel hayatını paylaşmayan Yağız'ın, bu kızla olan yakınlığı çok güzeldi. Ama aklının bir köşesi de ağabeyinin neyi amaçladığını anlamıyordu. Doğa'nın incinmesinden korkuyordu. Söz konusu kadınlarla ilişki olduğunda Yağız acımasız olabiliyordu. Asla hiçbir kadını aldatmazdı ama bağlanmak ve âşık olmak ağabeyine göre değildi. Doğa da hevesi geçene kadar ilişki kurabileceği bir kız değildi. Bu fikrini dayanamayıp ağabeyine söylediğinde sadece omzuna vuran Yağız, "Küçük kardeşim çok düşünüyor. Gerek yok koçum. Rahat ol," demişti. Yiğit de ağabeyinin dürüst karakterine güvenmekten başka yol bulamadı. Belki Doğa ağabeyinin sınırlarını yıkacak olan o özel kadındı. Olur mu olurdu hani...

5. BÖLÜM

Uyuyan güzel gibi görünsen de,
sivri dilli küçük hanımdan fazlası değilsin.

Saatin dokuz olmasını dört gözle bekleyen Yağız, zaman gelince hazırlanmış paketi alıp odasından çıktı. Islık çalarak alt kata inen Yağız, kızın odasının kapısının aralık olduğunu gördü. Belki yine o muhteşem manzarayla karşılaşabilirim hevesiyle sessizce kapıya yaklaştı. Kim bilir, belki de Doğa yine kendini çalışmaya kaptırmış, saçı başı dağıtıp, sutyen falan çıkarmış olabilirdi. Yüzündeki arsız sırıtma Doğa'nın sesini ve söylediklerini duyduğu an donup kalmıştı.

"Ay, aşkıımm, ben de seni çok seviyorum."

"Bana şebeklik yapma Doğa. Annem ciddi anlamda endişeleniyor artık. Bu saatlere kadar çalışıyor, hasta olacak diye başımızın etini yiyor. Haklı da."

Yağız elindeki poşeti sinirle sıkarken Doğa'nın attığı kahkahayla gayriihtiyari içeriye bir adım attı. Kapıdaki hareketi gören Doğa başını kaldırıp adamı görünce yüzünde gülümsemeyle elini kaldırıp gelmesini işaret etti.

"Artık iyice saçmalıyorsunuz ama."

Bir yandan ağabeyine laf yetiştiren Doğa, diğer yandan Yağız'ın sinirli bakışlarını anlamaya çalışıyordu. Kaş göz işaretiyle ne var diye sorunca Yağız daha fazla kaş çat-

mıştı. Sanki daha fazlası varmış gibi... Adamın bu halini anlayamayan Doğa telefona dönüp sabırsız bir nefes aldı. Ve hâlâ bir şeyler geveleyen ağabeyinin sözünü kesti.

"Abi bak bunu sonra konuşalım ve lütfen anneme söyle bunları düşüneceğine sana kız aramaya devam etsin. Hadi bebeğim, öpüyorum kocaman. Çalışmam lazım benim. Sizin gibi patron değilim ben. Baayy..."

Abi mi demişti bu kız? Yağız neden bu kadar rahatladığını sorgulamamıştı bile. Ya da neden bu kadar sinirlendiğini... Sonuçta bu kızı istiyor olması her sorunun mantıklı cevabıydı ona göre. Ancak Doğa adamın o gergin yüz ifadesinden, sırıtan yüz ifadesine neden döndüğünü merak ediyordu.

"Sorun nedir?"

Ne diyecekti Yağız? *Telefonda herifin birine aşkım dedin ve benim tepem attı* mı diyecekti?

"Boş ver. İşle alakalı bir şeydi."

Diyemezdi tabii.

"Anlatmak ister misin?"

"Gerek yok ya. Canımızı sıkmaya değmez. Hadi gel, benim karnım aç."

Doğa yerinden kalkarken hâlâ şaşkındı aslında. Gerek yok dediği konu bir dakika öncesine kadar suratına sirke sattırmıyor muydu bu adamın? Fazla üstelemek istememişti ve açıkçası onun da karnı fazlasıyla acıkmıştı. Yağız elindekileri sehpaya yerleştirirken, Doğa da yine tatlı servisine el atmıştı. O akşamdan sonra Yağız artık akıllanmış ve iki kişilik künefe almaya başlamıştı. Hoş bir çataldan künefe yemek keyifliydi aslında ama...

Sıradan bir sohbete giriyormuş gibi yaparak çatalına uzanırken sordu.

"Abinle mi konuşuyordun?"

"Evet ya. Aslında konuşuyor sayılmazdık. O homur-

danıyordu ben geri püskürtmeye çalışıyordum."

Bu sözle gülümseyen Yağız nedense bu durumu hiç yadsımamıştı. Bu kız püskürtme işini gayet iyi yapıyordu.

"Abiler her zaman haklıdır."

"Allah Allah, kim demiş?"

Kıza ukala bir havayla bakan Yağız son derece mantıklı bir şey söyler gibi cevap verdi.

"Tabii ki ben... Bir kız kardeş sahibi olarak bu sözün doğruluğuna birinci elden tanığım."

Doğa ağzındaki lokmayı yutarken homurdandı.

"Ya, evet. Siz hep haklısınız zaten. Bana bak tepemi attırma. Senin o dediğin şeyden bende üç tane var ve hepsini haklı görürsem yandığımın resmidir."

"Yazık adamlara..." diye lafı ağzında geveleyen Yağız'a öyle bir bakış atmıştı ki Doğa, genç adam sözün devamını getirememişti bile. Sonrasında ailelerden kâh didişerek, kâh keyifle gülerek söz etmeye başladılar.

Yağız ailesinden bahsettikçe Doğa iyice şaşkınlığa düşüyordu. Bu ruhsuz ve duygusuz diye tanımladığı adamın aslında ailesine nasıl düşkün olduğunu anlamıştı. Annesinden bahsederken gözleri sevgiyle parlayan adam, kız kardeşinden bahsederken korumacı bir kaplan kesiliyordu. Bu Doğa'nın gittikçe ona yaklaşmasına sebep oluyordu aslında. Farkında olmadan çekiliyordu genç adama doğru. O da kocaman bir ailenin şımarık kızıydı. Onun da ağabeyleri birer kaplan gibi üstüne titriyordu. Aile ne demek çok iyi biliyordu Doğa. Kocaman bir aileye sahip olmak hangi duyguları barındırır biliyordu. Belki de bu yüzden artık o ruhsuz adamı bulamıyordu Yağız'ın gözlerinde...

Yemekleri bittiğinde yine keyifle yenilen künefe seansı gelmişti. Her zamanki gibi ilk bitirenin diğerinin tabağına

diktiği gözler sonucu homurdanarak son lokmayı paylaşmışlardı. İkisinin de anlaştığı iki şey vardı. Aileye duyulan sevgi ve künefeye karşı olan zaaf... Sehpada bitmiş şekilde bıraktıkları tabaklara aldırmadan bir akşamı daha sonlandırmışlardı. Sözleşmemiş bir anlaşmayla Yağız odasına çıkıp laptopunu ve dosyalarını alırken, Doğa da son kontrollerini yapmış, asansör önünde buluşmuşlardı.

Yağız'ın aklının bir köşesini konuşulan konular çelmiyor değildi. Her şeyden bahsetmelerine rağmen Doğa hiç özel yaşamına girmemişti. Nerede okuduğunu, yazlıklarının nerede olduğunu, en yakın arkadaşının kim olduğunu, aç kaldığı an tansiyonunun sıfırlandığını biliyordu ama hayatında biri var mı, onu bilmiyordu. Geç saatlere kadar çalışıp, tek telefonu ailesinden alıyor olması kızın hayatında biri olmadığını gösteriyordu aslında. Bu sebeple aklına gelen soruları ve kuşkuları bir kalemde silip atıyordu Yağız.

Oysa Doğa için bu o kadar kolay olmuyordu. Kabul etmese bile kapılıp gitmişti bu adama. Bu adam ki kadınları sevmesiyle ünlü meşhur playboy, iş adamıydı. Bu gerçek Doğa'yı korkutuyordu. Hiçbir magazin haberinde Yağız'ın sevgili diye koluna birini taktığını görmemişti. O hep ilişkilerini saklı gizli yaşayan bir adamdı. *Sevgiliniz var mı* sorusuna da, *seks partnerimden başka hiçbir kadını özel hayatıma sokmuyorum,* diyordu. Doğa'nın aşkta masum olan kalbine de bu adam biraz ağır gelmeye başlamıştı. Bunun sebebini de biliyordu aslında. Bu adama âşık oluyordu. Hiç planlamadan, usulca süzülmüştü hayatına, kalbine, aklına...

Doğa bu kadar derin düşüncelere dalmış giderken asansörün kapısının açılma sesiyle irkilmişti ve asansörün aynasına yaslanıp kendine sırıtarak bakan Yağız'la göz göze gelmişti. Kaşlarını kaldırıp adama baktı.

"Ne?"

"Ellerini sabit tutabilmenin başka yolu var mı diye düşünüyordum."

Önce adamın sözünü anlamayan Doğa ellerine baktığında gözlerini devirmek istemişti. Sanki elleri her an adama saldırmaya hazırmış gibi birbirine kenetlenmiş duruyordu. Bunu resmen ilk asansöre bindikleri andan beri alışkanlık haline getirmişti. Kendine mi sinirlenmişti, Yağız'a mı bilinmez huysuz bir tonla çemkirdi.

"Kelepçelemeyi dene..."

Söylediği an pişman olmuştu... Hele Yağız'ın sırıtması gittikçe pıçleşirken pişmanlığı da o oranda artmıştı. Bir de üstüne söyledi...

"Kelepçeyi başka şekilde kullanmayı tercih edebilirim..."

Ne cevap verecekti ki şimdi?

"Sen deli misin, yaa?" diye çemkirip hızla asansörden çıkmaktan başka çaresi kalmamıştı Doğa'nın çünkü yanakları alev alev yanmaya başlamıştı bile. Arkasından atılan kahkahanın tüm bedenini titretmesine aldırmadan koşturup arabasına bindi. Bu adam iyiydi hoştu da, böyle olur olmadık zamanlarda onu utandırmıyor muydu? Şeytan git sık boğazını diyordu resmen. Hoş bu utandırmanın olur zamanı olur muydu, onu hiç düşünmüyordu Doğa. Yine bu adam onu sinir edecek bir şey bulmuştu ve yine Yağız gözden kaybolup giden arabanın arkasından kırk tilkilik düşlerine dalıp kaybolmuştu...

Doğa arabayı nasıl kullanıp eve geldiğini bilememişti. Her defasında bu adama böyle rezil olmak zorunda mıydı? Ya da her defasında bu adam bu kadar sinir olmak zorunda mıydı? Evine girerken çalan telefonuyla daldığı düşüncelerden sıyrıldı. *Akıl bile bırakmıyordu ki bu herif...*

"Nasılsın kuşum?"

"İyiyim bebeğim ne olsun. Seni merak ettim kaç gündür görüşemiyoruz."

Doğa ayakkabılarını fırlatıp salona geçerken homurdanmaya başlamıştı bile...

"Ay nasıl olayım Begüm? Bu adam beni deli edecek..."

"Hayırdır? İş konusunda mı sorun yaşıyorsunuz? Hem o adam kim? Yağız mı Yiğit mi?"

"Yok, kuşum ya, Yiğit pamuk şekeri gibi. Beni deli eden diğeri... Tam oldu diyorum adam bi'muzırlık yapıyor. Sil baştan..."

Doğa aldığı gazla geçirdiği bir haftayı Begüm'e en ince detayına kadar anlatmıştı. Arkadaşını hiç bu halde görmeyen Begüm'ün aklına düşen kuşkular, Doğa'nın son söylediği sözlerle cevabını buldu.

"Yani senin anlayacağın kuşum, ben bu adamı seveyim mi, döveyim mi bilemiyorum."

Begüm kıkırtısını tutmaya bile gerek görmemişti...

"İnanmıyorum, yaaa... Benim minik hatunum âşık mı olmuş?"

Kendinin içten içe fark ettiğini ve hissettiğini başkasının ağzından duyan Doğa bir an irkildi. Âşıktı. O adama âşık olmuştu. Virüs gibi sızmıştı damarlarına genç adam.

İlk defa gerçek anlamda âşık olan Doğa aldığı derin nefesle, büyük bir olgunlukla kabul etmişti bu gerçeği.

"Ben de inanmıyorum Begüm. Ben âşık olmuşum ama, yaaaa..."

Begüm'ün kahkahasıyla yüzünü buruşturdu.

"Bana bilmediğim bir şey söyle bebeğim."

"Adam bana âşık değil."

"Bana inanacağım bir şey söyle bebeğim."

Doğa akılına güvendiği dostunun bu tespitiyle gözlerini fal taşı gibi açtı. Olabilir miydi?

"Begüm sence bu olabilir mi?"

"Sen cidden aklını kaybetmişsin Doğa. Adam sana âşık olmasa neden her akşam yuvasına solucan taşıyan erkek kuş gibi gelip seni beslesin ki?"

Bir an duyduğunu algılamaya çalışıp, sonra da kahkahaya boğulan Doğa nefes arasmda Begüm'e çemkirmeyi ihmal etmedi...

"Solucan nedir ama, ya? Böyle tam romantik romantik konuşurken..."

"E, birinin kalkan poponu indirmesi lazımdı bebeğim. Neyse bak bu konu böyle telefonda konuşulacak bir konu değil. Yarın işlerimi ayarlayayım seni ararım, bir plan yaparız. Olur mu?"

Begüm'ün sözüne hayal meyal cevap veren Doğa telefonu kapattıktan sonra daldığı hayallere devam etmişti. Âşık olmuştu ama o... Dolayısıyla her genç kız gibi pembe rüyalara dalması son derece normaldi. Ve Doğa da bunu yapmıştı. Duşunu alırken de, yatağına yatıp, yastığına sarılırken de o hayaller içindeydi ve kurduğu hayallerle uykuya daldı. Ertesi güne yine aynı ruh haliyle uyanarak...

Ama şirketteki yoğunluk bu hayallere biraz ara vermesini sağlamıştı. Kapıyı bir kere çalıp, cevap bile beklemeden odaya dalan Yiğit'in endişeli suratını görünce bir şeylerin ters gideceğini anlamıştı.

"Doğa, Cumartesi akşamı bir gece olacak ve ben o gecede bu projenin ilk sinyallerini vereceğim. Bu yüzden elimizdeki kaba projeyi bitirmemiz lazım ve bu konuda sana yardım edeceğim. En azından basına net açıklama yapıp bir iki görsel şov hazırlamamız gerek."

"Bugün daha Perşembe Yiğit... Bu ne telaş? Hazırlarız."

"Yok, bugün bitirelim bu işi. Yarın Yağız yok, konferansı var. Onun bitmiş halini görmesi lazım, hem biz de yarın son detayları geçeriz."

Adamın heyecanına gülümseyen Doğa, kahvaltı için sipariş vereceğini unutmuş, Yiğit'le görsel şovu hazırlamanın heyecanına kapılmıştı. Bilgisayarda çizilen üç boyutlu görüntüler şekil aldıkça ikisinin de heyecanı artıyordu. Kendilerini çalışmaya öyle bir kaptırmışlardı ki öğle yemeğini unutmuşlardı. Şirkettekiler de onların varlığını. Bir kişi hariç...

Kızdan hiç ses seda çıkmayınca Yağız odasında her dakika daha fazla geriliyordu. Akşam ne zaman olacaktı da, kızın yanına gidecekti ki? Cumartesi akşamı düzenlenecek geceye hazırlandıklarını biliyordu. Bir ara yanlarına gidip durumu kontrol etmek istese de kendini tutmuştu. Akşamın olmasına şunun şurasında iki saat vardı... *Yuh be, iki saat geçer mi?*

Bahanesinin de hazır olduğunu düşünen Yağız, aldığı kararı değiştirmeden odasından çıktı. Doğa'nın odasına geldiğinde kapıyı çalıp çalmamakta bir anlık tereddüt yaşasa da kardeşi ile Doğa'yı her an basacakmış gibi görünmemek için kapıyı belki biraz hızlı bir şekilde yumrukladı. Sonuçta kardeşi bir yamuk yapmazdı. O an Yağız kendine, Yiğit'in ne için yamuk yapmayacağını düşündüğünü sormamıştı bile...

Artık yorgunluktan ve sürekli bilgisayar ekranına bakmaktan çift görmeye başlayan Doğa, Yiğit'e çaktırmasa da başının dönmesini yok sayamıyordu. Neden böyle olmuştu ki? Çalınan kapı artık iyice dağılan odağını az da olsa toplamasını sağlamıştı ama bu uzun sürmedi. Kapıdan içeri süzülen adam toplanan odağının bambaşka yerlere sürüklenmesine sebep olmuştu. Dün gece kurduğu hayallere...

"Kolay gelsin. Nasıl gidiyor diye sorayım dedim."

Doğa cevap vermeden Yiğit söze atlamıştı.

"Valla abi bomba oluyor benden söylemesi. Bu proje

resmen bizim için bir mihenk taşı olacak. Gelip baksana."

Doğa tek görmeye çalışarak yanına yaklaşan iki adet Yağız'a baktı. İkisi de çok yakışıklıydı bunların ama ya... Midesinin bir an kasıldığını hisseden Doğa neredeyse kusacaktı. Büyük ihtimal açlığa hiç dayanamayan bünyesi artık uyarı veriyordu. Çaktırmamaya çalışarak gülümsedi. Yağız'ın çatılmış kaşlarının bile farkında değildi.

Yağız'ın ise tek ilgisi kızdaydı. Zaten onun için gelmişti bu odaya ama şu anda kıza odaklanmasının sebebi başkaydı. Bir başka bakıyordu bu kız. Hasta gibi, her an bayılacak gibi. Ve beklediği de oldu. Elini alnına götürüp ovalamaya çalışan Doğa, bedenini daha fazla dik tutamadan klavyenin üstüne yığıldı.

Kızın bu halini gören Yağız'm tüm bedenini büyük bir endişe kapladı. Hızla Doğa'nm başını kaldırıp yüzüne bakmaya çalıştı.

"Doğa? Güzelim iyi misin? Neyin var?"

Doğa'dan ses çıkmıyordu. Yiğit hemen eline telefonu aldı.

"Abi şirket doktorunu arıyorum. Ne oldu birden bu kıza, ya?"

"Bana mı soruyorsun Yiğit. Sabahtan beri kızla olan sensin. Durup dururken fenalaşmadı ya bu kız?"

"Bir şey yoktu abi. Sabahtan beri nefes almadan çalışıyoruz. Gayet dinamikti."

Yiğit bir yandan şirket doktorunu ararken, diğer yandan Yağız'a cevap veriyordu. Bu yüzden Yağız'ın öfkeli bakışlarını görmemişti.

"Siz yemek yediniz mi?"

Yağız'ın aklına bir akşam yemek yerken Doğa'nın söylediği gelmişti. Açlığa karşı dayanıksız olan bünyesi vardı kızın. İçinden Yiğit'i parçalamak geçse de koluna yaslanmış kızın fısıltısıyla Doğa'ya odaklandı.

"Doktora gerek yok... Bir şeyler yesem..."

"Sana bu konu hakkında fikrini sormadım."

"Sorsan şaşardım zaten..."

Kısık sesle lafını sokup yeniden gözlerini kapayan kıza bir an hayretle bakmıştı Yağız. Yahu, baygınken bile laf sokuyordu ya, takdirlik hatundu vesselam. Kapıdan giren doktoru gördüğünde yüzündeki saklı sırıtma yerini tekrar endişeye bırakmıştı. Doğa'nın durumu doktora özet geçilip, doktor tansiyonunu ölçtükten sonra sakinleştiren ses tonuyla iki telaşlı adama döndü.

"Doğa Hanım'ın önemli bir şeyi yok. Söylediğiniz gibi bünyesi açlığa dayanamıyor, üstelik bu hafta geç saatlere kadar çalıştığını da söylediniz. Bu yüzden tansiyonu düşmüş. İsterseniz bir hastaneye götürüp serum taktırabilirsiniz ama bana sorarsanız hafif bir şeyler yiyip iyi bir uyku çekerse bir şeyi kalmayacaktır. Belki vücut çok hafif ateş yapabilir ama endişelenecek bir şey yok."

Muayenesini bitirip, teşhisini söyleyen doktor odadan çıktıktan sonra Yağız Doğa'yı kucağına almak için hamle yaptı.

"Tamam, o halde hastaneye gidiyoruz. Serum takılır sonra Doğa'yı evine bırakırım. Sen bu arada kalan işi toparla."

Yiğit tam cevap verecekken Yağız'ın kollarında yerini alan Doğa mırıldandı.

"Asla o iğneyi koluma sokamazlar. Evime gitmek istiyorum."

"Bak yine sana sormadığım konu hakkında fikrini söylüyorsun Doğa."

Bu yakışıklı surat bu kadar burnunun dibine girdikçe nasıl toparlanacaktı ki tansiyonu? Bu adamın aklı bunu kesmiyor muydu? Gözlerini kapatıp homurdandı.

"Emekleyerek kaçmam gerekse bile kalmam o hastanede Yağız."

Yağız gülümseyerek odanın kapısına doğru ilerledi. Bu kızla çekeceği vardı, orası net.

Ağabeyinin arkasından bakan Yiğit de sırıtmaya başlamıştı. Bu hallere düşecek adam değildi Yağız. Acaba kendi farkında mıydı uzaktan nasıl göründüğünün?

"Hey gidi koca Yağız. Bir cadının kuklası oldun ya ben daha ne diyeyim..."diye mırıldandı. Endişelenmesine gerek yoktu artık. Ağabeyinin kızın gözlerine nasıl baktığını görmüştü ve Yağız bu zamana kadar hiç bir kadına böyle bakmamıştı. Islık çalarak işine geri döndü.

Yanında gözleri kapalı kıza bakarak el frenini çeken Yağız, arabanın kapısını usulca açıp dışarı çıktı. Evinde ne var ne yok bilmiyordu, Doğa'yı da uyandırıp soramazdı. En iyisi kafasına göre doldurmaktı ve öyle de yaptı. Enerji verecek ne varsa alıp çıktı marketten. Arabaya bindiğinde Doğa'nın uyanık olduğunu gördü. Hemen poşetten çıkardığı ballı sütü açıp kıza uzattı.

"Eve gidene kadar şunu iç. Sonra bir şeyler yiyip uyuyacaksın."

"Iyy, ben süt içmem."

"Kaymak yiyorsun ama süt içmiyorsun. İlginç... Doğa, hastaneye gitmemiz için henüz geç değil, biliyorsun."

Adama öldürecek gibi bakan Doğa, burnunu kapatarak pipeti ağzına götürdü. Sanki kokusu burnuna gelecek gibiydi. Gördüğü görüntüden memnun olan Yağız yola devam etti. Doğa'nın kapısının önüne geldiğinde de aynı endişeli tavırlarla Doğa'yı kucağına almıştı. Alışkanlık olmasa iyiydi...

"Ben yürürüm Yağız."

Artık adam nasıl bir bakış atmışsa, Doğa anında göz-

lerini devirip teslim olmuştu. Tabii homurdanmayı ihmal etmeden...

"Tamam. Yine bana sormadığın konu hakkında konuştum. Mesaj alınmıştır."

"Akıllı hatun..."

Yağız'ın ağzının içinde geveledeği sözü duysa da karşılık verecek hali yoktu Doğa'nın. Evinin kapısına geldiklerinde Yağız sanki incinecekmiş gibi Doğa'yı yere usulca bıraktı.

"Ayakta durabilecek misin?"

"Komalık hasta değilim Yağız, elbette durabilirim."

"Gayet sağlıklı olduğun çenenden belli aslında..." diye homurdanan Yağız, Doğa'nın uzattığı anahtarı alarak kapıyı açtı. Doğa sarsak adımlarla salona gidip kendini koltuğa atarken, Yağız elindeki poşetlerle mutfağın yolunu tutmuştu. Aldıklarını servise hazır hale getirip salona gelmesi on dakikadan fazla sürmemişti. Doğa ise elinde ağzına kadar dolu tepsiyi görünce öylesine şok olmuştu ki gözlerini tepsiden alamıyordu. Bunu yanlış yorumlayan Yağız bilmiş bir ifadeyle Doğa'nın ayakucuna gelip durdu. Tepsiyi sehpaya bırakıp kızın ayakucuna geçerken homurdamıyordu.

"Tamam, çalışın ama bu nedir arkadaş. Yemek yemeyi bile unutacak kadar kendinizi işe kaptırmak da nedir. Aç ağzını..."

Doğa daha cevap bile veremeden ağzına tıkılan mikroda ısıtılmış köfteyle yüz yüze geldi. Tabii arkasından gelen tuzlu ayran... Tepsiye göz atarken arada kalan şey gözlerini ışıldatmıştı.

"Ay, künefe... Bırak köfteyi, künefe yemek istiyorum."

"Doğa, şimdi konu bu mu? Ben ne diyorum sen neyin peşine düşüyorsun... Bu saate kadar aç kalmak da neyin nesi?"

İstediği künefeye ulaşamayan Doğa yüzünü asarak ikinci lokma köfteyi yuttu. Sonrasında çemkirebilmek için güce ihtiyacı vardı.

"Ne yapayım? Ünlü iç mimarla çalışamadığı için hayıflanan patronum var. Kendimi ispat etmem gerekiyordu."

"Ne?"

Yağız'ın anlamadan bakan şaşkın yüzüne hiç pas vermedi Doğa.

"Ne, ne? İlk gün söylediklerin hâlâ aklımda..."

Kızın ağzına bir gayret bir şeyler tıkmaya çalışan Yağız, yediği lafı hazmetmeye çalışıyordu. Bu hasta haliyle bu kız bunun derdine mi düşmüştü? O gün Doğa'yı tanımıyordu bile...

"Hemen arkasından evine kadar geldiğimi unutuyorsun ama küçük hanım?"

"Hmm evet. Samet'in baskısı sağ olsun."

"Doğa hastasın ama sivri dilinin de maşallahı var. Hadi bitir şunları da bir duş al..."

Gözlerini kocaman açıp tepsiye diken Doğa, köftenin yanında duran börekleri, meyveleri ve künefeyi süzdü.

"Ben bunların hepsini asla bitiremem. Künefe ver yeter."

"Hayır. Hepsi bitecek."

"Kusarım."

"Temizletirim."

Birbirlerine köprüde karşılaşan iki keçi muamelesi yapıyorlardı yapmasına ama ne Yağız orada ne yaptığını sorguluyordu o an, ne de Doğa neden bu adamın kendini yedirdiğini yadırgıyordu. İtişe kalkışa hepsinden birer parça yiyen Doğa yemek faslına bir son vermiş ve yorgun düşmüş bünyesini sürükleyerek banyoya doğru gitmişti. Kızın arkasından bakan Yağız hâlâ yaptığı ihmalkârlığa sinirleniyordu. Hiç mi kendini düşünmüyordu bu kız?

Akşama kadar yemek yememek de neyin nesiydi?

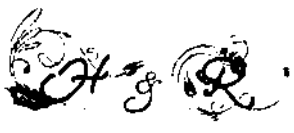
Tüm bu düşünceler içinde tepside kalan yemekleri midesine indiren Yağız, aynı hızla da mutfağı yerleştirmişti. Uzun zamandır sesi çıkmayan kızı merak ettiği için seslenerek odasına doğru gitti. Aralık kapıdan içeri baktığı zaman kızın üstünde mavi pijamalarıyla yatağa kıvrıldığını gördü. Gördüğü görüntüyle içinden bir şeylerin aktığını hissedememişti bile. Duygularını yorumlamak o an için yapmayı istediği bir şey değildi. Ama bunu erteleyemeyeceğini kızın yanına usulca uzanırken anladı.

Bırakıp gidememişti. Bu yatağa yatması bile öylesine yanlış bir davranıştı ki. Kızın yüzüne düşen saçını geri iterken parmaklarının dışıyla yanağını okşadı. *Sivri dilli bir melek,* diye düşündü. Hadi bu kızın her zamanki halleriydi bunlar. Ya kendisine ne oluyordu? Bugüne kadar hangi kadına böyle ilgi göstermişti? Hangi kadını elleriyle beslemiş ve bunun çok normal olduğunu düşünmüştü? Bu kızdan önce böyle bir şey olsa, ya kadını başka biriyle gönderir, ilgilenmelerini sağlardı, ya da kadını evine getirdiğinde bir yakınını yanına çağırıp giderdi. Ama bu akşam aklına hiç bu seçenekler gelmemişti. Kızın bayıldığını gördüğü an Yağız kendinden bağımsız hareket edip, kararlar almıştı. Sanki kendisi değildi... Ya da fazlasıyla kendisi olmuştu. Ya şimdi neden buradaydı? Kalkıp gitseydi ya...

Gidememişti. Gidemediğini gecenin bir saatinde, kızın yatağında uyanarak anlamıştı. Uyku mahmuru gözlerini aralayıp örtülmüş gözleri, yatağa yayılmış saçları görünce anlamıştı gidemediğini... Ama gitmesi gerektiğini...

Yataktan sessizce kalkıp üstünü başını düzelten Yağız, Doğa'nın yanağına usulca dokunarak ateşinin olup olmadığını anlamaya çalıştı. Ateşi yoktu ama yine de elini çekememişti kızın yanağından bir süre. Sonra kendini to-

parlayıp çıktı odadan. Saat dört olmuştu ve altıda yola çıkacaktı. Telefonluğun yanında bulduğu kâğıda not yazıp kızın başucuna bıraktı. Evden çıkarken aklı hâlâ kızdaydı ve görünen oydu ki bir daha görene kadar yine onda kalacaktı.

Doğa saatinin sesiyle homurdanmaya başlamıştı. Her sabah bu saatin sesi uykusuna saldırmasa olmazdı. Üstündeki pikeyi ayaklarıyla tekmelerken yavaş yavaş kendine geliyordu. Bir gün önce yaşananlar ufak ufak canlanmaya başlamıştı. Şirkette yaşadığı baygınlık, Yağız'ın panik hali, kucağında taşıması, onu yedirmesi, onunla yatması... Yatması mı?

Hızla gözlerini açan Doğa kalbinin deli gibi çarptığını fark etti. Birlikte yatmışlardı. Yanağını okşayan parmakları çok net hatırlıyordu. Dirseklerine dayanarak başını kaldırdı. Odada kimse yoktu, içerden ses gelmiyordu. Gitmiş miydi? Yataktan kalkarken saate baktı. Şimdi hazırlansa işe ancak yetişirdi. Bir yandan da içinde yaşadığı kırgınlık vardı. Gecenin bir körü mü gitmişti bu adam? Sabahı bekleyememişti. Onu uyandırmamıştı...

Banyoya tembel adımlarla giderken artık kendine kızıyordu. Ne beklemişti ki? Bu adamın bu yaptıkları bile bir lütuftu. Sanki sevgili gibi, âşık bir adam gibi uyurken onu mu izleyecekti? Uyanmasını mı bekleyecekti? *Günaydın küçük hanım,* diyerek gülümseyecek miydi sanki? Aynadaki Doğa'ya bakıp yüzünü ekşitti.

"Salaklığını da tescilledin ya, tüm alkışlar sana."

Duşunu alıp odasına geçtiğinde hâlâ sinirlilik ile kırgınlık arasında gidip geliyordu. Havlusunu aynı ruh ha-

liyle çıkardı. Komodinin çekmecesine uzandığında ikiye katlanmış kâğıdı görmüştü. Heyecanla uzanıp kâğıdı eline alan Doğa, okuduğuyla içinde kopan tüm fırtınayı bir köşeye fırlatıp atmıştı. Kelebekler diyarına gitmek için üç cümle yeterliydi demek ki...

"Uyuyan güzel gibi görünsen de, sivri dilli küçük hanımdan fazlası değilsin. Bugün işe gitmen yasak. Konferansım olmasa erken çıkmazdım ve yemek yemeyi unutma. Y.E.Korkut."

6. BÖLÜM

Hangi adam kendine Bal Böceği dedirtir?

Yağız şirketten içeri girerken sinir kat sayısı bir hayli yüksekti. Gayet olumlu başlayan konferansın, densiz iş adamlarından birinin çıkardığı arbede sayesinde yarım saatte bir fiyaskoyla sonuçlanması sabrı için büyük bir sınavdı. Oldum olası sevmediği şeylerdi zaten bu protokoller. Samet'in ona seslendiğini duymamıştı bile. Odasına girip kapıyı sert şekilde kapatmadan önce sekreterine seslendi.

"İçeriye asla kimseyi sokma."

Zaten Doğa'yı evde o şekilde bıraktığı için oldukça dalgındı. Şimdi evinde bir köşede kıvrılıp yatıyordu muhtemelen. Tembelliğin tadını çıkardığını düşünüyordu. Kızın gözlerini, tavırlarını düşündükçe gergin yüz hatları yumuşuyordu. Keyiflenmesi için o deli mavi gözleri düşünmesi yeterliydi demek ki. *"Keşke bunu konferans salonunda yapsaymışım,* "diye düşünürken de kısık bir kahkaha attı. Bu saatte neden şirkete geldiğini de düşünmeden edemedi. Aslında direkt Doğa'nın evine gidebilirdi. Zaten akşam saati olmuştu ve tüm çalışanlar çıkmak üzereydi. Aklına gelenle yerinden fırladı. Yoldan yiyecek bir şeyler alacak ve sivri dilli cadının kapısına dayanacaktı. Bahanesi de hazırdı sonuçta.

Gitmeden önce Yiğit'in yanına uğrayıp son durumlardan haberdar etti. Hazırlanan sunum programına son bir göz atıp şirketten çıkacaktı.

Doğa günü şirkette fazla bir iş yapmadan geçirmişti. Yiğit ve Samet sözleşmiş gibi eline kalem aldırmamışlardı. Yiğit'in onu gördüğünde bağırması da tuhaftı. Sanki ciddi bir hastalığı varmış gibi. Evde kalsa daha fazla sıkılacaktı. Çıkış saatinin geldiğini görünce çantasını alıp çıkmaya hazırlandı. Telefonu çaldığında odadan çıkmak üzereydi. Arayanı görünce gülümseyerek telefonu kulağına götürdü. Yiğit'in odasından çıkan ve gözlerini ona diken adamdan habersiz hem konuşup hem de tembel adımlarla asansöre doğru yürüdü.

"Beni mi özledin sen bakim?"

Begüm'ün sinirli sesiyle yüzünü buruşturdu.

"Özleyen yerlerim ağarıyor kızım, sonra özleyeceğim."

" Ha, anladım kızgınız ve burnumu sürttürmek istiyoruz..."

Begüm daha fazla cırladı.

" Kızgın mıyım? Tabii kızgınım salak şey. Kaç gündür sesin çıkmıyor, hafta sonu kahvaltısına katılmadın, işim var deyip durdun. Bari bir telefonla ara di'mi? Yok ama nerde benim hatunda o anlayış?"

Doğa dostunun sitemini bile seviyordu. Kıkırdayarak cevap verdi.

"Hatunun seni yer bebeğim benim. Belli sen beni özlemişsin. O zaman bu Cumartesi bir şeyler yapalım. Sen ne istersen tamam mı?"

"Vallahi de! Tamam, o zaman bu Cumartesi kesinlikle filme gidiyoruz. Erotik bir film var ve ben onu sinemada izlemek istiyorum. Hatta coşarsam yan koltuktaki adama bakarak fantezi kurabilirim."

Doğa bu deli kızın sözüyle kahkahayı bastı.

"Aşkım buna baya baya erotik fantezi derler ama tamam bana uyar. Yarın akşam gidiyoruz. "

"Tamam, o zaman affettim seni ve cidden gözlerim seni özledi. Cumartesi görüşürüz o zaman seksi pandam."

"Tamam, bal böceğim ben de seni özledim valla."

Telefonu kapayıp gelen asansöre binerken tam arkasında duran Yağız'la göz göze geldi. Öyle sinirli bakıyordu ki adam, dün akşamki alakalı Yağız'dan eser yoktu. Bu adamın bu dengesiz halleri ciddi anlamda yorucu oluyordu Doğa için. Hayır, anlamıyordu ki derdi neydi?

Yağız ise derdinin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Kıkırdayarak konuştuğu, özlediğini söylediği, erotik fantezilerden bahsettiği o adamın kim olduğunu bilememek delirtmişti Yağız'ı. Bir de yarın akşam buluşacaklardı, ha? Ulan hangi adam kendine bal böceğim dedirtirdi ki? Bu kızı sabah evde bırakmış, şimdi bir salak gibi yemek alıp yanına gitme planları kurmuş ve ne ile karşılaşmıştı. Bir de hiçbir şey olmamış gibi bakmıyor muydu o mavi gözler kendisine? Gerçi ne olmuştu ki? Onun bile farkında değildi Yağız içinde hissettiği öfkeden...

Doğa'nın tereddütlü sesini duyana kadar asansörün kapısında dikildiğini fark etmemişti üstelik.

"İyi akşamlar. Erken dönmüşsün?"

Beklenmediği açıktı.

"Sen de pek acele etmişsin işe gelmek için."

Asansöre girip düğmesine basarken kızın olduğu tarafa bakmamaya çalışıyordu. *Bal böceğiymiş...*

"İyi misin? Sorun mu var?"

"İyiyim." Bu kadar. Başka bir şey söylememişti Yağız. Aklında hâlâ bal böceği için katliam planları dolaşıyordu.

Doğa bambaşka duygularla boğuşuyordu o sıra. Âşık olduğu adam bir adım uzağında duruyordu. Ne hissettiğini bilmediği o gözler ona dönüp bakmıyordu bile. Bu

oldukça can sıkıydı aslında. Katlanabilirim, diye kendini teskin etmeye çalışsa da bu kadar güçlü olamamaktan korktu. İlk defa âşık oluyordu. İlk defa aşkın yakıcılığını hissediyordu. O korunaklı bir ailenin şımarmaya müsait kızıydı ama şimdi örseleniyordu. Hem de aşkını bilmeyen adamın haklı tavırları tarafından. Sonuçta bu adam onu mesleki açıdan bile yetersiz bulmuyor muydu? Kaldı ki bir kadın olarak beğensin... Sivri dilli cadıdan farklı değildi onun için. Otoparka indiklerinde sadece iyi akşamlar dileyerek ayrıldılar. Doğa bambaşka duygular içerisinde, Yağız apayrı öfke içerisinde...

Evine girene kadar siniri geçmek yerine artmıştı. O kızın hayatında biri vardı ve yarın akşam çıkacaklardı öyle mi? Yağız o an daha önce aldığı kararı hatırladı. O kızı istiyordu. Yatağında. Hayatında. Ne kadar süreyle istediğini, ilgisinin boyutunu ölçmemişti bile. Tek bildiği onu elde etme arzusuydu ve bunun için ne gerekiyorsa yapacaktı. Başka adamların ona dokunma ihtimali bile gözünün kararmasına sebep oluyordu. Belki kızın hayatında biri vardı ama kızın kendine olan bakışlarını da görmüştü. Boş değildi. Bu yüzden işini şansa bırakıp o adamın varlığının kendi kendini yok etmesini beklemeyecekti. Deli bir kararla uzandı telefona.

"Yiğit. Yarın akşamki organizasyona ben gidiyorum."

"Sana da iyi akşamlar ağabeyciğim."

Yağız burnunu iki parmağının arasına sıkıştırarak geri yaslandı. Bu kız ona neler yaptırdığını bilse keyfinden dört köşe olurdu her halde.

"Kes lan zırvalamayı. Sen duydun mu beni?"

"Duydum valla bana uyar da hayırdır? Sen sevmezdin böyle cicili bicili işleri..."

Yağız sözü fazla uzatmayı istemedi. Bu zevzek herif dalga geçmeye yer arardı zaten...

"Güzel. Sonra anlatırım ama bir şey daha var. Doğa'ya bu yere birlikte gitmemiz gerektiğini söyleyeceğim ve senin işin çıkacak benimle gelecek. Anladın mı?"

Yiğit sonunda anlamıştı olayı. Yağız'ın yüzünü kararacak şekilde kahkaha attı. Beklediği son buydu işte.

"En sonunda be oğlum... Sana bir ay daha süre tanımıştım, eğer sen niyetlenmeseydin ben yanaşacaktım Doğa'ya. Kırk yılda, doğru seçim yaptın."

Yağız kardeşinin asla böyle bir şey yapmayacağını bilse bile dişlerini sıkarak karşılık vermekten geri duramadı.

"O kıza dokunursan seni öldürürüm, duydun mu beni?"

"Vay âşık budala vay... Şakaydı paşam köpürme hemen. Dünya ahret yengemdir artık."

Yağız sırıttığının bile farkında olmadan Yiğit'e karşılık verip ,"Siktir git lan serseri..."dedi. Karşı taraftan gelen kahkaha sesiyle kapattı telefonu. Şimdi sıra sivri dilli cadıya yapacağı baskındaydı. Adamla yarın akşam görüşeceği için bu akşam o evde olmadık bir sürprizle karşılaşmayacağına emindi. Biraz daha oyalandı. Doğa'nın evine gitmesi ve rahatlaması için zaman tanıdı. Çok anlayışlıydı çok...

Doğa dıştan çıkarken kapının yumruklandığını duydu. Bu saatte yabancı gelmezdi. Ya Kemal'di, ya da Begüm. Gerçi Begüm böyle kapı yumruklamazdı. O zaman geriye Kemal ihtimali kalıyordu. Ağabeyinin yapmayacağı bir şey değildi bu. Birden telaşa da kapılmıştı. Acaba evdekilere bir şey mi olmuştu? O zaman telefon açmaz mıydı ki?

Tüm bu düşüncelerinin arasında üzerindeki havluyu unutup kapıya koşturdu. Alelacele zinciri çıkarmadan açtığı kapının gözler önüne serdiği manzarayla da nefesini tuttu. Kendine bakan gözler karanlık ve korkutucuydu.

"Aç şu zinciri, konuşmamız lazım."

"Yarını bekleyemez mi? Acil olan ne?"

Yağız'ın o an kaşları iyice çatılmıştı. Neden açmıyordu bu kız kapıyı ve o gördüğü çıplak omuzlar, çıplak bir bedenin üstünde miydi? Evde biri olabilir miydi? Kanın beynine sıçramasıyla hırladı.

"Hayrola, misafirin var da içeri davet edemiyor musun?"

Doğa oldukça şaşırmıştı bu cümleye. Bu adam götünden element uydurmaya bayılıyordu. Zaten bir gece önce evinde kalmamış mıydı? Kapıyı açmasında hiç sakınca yoktu aslında. Doğa sadece tedbir amaçlı zincirden açmıştı kapıyı. Homurdanarak kapıyı kapatıp zinciri açtı.

"Ne alakası var? Ama senin için çalışıyor olmam, her kafana estiğinde evime dalmanı gerektirmez."

Açılan kapıdan içeri giren Yağız etrafına hızla göz atıp salona doğru ilerledi. Doğa arkasından kalakalmıştı. Şimdi sinirden gülebilirdi. Hayır, biri bu adamın beyin işleyişi için ona kurs verebilir miydi acaba?

Sinirle ayaklarını yere vura vura gidip adamın karşısına dikildi. Kollarını göğsünde birleştirip tek ayağını ritmik şekilde yere vururken de sergilediği manzaradan habersizdi.

"Evet, konu neydi?"

Konuyu o an için unutmuştu Yağız. Ağzını dilini kurutacak, bedenini ateşe salacak bir görüntüyle karşısında dikiliyordu kadın. Kolların sıktığı yerden dışarıya doğru şişen göğüs dekoltesi akıl bırakacak değildi ya? Bir kere daha o dudakların kımıldadığını fark etti Yağız ama ne dediklerine dair bir şey algılayamadı. Kısacık havlunun bittiği yere bakmamaya çalışırken, başladığı yerle vuruluyordu. Gözlerini sımsıkı kapayıp burnunu parmaklarıyla sıkıştırdı. Solur gibi konuştu.

"Önce üstünü giyin Doğa."

İşte o an Doğa kılığını fark etti. Bir kere daha bu adama saçma kılıkta yakalanıyor ve bir kere daha adam bunu söyleyene kadar fark etmiyordu. E, yani bu adam haklıydı iş konusunda ona güvenmemekte. Geri zekâlı gibi göründüğüne hiç kuşku yoktu. Telaşla odasına gidip giyinirken bile aynı rezil olma duygusuyla savaştı. Salonda içindeki hayvansı dürtüyle savaşan adamdan habersiz...

Doğa yanına gelene kadar aklında olan görüntülerle çeşitli sahneler yaratmaktan vazgeçmemişti genç adam. Bir çıplak omuz, bir çıplak bacaktı altı üstü. Artık hiçbir şeyden emin olamıyordu. Ne istediği şeyin boyutundan, ne hislerinden... Sadece hedefe odaklanmıştı ve bu yolda ilerleyecekti. Kızın sesiyle sıyrıldı düşüncelerinden.

"Sizi bekliyorum Yağız Bey. Nedir bu acele olan konu?"

"Yine siz biz ve Yağız bey mi olduk küçük hanım?"

Gözlerini kısıp genç adama bakan Doğa çığlık atmamak için zor tuttu kendini. Ne yapsa yaranamıyordu bu herife. Bıktırıp işten ayrılmasını mı istiyordu acaba?

"Ne yapmalıyım acaba? Dün akşam son hatırladığımda gayet sorunsuz bir haldeydik ve bu akşam asansörde resmen beni öldürecek gibiydin. Arada ne değişti bilmiyorum ve senin dengesiz hallerinle hiç uğraşamam. Şimdi uzatma ve bana ne olduğunu söyle. Uykum geldi."

Bir de böyle çemkirmiyor muydu? Bu hesap fena sorulacaktı bu sivri dilli cadıdan.

"Şirketten gelirken Yiğit aradı. Yarın akşam çok acil işi çıkmış ve geceye mecburen ben katılacağım."

Doğa tek kaşını havaya kaldırıp sessiz bir soru yöneltti. Bu durumdan ona neydi acaba? İzin istiyor değildi ya adam... Yağız da bu soruyu anlamış ve verdiği ufak aradan sonra devam etmişti.

"...Ve bildiğin üzere eş olmadan katılacağımız bir organizasyon değil." İçinden sıkı bir *siktir* çekmişti Yağız. Bu kadar yalan da olacak gibi değildi ama istifini hiç bozmadı devam ederken. "Ben de bu saatte şirketin yeni projesini bilen başka bir eleman ayarlayamayacağıma göre seninle gideceğim, haberin olsun."

Doğa sinirle ellerini havaya kaldırdı. Çemkirirken gözü hiçbir şey görecek gibi değildi.

"Haber verdiğin için teşekkür ederim. Giderken uğrayıp alsaydm bari beni."

Yağız'ın vurdumduymaz sesi iyice delirtmişti.

"Yarın gidilecek ve ben de bir gün önceden haber verdim işte. Hatta daha geç olmasın, yarın bir plan yapma diye sabahı beklemedim, yolumun üstündeyken uğradım. "

"Belki çoktan plan yapmışımdır, sen ne gıcık bir adamsın, ya..."

Son söylenileni duymamıştı bile Yağız.

"Ne planı yaptın?"

Doğa adamın sinirli bakışlarına anlam veremeden baktı. Cevap verirken sesi hiç de kendinden emin değildi.

"Biriyle buluşacağım, bir arkadaşım..."

"İptal et..." Kesin ve net. Bu adam tam bir öküzdü...

"Edemem. Sen başka birini bul."

Bu kızı kollarından tutup dudaklarına saldırmamak için insanüstü bir çaba sarf ediyordu Yağız. Sakin kalmalıydı... Denedi...

"Bulamam. Yeni projeyi tanıtacağız ve senin kadar hiçbir kadının bilgisi yok."

"Samet Bey'le gidin."

Yağız alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"İki sap gibi mi?"

"Size uyar."

Doğa soktuğu lafın keyfini çıkarırken üstüne de Yağız'ın delirmiş cevabı gelince iyice mutlu olmuştu.

"Beni delirtme Doğa. Başka olanak olsa seninle neden uğraşayım?"

"Doğru ya, benimle ne işiniz olur. Senin zevkini de gördük..."

Ne demişti? Doğa kendine fena şekilde öfkelendi. Az önce aklından geçeni nasıl da diline dökmüştü... Nasıl da bu adamın arsızca sırıtmasına sebep olmuştu... Ona neydi ki adamın zevkinden? Sanki adamın söylemek istediği buymuş gibi... Sinirden ölmek üzereydi adamın kahkaha saklayan sesini duyduğunda...

"Her neyse. Şimdi şu buluşacağın şahsı arar mısın? Plan iptal oldu de..."

Doğa'nın kırdığı potun keyfini sürüyordu Yağız. Kızın ağzından çıktığı an pişman olmuş hali görülmeye değerdi. Demek ki hatun birazcık kıskanmıştı ha Yelda'yı? Kırk yılda bir işe yaramıştı kızıl hatun. Doğa'nın sözüyle de keyfi bozulmuştu işte...

"Yarın ararım."

"Şimdi!"

Doğa adamın sert çıkan sesine tepki olarak dilini çıkarmak istedi. Bu adamın derdi iki dakikada insanı gererdi. Bir de emir vermiyor muydu? Tamam, patrondu ama...

Sinirle telefonuna uzandı Doğa. Begüm'ün adını bulup aramak için ekrana dokunduğunda gözlerini de çekmişti koyu bakan gözlerden. Yoksa o gözlerde kaybolması an meselesiydi... İçinde bilmediği yerler bam teli gibi gerilmişti... Begüm'ün sesiyle dünyaya döndü.

"Doğa?"

"Alo kuşum ne haber?"

"İyidir canım da, hayırdır? Bir şey yok ya?"

"Yok, yok... Bir şey yok da, yarın akşamki planı erte-

leyelim, şirkette işim çıktı. Ya da sen kızlardan biriyle çık. Sonra telafi ederim, söz."

"Şirkette iş mi? Yağız denen adamla alakalı olabilir mi?"

Doğa sesini kısarak arkasını döndü...

"Of, Begüm şimdi sırası değil... Hem tek başına gidersen sinemaya o fanteziyi daha iyi yaparsın."

Begüm kıkırdayarak çemkirdi.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun hatun?"

"Evet, dalga geçiyorum. Neyse bal böceğim ararım seni sonra öpüyorum iyi geceler."

Doğa telefonu kapatıp Yağız'a dönünce şaşkınlıkla kalmıştı olduğu yerde. Bir tuhaf mı bakıyordu bu adam? Evet... Tuhaf bakıyordu. Çünkü o sıra Yağız telefondaki kişinin bir kadın olduğunu öğrenmişti. Begüm denilen kızla yapılan, kız kıza salakça muhabbetten ötesi yoktu.

Delirmesine ve türlü planlar kurmasına sebep lanet olası bir kızdı. Ama bu bahane iyi de olmuştu. Nasılsa artık Yağız ne istediğini çok iyi biliyordu. Bu kadını istiyordu. Onun, kendisinin aşkını istediğinden habersiz... "Neyse bu konuyu hallettiğimize göre ben çıkıyorum. Seni yarın yedide alırım evden, "diyerek kalktı. Son sözü söylemişti ne de olsa...

Doğa ise arkasından sinirle bakakalmıştı. Bu adam böyle sırıtıyordu ya, sebebini bilmeyince daha fazla geriliyordu. Düşünmemeye çalışarak girdi yatağına. Sabah ola hayr'ola demekten başka çaresi de kalmamıştı. Bir rüzgâra kapılmış yüreğini anlayamıyor, tanıyamıyordu. Bu onu korkuttuğu kadar heyecanlandırıyordu da. Hayallerine endişeleri de eklenip huzursuz bir uykuya daldı.

7. BÖLÜM

Hanımlar, beyler... Sevgilimle tanışın...

Ertesi gün uyandığında en büyük keyfi işe gitmeyecek oluşuydu. Zevkle gerinip tekrar kıvrıldı yatağına. Akşama da daha çok vardı. Öğleni geçiyordu ikinci kez uyandığında. Hiç acele etmeden çıktı yatağından. Miskin adımlarla gittiği banyo, yavaş hareketlerle aldığı duş, uyuşuk şekilde yaptığı kahvaltı... Saati öğleden sonra üç yapmıştı. Şimdi dolabma gitme vakti gelmişti. Ardına kadar açtığı dolaptan kıyafetlerini tek tek eledi. Yarım saat gözleriyle, yarım saat de giyip çıkararak denediği elbiselerinden sonunda birinde karar kılmıştı. Bulunduğu semtte evine en yakın kuaföre gidip basit şekilde toplattı saçlarını. Yüz hatlarını ve mavi gözlerini ortaya çıkaran hafif makyajıyla tamamdı. Eve geldiğinde saatine bakınca altı olduğunu gördü. Kuaförde bu kadar oyalanmış mıydı, ya?

Aynanın karşısına geçip siyah elbisesini üstüne geçirdi. Gördüğü görüntüden oldukça memnun kalmıştı. Uzun, siyah, askılı bir elbiseydi. Midesinin üstüne kadar derin dekoltesi vardı ama dekolte siyah tülle daha gizemli bir havaya sokulmuştu. Vücudunu saran, kalçadan aşağıya hafif dökülerek inen elbisenin sağ baldırının üstüne kadar çıkan derin bir yırtmacı da vardı. Bu elbiseyi Tolga ağabeyinin düğününde almıştı ama siyah her zaman can-

dı. Hiçbir zaman modası geçmezdi ve Doğa çok sık abiye giyinen bir kız olmamıştı. Ayaklarına geçirdiği siyah sivri topuk ayakkabısıyla tamamdı. Son bir kere etrafında dönerken zilin sesiyle yarım bıraktı turunu. Yağız'ın gelmesi gerekiyordu ama bu adam hiç zile basmazdı ki. Doğa gülümsemesini saklayarak çantasını alıp kapıya ilerledi. Medeniyet nüfus etmişti her halde adamın damarlarına...

Yağız bir yandan kravatıyla uğraşırken diğer yandan geç açılan kapıya küfür ediyordu. Gece sabaha, sabah akşama zor kavuşmuştu. Kendini birçok şeyle oyalamıştı gün boyu. Bu kızı düşünmemeye çalışmak o kadar kolay değildi. Tam bir şeylere dalmışken olur olmadık sebeple giriyordu kız yine aklına. Bunun sebebi bu kızı çok istemesiyle alakalıydı, başka sebebi olamazdı. Onunla bıkana kadar birlikte olsa... Derken açılan kapıyla gördüğü görüntü tüm inandıklarını yok etmeye yetmişti. Kimi kandırıyordu ki? Bu kadına doyabileceğini düşünerek kimi kandırıyordu Allah aşkına...

Adamın ateşli bakışları arasında kızarmamaya çalıştı. Siyah takım elbise bu kadar yakışmamalıydı. Bu adam bu kadar yakışıklı olmamalıydı. Bunun bir cezası olmalıydı en azından ve mümkünse bu cezayı kendisi ödememeliydi ama ödüyordu işte. Kulaklarında atan kalbi bunun en büyük kanıtıydı. Doğa boğazını temizleyerek konuşmaya çalıştı. Bu sessizliği ve gerilimi dağıtmalıydı.

"Ben hazırım."

Kızın titreyen göz bebeklerinden kendini alamayan Yağız kolunu uzattı. Bu kızın bu göğüs dekoltesi aklının sınırlarını zorluyordu. Gittikleri yerdeki adamlar bu manzaraya bakacaktı. Bir odaya kapatsa ve sadece kendine ait kılsa ya kızı...

"Tamam çıkalım."

Doğa hâlâ gözlerine kilitlenen bakışlardan kurtulmanın bir yolunu arıyordu. Kadınlığında, kalbinde hissettiği değişimler hayra alamet değildi. Hissettiği aşk gittikçe yakmaya

başlamıştı. Canı acıyacaktı biliyordu. Bu adam tüm kalelerini tek tek ele geçirecekti. Dönülmeyecek bir yolun adımını attıklarını hissediyordu. Teslim olması an meselesiydi. Eğer bu adam ona böyle bakmaya devam ederse var olan tüm kurallar yıkılmak üzere yok olacaktı.

İşi dalgaya vurmayı denedi. Ukala çıkmasını umduğu sesle konuşurken adamın da koluna girdi.

"Teşekkür ederim Yağız Bey, siz de yakışıklı olmuşsunuz bu akşam."

Yağız yakından duyduğu koku ve hissettiği sıcaklıkla her an kızı içeri çekip üstüne atlayabilirdi ama kendini toplaması gerektiğinin de bilincindeydi. Gülümseyerek kıza göz kırptı. Soğukkanlı cevabına şaşırdı. İyi idare ediyordu doğrusu.

"Şirin ukala ama fazla güzel olmuşsun ve fazla seksi. Bu iyi değil."

Kızın bu cevabı beklemediği bakışlarındaki şaşkınlıktan belliydi. Yağız kahkaha atmamak için zor tuttu kendini. Madem bu kadın yüzünden aklı felç olmuş gibiydi, madem bu kadını düşünmekten başka hiçbir dişiye ilgi duyamıyordu, madem o çok gurur duyduğu ruhsuzluğunun duvarlarını bu kadın yıkmıştı bedelini de ödeyecekti. Onunla ateşte yanarak ödeyecekti. Kolundaki kadının bedeninden yayılan sıcaklıkla arabasına giderken kendine söz verdi. Birlikte yanacaklardı. Bu kadının bu akşamdan itibaren kaçarı yoktu. İlgisini bu kadar belli eden o mavi gözler onun için parlayacaktı. Her ne yaşanacaksa bu akşam yaşanacaktı. Oyun artık başlamıştı.

İkisi de birbirini süzerken birbirinin aklından geçeni öğrenmek için her şeyi göze alabilecek gibiydiler. Doğa, Yağız'ın dudaklarında oluşan gülümsemenin, gözlerindeki ateşin sebebini merak ederken, Yağız da kızın gözlerinde yakaladığı beğeninin ve arzunun boyutuyla titriyordu.

Arabaya binmeye çalışırken açılan yırtmaç Doğa'ya zor

anlar yaşatırken, Yağız gördüğü manzaradan dağılmış durumdaydı. Bu kadının bacağı tüm akşam boyunca böyle arzı endam edecekse çekeceği vardı. Bir tek kendisi görse hiç sorun değildi de başka adamların da şu anda onun hissettiklerini hissetme ihtimali Yağız'ın dudaklarındaki tebessümü silip süpürmüştü. Bu zamana kadar hiçbir kadın arkadaşma bunları hissetmemişti. Evet, tek eşliydi ve tek eşliliği yaşayan kadınlarla birlikte olmuştu. Ancak kıskanmak? Hem de böyle delicesine ve sadece bir bacak yırtmacıyla...

Kasıklarında hissettiği zorlanmayla arabayı kullanmaya çalışan Yağız otele gelene kadar konuşmadı. Konuşsa sesinin ve cümlelerinin içinde kopan fırtınayı ele vereceğinden korktu. Doğa'nın birkaç sorusuna kısa cevap vererek geçiştirince Doğa da daha fazla konuşmanın anlamı yok diye düşünmüş olacak ki sessizce geçtikleri yolları incelemişti. Tabii Yağız da kaçamak bakışlarla kızı...

Otele geldiklerinde arabadan inmeye çalışan Doğa yine yırtmaç azizliğine uğrayınca Yağız kızın kulağına doğru fısıldadı. Sesi içinden geçenlerle iyice kalınlaşmış halde...

"Daha usturuplu giyinmek zor mu geldi?"

Doğa sinirle baktı genç adama. Yol boyunca tek kelime edemeyen adam, söyleye söyleye bunu mu söylemişti yani?

"Tüm yol boyunca sustun, bence şimdi de susmaya devam et Yağız."

Kızın sinirle ileri doğru gittiğini gören Yağız gazetecileri gördüğü için seri adımlarla yanına gitti. Bu kızın bu asi başı az sonra başına gelecekleri bilse acaba kaç tur dönerdi omuzlarının üstünde... Kolunu kızın beline dolayarak sırıttı. Ee, ne demiştik? Oyun başlasın...

Gazetecilere yaklaştıklarında yüzünde patlayan flaşlarla şaşkın şaşkın bakmaya başlamıştı Doğa. Zaten belindeki kol dikkatini iyice dağıtmışken üstüne bir de bu gazeteciler ve beklemediği kalabalık gelince ne yapacağını bilemedi. Kırpışan gözleriyle Yağız'a biraz daha sokuldu. Gelen sorularla ilgilenecek kişi nasılsa Yağız'dı. Ona sadece orada öylece dikilmek kalıyordu ve o da öyle yaptı...

"Yağız Bey buradasınız efendim. Son tatil köyü projenizle yepyeni bir anlayış getireceğinizi söylemişsiniz, detay verir misiniz?"

Daha Yağız cevap vermeden başka bir gazetecinin sorusu duyulmuştu. Bu soru Doğa'yı germeye yetmişti. Kolunun altındaki bedenin gerildiğini hisseden Yağız içinden, "*Az daha sabır bebeğim,* "diye geçirdi.

"Yağız Bey, Yelda Hanım'ı yanınızda göremiyoruz... Yeni partneriniz bu güzel hanımefendi mi?"

Hep bir ağızdan sorular yükselirken Doğa renginin kaçtığını hissediyordu. Beline sarılı olan kolun iyice sıktığını hissettiğinde, Yağız'ın kendisine *güçlü ol* dediğini duyar gibiydi ve sonra Yağız boşta olan elini kaldırıp, "Sakin olun çocuklar, sorularınızı derleyip toplayıp bir açıklama yapacağım ve söyleyeceklerimden sonra benden tek kelime alamayacaksınız," diyerek gülümsedi.

Ortalık anında sessizliğe bürünmüştü. Doğa pür dikkat ne diyeceğini beklerken, şu partner saçmalığından Yağız'ın kendilerini kurtaracağını düşünerek rahatlamıştı. Sonuçta o sadece bir çalışandı, her ne kadar bu adama âşık olsa da... Kendinden emin bir şekilde dinlemeye başladı Yağız'ı.

"Bildiğiniz gibi yepyeni ve çok sağlam bir projeyle yeni tatil köyünün startını vermiş durumdayız. Projenin mimarlığını kardeşim Yiğit üstlenip muhteşem bir iş ortaya çıkardı ama esas güzelliği iç mimarisi verecekti. Bu yüzden de başarılı ve idealist bir içmimar olan sevgilimi

bu işi üstlenmesi için ikna etmeye uğraştım. Bu konuda zorlanmadım dersem yalan olur çünkü kendisi bir keçiyi kıskandıracak kadar inatçıdır."

Bu sözünün üstüne Doğa'ya dönüp sımsıcak şekilde gülümsedi. Doğa şaşkınlıkla Yağız'ın cümlelerinin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordu. Bu adamın iç mimar bir sevgilisi mi vardı?

Peki, kendi işi ne olacaktı? Bunu söylemek için mi getirmişti Doğa'yı bu akşam buraya. O bu adamın aşkından geberirken bu adamın bir sevgilisi vardı. Yer ayağının altından kayıyor gibi hissetti Doğa. Belindeki kol olmasa yığılabilirdi. Yağız'ın devam ettiğini duyunca gözlerindeki yaşı geri itmeye çalıştı.

"İkna sonucu ortaya çıkardığı işi gördüğümde bu kadını seçmekte ne kadar doğru bir karar verdiğimi bir kere daha anlamıştım. Hem sevgili olarak hem de projemi emanet edeceğim içmimar olarak. Size yetenekli içmimarımızı tanıştırmama izin verin ve tabii aynı zamanda sevgilimi. Doğa Atasoy."

Doğa'nın elini tutarak ondan bir adım geriye giden Yağız, genç kadının iyice ön planda kalmasını sağlamıştı. Doğa o an tüm algısının kilitlendiğini hissetti. Anladığını mı söylemek istemişti bu adam, yoksa Doğa anlamak istediği gibi mi duymuştu? Gözlerinde hızla patlayan flaşlarla başı iyice dönen Doğa bayılmamak için derin nefesler almaya başlamıştı. Ah, bir de şu gazeteciler bir sussaydı çok daha iyi olacaktı ya neyse...

"Yağız bey, partnerlerinize alışkınız ama ilk defa bir kadını sizin yanınızda sevgiliniz olarak görüyoruz. Acaba şöhretiniz bir aşkın pençelerinde mi efendim?"

Yağız her anlama gelebilecek bir gülümsemeyle Doğa'nın gözlerine bakarak yaklaştı ve "Başka soru yok arkadaşlar ve size vereceğim tek cevap..." diyerek kızın içindeki son direnci de yıkan bir öpücük kondurdu du-

daklarına. İçten içe keyiften dört köşeydi Yağız ve bunun en büyük sebebi de sudan çıkmış balık gibi kalan bu kızdı.

Doğa, neye uğradığım şaşırmış bir halde Yağız'ın kolunda içeri doğru çekilirken yavaş yavaş kafasındaki bulutlar dağılıyordu. Ne yapmıştı şimdi bu adam? Sevgilim demişti. Öpmüştü... Amacı neydi ki? Kendisinden hoşlanmıyordu bile. İçinde bir köşede mutlu olan aşk kanatları çırpınırken, kalbi kırılacaksın diye sinyaller veriyordu. Acemi bir çocuktu aşk söz konusu olunca. Bu adamın yaptığı bu şov canını acıtırsa ne yapacak, nereye kaçacak bilemiyordu.

Yağız, yaptığından memnun bir şekilde sırıtarak içeriye doğru yürüdü. O dudaklardan kopamayacağını sanmıştı bir an. *Allahım ne güzel tadı vardı.* Artık bundan sonra bu kadına kimse yaklaşamazdı. Herkes onun sahibinin kim olduğunu bilecekti. Rahat ve huzurla uyuyabilirdi artık. Gerçi uyumak oldukça zordu son zamanlarda, çünkü gözünü ne zaman kapatsa bu kadının altında çığlıklarla karışık inlemesini duyuyor ve resmen sırtında tırnaklarını hissedebiliyordu. Yağız'a uzun zamandır uyku haramdı, orası net... Arsız düşüncelerini, hırçın ses bölene kadar lobiyi geçip asansörlerin ve merdivenlerin olduğu kısma gelmişlerdi.

"Allah aşkına bu neydi şimdi? Aklından ne geçiyordu söyler misin? İşinin reklamını bu şekilde mi yapacaktın? Baktın ki ünlü bir içmimarla birlikte iş yapamıyorum, o zaman ben de elimdekini mi ünlendiririm diye düşündün?"

Yağız Doğa'ya döndüğünde ateş parçası okyanus laciverti gözlerle karşılaşmıştı. Evet, sinirliydi, bu göz renginden belliydi. Tutkuyla bakıyor olsaydı rengi menekşe rengine dönerdi. Biliyordu. Yakalamıştı bu rengi gözlerinde. Gözleriyle konuşan bu kadının derin okyanuslarında kaybolduğundan habersiz fısıldadı kadının kulağına.

"Hayır sevgilim. Söylediğin kadar basit sebebi yoktu az önceki açıklamamın."

Sevgilim lafını tekrar vurgulayan adam onun sonu olacaktı. Kalbi bu sözle çırpınırken içindeki korkuları bu çalkantıya uyum sağlamasına engel oluyordu. Ellerini kaldırıp isyan etti. Etrafında dolaşan insanları umursamadan...

"Neydi o zaman, ya neydi? Anlat ben de bileyim, anlayayım. Çünkü hiçbir anlam veremiyorum. Oyuncağın mı eskidi Yağız? Yeni eğlencen ben miyim? Benimle oynama duydun mu? Sakın benimle oynama. Yoksa o kafanda kırılmadık yer bırakmam."

Bu kadar öfkeleneceğini tahmin etmemişti Yağız. Tamam, belki sinirle bir kaç söz beklemişti ama gözlerine baktığında, yaşları görünce şok oldu. Bu yaşların sebebini anlayamadı. İstemiyorsa hayır derdi, arkasını dönerdi öyle değil mi? Sanki canını yakmış gibi davranması nedendi ki? Üstelik kızın bakışlarındaki ilginin de farkındaydı. Doğa'yı kolundan tutup merdivenlerin altında sote bir yere çekti. Hiç dokunmadan yüzüne doğru eğildi.

"Ağlama Allah aşkına. Seninle oynadığım falan yok. Neden mi yaptım? Peki... Bilmiyorum." Parmaklarını hırsla saçlarından geçirdi. "Tamam, belki biliyorumdur. Neden yaptım? Çünkü... Çünkü lanet olası kadın senden başka bir şey düşünemez oldum. Vücudundan yayılan çikolata kokusunu duymadan beynim çalışmıyordu. Seni görmemek için ne kadar direnşem de hep bir yerlerden o deli hallerinle üstüme yürümeni bekledim. Neden mi yaptım? Çünkü başkalarının sana dokunabilecek olma ihtimaliyle deliye döndüm. O akşam seni telefonda dinlerken lanet olası kız arkadaşınla konuştuğunu anlamadım ve adamın biriyle birliktesin diye öfkeden kudurdum. Bu gece buraya sırf seni o planından uzak tutmak için getirdim ve anladım ki her gece için ayrı plan yapamazdım.

Tek kurtuluşum buydu. Başka ne denir bilmiyorum ama bu saatten sonra her gecemi *acaba bu gece ne yapıyor, kiminle* diye düşünerek geçiremem."

Doğa şaşkınlıktan koca birer bilyeye dönen gözlerini kırpıştırdı. Duyduğu itirafın hangi sözcüğünü, neye yoracağını bilemiyordu. Ağzından tek dökülen kelime...

"Karamel..."

Soluksuz yaptığı konuşma sonrasında derin nefes alıp kızdan gelecek cevabı bekleyen Yağız, bu tek kelimeye anlam veremedi.

" Ne?"

"Diyorum ki çikolata kokusu değil, karamel kokusu."

Ne saçmalıyordu bu kız?

"Bu mu yani?" diye bağırdı Yağız. "Kadın ben sana deminden beri neler anlatıyorum ve sen onca söylediğim şeyden bunu mu anladın sadece? Bu mu dikkatini çekti?"

"Yanlışlık olmasın diye şey ettim ben..." diye fısıldadı Doğa. Başını önüne eğmiş, gözlerini ikisinin birleşmiş ayakucuna sabitlemişti. Ne kadar yakın duruyorlardı böyle...

"Allahım sen aklımı koru..." deyip Doğa'nın çenesini sertçe tutup kaldırdığı an dudaklarına kapandı. Karşılık vermesi için zorlarken, kollarını beline doladı ve kalçalarından tutup kendine doğru kaldırarak bastırdı. Sertleşmişti anında ve Doğa'nın da bunu hissettiğini çektiği derin nefesten anlamıştı. Dilini dudaklarının kapandığı yerde gezdirip aralaması için uğraşırken Doğa mücadeleden vazgeçip adamın dudaklarına doğru nefesini vererek araladı dudaklarını. Aşkıyla kavrulduğu adamın kollarmdaydı işte. Hayal dediği sınırlar içerisinde yüzüyordu. Bu başlayan neydi, bu adam neyin peşindeydi bilmiyordu. Acemi kalbi hissettiği aşka deli gibi tutunmak istiyordu sadece. Bu yüzden teslim etmişti dudaklarını. Çünkü kalbi zaten çoktan esir düşmüştü sıcağında eridiği

adama. Bundan sonrasında yanacaksa da bu adamla yanacaktı. Onsuzken de yanmıyor muydu zaten?

Yağız istilacı komutan edasıyla daldı Doğa'nın ağzına. Bu ateş ikisini de yakacaktı ve Yağız bu yangında en az birinin hasar göreceğini biliyordu. Biliyordu bilmesine ama içinde kabaran ilkel dürtüleri mantığını, aklını bir kalemde silip yok etmişti bile. Yağız dudaklarını çekip alnını Doğa'nın alnına yasladı.

"Beni delirtiyorsun. Bunu hep yapıyorsun küçük hanım."

"Ben küçük değilim..."

Yağız boğuk ve kısa bir kahkaha attıktan sonra ufacık bir öpücük daha kondurdu kızın dudaklarına.

"Bunun farkındayım küçüğüm hem de fazlasıyla..." diye genizden gelen bir sesle zorla konuştu. "İçeri geçmeliyiz ve sakın unutma, sen benim sevgilimsin. Sadece benimsin. Ben ne dersem o olur. Buna alışman için sana zaman veririm ama sen de bu gerçeği kafandan çıkarmayacaksın."

Doğa gözleri kapalı usulca kafasını sallayıp, "Sevgilin olmaya alışacağım ama sen de benim, kör bir teslimiyette bulunamayacağıma alışsan iyi edersin. Asla sen ne dersen o olacak diye heveslenme."

Yağız kısacık bir an dudaklarında dolaşan gülümsemeyle Doğa'nın içini bir kere daha titretti. Her hareketi daha fazla âşık olması için bir bahaneydi.

"Göreceğiz küçüğüm göreceğiz," diyerek Doğa'nın elinden tutup salona doğru yürüdü.

8. BÖLÜM

Her gece bıkmadın mı rüyama gelmekten?

Gece bir sis perdesinde geçmişti Doğa için. Yağız'ın gecenin ortasında basına ve konuklara sunduğu tanıtım herkesi büyülemişti. Daha şimdiden tüm basının ve turizmcilerin odağı haline gelmişti tatil köyü projesi. Bir an sahnedeki adama karşı hissettiği gururla göğsü kabardı Doğa'nın. Öylesine devleşmişti ki Yağız... İş camiasının ruhsuz diye bahsettiği adam yüzündeki ciddi ve taviz vermez ifadeyle lakabını nasıl hak ettiğini göstermişti ona. Adamı izlerken yine dalmıştı düşüncelere. Hâlâ şaşkınlığı üstündeydi. Ne olacaktı, nasıl gidecekti? Bir ilişkiye başlamışlardı ama sonucu ne olacaktı bilmiyordu... Sahnede soğuk ve sert duruşuyla konuşmasını yapan adama baktı. Bu adam artık onun muydu yani?

Çok zor olacağını biliyordu. Henüz birbirlerini tam olarak tanımıyorlardı bile. O an Yağız'ın da kendisine baktığını gördü. Konuşmasının sonuna yaklaşan Yağız çok özel bir şey paylaşıyorlarmışçasına ona göz kırpınca Doğa da istem dışı buna gülümsedi. Etrafta bulunan birçok kadın Yağız'a arsız bakışlarla bakarken Doğa, Yağız'ın bu duruma tepkisiz kalmasını izledi. Aynı bakışlar kıskançlıkla kendisine bakıyordu. İçinde anlamsız

korku ve müthiş bir heyecan hissetti. Hayatı değişecekti ve bunun iyi yönde olması için o an gözlerini kapadı, dua etti. Belinde hissettiği kolla titrerken, kulağına fısıldanan sesle gözünü açtı. "Gitme vakti sevgilim."

Yoğun bakışların arasında otelden çıkarken birbirine kenetlenmiş elleri her söylenmemiş sözü ortaya seriyordu. Bildiği adamdan çok farklıydı Yağız. Daha tutucu, daha sahipleniciydi. Dönüş yolunda kendi iç dünyasına öyle dalmıştı ki Doğa, ne bacağına arada bir göz atan adamın halini ne de geçtikleri yolları görüyordu. Araba durunca sıyrıldı dalgınlığından.

Doğa'nın evinin önünde arabayı park eden Yağız inip genç kadının kapısını açtı. Doğa'nın bir yandan inmeye çalışıp diğer yandan bacağını örtme çabasına kahkaha atmak istemişti. Kızın beline hafifçe dokunup kulağına eğildi.

"Kapatmaya çalışma güzelim. Yol boyunca nereye baktığımı sanıyordun?"

Zaten gergin olan Doğa kısık sesle çemkirdi.

"Yola baktığını sanıyordum Yağız."

"Of, zaman kaybı..."

Bu adam değişti mi demişti? Tamamen yanlış tespitti. İçi zaten huzursuzdu kızın... Şimdi ne olacaktı? Neden gitmiyordu ki artık bu adam? Gitmesini de istemiyordu... Ne istiyordu ki dengesiz aklı? Başını yavaşça sallayıp evine doğru yürüdü...

Doğa'nın peşinden kapıya doğru ilerleyen Yağız ise ne istediğini çok iyi biliyordu. Doğa'nın titreyen elleriyle anahtarla boğuştuğunu görünce hafifçe gülümseyerek anahtara uzandı. Doğa, Yağız kapıyı açtıktan sonra anlık tereddütle ona bakarken içeri davet edip etmemesi gerektiğini düşünüyordu ama Yağız kızı bu ikilemden kurtarmıştı. Dirseğinden tutup kızı içeri sokarken kendinden

oldukça emindi. Salona kadar adamın peşinden giden Doğa transtaydı ve koltuğa oturtulunca kilitlenen aklı devreye girmeye karar vermişti sonunda. Tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki Yağız iki parmağını dudaklarının üstüne koyarak dilindeki sarsak cümleleri durdurdu.

"Şşttt. Sadece otur ve bekle tamam mı?"

Sadece başını sallayabilmişti. Yağız üstündeki ceketi çıkarıp mutfağa doğru ilerlerken sadece gözleriyle takip etmişti. Kendinden emin ve sanki kendi evindeymiş gibi rahattı adam. Mutfaktan dolabın açılıp kapanan seslerini duyuyordu Doğa. Geri yaslanıp gözlerini kapattı ve bundan sonra neler olacağını düşünmeye başladı. Zaten bu akşamdan beri düşünmekten başka ne yapmıştı ki? Aklı fikri birbirine karışmış kalbiyle büyük bir savaşa girmişti. Keşke akışına bırakan kızlardan olabilseydi ama değildi. Burnunun ucuna değen ılıklıkla gözlerini açtığında Yağız'ın buharı tüten bir fincanı elinde tuttuğunu gördü. Nerede nasıl bulduysa, limonlu sıcacık yeşil çay yapmıştı adam.

"Yoruldun mu?"

Adamın sorusu avucuna tutuşturulan fincandan daha sıcaktı. İçini ısıtmıştı bir anda. Yanına oturan adamın ellerine bakarak fısıldadı.

"Bilmiyorum."

Yağız'ın içinde çok başka bir duygu daha gelişmişti. Koruma duygusu. Çenesinden tutup kendine bakması için döndürdü kızın yüzünü. Gözlerinin içine bakarak konuştu. Ne kadar net olduğunu gözlerinden anlasın istedi.

"Düşünme Doğa. Sakın düşünme. Seni çok istediğimi bil sadece. Sana aşk sözü vermiyorum. Çünkü aşk denen şeyin varlığına inanmıyorum ben. Aşk acısı mı çektim? Hayır. Zaten çeksem inanırdım varlığına. Ama bu yaşıma

kadar aşk denilen şeyden daha ciddi duygular ve ilişkiler yaşadım. Benim hayatımda daha gerçek ama daha sağlam bağlar olmuştur hep."

Duydukları Doğa'nın âşık kalbini ezmişti. Biraz da kızdırmış olabilirdi.

"Mesela seks partneri gibi mi?"

"O da var tabii."

"Peki, ben?"

Yağız derin bir nefes alarak kızın çenesinden elini çekti. Saçlarını parmaklarıyla tarayıp kıza döndü. Daha koyu bakışlarla...

"Sana sevgilim dedim Doğa. Neden dedim bilmiyorum? Sevgililik nasıl olur bilmiyorum? Seni deli gibi yatağımda istiyorum ama buna rağmen sana sevgilim dedim. Lütfen bunu bir düşün. Beni yargısız infazınla mahkûm etme. Sen de beni istiyorsun bunu biliyorum. Bırak, kurallara takılma. İkimiz de özgürüz ama birbirimizin keyfini de sürelim. Kabul mü?"

Ne çıkarmalıydı bu konuşmadan Doğa? İş anlaşması yapar gibi karar mı alınırdı? Duygu olmadan istek nereye kadar götürürdü ki ilişkiyi? Artık Doğa'nın da bakışlarında fırtınalar kopmaya başlamıştı. Bir çift koyu kahve göz, bir çift lacivert gözle kavgaya tutuşmuştu.

"Özgürüz derken Yağız? Sevgililik ilişkisinde özgürlük bile sınırlıdır. Bilmiyorsan öğren. Ne demek özgürlük açar mısın?"

"Yani birbirimizi sıkmak yok, bunaltmak yok, istekler yok. Sadece birbirimizi istediğimiz sürece birlikteyiz."

Bunu o kadar doğal söylemişti ki Doğa üzüntüsünü ve sinirini dizginlemeye çalıştı.

"Ben bunu yapamam Yağız. Bu anlattıkların bana göre değil. Bunun seks partnerliğinden farkı ne, peki?"

"Bilmiyorum Doğa. Farkı ne bilmiyorum. Farkı olmalı

mı onu da bilmiyorum. Bir kalıba, bir etikete gerek yok ki. Bugüne kadar yaşadığım ilişki şekli böyle olmuştur. Seks partneri tanımına takılma. Sadece tek gecelik, kısa anlık bir ilişki istemediğimi biliyorum. Seni uzun süre yanımda görmek istediğimi biliyorum. Ben sana sadece söz vermiyorum Doğa. Sana vaatlerde bulunmuyorum. Büyük cümlelerle senin gözünü boyamak istemiyorum. Ben sadece seni istiyorum ve ne kadar sürer bilmiyorum ama zamanımı seninle geçirmek istiyorum. Birbirimizi sıkmadan, boğmadan, özgür bırakarak..." demişti demesine ama bir bacak görüntüsü yüzünden o oteldeki herkesi gebertme dürtüsünü hatırlayınca o özgürlük kısmını kendi bile kabul etmemişti içten içe. Yağız sadece ona sahip olması gerçeğine odaklanmıştı, o kadar!

Ne diyeceğini bilemiyordu Doğa. Bir yanı deli gibi isterken diğer yanı canının yanacağını hissediyordu. Üzülen kendisi olacaktı ama üzüleceğim diye hiç başlamamak mı, yoksa her şeye rağmen sonuna kadar istediğini yaşamak mı sorusuna bir cevap veremiyordu. Ayağa kalktı ve odasına doğru yürümeye başladı.

"Duş almam lazım."

Yağız boş bakışlarla kızın arkasından bakakalmıştı. Neyi beceremişti? Bu zamana kadar hiç bir kadına göstermediği özeni göstermişti Doğa'ya. Sevgilim demişti değil mi? Aşk sözü vermediği için mi bu haldeydiler? Doğa da evlilik saplantısı oluşan kadınlardan mıydı? Parmaklarını saçlarının arasından geçirip sıkıntıyla nefes aldı. Kravatını gevşetip koltuğa uzandığında aşk sözü verebilmenin nelere sebep olacağını düşünüyordu. Hissedeceğine emin olamayacağın şeyin sözü verilir miydi? Ya hastalıklı düşünüyor, ya da kadınları anlamıyordu. En azından Doğa gibi olanları.

Doğa duştan çıkıp beyaz şort pijama takımını giyip

nemli saçlarını salık bıraktı. Duş boyunca gevşemeye ve Yağız'ın gözünden bakmaya çalışmıştı. Bu zamana kadar âşık olamamış ve rahat ilişkiler yaşamış bir adamdı. Bu sebeple mi korkuyordu? Ne sanıyordu ki? Doğa'nın onu evliliğe, sıkıcı bir ilişkiye zorlayacağını mı? Doğa kendisi için aşkta acemi çocuk tanımını yaparken, asıl aşkta acemi olanın içerdeki koca adam olduğunu düşündü. Yağız için *sevgilim* ifadesi bile kat edilmiş bir yoldu aslında. Adam bunu bilmese de...

Doğa kendi aşkı öğrenirken bu adama da öğretebilir miydi? Öyle olması için dua etti. Bu düşüncelerle salona geldiğinde gördüğü manzara karşısında kalakalmıştı. Sağ ayağı yerde, sol ayağı koltuğa uzanmış, kollarını göğsünde bağlamış yatıyordu adam. Usulca yaklaşıp yüzüne baktığında gözlerinin kapalı olduğunu gördü. Uyuyup uyumadığına emin olmak için iyice yüzüne bakarken gülümsemesine engel olamamıştı. Yüzü çocuk gibiydi. Dudakları yukarı doğru kıvrılmış, saçları olduğundan daha karışık hale gelmişti. Doğa parmak ucuyla alnına düşen saçları okşadı. İçi titredi, korktu, haykırdı, kanat çırptı... Yağız hafifçe mırıldanınca hızla parmaklarını çekti. Sayıklıyor muydu bu adam? Yatış şekli de rahatsızdı. Uzandığı koltuğu yatak şekline getirebilirdi. Hafifçe omzuna dokundu.

"Yağız uyanman lazım. Çok rahatsız yatıyorsun," diye kısık sesle fısıldadı. Yağız gözlerini hafifçe açıp kıza gülümsedi. Rüyada gibiydi.

"Bu sefer uyanmak istemiyorum..."

"Uyanman lazım, ya da azcık kalk da koltuğu açayım rahat yat."

Anlamıyordu bile dediğini adam. Söylediğini anlayabilmek için başını iyice Yağız'ın ağzına yaklaştırdı. Duydukları Doğa'yı öyle şaşırtmıştı ki...

"Her gece bıkmadın mı rüyama gelmekten?" deyip kolundan tuttuğu gibi üstüne çekmişti. Doğa'nın bir anlık hayret çığlığı genç adamın dudakları arasında kaybolmuştu.

Doğa Yağız'ın rüya görüp görmediğini anlayamadı ama çok da umursamamıştı. Kendini içinde kopan fırtınaya bırakmış, dudaklarının altındaki sert dudakların tadını çıkarmaya başlamıştı. Bu adamı yola getirecekti. Bu adam direndiği tüm gerçekleri yaşayacaktı. Bu adam Doğa'ya âşık olacaktı ve Doğa içinden bu adamın dizüstüne çökmüş evlilik teklifi yaptığını hayal ederek kıkırdadı içten içe. Olacaktı, evet. Çünkü Doğa bu adama deli gibi âşıktı. Bu zamana kadar yaşadığı korunaklı hayata rağmen hep kendi kararlarını vermiş ve verdiği kararlar uğruna savaşmıştı Doğa. Bir kere karar vermesi yeterdi savaşmak için. Önceliklerini çok iyi belirler, sonra da hiçbir güce ezilmeden bunun için savaşırdı. Bu adam için de savaşacaktı. Aşkta kendisinden daha acemi olan bu adam için savaşacaktı. Kendini ezdirmeden ve bu adamın kafasını eze eze ona âşık olmanın ne demek olduğunu gösterecekti. Bu gece yaptığı açıklamanın sebebini bu adam bilemese de Doğa biliyordu. Yağız adını koyamadığı, yabancısı olduğu duygularının yolunu açmıştı. Bahaneye hiçbir zaman ihtiyaç duymayan bu adam yine hiçbir bahane sunmadan ona sevgilim demişti. Demeye de devam edecekti...

Gördüğünün rüya olmadığını anlayan Yağız bir an durdu. Rüya olamayacak kadar lezzetliydi, sıcaktı... Kolları incecik bedene sarılmış, üstünde kıvranan kadının tamamıyla farkındaydı ve canını acıtacak kadar da uyarılmıştı. Kendini geriye itip oturur pozisyona geldiler. Kadının gözlerine baktı. Anlayamadığı bir ışık vardı bu gözlerde. Dudaklarında adını koyamadığı bir kıvrılma.

Farklı bakıyordu bu kadın ona, ya da normal bakıyordu da Yağız şu anda farklı duygulardaydı, bilemedi. Umursamadı... Dudaklarını yanağına değdirip öpücükleriyle yol çizerek kulağına geldi. Fısıldadı...

"Seni istiyorum..."

"Biliyorum..."

Kısık sesle söylediğine, aynı kısık tonda ama ürkek verilen cevaba gülümsedi...

"Ukala..."

"Küstah..."

"Odana götür beni..."

Yağız'ın acı çeker gibi söylediği bu sözle içi titredi Doğa'nın. Bu adama ait olmak için yanıp tutuşuyordu. Bu adamı kendinin yapmak için ölüp bitiyordu. Yaşayacağı her şeye evet demek istiyordu. Ama böylesine kendini kapıp koy vermek korkutuyordu da...

"Götürmezsem..."

Yağız hırlar gibi cevap verdi.

"Burada beceririm ben de..."

Kadının rengi atmıştı. Beceririm demişti. Sevişmek değil, becermek... Bu adamın önce adam olması, akıllanması gerekiyordu. Evet, bu adam için savaşırdı, savaşacaktı. Ama asla ödün veremeyeceği kadınlığı ve gururu vardı. Hırsla kalktı Yağız'ın üstünden ve bağırdı...

"Kendini becer o zaman hayvan!"

Kızın arkasından bakarken sadece bir saniye duraklamıştı Yağız. Odasına hızla yürüyüp kapıyı kapatırken sert bir ayak darbesiyle kapanmasını engelledi. Kızın gözlerinde oynaşan renklerden habersiz sinirle yaklaştı kızın yanına. Kollarını tutup sarsmamak için kendiyle savaş veriyordu adeta... Dişlerinin arasından sinirle tısladı...

"Kafana göre anlamlar yükleme sözlerime Doğa, delirtme beni. Beceririm demek hallederim demek, yani ben

koltukta bile becerebilirim bu işi demek." Tek eliyle saçlarını sinirle karıştırıp tekrar genç kıza döndü." Allahım... Burada senin içinde olabilmek için aklımı oynatıyorum sen tutup bana dil anlatım ve sözlük dersi verdiriyorsun..." Aslında hâlâ devam edebilirdi homurdanmasına ama dudakları sırıtmayla daha bir seksi hale bürünen kız dikkatini dağıtmıştı. Gülüyor muydu bu cadı? "Nee... Ne gülüyorsun be kadın?"

Karşısına gelip kendini anlatmaya çalışan adama sımsıkı sarılmak istedi Doğa. Yağız'a her şeyi öğretecekti. Becermek ile sevişmek arasındaki farkla başlamıştı işe. Görünen o ki Yağız da bunun farkındaydı. Ona kadın gibi davranmayı, kadın gibi değer vermeyi, kadına layık âşık olmayı öğretecekti... Kıkırtısını tutmaya çalışırken cevap vermek kolay olmamıştı. Bu adamın sinirli hali bile ağızlara layıktı ama bir tek kendi ağzına...

"Yok bir şey... Ben bir an seni o koltukta hayal ettim de..." Doğa kıkırdarken Yağız hızla koluna yapıştı ve kendine çekti. Döndürdüğü gibi duvara yaslamıştı genç kadını. Kollarını başının üstünde birleştirip dudaklarına doğru konuştu...

"Demek benimle dalga geçersin, ha? Ben sinirliyken gülmek ne demekmiş sana göstereceğim küçük hanım..." ve Doğa'nın kıkırdamasını dudaklarından içmeye başladı. Dili diline değdiği an Doğa'nın kasıklarına doğru sızlama inmişti. Ama en çok kalbine... Tamamlanıyordu adamın her temasmda. Bir büyü gibiydi Yağız. Doğa, tüm dünyasının bu büyüye esir olduğunu hissetmişti. Başı öyle şiddetle dönüyordu ki Yağız kollarından tutuyor olmasa yığılıp kalacaktı yere.

Yağız hemen şimdi sahip olabilirdi genç kıza. O kadar şiddetli istiyordu ki mantığı bir köşede etkisiz kalmak üzereydi. Düşünmeyi çoktan bırakmıştı. Bu kadını isti-

yordu. Hayatının her evresinde ve her yerinde... Birkaç kerelik bir istek olmadığına emindi. Sonrasını düşündükçe delirecek gibi oldu. Dudakları hafif uzaklaştığında Doğa'nın fısıltısını işitti.

"Ben bunu yapamam..."

Yapamaz mıydı? Bu saatten sonra geri dönüşünün olmayacağını bu kız anlamamış mıydı? Bir santim bile gerilemedi. Sesi ve heybeti tehdit eder gibiydi.

"Anlamadım."

"Yapamam. Senin dediğin... Bu özgür ilişki... Bana göre değil."

Sabır çeker gibi geri çekildi hafif. Şu anda sevişmek istiyordu sadece ama kollarındaki kızın aklındaki soruları cevaplamadan bunu yapamayacağını da anlamıştı.

"Özgür ilişkiden anladığın ne?"

Doğa, arzunun ve tutkunun kalınlaştırdığı bu seste eriyip bitmişti ama direnmesi lazımdı. Bu oyunu ya şimdi kazanacaktı ya da ebediyen kaybedecekti. Derin bir nefes çekti ve dipsiz kuyuları andıran gözlere cesurca baktı.

"Özgürlüğün kaç tanımı var? Bugün burada seninle olup, yarın başkasıyla olabileceğimi çıkardım. Ya da senin başka ilişkilerde özgür olacağını..."

Kollarının deli gibi sıkıldığını hissetmesiyle, karanlık gözlerin daha fazla karardığını fark etmesi aynı zamana denk gelmişti. Yağız'ın hırıltılı sesiyle irkildi.

"Yarın başkasıyla olmak mı?"

Bu kadın ne dediğini biliyor muydu? Yağız öfkenin damarlarında kaynadığını hissetti. Başkasıyla olmak, cümlesinden sonrasını duymamıştı bile.

"Sen başkasıyla olurum mu dedin?"

"Senin de olma ihtimalini söyledim."

"Sen yarın başkasıyla olurum mu dedin?"

Yağız duymuyordu bile. Özgür ilişkiden kastının bu

olduğunu mu anlamıştı bu geri zekâlı kadın? Hayatında kaldıramayacağı tek şey buyken, sadece seks yaptığı kadınlarda bile bu tarz ilişkiye girmezken, şimdi benliğini saran bu kadından bunları duymak... Doğa'nın isyan dolu sesi öfkesinin kabarmasını durdurdu.

"Ben demedim sersem. Sen dedin. Özgür ilişki nedir? Özgürlüğünün sınırı nedir? İlişkiler çok çeşitlidir Yağız ve eğer içinde aşk yoksa bu her kapıya çıkar. Sadece aşkın yarattığı ilişki tek çeşittir geri kalan..."

"Çok konuşuyorsun kadın...," diyen Yağız o tapabileceği dudaklara gömdü kendini. Ya öpecekti ya da bu geveze cadıyı boğacaktı. Başkası dememiş miydi? Boğazını sıksa içi kıyılmazdı, o derece öfkelenmişti bu söze. Yanlış anladığı kesindi ama buna rağmen canını acıtmıştı bu sözler. Bir nefes mesafesinde geri çekildi. Ellerini kızın yanaklarına götürüp gözlerine baktı.

"Özgür ilişki diyen çenemi siksinler. Unut özgürlüğü falan. Başka biri mi? Seni de o pezevengi de öldürürüm. Ben sana nasıl sadık kalacaksam, sen de bana sadık kalacaksın. Bu ilişki devam ettiği sürece sakın bunun aksini düşünme."

"Bana... Bana sadık mı kalacaksın?"

Yağız inler gibi ses çıkararak başını geri attı.

"Doğa beni delirtmenin sınırlarındasın. Her anımı senin varlığın, fikrin kaplamış be kadın." Gözlerine odaklandı yine. "Her an seni düşünürken zaten aksi nasıl olacak? Çok düşünüyorsun, düşünme. Tek bir şeye emin ol. Bu ilişki sürdüğü sürece sadece seninim ve sen de sadece benim olacaksın."

Düşünme demişti ya, bu o kadar kolay değildi. Ya sonra diye sormak istemişti Doğa. Ya sonra ne olacak diye haykırmak istemişti. Ama yapamadı. Dudaklarına tekrar kapanan ve bedenini ele geçiren adam son mantık kırıntı-

larını da silip süpürmüştü. Her şeyi bir köşeye atıp dolandı adamın kollarına. Dokunuşlara, öpüşlere teslim oldu.

Yağız bedenlerini ayırmadan genç kızı yatağın üstüne yatırdı. Kendi bedeniyle kadını örtmeden önce kısık sesiyle son bir darbe daha vurdu iradesine...

"Bu gece benim olacaksın. Bu gece ve diğer kalan her gece... Duydun mu? Sadece benim."

Duyduğunu dizini Yağız'ın kasıklarına sürterek belirtmişti Doğa. Yağız inledi ve dudaklarına kapanmadan önce, "Öldürüyorsun beni," diye fısıldadı.

Doğa'nın bedeninin profesyonel tepkileri Yağız'ı kızdırmıştı. Tecrübeliydi belli ve Yağız kadının bedenindeki diğer adamların izini silmek ister gibi hırsla öptü kadını. Buna neden bu kadar öfkelenmişti bilmiyordu. Genç kadını soyarken hiç de nazik davranmıyordu. Öylesine gergin ve patlamak üzereydi ki belki de bu zamana kadar yaşadığı en sert sevişmeyi yaşıyordu. Zapt edemiyordu içindeki tutkuyu, öfkeyi... Doğa ise yaşadığı ilk deneyiminin büyüsü altında farkında bile değildi adamın tepkilerinin. Kendini sevdiği adamın kokusuna ve kollarına teslim etmişti. Bedeninde dolaşan parmakların ve dudakların etkisine...

Özgür ilişki saçmalığını da bir köşeye atmıştı çoktan. Yağız'ın verdiği tepki öylesine hoşuna gitmişti ki... İlişkileri sürdüğü sürece, sözüne rağmen... Tüm endişelerden arınmış bir halde teslim etti kendini sevdiği adama. Bedeni kadınlığını doğasından kaynaklanan içgüdülerle uyum sağladı üstünde uzanan bedene. Kapalı gözleriyle göremediği bir anda Yağız'ın da soyunduğunu, bedenine değen çıplak ve nemli bedenle hissetti. Korku bir köşede pusuda beklerken, içinde kabaran tutku korkuyu görmezden geliyordu. Olmak istediği yerdeydi ve biliyordu ki bundan sonra bu adamdan başkası olmayacaktı. Ya bu

adamla olacaktı ya da hiç olmayacaktı. Bu zamana kadar kendini erkeklere kapatmasının tek sebebi bu adamdı. Bu adama duyduğu aşkın yokluğuydu. Aşk olmadan teslimiyet olmazdı. Sadece bedenlerinin isteklerine boyun eğmeyecek kadar kutsal bir şeydi sevişmek. Ruhla birleşirse anlamı vardı ve Doğa'nın ruhu, bu ruhsuz adama esir düşmüştü.

Yağız artık bu dünyada değildi. Tek istediği bu kadında kaybolmaktı. Genç kadının dudaklarına yapışırken kendini de bacak arasına yerleştirdi. Altında yatan bedenin acı ile kasıldığını hissetmemişti bile. Ta ki hiç ummadığı engelle karşılaşana kadar. Kas katı kesildi. Göğsünde kabaran vahşi hayvanın gurur dolu haykırışını koy vererek tamamıyla sahip oldu kadına. Bakireydi. Onundu... Menekşe renginin bin bir tonunu barındıran gözlere baktı. Dudaklarından dökülen kelimenin farkında bile değildi. Sesinden yansıyan mutluluğun da...

"Sen bakiresin..."

Doğa usulca başını sallayıp kısık bir sesle cevap verdi.

"Bakireydim..."

Yağız hissettiği mutlulukla düşünme becerisini kaybetmişti. Bedeni hızla daha fazlasını isterken aklı ne yapacağını bilemiyordu. İlk defa bir bakireyle birlikte oluyordu. Kutsal saydığı bu olguya saygı duymuştu her zaman. Kendi nasıl bir hayata sahip olursa olsun o bir erkekti ve bu el değmemişlik onun için çok değerliydi. Korktu...

"Ne yapmalıyım? Çıkmalı mıyım? Ne olur çık deme. Ama canın acıyor mu? Durayım mı? Doğa bir şey söyle..."

Sesi bir çocuğun çaresizliği ile bir adamın hırsını aynı anda nasıl barındırıyordu ki? Doğa kollarını sevdiği adama dolarken nemli boynuna dudaklarını değdirdi

"Seninim artık ve hayır. Acı geçti. Ayrıca şimdi durursan seni gebertirim Yağız Efe Korkut. Duydun mu beni?"

Bu sözü duyan Yağız kahkaha ve inleme karışımı bir sesle teslim olmuştu. Bundan sonrası iki bedenin birbirine karışmasıydı. Son ana geldiğinde genç kadının boynuna gömüldü. Genç kadının üstüne kendini bıraktığında kımıldayacak hali yoktu. Yaşadığı duygular çok yoğundu. Bu zamana kadar varlığını bilmediği kadar yoğun. Yağız ilk defa seks ile sevişme arasındaki farkı anlayabilmişti. İlk defa... Tıpkı Doğa gibi...

İlk defa yaşadığı bu andan pişman olup olmayacağını düşündü Doğa. Ağırlığıyla onu ezen, duygularına kamçı olan bu adamın bundan sonra ne yapacağını merak ediyordu. Korkuyordu. Bu anların bitip Yağız'ın ilk zamanlarda olduğu hale bürüneceğinden korkuyordu. Buna izin vermek istemiyordu ama incinmek... Buna da nasıl dayanırdı bilmiyordu. Bu özel anları paylaşmadan önce kararlar almak kolaydı. Ama şimdi öylesine savunmasızdı ki duyguları... Öylesine incinebilir haldeydi ki. Ağlamak istedi...

Öyle ne kadar yattığının farkında değildi ama kendi koca gövdesi altındaki minicik bedeni hatırlayınca zorlanarak kendini geri çekmeye başladı Yağız. Şu anda bile yeniden bu kadına sahip olabilirdi ama acele etmemeliydi. Bu minicik kadın, onun kadını zor bir savaştan çıkmıştı. İçindeki mutlulukla gülümsedi. Tüm becerisinin içgüdüsel olduğunu anladığı Doğa'ya baktı. Neler yaşayacaklarının işaretiydi bu. Bu kadın bir hazineydi ve masumdu. Uyuyordu. Ya da uyuduğunu sanıyordu. Doğa'yı kendine döndürmeye çalışırken çarşafa bulaşmış bulanık lekeyi gördü. Bir kere daha gülümseyerek Doğa'nın yüzüne baktığında, yana dönmüş başının açıkta bıraktığı boynunu gördü. Ah, evet, bir leke de orda vardı ve bu iki iz ona kendini muhteşem hissettirmişti. Bu izler bu kadının sadece ona ait olduğunun ispatıydı...

9. BÖLÜM

O elini çek kardeşimin üstünden...

Sabahın güneşi gözlerine vururken Doğa isyan dolu bir sesle inledi. Çok yorgundu ve işe gitmek istemiyordu... İşe gitmek? Bugün Pazar'dı ve dün gece...

Birden yerinden doğruldu. Çıplak bedenine, vücudundaki birkaç ize ve çarşafta gördüğü bulanık lekeye baktı. Hızlı bir gösteri gibi zihninden gece yaşananlar geçince telaşla etrafı süzdü. Odada bir tek kendi kıyafetleri vardı. Etrafa saçılmış. Yağız'dan hiçbir iz bulamadı. Telaş ve korku öylesine hâkimdi ki o an benliğine. Çarşafa sarılarak yerinden kalktı. Bacakları bile titriyordu. Yarı sebebi gecenin yorgunluğu, yarı sebebi korkusuydu. Yağız böyle gidemezdi değil mi? Yatağından bir kaçak gibi gidemezdi.

Odadan çıkıp evi dolaştı. Hiçbir iz yoktu. Ne bir not, ne bir yaşanmışlık... Sadece akşam yattığı koltuktaki yastıkta başının izini bırakmıştı. Doğa o an tüm dünyanın durduğunu hissetti. Ağlayamıyordu bile. Gece dünyasını sarmalayan mutluluk bir yalandan ibaretti. Savaşmaya her zaman hazırdı ama bu şekilde hissedeceğini tahmin etmemişti. Bu kadar adice kullanılacağını... Sehpanın üstünde duran kol düğmelerini gördüğü an içindeki yangın söndürülemeyecek kadar büyüdü. Tek kalan bu kol düğmeleriydi. Eline alıp, avucunun içinde sıkarken etine

batan demiri hissetmiyordu bile. Salonun ortasına acıyla çöktü. Ağlamamalıydı ama engel olamıyordu. Hıçkırıkları neredeyse tüm evi doldurmuştu. Kapıdan gelen anahtar sesini bile duymamıştı. Salonun kapısına telaşla gelen, elindeki market poşetlerini hızla fırlatıp onu kollarına alan adamı bile ancak sesini duyduğunda fark etti.

"Güzelim neyin var? Kötü bir haber mi aldın?"

Doğa hızla başını kaldırdı. Rüya mı görüyordu?

"Dün... Dün gece..."diye söze başlamıştı ama hıçkırıklarından devamını getirememişti. Ama duydukları Yağız'ın kanını dondurmaya yetmişti. Genç kadının bedenini hırsla sarstı.

"Bana sakın pişman olduğunu söyleme Doğa..."

Bu gerzek adam ne saçmalıyordu?

"Pişman mı? Senin gittiğini sandım aptal adam... Dün geceden sonra... Beni terk ettiğini sandım. Seni göremeyince..." daha fazla devam edememişti Doğa. Bedeni hâlâ korkunun, hıçkırıklarının etkisiyle sarsılıyordu. Yağız'ın güçlü kollarının onu sarması ve kendi bedenine yaslaması bile durduramamıştı bunu... Yağız sinirine hâkim olmaya çalışarak tısladı.

"Sen beni nasıl bir adam sanıyorsun Doğa? Ağlama yalvarırım..."

Bir süre daha susamamıştı Doğa. Yavaş yavaş sakinleşirken Yağız'ın saçlarının arasından kulağına dolan sesini duydu.

"Bunu nasıl düşündün? Seni böyle bırakıp gideceğimi... Tüm yaşadıklarımızdan sonra hem de... Kadın sen aklını mı yedin?"

Çenesinden tutup yüzünü kaldırdı. Gözlerinin içine bakarken içinden gelenleri korkusuzca dile getirdi Yağız.

"Ben bunu hiçbir kadına yapmam Doğa. Belki bu zamana kadar çok doğru bir yol çizmedim ama asla adi bir

adam olmadım. Sabah uyandığımda neler hissettiğimi biliyor musun? Sana yeniden, yeniden sahip olmamak için savaş verdim kendimle. Yorgunluğun uykunda bile belliydi. Kıyamadım. Kendimi duşa attım olmadı. Yanına tekrar girmeye cesaret edemeyip kahvaltı hazırlayayım dedim ama mutfağına fare düşse aç kalır..." Gülümsemesi içini ısıtmıştı Doğa'nın... "Ben de markete gideyim dedim. Anahtarı bile yanıma aldım zile basmamak için..."

Doğa öylesine rahatlamıştı ki kollarını adama dolayıp boğacak gibi sarıldı. Sımsıkı... Nefes almasına bile izin vermeden...

"Korktum. Çok korktum..."

"Delisin be hatun... Ama çok tatlı bir deli ve eğer biraz daha böyle sıkarsan... Kırkıma helva kavurursun artık."

Doğa telaşla geri çekilince Yağız kısa bir kahkaha atıp kızın dudaklarına uzandı. Bu sefer öpüşmeleri arzunun çok dışındaydı. Hâlâ içten içe titreyen kadını teselli etmek için, korkularını silmek için öpüyordu Yağız. Siliyordu da... Dudaklarındaki her hareket kalbinin ışıklarını yakıyordu genç kadının. Bir süre sonra Yağız dudaklarını çekip uzaklaştı. Acı çeker gibi bir hali vardı.

"Bu çarşafın altında çıplaksın ve ben lanet olası bir hadım değilim. Üç saniyen var bebeğim. Ya kalkar kıçını örtersin ya da olacaklara razı gelirsin. Ve üç..." demesiyle Doğa hızla yerinden kalktı. Bedenindeki çarşafa dolanarak uzaklaştı. Keyifle kahkaha attı. Kalbinin üstünde olan o koskocaman kaya kalkmış resmen güneş açmıştı.

"Yumurtamı kayısı kıvamı severim..."

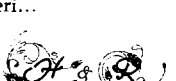
Yağız kurt gibi dişlerini göstererek hırladı...

"Ben de kadınımı çarşafa dolanmış severim..."

Yatak odasına giren Doğa bir süre kapıya yaslanıp gözlerini yumdu. Tüm korkuları yersizdi işte... Bu adam inkâr etse de ruhsuz bir adam değildi. Dün gece Doğa için ne ka-

dar özelse, görünen oydu ki Yağız için de özeldi.

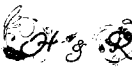
Gözlerini araladığında hâlâ avucuna batan kol düğmelerini fark etti. Bir an onları genç adama vermeyi düşünse de vazgeçip tuvalet masasına yaklaştı. Annesinin ona altı yaşında hediye ettiği minik mücevher kutusunu açıp düğmeleri onun içine koydu. Tatile bile çıksa bu kutuyu yanından ayırmazdı. Uzun yıllardır var olan alışkanlığıydı. Gülümsedi. Kendi gizli hazinesine ne güzel yakışmıştı sevdiği adamın kol düğmeleri...

O günü birlikte Doğa'nın evinde geçirmişlerdi. Yağız telefonunu bile kapatmıştı. Kimsenin onlara ulaşmasını istemiyordu. Gün geçtikçe birlikte olduğu kızın gizli kalan yerlerini keşfetmişti ve görünen o ki bu kız hep sürprizlerle doluydu. Kız kardeşini andıran masumluğu vardı ama bunun yanında çok kadındı... Farkında olmadığı dişiliği vardı. Onu cazibeli kılan ise dişiliğini silah olarak kullanmamasıydı belki de...

Bir kadınla oturup maç seyredeceğini, siyaset konuşurken bu kadar zevk alacağını, sevişmenin yanında didişmenin bile keyif vereceğini hiç düşünemezdi. Ama bu kadınla bunların hepsini yaşamıştı. Akşam yemeğini hazırlayan kadına belinden sarılırken bir kere de mutfakta sevişmenin tadına vardı. Dışarı çıkıp pahalı restoranlara gitmektense, evde köfte patates yemeyi tercih eden kadına her dakika daha fazla bağlandığını fark edemiyordu. Yağız sadece kendini anı yaşamaya adamıştı ve bu anı yaşamanın çok uzun süreceğini de biliyordu. Yemekten sonra film seyretmek için oturdukları kanepe tutkularının tanığı olmuştu. Üstünde dinlenen kadının kulağına içindeki tüm piçlikle fısıldadı...

"Sana burada da beceririm demiştim." Ve ödül olarak da omzuna hırslı bir ısırık almıştı. Tabii bu ısırık hızla kucakladığı kadını yatak odasına sürüklemesinin sadece ufacık bahanesiydi...

Sabahın ilk ışıklarıyla gözlerini aralamaya çalışan Doğa, gece yaşananların aklına gelmesiyle keskin bir şekilde uyanmıştı. Başını çevirip yanında uyuyan adama baktığında kalbinin bir an durduğuna yemin edebilirdi. Dün sabahın korkusunu hâlâ yaşıyordu demek ki... Hafifçe gülümseyip sokuldu yanındaki sıcacık bedene. Henüz çok erkendi ve açıkçası vücudunu oynatacak hali bile yoktu... Ensesinde hissettiği dudaklar ve vücudunda dolaşan ellerle bir an gözlerini devirmek istedi Doğa. *Yine mi yaa,* demek geçmişti içinden ama ellerin sihri öyle kuvvetli yayılmıştı ki bedenine bu isyanını tövbe çekip yutmuştu. Uyku ile uyanıklık arasında yine sevdiği adamın tenine karışmış, yine aşkın her rengini görmüştü.

Aralarında tek bir kelime dahi geçmeden yaşanan yavaş ve uyuşuk sevişmenin sonunda yine sessiz bir anlaşmayla birbirlerinin kollarında uykuya dalmışlardı. Yağız uykusunun arasında kızın uzaklaştığını zannediyor ve daha fazla sıkıyordu kollarını. Güzel şeylere alışmak zor olmuyordu, olmamıştı da... Bu kollara, sıcaklığa ve bu kadının koynunda uyumaya çok kolay alışmıştı Yağız. Gülümsemesi dudaklarında hafif hafif kaybolurken teslim oldu uykuya...

Günün ilerleyen saatlerinde Doğa gözlerini açmaya çalıştı ama uykusunu alamamış gibi mahmurdu. Sabaha karşı yaşadığı an aklına gelince gülümsedi. Elini yan tarafına attığında yatağın boş olduğunu fark etti. Yine nereye kaybolmuştu ki bu adam? Gözünü aralayıp saate baktığı anda yataktan fırladı. Bacaklarındaki sızıya aldırmadan banyoya koşmuş bir yandan da sesleniyordu.

"Beni uyandırmadığına inanamıyorum, saat 11.00 olmuş ve sen beni uyandırmadın. Saat neden çalmadı onu da anlamıyorum ki? Of, yaaa..."diye söylenerek duşa girdi. Apar topar duşunu alıp odadan çıktığında etrafta yine Yağız'ı görememişti. Bu sefer içinde hiç korku yoktu. Ama sinir vardı elbette. Onu uyandırmadan işe gitmesi hiç mantıklı değildi. Odundu bu adam katıksız. İnsan bir not bırakırdı en azından... Demeye kalmadan komodinin üstündeki notu gördü. Kendi kedine mırıldandı.

"Hee, evet... Not bırakmış. Ama o yine de bir odun..." Ve notu eline alırken kıkırdıyordu.

Saatin alarmını duyamayacak kadar yorulmana sebep olduğum için kendimle gurur duyuyorum. Bebiğim çok güzel uyuyordun ve kıyamadım. Erken toplantım vardı çıkmam gerekiyordu ama sen öğlene kadar izinlisin. Ve not: Gece harikaydı, Sabah inanılmaz... ;)

Ne yani bir de göz mü kırpmıştı bu ukala adam? Doğa içindeki huzurla kahkaha atarak mutfağa geçti ve bir sürpriz de ordaydı. Hazırlanmış bir kahvaltı masası. Keyifle gerinerek oturdu masaya. Olacaktı bu iş, olacaktı. Hem de çok keyifli ve zevkli olacaktı. Bir de aşk dolu, bir de mmm... İşte...

Yağız ise toplantıdan çıkmış meraklı kardeşinin tacizine kurban gitmişti. Kız kardeşi Yeliz telefon açmış, hafta sonu magazin ekinde çıkan haberin hesabını soruyordu. Üstelik koskoca bir gün ona ulaşamamanın cezasını kesi-

yordu. Yağız unutmuştu bile gazetede çıkacak haberi. Bekliyordu, zaten biliyordu ve ayrıca bunu bilerek yapmıştı. Ama öyle bir hafta sonu geçirmişti ki aklını almıştı, hâlâ da almaya devam ediyordu. Tamam, ona dinlenmesi için izin vermişti ama hâlâ ne demeye gelmemişti ki bu kız şirkete. Özlendiğini bilmiyor muydu?

Yeliz'in son söylediklerini duymadan kapamıştı telefonu. Hemen Doğa'nın asistanına telefon açıp, kızın gelip gelmediğini sordu. Aldığı cevap tadından yenmezdi. Doğa Atasoy şirkete giriş yapmıştı. Haince sırıttı...

"Gel bakalım seksi şey..."

Doğa ise sinirle boynuna bağladığı fuları çekiştirerek odasına girmişti. Hayvan herif bu sıcak havada fular takmasına sebep olmuştu. Dudaklarında oluşan gülümsemeyi anında yutup masasına geçti. Acaba şimdi ne olacaktı? Şirkette nasıl davranması gerekiyordu? Yağız ona sevgili gibi mi davranacaktı?

Bu düşüncelerle yoğrulurken odanın kapısı vuruldu. Kalbi bir an atmayı unuttu. Acaba gelen Yağız olabilir mi diye düşünürken içeriye Yiğit girmişti ve sırıtıyordu. Anında kıpkırmızı olan Doğa boynuna bağladığı fuların görevini yerine getirip getirmediğine emin olmaya çalıştı. İzi görünüyor olamazdı ama o zaman bu adam niye sırıtıyordu ki?

Yiğit içindeki tüm arsızlıkla Doğa'nın fularına bir göz atıp yüzüne baktı.

"Tünaydın yengecim, bu öğlen ışık saçıyorsun. Keşke bizim adamdan daha hızlı davranabilseydim."

İyice utanan ve kızaran Doğa en iyi yol saldırıdır taktiğini kullanarak çemkirdi. Yağız yememiş içmemiş gelip kardeşine yaşadıklarını mı anlatmıştı?

"Saçmalamayı keser misin sen? Abinin de dedikoducu kadınlar gibi sana yetiştirdiğine inanamıyorum ayrıca..."

"Abim değil güzellik, basın..."

Yiğit iyice keyiflenip masanın üstüne bir gazete fırlattı. Doğa üstteki koca fotoğrafı ve manşeti görünce bir an nefesi kesildi. Yağız'ın onu öperken çekilmiş fotoğrafı vardı. O anı nasıl da unutmuştu. Basın önünde resmen ilanı aşk yapmıştı adam.

ÜNLÜ PLAYBOY VE İŞ ADAMIMIZ YAĞIZ EFE KORKUT, KALBİNİ GENÇ VE YETENEKLİ İÇ MİMARLARIMIZDAN DOĞA ATASOY'A FENA HALDE KAPTIRMIŞA BENZİYOR.

Doğa inleyerek başını masaya dayadı. Şimdi ne yapacaktı? Ailesi ve Begüm bu haberi okumuştu mutlaka. Hesap verecek çok kişi, çok olay vardı. Aslında olay tekti de... Hesap vereceği kişileri, özellikle ağabeylerini düşündükçe titremesini bastırmakta zorlandı. Tüm bu endişeyi yaşarken masasındaki telefonu çaldı. Asistanı ağabeyi olduğunu söyleyen bir adamın acilen kendisini görmek istediğini söylüyordu ki kız daha lafını bitirmeden kapı bir hışımla açıldı ve en küçük ağabeyi Kemal alev alev yanan mavi gözlerle içeri daldı.

Doğa ayağa fırladı. Bir yanı bu işe Kemal'in karışmasına seviniyordu. Sonuçta en ılıman ağabeyi Kemal'di... Acaba değil miydi? Kemal'in gürleyen sesi bu düşüncesini bir kere daha gözden geçirmesine sebep olmuştu.

"Sadece bir hafta sonu Doğa... Bir hafta sonu ortadan kayboluyorsun ve sonra neler oluyor? Bu haber neyin nesi söyler misin? Bizim neden haberimiz yok? Ne zaman söylemeyi planlıyordun ha? Bu yüzden mi hafta sonu bizimle yazlığa gelmedin? O herif seni bu yüzden mi işe aldı? Ulan ağzını gözünü dağıtacağım o piçin..."

Doğa sinirden kudurmuş olan ağabeyinin gözlerine bakarken Yiğit'in sinir bozucu şekilde keyifli çıkan sesiyle dişlerini sıktı.

"Ben de size yardım edebilirim."

Kemal öfkeden fark edemediği adamın sesiyle bir an şaşırıp ona döndü.

"Sen kimsin?"

"Yiğit Ege Korkut. Ağzını gözünü dağıtmanı zevkle izleyeceğim adamın kardeşi."

Kemal hâlâ rahatlayamamanın verdiği öfkeyle Yiğit'in ona uzattığı eli kemik kıracak şekilde sıktı. O sinirle bu adamı tanımamıştı bile. Memnun oldum safsatalarına gerek duymadan tekrar Doğa'ya döndü. Yağız'la yarışabilecek uzunluktaki boyu ve heybeti bir an Doğa'nın korkudan gerilemesine sebep olmuştu. Oysa Kemal ile öyle güzel anlaşırlardı ki... Ailede ona yaptığı her işte destek çıkan Kemal'di. Onu kafaladı mı gerisi kolay olurdu. Görünen oydu ki bu sefer bu kadar kolay olmayacaktı işi... Derin bir nefes alıp kendinden yedi yaş büyük olmasına rağmen abi demediği adama seslendi... Ya da sadece sıkıştığı zaman abi dediği adama...

"Abicim lütfen sakin olur musun? Zaten başım kazan gibi, bir de sen başlama..."

Bir süre salağa yatmak en iyisiydi... Tabii eğer Kemal kükremeyi bırakırsa.

"Sakin mi olayım?! Bana sakin ol deme Doğa. Nerde o adam?"

Doğa tam ne yapacağını bilemez halde kalmışken kapıdan bir ses geldi.

"O adamdan kastedilen ben miyim?"

Yağız bir süredir kapının dışında durmuş, içeride gürleyen adamı dinliyordu. Tabii bir de kardeşi olacak şerefsizin onu satış hamlelerini.

Yağız'ın sesiyle şimşek gibi kapıya dönen Kemal karşısında pişkin pişkin sırıtan adama bir yumruk çakmamak

için zor durdu. Sonra o sıritma yerini sert bakışlara bırakmıştı. Şimdi iki heybetli adam birbirlerini göz hapsine almış, değerlendirme yapıyorlardı. Kim kimin boynunu tek hamlede kırabilir? Tabii bu durumu üçüncü bir adam keyifle, odada bulunan genç kadın da kalbi kulaklarında atarak izliyordu.

Doğa boş bir bekleyiş olsa da ikisinin de ona dönmesini bekledi ama görünen oydu ki genç adamlar biraz meşguldü. En azından Kemal'in Doğa'dan daha önemli işleri vardı. Yumruklarını sıkarak Yağız'a doğru tek hamle yapıp konuştu.

"Sen benim kardeşimi sahipsiz sanıp orta yerde ne hakla rezil edersin lan? Adına mı güveniyorsun parana mı?"

Doğa o an yerin dibine girmek istedi ama Yağız'ın cevabını da merak etmiyor değildi. Kendine yaklaşan genç adama bakarak kımıldamadan bekledi. Yağız kolunu Doğa'nın beline dolayıp dudağına minik bir öpücük kondurdu. Doğa hiç beklemediği bu hamleyle öyle şaşkındı ki...

"Merhaba tatlım," diye kısık sesle fısıldayan Yağız'ın sesi, Kemal'in duymasını sağlayacak kadar da yüksekti. Doğa cevap bile veremedi. Bu iki adamın birbirlerine uyguladıkları güç savaşında hiç rolü yokmuş gibiydi. Sanki o sadece bir konu mankeniydi. Etkisiz eleman...

Kemal'e dönen Yağız, "İkisi de değil, ben kardeşine güvendim," dedi. Al işte, Doğa yine sinirlemişti. Bu nasıl ukala bir cevaptı böyle... Ama tepki vermesine fırsat kalmadan Kemal çoktan Yağız'ın yakasına yapışmış, genç adamı Doğa'nın yamından bir adım öteye çekmişti bile. Onu tanıyan herkesin korkması gerektiğini bildiği tonla hırladı Kemal...

"O elini çek kardeşimin üstünden..."

Yağız ise bu güç savaşında kaybetmeye ve geri adım atmaya niyetli olmadığı için hiç istifini bozmadı ve aksi-

ne uzattığı kolunu tekrar Doğa'ya dolayıp daha fazla çekti kendine. Üstüne üstlük bir de alay eder gibi Kemal'e bakıp, yarım dudak gülerek söylendi...

"Derdin ne senin? Şekeri elinden alınmış çocuk gibi zırlıyorsun."

Çocuk mu? Bu canına susayan adam Kemal'e çocuk mu demişti? Doğa o an gözlerini kapadı ve bu yüzden de Kemal'in yüzündeki ani değişimi ve Yağız'ın hazırlıksız yakalandığı için kurtulmayı başaramadığı yumruğu göremedi.

"Seni şerefsiz..."diyen Kemal hırsını alamamanın verdiği hızla tekrar Yağız'ın üstüne çullandı.

Sol gözüne inen yumrukla sendeleyen Yağız da hiç vakit kaybetmeden Kemal'in yüzüne yumruğuyla karşılık verince olanlar olmuştu. Arkalarındaki kızı unutup birbirlerini yumruklarıyla okşamaya başladılar. O an sorsalar kim için kavga ettiklerini söyleyemezlerdi bile... Doğa görmekten hoşlanmadığı bu sahnelerden bıkmış halde etrafına baktı ve o sırada sırıtarak bu iki deliyi izleyen Yiğit'i görünce sinirini çıkaracak bir kurban bulmanın şevkiyle çemkirdi.

"Sen orda ne sırıtıyorsun be manyak? Bir şeyler yapsana... Ay, öldürecekler birbirlerini."

Yiğit sanki zevkli bir maç izliyormuşçasına omzunu silkip önündeki manzarayı izlemeye devam etti. Tabii Doğa'yı delirtecek cümleyi söylemekten geri kalmayarak...

"Sen benim kardeşim olsan ben daha fazlasını yapardım ve sanırım abim de bunun farkında. Telaşlanma..."

Deli miydi bunlar Allah aşkına...

Daha fazla dayanamayan Doğa bir çığlık atıp ,"Yeter! İkiniz de durun, yoksa ikinizi de hiç çekinmeden gebertirim. Duydunuz mu? " diye bağırdı.

Yerde altlı üstlü dövüşen adamlar bu çığlıkla aynı anda

hareketsiz kaldılar. İkisi de Doğa'ya baktıklarında elleri belinde, gözleri alev alev, siniri burnundan taşacak gibi duran bir ateş parçası gördüler. Yağız ilk defa Doğa'yı böyle görüyordu. O kadar seksi duruyordu ki... Yediği yumruklar beyin sarsıntısına sebep olmuştu mutlaka. Yoksa bu halde bile bu kadını deli gibi istemesinin başka bir açıklaması olamazdı. Ama görünen o ki Doğa'nın bu hamlesi Kemal'i de şaşırtmıştı. O da kımıldamadan kardeşine bakıyordu. Sanki koca adam Doğa'nın gerçekten onları geberteceğini düşünüyor gibiydi.

Yağız genç kadından gözlerini çekmeden, kısık sesle Kemal'e, "Sence yapar mı?" diye sordu. Kemal hiç tereddüt etmeden başını salladı.

"İnan bana dostum tereddüt bile etmez."

"Başımız belada o zaman..."

"Kesinlikle."

Yerden kalkan Yağız Kemal'e elini uzattı. Yağız'ın uzattığı ele bir an tereddüt ederek bakan Kemal, sonra uzanıp sert bir şekilde kendine uzatılan eli tutarak ayağa kalktı. Üstünü düzeltme bahanesiyle zaman kazanmaya çalışırken de düşünüyordu. Bu adamın şöhreti her yere yayılmıştı. Kız kardeşinin üzülmesini engellemek için en iyi yol bu adamdan uzak tutmaktı. Ama Doğa'yı öyle iyi tanıyordu ki... Kardeşi inat konusunda ihtisas yapmıştı. Yapma denilen şeyi yapmak için doğmuştu. Bu sebeple değil miydi, bu adamların yanında işe girmişti? Akıllı hareket etmek zorundaydı Kemal. Kadınlar konusundaki şöhretine rağmen, mertliği ile de nam salan bu adamın mertliğine de güvenmek zorundaydı. Gözü, kulağı, eli kız kardeşinin, yumruğu da bu adamın üstünde olmalıydı.

Doğa, karşısında duran iki sevdiği adamı süzerken içi titredi. İki dağılmış surat... Kanayan dudaklar, moraracakları kesin olan yanaklar, gözler... Ama sanki öfkeleri

yok olmuş gibiydi. Yağız zaten nefsi müdafaa yapmıştı, biraz abartsa da, ama ağabeyi son derece öfkeliydi. Şimdi öfkesinin yerini tedbirli bakışlar almıştı. Kemal'in birçok tehdidi barındıran gözleri, yine birçok uyarıyı barındıran sözlerini desteklercesine Yağız'ın yüzüne odaklandı.

"O benim kardeşim ve en kıymetlim. Sen ona zarar verdiğin an, bir damla yaşının sebebi olduğun an kendini vur ve beni yorma..."

Doğa şu an öfkeli olmasa bu sözlerle ağabeyinin boynuna sarılabilirdi bile. Ama öfkeliydi...

"Bunun farkındayım ve seni çok da iyi anlıyorum, "diyen Yağız'ı duyduğunda öfkesi daha fazla artmıştı Doğa'nın.

"Anladıysan ne bok yemeye bana vurdun lan o zaman?"

Kendine diklenen Kemal'e iyice horozlanan Yağız burnundan kıl aldırmayacak şekilde cevabını yapıştırmıştı.

"Vurmayıp tırssa mıydım? Hayatımdaki kadın bu kadar özeni hak etmiyor mu sence?"

Doğa duyduklarına inanamıyordu... Bu iki manyak ne diyorlardı böyle? Doğa'ya bakmıyorlardı bile. İki koca çocuk gibi birbirleriyle sidik yarıştırıyor, kavga ediyor sonra da barış imzalıyorlardı. Doğa'ya bakmaya korkarak üstelik... Eh, ama artık... Öfke de taşmak için kaynamaz mıydı zaten?

Ellerini sinirle havaya kaldıran Doğa on yumruğa eş sesiyle ortalığı çınlatmıştı. Yiğit'in kahkahâları eşliğinde...

"Deli misiniz siz? Burada kimse bana bir şey sormayı akıl edemedi mi? Sen abim olacak öküz, benim seçme ve karar verme hakkımın olduğunu ve büyüdüğümü ne zaman anlayacaksın acaba? Geldin, iki yumruk salladın, sınav notunu verdin ve geçirdin bu adamı öyle mi?" ateşle yanan gözlerini Yağız'a döndürdü. "Ve sen sevgilim olacak odun... Beni yumruklarınla değerlendirirken acaba ne

geçiyordu aklından, ha? Sence ben bu ilkel gövde gösterilerine hayran hayran bakacak kızlardan mıyım? Hem sen ne hakla benim abime yumruk atarsın?" Sonra son bir hışımla artık kahkahadan boğulacak hale gelen Yiğit'e döndü. "Ya sana ne demeli gülen budala? Burada birbirlerini öldürürlerken ne bok yemeye gülüyorsun. Adamın biri abini yumrukluyor, sen neredeyse tezahürat yapacaksın," diye hepsine birden çıkıştı.

Anında üç adam da sus pus olmuştu. Resmen sınıfta ceza alan öğrenci gibiydiler. Ama içten içe duyguları öyle farklıydı ki...

Kemal kız kardeşinin sağlam duruşundan, erkek hallerinden ve ona atılan yumruğun hesabını sormasından dolayı gururluydu. Yağız bu kadının diğer hiçbir kadına benzemediğini ve abisinin yanında ona sevgilim diyerek, göğsünü gere gere bu ilişkinin arkasında olduğunu gösterdiğini fark etmişti. Göğsü tarif edemediği duygularla kabardı. Yiğit ise ağabeyinin en sonunda dişine göre bir kadın bulmasından dolayı mutluydu.

Ve Doğa henüz sözünü bitirmemişti.

"Sizinle uğraşacak zamanım yok. Üstünde çalışmam gereken bir projem ve kaybetmek istemediğim bir işim var. Gidin ve bu ergen çocukluk hallerinize benden uzakta devam edin..."

Yüzüne şaşkınca bakan adamlara artık avaz avaz bir sesle, "Kısacası defolun beyler!" diye bağırdı.

Çok geçmemişti ki üç koldan esen fırtına odayı terk etmişti. Kapanan kapının ardından derince bir soluk alan Doğa, "N'oldu ki şimdi burada ya?" diye kendi kendine söylendi. Aradan birkaç dakika geçti geçmedi Doğa'nın telefonu sinyal vermişti. Yağız'dan gelen mesajı açıp okuduğunda artık gerilen sinirlerinin boşalmasıyla kahkahayı basmıştı Doğa.

"Ufff, kadın, çok ateşliydin bee.."

Günün ilerleyen saatlerinde kahve içmek için mola verdiğinde Begüm'ü aramadığını fark ederek numarasını çevirmişti. İlk önce Begüm'ün sitemlerini dinlemiş ve sonra da en ufak detayı bile atlama diye verdiği emir sonunda, özel anlar haricinde olan her şeyi Begüm'e anlatmıştı. Ardından annesinden gelen telefonla biraz daha rahatlamıştı. Annesi diğer iki abisi ve babasının köpürdüğünü ama Kemal'in onları rahatlatarak merak etmemelerini söylediğini, her şey yolunda diye sakinleştirdiğini söylemişti. Kemal son söz olarak onlara, "Doğa bir çocuk değil artık ve ona güvenmeliyiz," mi demişti? Dünyanın sonu bu muydu acaba?

Öğlen saatinde yaşadığı tuhaf olaydan sonra kendini işe vermesi zor olsa da, sonrasında gömüldüğü çizimlerden dolayı zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştı Doğa. İlk başlaması planlanan bölümün çalışmalarını son hızla bitirmeye çalışıyordu. Çizim masasına geçtiğinde dünyadan soyutlanıyor gibi oluyordu. Tüm dünyasını Antik Yunan çağı ve enfes görüntüleriyle hayallerini zorlayan Yunan Tanrıları sarmıştı. O bir Tanrıça olsaydı neyi, nasıl isterdi diye düşünerek vuruyordu her bir çizgiyi. Bu iş birkaç ayda rayına oturmalı, sonra dış mimari inşa edilip, son düzenlemelere rahat zaman kalmalıydı. Bu düşüncelerle boğuşurken telefonuna düşen bildirim sesiyle yorgun sırtını esneterek kalktı masadan. Mail kutusuna düşen bildirimi açtığında ise dudaklarına tanrıçaları kıskandıran bir gülümseme yerleşti.

"Bu akşam kimseye söz verme, evinde yemeğe misafirin gele-

cek. İtiraz kabul etmiyorum. Unutma, ben senin patronunum."

Bu adam aşka hayır mı demişti? Hainçe gülümseyen Doğa, *"Göreceğiz Yağız Bey, göreceğiz..."* diyerek mailini kapatıp hazırlandı. Bir yerlerde, bir otel odasında sinirle dolanan sarışın bir kadından habersiz evinin yolunu tuttu...

BİR OTEL ODASI

Elindeki gazeteyi hırsla fırlatan genç kadın öfkenin tüm vücudunu ele geçirdiğini hissediyordu. Bu ne demekti şimdi? Bu kadın da nereden çıkmıştı böyle? Yelda gibi orospulara alışkındı. Onlar geçiciydi ama bu kadına sevgilim mi demişti Yağız?

Buna izin veremezdi. Çocukluğundan beri özenle çizdiği bir yolu vardı. Çok yakın aile dostu olarak Korkut ailesinin sevgisini kazanmıştı. Yağız'ın babasıyla kendi babası askerlik arkadaşıydı. Tüm özel günleri, doğum günlerini birlikte geçirirlerdi. Tatillerini mümkün olduğu kadar aileye yakın geçirirdi. Yeliz gibi o da bu ailenin kızı sayılıyordu. Son zamanlarda çok sık görüşemeseler de o bağ hep vardı. Gerçi Yeliz ve Yiğit'le çok anlaştığı söylenemezdi ama Yağız ile arası oldukça iyiydi. Yağız'a olan duygularını ortaya dökmemiş, ailenin sevgisini alarak önce Canan Teyze'nin onayını almak istemişti. Nasılsa ailesi söz konusu Yağız'ın evliliği olduğunda ilk aday olarak kendini düşüneceklerdi ve o da o zaman geldiğinde kozlarını iyi oynayacaktı. Şimdilik iyi birer arkadaş gibi olmak yetiyordu. Çünkü biliyordu ki Yağız, Yiğit gibi değildi. Onda mantık devredeydi ve ailesinin sosyal statüsünde bir kızla evlenmek ona hem iş hayatında, hem sosyal hayatında büyük bir avantaj sağlayacaktı. Ama bu sürtükle uğraşmak canını sıkacağa benziyordu. Bunun için iyi bir plan yapmalıydı. Hainçe güldü. O kız kiminle karşı karşıya olduğunu dahi bilmiyordu ama en kısa zamanda öğrenecekti.

10. BÖLÜM

Güzelim neden bu kadar düşünceliymiş bakayım?

Doğa Yağız'la geçirdiği bu bir haftada gerçekten aşkın ne olduğu anlamıştı. Bu adama olan aşkı her geçen gün artıyordu ve Yağız âşık olmasa da kendisine değer verdiğini biliyordu. Hemen hemen her akşamı Doğa'nın evinde geçiriyorlar, şirkete birlikte gidiyorlardı. Yağız saklanma telaşında değildi. Kıskanıyordu ve kıskandığını öyle net bir şekilde ortaya koyuyordu ki ancak değer veren bir adam böyle yapardı. Samet'in Doğa'ya takılmalarına bile ciddi anlamda sinirlenebiliyordu. Doğa sevinsin mi, kızsın mı bilemiyordu bu duruma.

Kendi ailesi tanışmak için baskı kursa da Doğa bu baskıya boyun eğmiyordu. Ailesinin ne denli koruyucu ve kuralcı olduğunu bildiği için Yağız'ı kaçırmak ve korkutmak istemiyordu. Ağabeyleri hemen evlilikten bahsederlerdi. Babası ortalıkta çıkan dedikoduların hesabını sorabilirdi. Annesi nerede yaşayacaklarını, düğün tarihini bile belirleyebilirdi. Zaten her gün bir posta telefondan durum raporu alıyordu annesi. Begüm ise ayrı bir âlemdi. Tanıştığı gün Yağız'ı birçok sınava tutacağına emindi Doğa. Begüm ile aynı yaşta olsalar da dostu çok daha açık ve sertti. Dalgasına yapılan muhabbetlerde işin

cılkı çıkarsa da, olay ciddiye bindiği an bir pantere dönüşebilirdi ve tüm bunlar için ilişkileri henüz çok yeniydi.

Derin bir nefes verip hülyalı düşlerinden uyandı Doğa. Masa başında çalışmaktan sırtı tutulmuştu. En son bitirme tezini hazırlarken bu kadar aralıksız çalışmıştı. Ama artık bir hafta bitmiş ve hafta sonu tatili başlamıştı. Yağız'ın gelip onu almasını beklerken içinde ilk günkü gibi coşan heyecanı hissetti. Bu adamı her beklediği an, her gördüğü an kalbi deli gibi çarpıyordu. Acaba bir gün gelecek buna alışabilecek miydi?

Kapısının açılma sesiyle arkasını döndü. Odaya giren yaşama sebebine baktı. Evet, Yağız onun yaşama sebebi olmuştu resmen. Onu mutlu etmek, gülerken görmek, onun tarafından şımartılmak vazgeçilmeziydi. Hele onun koynunda, teninde kaybolmak...

"Güzelim neden bu kadar düşünceliymiş bakayım?"

Adamın boynuna sarılan Doğa bir an haykırmak istedi. Sevdiğini, deli gibi sevdiğini söylese neler olurdu acaba? Ama cesaret edemedi yine. Bu adamdan aşka dair bir işaret görmedikçe de söyleyemeyecekti. Yağız'ın hâlâ ilişki kavramında sıkıntıları vardı ve henüz başındaydılar bu ilişkinin. İçine sinmiş ruhsuzluğu zaman zaman kendini gösterebiliyordu. Doğa adım adım öğretecekti bu adama aşkı...

"Seni beklerken vaktin ne kadar yavaş ilerlediğini düşünüyordum..."

Kızın dudaklarına kapanmadan fısıldadı Yağız...

"Sen bir de bana sor be güzelim..."

Dudakları kavuştuğu an Doğa adamın kokusunu içine çekti. Tadıyla başı dönmüştü. Dudaklarındaki kahve tadını bile özümsemişti artık. Sırtında dolaşan eller kalçalarına inince Yağız inledi...

"Buradan hemen çıkmazsak ofis seksi yapmak kaçınıl-

maz olacak... Ve ben seni geniş yatakta istiyorum."

Tek kelime edemeden genç kadını elinden tutup sürükledi adeta. Bu ilişkinin en iyi giden tarafı yatak kısmıydı. Yağız hemen hemen her gece Doğa'yla onun evine geliyor, sabaha kadar muhteşem saatler geçiriyorlardı ama henüz birlikte yaşamak ya da gelecek adına hiçbir şey söylemiyordu genç adam. Bu düşünce bazı anlarda Doğa'yı endişelendiriyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi ama yine de asansöre girdiklerinde yalnız olmadıklarını anlayan Yağız'ın suratı asılınca Doğa kıkırdamasını tutamadı.

Dişlerinin arasından hırlayan Yağız kızın kulağına eğilip, "Bunun acısı çıkacak, biliyorsun değil mi sevgilim?" dedikten sonra kulağına keskin bir nefes üfledi. O an Doğa'nın tüm bedeni titremişti. Bu tutku bir gün sonu olacaktı... Mantığı en fazla bu kadar dayanabiliyordu işte bu adamın karşısında.

Arabaya hızla ilerleyip bindiklerinde Yağız yine çekti kendine Doğa'yı. Aklı başından gidene kadar sömürdüğü dudaklardan uzaklaşması kolay olmamıştı. Bu kadın ona bir şey yapıyordu. Ne yaptığı önemli değildi ama her ne yapıyorsa çok iyi yapıyordu. Derinlere inip araştırmadı bile Yağız. Doğa'yı yaşamak, tatmak arzusu her defasında öyle şiddetle artıyordu ki kendi duygularını masaya yatırmayı hiç düşünmüyordu bile. Bu kadınla birlikteydi. Bu kadını her geçen gün daha fazla istiyordu. Bu kadar basitti işte...

Eve ulaşabilmek için hız sınırlarını zorladı. Yanındaki kıza bakmıyordu bile. Baksa sote bir yere çekip kızın içine girmesi kaçınılmaz olacaktı. Bu zamana kadar kızı kendi evine hiç götürmemişti. O eve getirdiği kadınların izinin üstüne bu muhteşem yaratığı yerleştiremiyordu. İlk defa pişmandı. Yaşadıklarından değil ama özel mekânım özel kişiye saklamadığından... Özel kişi miydi Doğa? Evet, el-

bette öyleydi. Çünkü daha şimdiden Doğa'ya birlikte yaşamayı teklif edecek kadar bağlanmıştı kıza... Uygun bir zamanda söyleyecekti bunu.

Eve girdikleri an Yağız'ın onu duvara yaslaması bir olmuştu. Anahtarı kapıdan çekiştirerek çıkaran Yağız, dudaklarını kızdan çekemiyordu. Evet, kadınları hep çok sevmişti ama bu kadını...

Doğa, tamamlandığını hissettiği kolların arasında kendini kaybetmişti. Yine ve yine... Bedenine dolanmış kolların sıcağında huzurla kapadı gözlerini. Vücudu artık alıştığı yorgunluğun izlerini taşırken, ruhu da bu izlerin keyfini sürüyordu. Yağız'ın uykulu mırıldanmasıyla girdiği uyuşukluktan sıyrıldı.

"Yarın sabah gidiyoruz..."

Gidiyorlardı? Yarın sabah... İyi de nereye?

"Nereye gidiyoruz?"

Yağız, hiç gözünü açmadan kollarını doladığı bedene bacaklarını da dolayıp daha fazla gömüldü yatağa. Doğa'nın ensesine gömülmüş dudaklarından dökülen kelimeler daha boğuk çıkmıştı...

"Otele atacağım seni..."

Otele mi atacaktı? Bu adam ne haltlar yiyordu ki böyle? Geri dönüp yüzüne bakmaya çalıştı ama bedenini mengene gibi saran kollar ve bacaklar buna izin vermedi. Gözleri sonuna kadar açık şekilde karşısına doğru bakan Doğa bir süre bekledi. Baktı adam konuşmayacak...

"Yağız?"

"Hmm..."

"Söylesene, nereye gidiyoruz ve neden?"

"Uyu hatun..."

Çok kolaydı ya o dediği... Dirseğini geriye doğru itip Yağız'ın göğsüne geçirirken çemkirdi...

"Ya, ne rahatsın. Aşkım söylesene ama..."

Yok artık... Daha fazla sarmalayıp sesini kesmişti Yağız. Nefes alamıyordu neredeyse.

"Aşkım demene hasta oldum. Hep söyle... Ama mümkünse sabah başla söylemeye..."

"Bunca kelime kurana kadar altı üstü iki kelimeyle açıklama yapacaksın," demeye kalmamıştı, Yağız büyük bir hızla kızı altına çekti. Doğa'nın çığlığı Yağız'ın dudaklarıyla susturuldu bir süre. Yağız örseler gibi öptüğü dudaklardan ayrılınca kısık gözlerine destek kısık sesiyle Doğa'nın içini titretti...

"O seksi ağzını kapat bebeğim. Açacaksan da tek bir işe yarar. Şimdi karar ver. Uyuyacak mısın, sevişecek misin?"

Kendine şaşkın şaşkın bakan mavi gözler içindeki kahkaha tufanını harekete geçirdi. Tuttuğu kahkahası Yağız'ın gözlerinde ışıldıyordu...

"E, yok artık. Sen ne içiyorsun be adam? Uyuyacağım ben tamam, in üstümden..."

Yana devrilen Yağız yine aynı pozisyonu alırken mırıldandı...

"Akıllı hatunum benim..."

Ve artık Doğa'ya bir süre göz kırpmak haram olmuştu. Acaba yanlış karar mı almıştı? Uyumak yerine... Sonra hızla başını salladı. Bu adam iyice kendisine benzetmişti ya onu...

"Kımıldama Doğa..."

Öküzsün Yağız, diyememişti işte...

Ertesi sabah Yağız'ın dokunuşlarıyla açtı gözlerini. Sabahın mahmurluğu koyu gözlerde güneş gibi parlıyordu. Elini uzatan Doğa hafif çıkmaya başlamış sakalları okşarken gülümsedi.

"Günaydın..."

"Yanlış cümle."

Kaşlarını çatan Doğa neyin yanlış olduğunu anlamaya çalıştı. Ta ki cevabı duyana kadar...

"Günaydın aşkım, diyeceksin..."

"Hmmmm..."diye dudaklarını büzen Doğa bir süre düşünür gibi yaptı. Büzülen dudaklarında baskıyı hissettiği an oyunu unutmuştu bile. Dudaklarının içine fısıldadı adam...

"Söyle..."

İstila altına girmeye hazır dudaklarıyla aynı yakınlıkta genç adamın istediğini yapmıştı Doğa. İçinde o kelimeyi duyma isteğiyle kavrularak...

"Günaydın aşkım..."

"Of, işte bu..." sözünü zor ağzından çıkaran Yağız yeniden öpmeye başladı Doğa'yı. Mantığında ne kadar soru işaretleri varsa bu adamın bir dokunuşuyla domino taşı gibi dağılıyordu. Dünyayı bile unutturuyordu bu adam ona. Bu kesinlikle çok kötüydü. Korkuyordu Doğa. Bu aşka, bu yoğun duygulara yenik düşüp kendini kaybetmekten korkuyordu. Kendine âşık olmayan bir adama kukla olmaktan, esir olmaktan, ona muhtaç atan kalp olmaktan korkuyordu. Nedenini bilmediği bir huzursuzluk kaplamıştı içini.

Yağız da bunun farkına varmıştı ki dirseklerinin üstünde kalkarak kızın yüzüne baktı.

"Neyin var?"

"Yok bir şey..."

"Var Doğa. Söyle..."

Neyi nasıl anlatacaktı ki? *Sana deli gibi tutuldum ve ateşinle yanıyorum* mu diyecekti... *Canım acıyor* mu diyecekti? Bunların hiç birini söylemeden kendini bildiği girdaba sürüklemek istedi. Yağız'ın ensesinden tutup kendine doğru çekti.

"Çok konuşuyorsun Yağız Efe Korkut..." ve o an söz

verdi kendine. Bu adam ona sevgi sözcüğü söylemeden o da söylemeyecekti. Dün akşam içinden taşan sözcük, diline çok yakışan sözcük canını yakmaya başlamıştı. Duymamak ağır gelmeye başladı. O an anlamıştı ki bu ilişki ona asla yetmeyecekti. Elinden tek gelen şey ise dua etmekti. Bu adamın onun kadar sevmesi için dua etmek...

Yağız'ın kulağına bir şeyler söylediğini fark ettiğinde içi geçmek üzereydi. Bedeni kadar ruhunun da yorgun olduğunu hissediyordu. Tek avuntusu sıcağında ısındığı adamdı ve tek sıkıntısı...

"Hazırlansan iyi edersin..."

Doğa şaşkınca Yağız'a baktı.

"Sen gitmek konusunda ciddi miydin?"

"Şaka yapıyor gibi mi duruyordum?"

Adamın boynuna yüzünü gömerken omzunu silkerek mırıldandı.

"Ne biliyim... Böyle orta yerden... Acil bir şey yoksa ben gitmek istemiyorum."

Boynundaki yüzü yanağını okşayarak kendine döndürdü Yağız.

"Buralardan uzaklaşıp baş başa bir hafta sonu geçirmek iyi olur diye düşünmüştüm..."

"Yine baş başayız..."

Yağız kızın gözlerinden bir şeyler anlamaya çalıştı ama tek gördüğü durgun bir çift denizdi...

"Doğa, gerçekten neyin var?"

Doğa yine cevap vermekten kaçınarak başını adamın boynuna gömdü. Sesi boğuk çıkıyordu.

"Bir şeyim yok. Sanırım regl olmak üzereyim ve bu yüzden de fazla keyfim yok."

Yağız, o an rahatlamış gibi nefes çekerek iyice sarmaladı genç kadını.

"Baştan söylesene bunu güzelim... Tamam, istemi-

yorsan gitmeyiz. Sen yat, ben kahvaltı hazırlayayım o zaman."

Doğa başına konan öpücükle gözlerini daha sıkı yummuştu. Yanından ayrılan adamın bıraktığı boşluğa alışmaya çalışırken derin düşüncelere daldı. Gerçekten regl zamanı yaklaşmıştı ve büyük ihtimal o yüzden böyle dengesiz hissediyordu. Yoksa ilişkisinde her şey yolundaydı. Mutfakta ona kahvaltı hazırlayan, ilgisini üstünden çekmeyen bir sevgilisi vardı. Âşıktı, işleri yolundaydı... Daha ne olmasını bekliyordu ki? İçindeki huzursuzluğu atmaya çalışarak banyoya geçmek için ayaklandı ama o anda açılan kapıyla yataktan inemedi.

Yağız elinde kahvaltı tepsisiyle yatak odasına girerken Doğa'nın gözler iyice irileşti. Bu adam kendini gün geçtikçe aşıyordu. İçinde tüm sabah gittikçe büyüyen huzursuzluk bir köşeye sinmişti. Gülümsedi.

"Bu senin için biraz fazla değil mi?"

Yağız göz kırparak tepsiyi yatağa koydu. Kızın dudaklarına minik bir öpücük kondurduktan sonra servis hazırlığına başladı. Örtü sermeler, şımarık tepsi yerleştirmeler...

"Madem otel istemedin, ben de otel konforunu ayağına getirmek istedim. Hem..."

Cümlesini bitirmeden yatağın yanındaki pantolonuna uzanıp cebini karıştırdı. Eline aldığı kutuyu Doğa'nın önündeki tepsiye bırakırken hafifçe gülümseyip göz kırptı.

"Sevgilime hiç hediye almadığımı fark ettim."

Doğa şaşkınlıkla kutuya bakarken mırıldandı.

"Ben... Beklemiyorum ki hediye falan."

Sonra bakışlarını genç adamın gözlerine kaldırdı. Sen gel bana yeter, diye haykırdı ama bunu duyamayan Yağız kutuyu açıp içindeki kolyeyi çıkarırken kadını susturdu.

"Beklemediğini biliyorum ama ben sana baktıkça bana ait olduğunu bilmek istiyorum."

Doğa, Yağız'ın elindeki kolyeye bakarken ne düşüneceğini bilemedi. Taşların ve beyaz altının sarmal olduğu kolye son derece zarif ve bir o kadar pahalı duruyordu. İncelemesi bitmeden Yağız kolyeyi Doğa'nın elinden almış, boynuna takmak için arkasına geçmişti. Bir yandan da kulağına kısık sesle fısıldadı.

"Bu kolyeyi sakın çıkarma. Ben senin hayatında olduğum sürece, bu kolye boynunda kalacak."

Doğa ağlamak istedi... Onun yerine tepsiyi falan unutup adamı kendine doğru çekti.

Tüm gün boyunca Yağız bir bebek gibi Doğa'nın üstüne titremişti. O sıcak havada bile sıcak su torbası getirmiş, beline yastıklar koymuş, rahatlaması için ilk günlerde yaptığı yeşil çaylardan yapmıştı. Bir daha ki hafta sonu yapılacak basın toplantısının detaylarını konuşurken bile kızı kucağından indirmemişti. O geceyi sevişmeden, sadece sarılarak geçirmişlerdi. Sabahına yine sarılmış şekilde uyandılar. Yoğun bir hafta onları bekliyordu. Çalışmaların son sunumlarını hazırlayacaklar, Cuma akşamı yapılacak tanıtım gecesine yetiştireceklerdi.

11. BÖLÜM

Ve unutmadan, Yağız benim.
Sen sadece geçici fahişelerinden birisin.

Yağız'ın yoğun ilgisiyle geçen bir haftanın sonunda kendini çok daha iyi hissediyordu Doğa. Cuma günü öğlene kadar çalışmış, öğleden sonra hazırlanmak için eve geçmişti.

Büyük bir heyecanla sevgilisi ve projeleri için önemli olan geceye hazırlandı. Hem gecenin önemi, hem de Korkut ailesi ile tanışacak olmanın endişesi vardı. Aynada kendisini süzdü. Güzel olmuştu. Şarap rengi saten mini bir elbise giymişti. Kare kesim yakasının ortaya serdiği hafif göğüs dekoltesi olan elbisenin sırtında da aynı açıklık vardı. Omuz başlarını saran geniş askılarıyla oldukça şık duruyordu. Saçlarını su dalgası yapıp elbisenin tonuna uygun makyajını da tamamlayınca, siyah ayakkabı ve çantasıyla artık hazırdı. Yağız'ı beklerken yeni manikür yaptığı tırnaklarını yiyecekti neredeyse. Gecenin başlamasına bir saat daha olmasına rağmen Doğa hazır olda bekliyordu. Yağız erken gelebilirdi ve onun yanında hazırlanacağına, onunla vakit geçirmeyi tercih ederdi. Telefon çaldığında da ağzına götürmesine ramak kalmıştı. Ekranda Yağız'ın ismini görünce hemen telefonu açtı.

"Geldin mi?"

"Güzelim ben gelemeyeceğimi haber vermek için aradım."

"Trafik mi var?"

"Yok. Ben havaalanına gidiyorum. Çok yakın bir aile dostumuz bugün İstanbul'a geliyor. Özellikle bu gece için gelişini erken tarihe aldı. Yiğit konferans salonundaki son detaylarla ilgilendiği için almak bana düştü. Salonda buluşuruz seninle, olur mu?"

Doğa bozulmuş olsa da çaktırmamaya çalıştı. Sonuçta adamın yakın bir dostu geliyordu. Gülümsemeye çalışarak başını salladı.

"Tamam, sorun değil. Orada görüşürüz."

"Anlaştık bebeğim. Havaalanına girdim ben, kapatıyorum. Dikkat et olur mu?"

"Sen de..." diyemeden kapanmıştı telefon. Doğa bir saati kendini teskin etmeye çalışarak geçirdi. Duvardaki saate bakıp taksinin numarasını ararken içindeki huzursuzluğu bir köşeye atmış gibiydi. Sonuçta akşam birlikte döneceklerdi. Bir hafta boyunca oldukça yoğun oldukları için Yağız bir gece kalabilmişti Doğa'nın evinde. Akşam birlikte olacaklarının heyecanıyla evden çıktı Doğa.

Konferans ve kongre salonuna girdiğinde bir an kalabalıktan başı döndü Doğa'nın. Şirketten birkaç tanıdık yüz görse bile yabancı gibi kalmıştı. Etrafını süzerken ilgi odağı olan grubun ortasında Yağız'ı gördü. Kahkaha atıyordu. Gülümseyerek izledi Doğa bu sahneyi. Başarılarından dolayı gururlu ve mutluydu sevgilisi ve onun mutluluğu Doğa'nın mutluluğu demekti. Yavaşça Yağız'a doğru yaklaşırken yanındaki sarışın kadını fark etti. Yağız'ın sarışın kadına yaklaşıp bir şey söylemesi üstüne kadın öyle bir kahkaha atmıştı ki etrafında olan erkekler ilgili gözlerle kadını süzmüştü.

Çok güzel bir kadındı. Giydiği siyah elbisesinin göğüs

dekoltesi midesini dahi açıkta bırakacak gibiydi. Kadınsı tavırları onca kalabalıkta ve uzaklıkta bile kendini gösterebiliyordu. Doğa bu duruma çok sinir olsa da topluluğa yaklaştı. Yağız'ın kendisini fark etmesini beklerken Samet'in sesiyle arkasını döndü.

"Yıldızımız da teşrif etmişler. Merhaba mimariçem nasılsın?"

Yağız'la olan ilişkisini öğrendiğinden beri Samet daha bir sıcaktı Doğa'ya karşı ve ona mimariçem diye seslenmeye başlamıştı. Yağız bir kaç kere şakayla karışık Samet'i bu konuda uyarıp *yavşama sevgilime* diye kızsa da Samet vazgeçmiyordu. Doğa gülümseyerek cevap verdi.

"Merhaba Samet, iyiyim sen nasılsın?"

"İyi, iyi. Boş ver beni de sen hazır mısın Korkut ailesinin fertleriyle tanışmaya?"

Doğa derin bir nefes çekip, "Açıkçası bunu daha az resmi bir ortamda yapmayı yeğlerdim ama Yağız böyle uygun görmüş," dedi ve Yağız'a doğru baktı. O an sarışın kızın Yağız'ın kulağına bir şey söylerken elini yanağına koymasını asık suratla izledi.

Doğa'nın yüzünün anında asıldığını gören Samet bakışlarını takip edip Yağız ve misafirini görünce gülümseyerek Doğa'nın sırtını okşadı.

"Takma kafana. Onlar çocukluktan beri birlikteler. Berfin bu gün döndü. Aralarında bir şey yok, telaşlanma."

Doğa aceleyle bakışlarını çekip Samet'e döndüğünde acemice gülümsemeye çalıştı.

"Yok ya, ne takacağım?"

Demişti demesine ama içinin rahatlaması gerekirken anlamsız bir kıskançlıkla yoğruluyordu. Samet'in onu kolundan tutup kalabalığa yaklaştırmasına izin verdi. Ona kalsa asla onların yanına gidemezdi zaten.

Yağız bir yandan Berfin'in sohbetine ayak uydurmaya

çalışırken diğer taraftan Doğa'nın neden gelmediğini merak ediyordu. Berfin bunu anlamış gibi Yağız'a yaklaşıp fısıldadı.

"Çok belli ediyorsun. Unutma. Bu akşam burada önemli olan senin projen... Yaşadığın ilişki senin için ne kadar önemli olursa olsun bu projenin üstüne çıkmasına izin verme. Yarın sabah herkes Yağız ve sevgilisini değil, Korkut Kardeşler inşaat şirketinin başarısını konuşmalı."

Yağız çocukluğundan beri tanıdığı ve sağduyusuna çok güvendiği kıza gülümseyerek baktı. Doğa'yı elbette hiç kimseden saklamıyordu ancak bu gece tutkusuna ve ilgisine gem vurmak zorundaydı. Kızın bedenine sarılıp, onda kaybolma isteğini geceye erteleyebilirdi. Bu gece Yağız şirketin yöneticisi, Doğa ise muhteşem bir iş çıkaran iç mimarıydı. Ama yine de onu çok özlemişti. Başını çevirip gelip gelmediğine bakmak isterken gördü genç kadını. O an her şey silinip kaybolsa kılı kımıldamazdı Yağız'ın. O kadar muhteşem görünüyordu ki Doğa. Ateş gibiydi. Gözleri kadına kenetlenmiş halde adım attı.

Kalabalığın görüş alanına girdikleri an Yağız'ı hissetmiş gibi onun olduğu tarafa döndüğünü gördü. Göz göze geldiklerinde genç adamın bakışlarında gördüğü tutku, beğeni ve ışıltı Doğa'ya her şeyi unutturmuştu. Hele de kalbini ısıtacak şekilde gülümsemesi Doğa'nın o an ihtiyacı olan tek şeydi. Yanına gelen adamın sesiyle tüm bedeni titremişti.

"Benim minik sevgilim ne kadar güzel olmuş bu akşam," diyen Yağız, Samet'e aldırmadan Doğa'nın beline sarıldı ve onu ailesinin içinde bulunduğu kalabalığın ortasına çekti. Sonra da Doğa'nın gözlerine bakarak konuşmaya başladı.

"Herkes buraya baksın. Giyabında tanıyor olsanız da size resmi olarak bu projemin en vazgeçilmez ismini ta-

nıştırmak istiyorum. İç mimarımız ve dekoratörümüz Doğa Atasoy."

Utanarak kalabalığa bakan Doğa, herkesin memnun oldum laflarına başını sallarken, Yağız'ın tanıştırma kısmında sevgilim ifadesinin eksik olmasına da bozulmuştu. Ama sonuçta bu işle alakalı bir toplantıydı öyle değil mi? Yine işgüzarlık yapıyordu. Böyle giderse çok yakında paranoyak olup çıkacaktı. Hafifçe gülümseyip kendine uzatılan elleri sıktı. Belindeki sıcaklık çekildiği için bir tarafı üşüyor gibiydi. Bu kalabalıkta tek gücü Yağız'dı oysa ki...

Kalabalığın içinde bile kendilerine has bir grup oluşturan insanlara yaklaşırken Doğa artık heyecandan ölecekti. Yağız tanıştırmasa bile Yiğit'in sıcak bakışlarının sahibi olan kadını ve Yağız'ın yirmi yıl sonraki hali gibi duran adamı hemen tanırdı. Yanılmamıştı da...

"Doğacım bu adam benim babam. Bora Han Korkut."

Babacan bir tavırla kendine gülümseyen adama bakan Doğa gülümserken, Bora Han Bey elini samimi bir şekilde sıktı.

"Memnun oldum yetenekli genç hanım. Harika iş çıkarıyorsun."

"Ben de memnun oldum efendim, elimden geleni yapıyorum sadece. Üstelik tek başıma da değilim. Küçük oğlunuz tam bir yetenek," diyen Doğa, bu mantıklı cümlelerin neresinden çıktığına şaşırmıştı. Bora Bey'in gülümsemesi ise onun da bu konuşmayı takdir ettiğinin işaretiydi. Dirseğinden tutan Yağız'ın döndürmesiyle de kendini yaşına rağmen çok hoş olan kadınla karşı karşıya buldu.

"Annem Canan Korkut."

Daha elini uzatamadan kendine sıcacık sarılan kadın oldukça şaşırtmış ve mutlu etmişti Doğa'yı. Resmi bir or-

tamda olsa bu ilişkiyi kabul ettiklerini çok sıcak bir şekilde göstermişlerdi.

"Memnun oldum güzel kızım."

"Ben de efendim."

Canan Hanım'dan ayrılan Doğa karşısında sırıtan bir Yiğit görünce neredeyse boynuna sarılacaktı. Yağız bir elini Yiğit'in omzuna koyup sırıttı.

"Yiğit'i tanıyorsun zaten," derken Yiğit ağabeyinin cümlesinin bitmesini bile beklemeden Doğa'ya kocaman sarıldı.

"Önceden tanışmam, sarılma hakkımı kaybettiğim anlamına gelmez."

Bu söz üstüne herkes gülerken Doğa'nın arkasından nefes nefese bir kız sesi, "Ah, geç kalmadım değil mi, ne olur kalmadın deyin," diye cırladı.

Doğa arkasını döndüğünde kendi boylarında çok güzel çıtı pıtı bir kızla karşılaştı... Ve çenesiyle...

"Boş ver abimin buzdolabı gibi sunduğu tanıştırmayı tatlım. Ben Yeliz bu iki sırığın kız kardeşiyim ve Allahım sen çok güzelsin... Ah gözlerin ne renk Allah aşkına... Abimin zevki nirvana yapmış bence. Harikasın sen ama yenge dememeliymişim bu konuda Yiğit beni uyardı... Seninle aramın bozulmasını istemem. Yani bence sen de beni kaybetmek istemezsin. O zaman ikimize de bir iyilik yapıp sana yenge falan demiyorum. Anlaştık mı?"

Doğa donmuştu. Kız konuşurken o nefessiz kalmıştı.

"Tek nefeste tüm bunları söylediğine inanamıyorum..." dedi ve hemen ardından inler gibi gözlerini kapattı.

"Ve az önce söylediğim şeyi sesli söylediğime..."

Doğa'nın bu cümlesi üstüne herkes kahkahayı basmıştı. En çok da Yeliz.

"Ay, alışırsın bebeğim, alışırsın. Seninle çok iyi anlaş-

caz bence. Cidden bak..." Doğa'ya sımsıkı sarılıp yanağından öperken kulağına fısıldadı.

"En azından soğuk nevale, yılan bakışlı bir sarışın değilsin ya. Başımın üstünde yerin var. Hayır, ben orijinal sarışınlara takık değilim ama bazıları böyle çakma oluyo ya... Aman neyse. Neden takıldıysam artık" ve daha birçok cümleler sarf edecekti Yeliz ama Doğa'nın koluna yapışan ağabeyinin bakışlarını görünce buna cesaret edememişti. Neşeyle sohbet etmeye başlayan kalabalığa uymayan bir kişi vardı. Tüm bu gereksiz gördüğü manzarayı büyük bir nefretle izleyen sarışın kadın ve o kadının bet sesi...

"Yağızcım sanırım bir ben kaldım tanıştırmadığın."

Bu ses sinirlerini zıplatmıştı Doğa'nın. Hele de o uzun kolunu Yağız'ın koluna dolayıp üst bedenini sanki sahibiymiş gibi yapıştırınca Doğa'nın kanı çekilecek gibi olmuştu. Ama Yağız bundan hiç rahatsız değilmiş gibiydi. Sanki alışkındı bu kadının böyle tepesine çıkmasına. Sabır diledi...

"Doğru Berfincim. Doğa bu genç ve güzel Kadın Berfin. Havaalanından alacağım dediğim aile dostumuz."

Doğa o gözlerle karşılaştığı an kanı dondu. Bu kadında ters bir şeyler vardı. Gülümsemek zorundaydı ve bu o kadar da kolay olmuyordu. Zoraki şekilde elini uzattı. Ama Berfin'in söylediklerini duyunca donup kalmıştı.

"Memnun oldum Doğa. Şirket için önemli olduğun belli."

Bunu söylerken kolu hâlâ Yağız'ın kolundaydı ve Doğa'ya sadece şirket çalışanı olduğunu hatırlatıyordu. Doğa hiçbir şey demeden Yağız'a baktı. Onun bu durumda kendini sahiplenmesini bekledi ancak Yağız Berfin'in soktuğu imayı anlamamıştı bile. Anlayan tek kişi Yiğit'ti. Kolunu boşta kalan Doğa'nın beline dolayarak genç kadı-

na güç verirken Berfin'in suratına uğursuz bir gülümsemeyle baktı.

"Doğa hem şirket için, hem proje için hem de böyle giderse bizim aile için çok önemli ve vazgeçilmezdir Berfincim."

Berfin'in Yiğit'e bakışları birer kılıç gibiydi ve bunu bir tek kendi mi görüyordu? Yiğit'in cevabını duymamıştı bile Yağız. O sırada yapılan anons yüzünden kürsüye fırlamıştı. Tanıtım başlıyordu.

Kalbi biraz buruk, umduğunu bulamamanın hüznü ve büyük derecede de gururla dolu sahnedeki adamı dinledi. Geçen seferki tanıtımda neler olduğunu hatırlayan Doğa içindeki tüm kuşkuları bir kere daha derinlere gömüp sevdiği adamı dinledi.

Yağız yeni çalışmasını içeri aldığı gazetecilerle birlikte oradaki herkese anlattı. Projede çalışanları tanıtırken herkes şirket kimliğiyle tanıtıldı buna elbette Doğa da dahildi. Tek güzel tarafı ise, Yiğit'in sahnede bile Doğa'nın yanından ayrılmamasıydı. Ya elleri, ya gözleri sürekli Doğa'nın üstündeydi.

Gazeteciler dışarı çıkartılarak gece devam etti. Yağız tüm misafirlerle tek tek ilgileniyor, Doğa ile göz göze geldiğinde ona sıcak şekilde gülümseyip göz kırpıyordu. Bu Doğa'ya yeterdi aslında ama Berfin'in bakışlarını sürekli üstünde hissetmesi canını sıkıyordu. Üstelik kadın herkesi etkisi altına almıştı bile. Canan Hanım'la bir anne kız gibiydi. Bora Bey eski asker arkadaşının kızını kendi kızı yerine koymuş gözlerinin içine bakıyordu. Bir tek Yiğit ve Yeliz uzaktılar Berfin'den. Berfin öyle güzel ortam hazırlamıştı ki Doğa'nın kendini yabancı gibi hissetmesine sebep olmuştu. Doğa içinden, "Sanki yabancı değilsin..." diye geçirerek salonun balkonuna çıktı. Yağız'ın halleri bir tuhaftı. Evet, bakışlarını hissediyordu ama... Yine de

tüm basma yansımış bir ilişkiyi hiç yokmuş gibi göstermesi canını sıkmıştı. Derin bir nefes alarak tırabzanlara tutunup başını gökyüzüne kaldırdı. Sıcak ve güzel bir geceydi ama hemen arkasından o kadının sesini duyunca titrediğini hissetti.

"Gördüğün gibi sen bu aile için bir hiçsin."

Doğa hiçbir şey söylemeden kadına döndü. Zaten Berfin'in de cevap beklemediği ortadaydı. Nefret kokan sesiyle devam etti.

"Sakın heveslenme. Yağız ile ben vakti geldiğinde evleneceğiz. Sadece geçici heveslerine boyun eğiyorum o kadar. Ne de olsa o bir erkek öyle değil mi? Onunla evlenene kadar yatmayacak olmam, senin gibilerle düşüp kalkmasına çok sağlam bir bahane aslında. Sana bu söylediklerimi de ona gidip söylersen sana değil bana inanacaktır. Gördüğün gibi bu gece ben varım diye sana yaklaşmadı bile. Şimdilik bu evliliği sadece Korkut ailesi istiyor olarak biliyor. Sana şimdiden söyleyeyim ki boş hayallere kapılma. Mesleğinde yükselmeye bak. Bu da onun seni kullanmasına karşılık, senin de onu kullandığının kaymağı olsun."

Doğa ne diyeceğini bilemiyordu. Öylesine donup kalmıştı ki... Böyle kadınların kendi kafalarına göre planlar yapıp güzel giden ilişkileri bozan kitapları ve filmleri defalarca okumuş, izlemişti. Şimdi böyle saçma bir dramın başrollerinden biri olduğuna inanamıyordu. Bu kadın yalan söylüyordu. Yalan söylemek zorundaydı. Ama söylediği bir şey çok doğruydu. Doğa kendini hiç tereddütsüz teslim etmişti Yağız'a. Bağımlısı olmuştu. Ne düşüneceğini bilemeyecek haldeyken kadının dönüp gittiğini gördü. Ama söyledikleri yetmemiş olacak ki tekrar geri gelip Doğa'nın burnunun dibine girip koluna parmakla-

rını doladı. Alkol kokan nefesini açık havada bile hissedebiliyordu.

"Ve unutmadan, o benim. Sen sadece geçici fahişelerinden birisin. Sana sevgilim dediğine de bakma. Projesinin kalitesi uğruna seni partner olarak tanıtamazdı, öyle değil mi tatlım?"

Doğa kolunu sertçe çekip kurtardı. Berfin'in kalçalarını sallayarak içeri girmesini yaşlardan buğulanmış gözleriyle izledi. Nefes alamıyordu. Gitmek istiyordu. Kadının bir şeyler planladığını ve doğru söylemediğini biliyordu. Yağız'ı elde etmeye çalışan bir kadındı sadece. Birçok numaralar yapacaktı elbette... Ama yine de içinde bir şeyler kırılıyordu. Bunu yapan o kadın değildi... Bu gece bambaşka şeyler hayal etmişti. Sevdiği adamın ailesi ile tanışacaktı ama Yağız ailesine bile sadece iş kimliğiyle tanıştırmıştı. Daha fazla dayanamayan Doğa, Yağız'ı bulup eve gitmek istedi. Zaten gece bitmek üzereydi. Onunla baş başa olmaya, onun ilgisine ihtiyacı vardı. Yağız bilmese de ona her dokunduğunda söz veriyordu, güven veriyordu, korkmamasını söylüyordu. Hızla salona girip Yağız'ı aradı. Bulunca da hemen yanına koşturdu.

Yağız'm yanına yaklaştığında kulağına doğru eğildi.

"Başım ağrıyor. Acaba gidebilir miyiz?"

Yağız telaşlanmıştı. Zaten ilişkileri projenin üstüne çıkmasın diye bu akşam Doğa'dan uzak durmak zorunda kalmıştı. Berfin bu fikri ortaya ilk attığında karşı çıksa da sonra hak vermişti. Projeyi hiç bir şey gölgelememeliydi bu akşam. Kızın yüzüne bakıp ne derece rahatsız olduğunu anlamaya çalışırken içi gitmişti. Doğa'yı öyle özlemişti ki. Ailesinin de Doğa'yı sevmesi son derece mutluluk vericiydi. Anlaşamadıklarını düşündüğü Berfin'le bile bir ara balkonda sohbet ettiklerini görmüştü sanki.

"Çok mu kötüsün? Bir saat daha bekleyemez misin?

Biliyorsun ki erken terk edemem burayı."

Aslında çok da erken değildi ama Yağız da haklıydı. Burayı en son o terk edebilirdi.

"Haklısın. Sen kal, bana kapıdan bir taksi çağırırlar."

"Araban nerde?"

"Şey ... Ben birlikte döneriz diye taksiyle gelmiştim."

Yağız o an öylesine kötü olmuştu ki... Doğa'nın masum bakışlarından akan ifade içini eritmişti. Hele bu geceyi atlatsın bu kızı ilgi manyağı yapmaya söz verdi kendine. Elini avucuna alıp yüzüne doğru eğildi.

"Sevgilim benim. İyi düşünmüşsün ama erken çıkamam. Sen eve gidince uyumaya çalış. Bende anahtar var nasılsa."

Doğa bu adamın ağzından dökülen sevgilim sözcüğüne mi sevinsin, tek başına uyuyacağına mı üzülsün bilememişti. Aldığı nefes gibi alışmıştı adama. Gülümsemeye çalıştı. Etraflarında fazla kalabalık olmadığını gören Doğa, Yağız'ın dudaklarına doğru çekingen bir hamle yapmıştı. Yaklaşmadan önce mırıldandı.

"Tamam ama uyuyor olsam da uyandır olur mu?"

Yağız'ın kendine doğru eğilip öpmesini beklerken kalbi heyecanla atıyordu ama beklediği olmamıştı. Yağız kendini bir adım geri çekerek başını sallamıştı ki yine o lanet kadının sesini duydu.

"Yağızcım, hayatım ne yapıyorsun burada? Yavaş yavaş konuklarımız gidiyor. Yolculamamız lazım."

O esnada Doğa'ya dönüp sahte bir gülümseme yollamayı da ihmal etmedi. Yağız kısa bir baş selamı verip Berfin'in peşinden gitmeden önce Doğa'ya bir kere daha göz kırpmıştı. Yeterli olduğunu sanarak... Ama yeterli değildi. Yağız'ın arkasından bakan Doğa'nın içi sıkışmıştı. Bu kadın sanki ev sahibiydi. Sanki Yağız'ın bu geceki eşiydi. Doğa hiç kimseyle vedalaşamayacağını düşünü-

yordu. Yiğit'i görüp yanına yaklaştı. Sadece ona veda etse yeterdi.

"Yiğit. Ben biraz rahatsızım ve gidiyorum. Ailene selamlarımı iletirsin. Kusura bakmasınlar."

Yiğit telaşla Doğa'nın kolunu tutup yüzüne baktı.

"Neyin var?"

"Sadece başım ağrıyor. Önemli değil. İyi geceler."

Daha fazla orada kalmaya dayanamayarak kendini kapıya atmıştı. Takside yol boyunca ağladı. Eve geldi, soyundu, duş boyunca ağladı. Neden ağladığını bile bilmiyordu. Ne söyleyebilirdi ki Yağız'a? Aile dostunu, birlikte büyüdüğün kızı deli gibi kıskanıyorum mu diyecekti? Evet, Yağız'a güveniyordu ama o kadının sözleri kulaklarından çıkmamıştı. Beynini tırmalıyor, gözlerinden yaş olarak dışarı çıkıyordu.

Yatağına uzandığı zaman da ağlamaya devam etmişti ve uykuya ne zaman daldığın bilemeyecek kadar bitkin düşmüştü. Hiç böyle olmazdı. Tuhaf olan bir şeyler vardı.

Sabah uyandığında telefonunun çaldığını duydu. Etrafına baktığında yan tarafının hiç bozulmamış olduğunu gördü. Yağız'ın eve gelmediğini anlamıştı. Gelmemişti. Boğazındaki hıçkırığı tutarak telefonu eline aldı. Annesi arıyordu. Konuşsa hıçkırığa boğulacaktı, konuşmasa annesi telaşlanacaktı. Çaresiz açtı telefonu.

Allahtan annesi çok uzatmamıştı. Klasikleşen hafta sonu barbekü partisine çağırıyordu Doğa'yı. İhtiyacı olan da buydu. Güvenle sığınacağı kollar. Telefonu kapattıktan sonra gelen mesajlara baktı. Begüm'den iki mesaj ve Yağız'dan bir mesaj vardı. Begüm'ün mesajları klasik hesap sormalardı. Yağız'ın mesajı ise... Doğa nefesini tutarak üçüncü kez okudu mesajı. Yanlış okumuş olmayı dileyerek...

Canım gece gelemedim çünkü çok geç olmuştu ve alkol almıştım. Babam evde kutlamaya devam etmemizi istedi. Seni uyandırmak istemedim. Bugün de görüşemeyebiliriz. Berfin'in Şile'de aldığı bir iş teklifi üstüne onu Şile'ye götürme işi bana kaldı. Gün içinde ararım. Seni özledim.

Doğa hâlâ inanamayan gözlerle mesaja bakıyordu. Dalga mı geçiyordu bu adam onunla? Gece değil, sabah atmıştı mesajı üstelik... Yine bir ağlama krizine girdi ve bir süre sonra sinirle silkinip kalktı. Hayatında hiç aciz olmamıştı ki? Bu aşk canına can katsa da onun eğilmesine sebep olamazdı. O adam kim oluyordu da böyle davranıyordu ona? Giyinip ailesinin evine doğru yola çıktı. Akşamdan beri ağlamaktan dolayı kızarmış gözlerinin açıklamasını nasıl yapacağını bilmese de bir bahane bulurdu elbette. Yolda da o sinirle telefonunu kapattı. Öyle her istediği anda ona ulaşıp, istemediğinde bir mesajla kurtulmak kolay değildi. Mümkünse bugün o adamın sesini duymak istemiyordu. Tek istediği ağabeylerinin mert duruşları, güçlü kolları, iç ısıtan kahkahalarıydı...

Ailesinin evine giden o yolların hepsini ezberinde olduğu için gidebilmişti. Aklı o kadar dağınıktı ki ailesinin evine gelene kadar nerelerden geçti hatırlamıyordu bile. Büyük bir neşeyle karşılandı Doğa. Ağabeyleri, yeğenleri etrafını sarmıştı. Büyük iki yengesi ile sohbet bile keyif vermiyordu Doğa'ya ama buna rağmen direnmişti. Yuva buydu. Güven buydu işte... Bahçede yapılan mangal keyfi tüm aileyi neşelendirmişti, Doğa hariç. Bir ara Kemal yanına gelip ,"Prensesimin nesi var acaba?" diye sordu. Doğa gözünden hiçbir şey kaçmayan ağabeyine, "Bir şeyim yok," dese de Kemal buna pek inanmadı. Sadece kızı kendine çekip sımsıkı sarıldıktan sonra kulağına fısıldadı.

"Biliyorsun. Her şartta ve her zaman... Benim tek önceliğim sensin."

Cevap verememişti Doğa. Kendi bile ne olduğunu bilmiyordu ki... Belki de hiç sorun yoktu, belki de sadece kadınsal kıskançlıktı, belki de sadece saçma sapan kuruntular içerisindeydi. Ama ne olursa olsun canı yanıyordu işte... Ailesi ile gün sonunda vedalaşırken zoraki gülümsemesini son kez dudaklarına yerleştirdi. Ne olura olsun bugün iyi gelmişti ona. Evde kalsaydı kafayı iyice yiyeceği kesindi. Yeğeni Soyhan'ın şebeklikleri, yeni doğmuş Yaman'ın yumuk gözleri bir parça da olsa ona kahkaha attırabilmişti.

Karmaşık ruh haliyle evine döndüğünde kendini yorgun hissediyordu. Arabadan inerken evinin ışıklarının yandığını gördü. İçerdeki adamı tahmin etmek zor olmamıştı Doğa için. Hiç telaş etmeden sakin ve yavaş hareketlerle açtı kapısını. Fırtına öncesi sessizlik, belki de patlamak üzere olan volkanın son dingin halini yaşıyordu bilinmez ancak, içeri girdiği an Yağız'ın sinirden kararmış yüzü genç adamın çoktan patlamış olduğunun işaretiydi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun, ha? Sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum Allah'ın cezası. Meraktan delirdim. O telefon neden kapalı Doğa?"

Doğa artık daha fazla dayanamayacağını hissetti. Tüm gece, tüm gün içinde tuttuğu tüm öfke kusar gibi boşaldı ağzından...

"Neden meraklandın? Neden endişelendin? Sana ne benim telefonumdan? Bilerek açmadım, duydun mu? Hem senin ilgilenmen gereken bir Berfin kaşarı yok mu? Zamanını benimle harcama istersen."

Kıpkırmızı olmuştu Yağız. Buna inanamıyordu. Mecbur kalmasa asla ayrılmak istemediği kadın şu anda karşısına geçmiş onu saçma sapan sebeple suçluyordu. Berfin'in söylediklerinde haklı olma ihtimali canını sıktı.

Belki de hayatındaki en önemli ikinci talihsiz konuşmasını yapmaya başladı.

"Berfin demişti. Doğa beni kıskanabilir onu da alalım istersen demişti ve ben benim sevgilim mantıklıdır kıskanmaz demiştim. Ne kadar da haklıymış."

Doğa öylesine endişelenmişti ki... Sevdiği, âşık olduğu adam avuçlarından kayıyor gibi hissetti. Yanılmayı çok istese dahi içindeki kuşkuları dökmek istedi. Belki sevdiği adam onun bu endişesine çare olur umuduyla yalvarır gibi haykırdı.

"Anlamıyor musun Yağız? Bu kadının yaptığı oyunun farkında değil misin? Neden böyle söylediğini düşündün mü hiç? Ben söyleyeyim istersen. Dün akşam yanıma gelip senin ona ait olduğunu ve benim geçici olduğumu söyledi bana. Bu yüzden kıskanacağımı ve içimde yarattığı kuşkularla bu hale geleceğimi anlamış olamaz mı sence?"

"Saçmalıyorsun. Berfin öyle bir şey demez."

"Ne yani... Yalan mı söylüyorum?"

Çaresizce ellerini iki yana açtı Yağız.

"Hayır, ama yanlış anlamış olmalısın."

"Yanlış anlamadım!"

Doğa artık haykırıyordu. Gözlerinden sicim gibi inen yaşlarla birlikte devam etti.

"Dün gece bana soğuktun. O var diye mi öyleydin? Neden sevgilim diye tanıştırmadın ailenle? Yoksa Berfin'in dediği gibi mi? Ailen de onu gelin adayı olarak mı görüyor? Benimle sadece zaman mı geçiriyorsun Yağız? Söyle! Berfin'in söyledikleri doğru mu?"

Yağız şaşkındı. Berfin'i çocukluğundan beri tanırdı. Böyle bir şey yapmazdı. Berfin ona zamanında kız bile ayarlamıştı ama Doğa'yı ne kadar tanıyordu ki? Acaba Berfin'in dediği gibi olabilir miydi? Doğa evliliği kafasına takan ve bu durumda her yolu deneyebilecek biri olabilir

miydi? Öyle olsa bile evlilik çok mu kötü bir fikirdi ki? Bu kızla hayır diyen iç sesini telaşla susturdu. Şimdi yapması gereken ayrı kalmayı istemediği bu kadının aklındaki kuşkuları yok etmekti. Hele ağladığını görünce dayanamadı. İlk defa bir kadının gözyaşları böylesine canını yakmıştı. Doğa'yı tüm itirazlarına rağmen kollarına aldı.

"Yapma Allah aşkına. Dün hiçbir şeyin o projenin üstüne çıkmasını istemedim. Bizim ilişkimiz bunu gerçekleştirmeme izin vermezdi. Gazetelerde tek olması gereken şey proje olmalıydı. Senden uzak olmaya nasıl zor dayandığımı bilemezsin. Kolay mı sanıyorsun? Dün evde de içmeye devam edince gelemedim ve sabah da Berfin Şile işini söyleyince mecbur kaldım. O aileden sayılır ve ona seni götüremem diyemezdim."

Doğa sinirlerinin bozulmasıyla bir kriz geçiriyordu. Kendini saçma kıskançlık yapan kadın gibi hissediyordu ama bu saçma değildi. O kadının dediklerini beyninden silemiyordu. Yağız'ın sakinleştirici sesi yine kulaklarında çınladı.

"Doğa, bana bak. Dün akşamki tanışma inan bana önemsiz. Yarın sabah ailece kahvaltı yapacağız. Sen de geleceksin ve esas o zaman tanışmış olacaksın. Bebeğim lütfen ağlama. Berfin'in iyi niyetli olduğunu bil. Yarınki kahvaltıya seni çağırmam için ne kadar ısrar ettiğini bilsen."

Bunu duyan Doğa daha kötü olmuştu. Yağız değil de o kadın mı istemişti kahvaltıya gelmesini? Bunu düşünen Yağız değil miydi? Sinirle kendini geri çekti.

"Ah, demek o istedi öyle mi? Ne büyük lütuf, ne yüce gönüllü bir davranış."

Yağız kendinden uzaklaşan kızı deli gibi sarsmak istiyordu. Bu zamana kadar kimseye kendini anlatmak zorunda kalmamıştı, buna ihtiyaç duymamıştı ve şimdi ondan hesap soruluyordu. Üstelik saçma sapan şeyler

yüzünden. Berfin'i nasıl kıskanabilirdi ki?

"Doğa, bunu bize yapma. Beni sana açıklama yapmak zorunda bırakıyorsun ve bu beni çok kızdırıyor. Biz bir ilişki içerisindeyiz. Şimdi gözlerime bak ve bana güvenmediğini söyle."

Doğa yaşlarla birbirine yapışmış kirpiklerini zor aralamıştı. O kadar çok ağlamıştı ki gözleri yanıyordu adama bakarken. Sessiz kaldı... Yağız bu sessizlikle tekrar genç kızın üstüne gitti.

"Bana güvenmek zorundasın. Sana açıklama yapmama gerek kalmadan güvenmelisin. Sen bana güvenmezsen asıl bu ilişkiye o darbeyi sen vurursun Doğa."

İçinde kopan hıçkırık ve aşkla sarıldı adamın boynuna. Doğru söylüyordu Yağız. O kadın ne demiş olursa olsun Yağız'a güvenmek zorundaydı. Güveniyordu da... Güvenmese bedenini, kalbini nasıl teslim ederdi ki zaten bu adama. Güven olmasa hiçbir şey olmazdı. Aşk bile biterdi. Yenilirdi. Kanardı. Saçlarında, yanaklarında dolaşan dudaklarının sıcaklığına teslim oldu Doğa. İçindeki tüm kuşkuları, Yağız'a duyduğu güvenle bir köşeye fırlatmıştı. O kadın istediğini söyleyebilirdi. Doğa bu oyuna yenilmeyecekti.

Kollarındaki kızın sakinleştiğini hisseden Yağız hasret kaldığı dudaklara uzandı. Bu kızın bu deli halleri onu korkutsa da bir yanı bu hallerinden çok memnundu. Doğa adını koyamadığı şekilde düşmüştü hayatına ve adını koymaya da gerek yoktu. Mutluydu bu kadının kollarında.

Doğa da sildi her şeyi. Sevdiği adama teslim olurken bu dünyadaki tek gerçek bu koku, bu dokunuşlar ve bu nefes sesiydi...

Sabah uyandığında gözleri hâlâ acıyordu. Güneşin ışığı sinirlerini bozmaya yetmişti. Başını yastığın altına sokarken Yağız'ın sesini duydu.

"Hadi uykucu. Annem aradı, bir saate kadar gelmemizi istedi. Bizi bekliyorlarmış."

Doğa, telaşla kafasını yastıktan kaldırıp Yağız'a bakınca sesle inledi. Adam iki dirhem bir çekirdek hazırdı. Haksızlık olacak kadar da yakışıklıydı üstelik.

"Ama bu haksızlık... Ben bir saate kadar normal insan formuna nasıl döneceğim. Offf, çok çirkin görünüyorumdur şimdi. Gözlerim de kırmızıdır..."

Kısa bir kahkaha atarak yataktaki nefis yaratığın yanına geldi Yağız. Şeytan diyordu ki salla kahvaltıyı dal yatağa...

"Çok güzelsin bebeğim ve biraz daha böyle dursan kahvaltıyı iptal edeceğim."

Doğa umutla açtı gözlerini.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ve annemlere de hatunumu yataktan çıkaramadım, illa sev beni Yağız, seviş benimle Yağız diye tutturdu derim."

Omuzlarından geri itilip, banyoya koşturan kızın arkasından bakarken bu bahanenin çok da kötü bir fikir olmadığını düşünüyordu aslında... Kendi kendine gülümseyerek salona geçti. Dün geceki badireyi atlatmış gibiydiler ve bu iyi bir şeydi. Berfin'le bugün biraz daha yakınlaşırlarsa Doğa içindeki tüm kuşkuyu da atacaktı kesin.

Arabada giderken suratı hâlâ tam düzelmemiş olan Doğa'yı ara ara yan gözlerle izleyen Yağız içinde ufacık bir tarafın halinden memnun olduğunu düşünüyordu. Bu kız onu kıskanıyordu. Bu neden böyle çekici geliyordu ona hiç bir fikri yoktu. Zaten yüzünde dirhem makyaj

olmayan bu kız onun tüm kurallarını ve tercihlerini bir kalemde silip atmamış mıydı?

Eve gelene kadar ikisi de tek kelime etmişlerdi neredeyse. Doğa ona uzak gibi duruyordu ama arabadan inip kapıya doğru yürürken Yağız'ın uzattığı eli hiç tereddütsüz tutmuştu. Bu hareket Yağız'ı bir kere daha keyiflendirmişti. Bu kızın ona âşık olduğu hissi gittikçe kuvvetleniyordu içinde. İşin güzel tarafı bu hissi sevmiş olmasıydı. Kaçmak istemiyordu...

Açılan kapıdan bomba gibi bir Yeliz resmen önlerine düşmüş gibiydi. Ağabeyini hiç takmadan Doğa'nın boynuna atladı.

"Bu evde beni anlayacak birinin olması ne hoş. Doğacım hoş geldin. Sen de hoş geldin abim olacak yakışıklı adam."

Doğa çok sevmişti Yeliz'i. Yağız'ın homurtuları eşliğinde o da ona sarıldı.

"Hoş buldum Yeliz," dediğinde istemeden de olsa bu kızdan yayılan enerjiyle gülümsedi.

Arka bahçeye çıktıklarında tüm ailenin onları beklediklerini gördüler ve Berfin'in de... Yine sıcak karşılanmıştı Doğa. Canan Hanım ve Bora Bey'in samimi tavırları Doğa'nın içinde oluşan kuşkuları yok etmeye yeterdi aslında. Ah bir de Berfin ona imalı imalı bakıp gülümsemeseydi...

Masaya yerleştiklerinde Doğa'nın sağ tarafında Yağız, sol tarafında Yiğit vardı. Bu duruma sevinmişti aslında. Yeliz'i her ne kadar sevse de, Yiğit ona tanıdık olan ikinci insandı bu masada. Birçok zamanı birlikte geçirmişler, Yiğit'in muzırlığıyla iş hayatına ve ortama daha çabuk alışmıştı Doğa ve yine Yiğit her zamanki muzırlığıyla Doğa'ya bakıp kulağına fısıldadı.

"Bugün fular yok mu?"

Yok, bu adam muzırlığı geçmiş, işi patavatsızlığa dökmüştü. Kızaran yanaklarından emin olan Doğa Yiğit'in karnına bir dirsek vurup kısık sesle çemkirdi.

"Kapa çeneni Yiğit. Utanmam çok mu hoşuna gidiyor senin, yaa?"

Yiğit kahkaha atınca kafalar onlara döndü. Yağız kardeşi ve kadını arasındaki şakalaşmalara alışık olsa da, sahte bir kaş çatmayla Yiğit'i azarladı.

"Sevgilimi rahat bırak, kardeş demem gebertirim adamı."

Masadakilerin keyifli gülümsemeleri, anlayışlı bakışları Doğa'nın içini ısıtmıştı. Hele Berfin'in sinirli bakışlarını görünce, kendine sevgilim diye hitap eden adamı o an çekip öpebilirdi.

Yiğit'in sözüyle Berfin'in kötü elektriğinin etkisinden kurtulan Doğa, bu genç adamı çok sevdiğini düşündü.

"Senden önce kapmalıydım ama böylesi daha iyi sanırım. Senin burnunu sürtmesini görmek daha keyifli abi. Hey heeyy... Yılların koca kurdu Yağız Efendi, hey..."

Yağız attığı kahkahaya eşlik ederek Doğa'nın omzunun üstünden Yiğit'in kafasına bir fiske vururken Canan Hanım, Doğa'nın gözlerine sevgiyle baktı.

"Utandırmayın Doğa'yı. Siz iki sıpa koşun fırındakileri çıkarıp getirin," derken anneliğin verdiği şefkat azarlayan sesinden bile taşıyordu. Homurdanarak kalkan Yağız ve Yiğit'in arkasından bakıp kıkırdayan Yeliz ise Doğa'ya doğru uzanıp çok hayati bir sır veriyormuş gibi fısıldadı.

"Annem varken bu evde her zaman erkekler ezilir tatlım. Annem kocasına âşık bir feministtir."

Canan Hanım'm kızını azarlayan tatlı sert bakışları Bora Bey'i gülümsetirken herkes mutluluğunu bir şekilde ortaya döküyordu. Ortamdan tek mutlu olmayan Berfin hariç. Doğa her hareketinde Berfin'in sinsi bakışlarını

üstünde yakalıyordu. Allah aşkına bunu bir tek kendi mi görüyordu? Belki çok kuşkucu davranıyordu ama asla bu kadın Yağız'ın söylediği gibi iyi niyetli değildi. Evet, sevdiği adam Berfin'in iç yüzünü bilmiyordu, orası kesindi ama Doğa bu kadına bakarken kanının donduğunu hissediyordu. Bir şeyler vardı bu kadında. İnsanı korkutan bir şeyler...

Bir ara Bora Han Bey Doğa'ya dönüp işle alakalı konuşmaya başladı. Doğa'nın fikirlerini samimi bir ilgiyle dinliyordu. Önceleri Bora Han beyin karşısında fazla gergin olan Doğa, yaşlı adam konuştukça rahatladı. İş konusunda muazzam şekilde derin bilgileri olan adam, Doğa'nın söylediği her şeyi de sanki ilk defa duyuyormuşçasına alakayla dinliyordu. Bu manzara Yağız'ın çok hoşuna gitmişti. Neden bilmiyordu ama ailesinin Doğa'ya olan samimi tavırları onu fazlasıyla mutlu ediyordu. Doğa'nın attığı kahkahalarla da Yağız iyice mest oldu. Akşamki kırgınlığın ve arabadaki gerginliğin gitmiş olması içini rahatlatmıştı.

Kahvaltıları bitip kahveye sıra gelince bu sefer Canan Hanım, Yeliz'e döndü.

"Hadi bakalım Bayan Çokbilmiş. Feminist annen senden kahve istiyor."

Yeliz gözlerini devirip kalkarken homurdandı.

"Hah... Annem söz konusuysa kadınların hükümdarlığı da buraya kadar sürüyor işte. Hayır, ne var yani abimler yapsa. Mesela Yağız abim yapabilir... Olmadı Yiğit abim yapsın... Ama yok... Çalış Yeliz, köle Yeliz. Kahveci güzeli Yeliz..."

Yeliz'in bu nefessiz söylenmesine alışkın olan masa ahalisi tepki vermezken Doğa derin bir nefes çekti içine. Yeliz konuşuyor, Doğa nefessiz kalıyordu. Ayağa kalkıp Yeliz'in peşinden ilerledi.

"Ben de sana yardım edeyim Yeliz." Canan Hanım'ın ışıldayan mutlu gözleri onları takip ederken iki genç kız mutfağa doğru ilerledi. Yeliz, hiç ara vermemiş ve her gün anlatıyormuş gibi Doğa'ya sevgilisini anlatmaya başlamıştı bile. Lafına başlarken de "Artık aileden sayılırsın ve birine anlatmazsam çatlarım," demişti. Kimseye anlatamıyordu çünkü sevgilisini, ailesinden bilen hiç kimse yoktu. Ralli yarışçısı olan sevgilisi maalesef ki öyle ailesinin hemen kabulleneceği bir adam değildi.

Konuşması devam ederken bir yandan da cezveyi ve fincanları çıkartan Yeliz çalan telefonuyla işine ara verdi. Ekrana bakıp ışıldayan yüzüyle Doğa'ya dönünce, Doğa arayanın kim olduğunu tahmin etmekte zorlanmadı. Gülümsedi...

"Hadi sen rahat konuş. Ben hallederim gerisini..."

Ve bu sözü üstüne Yeliz'in yanağına kondurduğu kocaman bir öpücükle ödüllendirildi.

"Deli kız yaaa..."diye söylenerek kahveleri hazırlamaya döndü. Sevdiği adamın mutfağında, sevdiği adamın ailesine kahve hazırlıyordu. Yağız gün geçtikçe onu iyice benimsemiş ve ailesinin içine kadar sokmuşsa bu işin sonu pembe panjurlu ev hayalinin gerçekleşmesiyle sonlanabilirdi...

Dalgın ve hayallerle süslenmiş halinden arkasından gelen bir sesle irkildi. Dönmeden kim olduğunu tahmin edebilirdi aslında ama o refleksle dönmüş bulundu bir kere... Berfin içi kaynayan gözlerle kendisine bakıyordu.

"Bakın bakalım burada kim varmış? Yağız'ın yeni fahişesi... Benim yanımdan çıkıp senin yanına gelmesi seni rahatsız etmedi mi? Bu kadar geniş misin sen?"

Kadının bakışlarından neden rahatsız olduğunu şimdi anlamıştı Doğa. Bu kadın normal değildi. Hastalıklı bir beyni ve şizofren bir ruh yapısı vardı. Yoksa dedikleri

doğru olsa ne Yağız ona böyle davranır ne de Korkut ailesi Doğa'yı böyle sahiplenirdi. Bu kadın kendi dünyasında yarattıklarıyla hareket ediyordu. Sinirine hâkim olmaya çalışarak kadına cevap verdi.

"Böyle bir şey olmadığını biliyorum Berfin. Hastalıklı beyninin yarattığı kurgulardan vazgeç."

İyice delirmiş gibi iki elini de saçına daldıran Berfin yılan sesini aratmayacak soğuklukta tıslar gibi konuşmaya devam etti.

"Hah! Kurguymuş... Seni mahvederim fahişe. Bu ailenin senin gibi bir orospuyu kabul edeceğini mi sanıyorsun? Oğullarının yatağını ısıtan bir sürtüksün sadece. Sabırla bekleme niyetindeydim, çünkü elbet Yağız senden sıkılacaktı. Hep öyle olmuştur. Ama sen hemen yok edilmelisin. Beklememe gerek yok," dediği an kendine bir tokat attı Berfin. Şoka giren Doğa anlamaya çalışarak baktı.

"Ne... Ne yapıyorsun sen?"

Bu kızın hasta olduğuna dair kuşkularının gerçek olduğuna daha fazla emin oldu Doğa. Mutfaktan çıkmak için bir hamle yaptığı an Berfin önünü kesti.

"Ne mi yapıyorum? İzle ve gör. Hatta bir bıçak darbesi de atsam mı kendime, ha?"

Ve sonrası bir film sahnesi gibiydi. Berfin on saniye içinde yüzüne geçirdiği tırnağı ile kendi yüzünü çizmiş ve saçını çekmişti. Üstünü de birkaç çekiştirmeyle yırtan Berfin kendini kaldırıp mutfak masasının üstüne attı. Bir yandan da çığlık çığlığa bağırmaya başlamıştı.

"Ah Doğa hayır, yapma lütfen!"

Doğa kımıldayamıyordu bile. Son sahneyi mutfak kapısından izlemiş olan Yeliz gibi donup kalmıştı. Yağız ve diğer aile üyeleri de bir telaş mutfağa bahçe kapısından içeri dalmıştı. Doğa ortaya serilen sahneyi sadece izleyebiliyordu. Gözleri hâlâ yerde yatan ve ağlayan genç kadındaydı.

Bora Han Bey telaşla Berfin'in yanına çöküp saçlarını yüzünden kaldırmaya çalıştı.

"Ne oldu kızım? Bu halin ne?"

Bir an sorgulayan bakışlarını Doğa'ya çevirince Doğa sadece başını sağa sola sallayabilmişti. O sırada başını kaldıran Berfin'in yüzünü gördüğünde Doğa bir çığlık atıp ellerini ağzına kapattı. Yanaklarında ince bir çizgi halinde kanayan üç kesik vardı. Gözünün alt tarafı kızarmıştı. Korkarak Doğa'ya bakarken Bora Han Bey'in koluna doğru sığındı.

"Ben bilmiyorum Bora Amca. İçeri geldim yardım edeyim diye. O arada Doğa birden üstüme saldırdı. Bana küfürler etti. Ne olduğumu anlamadan beni masanın üstüne fırlattı. 'Yağız'ı sana kaptıracağımı mı sanıyorsun', dedi ve balkon konuşması falan gibi bir şey geveledi. Anlamıyorum ama ona da kızmayın bence Doğa rahatsız. Tedavisine bakalım Bora Amca," deyip daha fazla hıçkırarak ağlamaya başladı.

Doğa ölmek istiyordu. Kimsenin yüzüne bakmadan Yağız'a döndü.

"Yalan söylüyor. Yemin ederim. Elimi bile dokundurmadım, konuşmadım bile. Yağız ben bir şey yapmadım."

Yağız ne düşüneceğini bilmiyordu. Bir insan kendini dövemezdi ya. Burada Doğa'dan başka kimse yoktu ve Doğa da Berfin'e takılmış haldeydi. Çaresizce kolunu Doğa'dan kurtarıp Berfin'e baktı.

"Ne düşünmeliyim Doğa, kendi kendini dövdüğünü mü?"

"Evet, çünkü dövdü."

Sinirlenen ve ne yapacağını bilemeyen Yağız resmen kükredi. Kendini tutmaya çalışan Yiğit'i bir hamlede iterek Doğa'nın karşısına dikildi.

"Yapma Doğa Allah aşkına, dün akşamın hırsını böy-

le mi çıkardın? Sana kaç kere dedim, o benim kardeşim gibi dedim. Madem sen yapmadın, bu durumu bana nasıl açıklayacaksın? Açıkla desem bile açıklanacak bir şey yok..."

Bu esnada Yeliz'in sürekli hıçkırması ve susun demesini kimse duyamıyordu karmaşadan. Yağız kırdığı dünyanın farkında olmadan Doğa'ya bakmaya devam ederken, kızın gözlerinde an be an yok olan ışığı göremedi. Kendini tutmaya çalışır gibi burun kanatlarını şişirerek nefes alıp, bir yandan Berfin'in başındaki arbedeyi izlerken Doğa'ya sert bir şekilde fısıldadı.

"Bu konuyu daha sakin bir zamanda konuşacağız. Bana ciddi anlamda bir açıklama getireceksin ama şimdi değil."

Doğa, o an duyduklarıyla tüm kanının çekildiğini hissetti. Bu adam daha dün akşam ona kendisine güvenmesini söylemişti. Açıklama yapmak zorunda bırakma beni demişti. Oysa, şimdi günlerdir birlikte olduğu kadından bir açıklama bekliyordu öyle mi? Etrafına bakan Doğa, Yiğit haricinde diğerlerinin de ona kuşkuyla baktığını gördü. İçindeki tüm ateş sönmüş, yerini kırağı kadar dondurucu bir soğukluk almıştı. Buz gibi sesiyle Yağız'a cevap verdi.

"Benden açıklama bekliyorsun öyle mi? Dün akşam bana açıklama yapmayan adam, daha sakin bir zamanda benden açıklama bekliyor öyle mi? Ben seni sevdim Yağız. Beni sevmemene rağmen sevdim. İçimde sana karşı büyüyen aşka güvenerek sevdim. Dün senden açıklama beklediğim için utandım. Sana güvenmediğim için utandım. Güvenmediğim bir adamı nasıl severim dedim ve sana güvendim. Sevgi ve güven. Anlayabiliyor musun? Şimdi sen benden açıklama bekliyorsun öyle mi?"

Yağız'ın an be an değişen yüz ifadesini ve gözlerinde

oluşan pişmanlığı fark edemeden devam etti konuşmasına.

"Sana asla açıklama yapmıyorum Yağız Efe Korkut. Yapmayacağım. Oysa öyle kolay ki bunu yapmadığımı ispat etmek... Sadece Berfin'in tırnaklarına bakmanız yeterli. Ama ne var biliyor musunuz?"

Diğerlerine döndü...

"Ben o açıklamayı yoldan geçene de yapsam bana inanır. Oysa siz..." tekrar Yağız'a baktı buz gibi gözleriyle. "Oysa, sen... Bu açıklamayı bile hak etmiyorsun. Sen beni ve aşkımı hak etmiyorsun Yağız. Bana güvenmeyen, beni bu kadına ve bu dünyaya karşı savunmayan bir adama benim ihtiyacım yok. O kadar uzun boylu değil. Evet sevdim... Ama haysiyetim ve gururum bu aşkı da silip atacak kadar önemli benim için. Bu ilişkiye o son darbeyi sen vurdun Yağız."

Cevap bile beklemeden kendini bahçe kapısına atan Doğa son bir kere daha arkasına döndü. Ailenin kalan üyelerine tiksinerek baktı...

"Nasılda yakışıyorsunuz birbirinize..."

Yiğit'in arkasından koşmasına bile aldırmadan fırladı evden.

"Doğa bekle..."

Kolunu tutan adama sinirle baktı. Konuşurken eski Doğa'dan eser yoktu. Her kelimesinde eski Doğa yok oluyor, yerine buz gibi ve acımasız bir kılığa bürünen Doğa geliyordu.

"Bir daha... Bir daha sen ve senin ailen karşıma çıkmasın. Hele abin, adımı bile ağzına almasın. O kadar ucuz değil paşam. Ben sizin bu yozlaşmış ilişkilerinize ayak uyduramayacak kadar onurluyum."

Ve kolunu silkeleyerek Yiğit'in elinden kurtulup sokağa fırladı. Nereye gittiğine bakmadan...

Doğa'nın arkasından koşmak istedi Yağız ama kımıldayamıyordu bile. Ne yapmıştı böyle? Belki buradaki hiç kimse Doğa'nın ne dediğini anlamamıştı ama Yağız öyle iyi anlamıştı ki... Kırdığı kadının ona bir cümleyle nasıl ders verdiğini anlamıştı. Açıklama istemekte neyin nesiydi. Anlık bile olsa nasıl şüphe etmişti sevgilisinden, nasıl inanmıştı bu kadına... Bu kadına...

Sinirle Berfin'in yanına eğilip saçından kavradı.

"Açıkla lan... Neden yaptın bunu?"

O sırada Canan Hanım bağırarak oğlunu uzaklaştırdı.

"Yağız yapma. Kız ne kötü durumda görmüyor musun? Hem Yeliz de perişan... Bora, Yeliz'i al salona getir. Berfin hadi kızım kalkalım..."

Yağız öfkeden kudurur gibi mutfak kapısına fırladı. Yiğit kolunu tuttuğunda sinirle geri döndü.

"Yiğit bırak."

"Abi tamam, biliyorum Doğa'ya gitmek istiyorsun ama şimdi değil. Bırak biraz kendini toplasın. Sen sakinleş. Sonra gidersin yanına. Hem zaten çoktan binmiştir bir taksiye."

"Yiğit, duramam. Yediğim boku gördün. O halde o kadını bırakamam..."

Yiğit sinirle abisini geri itti.

"Bunu o boku yemeden düşünecektin. Ben bile inanmadım Doğa'nın bunu yapacağına, sen nasıl inanırsın? Sen Doğa'nın gözlerinin son halini gördün mü Yağız?"

Yağız yumruğunu duvara indirerek hırladı.

"İnanmadım lan, inanmadım. Sadece bir anlıktı. Yiğit Allah aşkına, Berfin'den bahsediyoruz. Bunu yapacağını nasıl düşünürdüm?"

"Sen salaksın lan... Ben bile bu kızın sana olan bakışlarını anladım, sen hâlâ..."

Yağız son bir hamleyle bir yumruk daha geçirdi duva-

ra. O sırada salondan gelen çığlık sesiyle ikisi de telaşla salona geçmişti. Yeliz sadece çığlık atarak koltukta oturuyordu. Yiğit telaşla yanına gitti.

"Abim ne oldu?"

"O yaptı, o yaptı..."

Yeliz'in tek söylediği buydu. Yağız o an ne düşüneceğini bilemedi. O yaptı derken... Bir an kendine sıkı bir küfür sallayarak Yeliz'e sarıldı.

"Prensesim, anlat hadi. Ne gördün? Korkma."

Yeliz yüzünü Yağız'ın boynuna gömerek parmağını Berfin'in oturduğu koltuğa çevirdi.

"O yaptı..." Başını kaldırıp Yağız'a baktı. "Abi o yaptı. Görmeliydin. Kendini kesmekle bile tehdit etti. Doğa donmuş gibiydi. Ben de öyle. En son kendini masaya kaldırıp attı. Doğa'ya *seni mahvedeceğim fazla uzadı bu olay* dedi. *Bana mı inanırlar senin gibi bir fahişeye mi* dedi. *Yağız benim olacak* dedi. Abi çok korktum. Berfin'i hiçbirimiz tanımamışız. Seni susturmaya çalıştım. Sen Doğa'ya kızarken susun dedim kimse duymadı beni... Ben çok korktum." Yeliz başını öne eğip kısık sesle ağlamaya devam etti.

Herkes susmuştu. Berfin'e dönen bakışlar şaşkın ve öfkeliyken Berfin son bir hamleyle yerinden fırladı.

"O yaptı. Bana inanın. Yeliz'i de kandırmış. Ben nasıl yapayım bunu kendime? Bakın halime..."derken ellerini saklamaya çalışıyordu. Canan Hanım sinirle Berfin'in elini avucuna aldı. Yumruk haldeki eline aldırmadan geri fırlattı.

"Bakmama bile gerek yok. O yavrucağa nasıl inanmadık biz? Bora biz ne yaptık? Biriniz şu yılanı alsın yanımdan. Atın evimden. Ben şok olmuştum. Kızı da çok tanımıyorum ki nerden bilebilirdim... Ah, biz ne yaptık..."diye ağıt yakan Canan Hanım bir sinir krizi geçirerek koltuğa

yığılıp kalmıştı. Yiğit sinirle Berfin'in yakasına yapıştığı gibi kaldırdı. Berfin hâlâ kendini aklamaya çalışsa da, giderek histerik bir hale geliyordu sözleri...

"Yılan gibi girdi hayatımıza. Bana ait olanı alacaktı. Ben yıllardır sabırla bekledim. Seni bekledim Yağız. Beni gör diye bekledim."

Yağız daha fazla duymak istemiyordu bu sözleri. Şimdi önceliği sevdiği kadındı... Sevdiği kadın...

O an yaşadığı aydınlanma hissi kalbini cehennem gibi kavurdu. Sevgiyi ve o kadını asla hak etmiyordu.

"Yiğit, bu orospuyu yok et. Bir daha karşıma çıkmasın."

Kapıdan bir hışım çıkan Yağız'ın dudağında tek bir dua vardı.

"Allahım, ne olur beni affetsin..."

Ve Doğa ne kadar yürüdüğünü bilmeden gittiği evin kapısının önünde son hatırladığı zile uzanan eliydi... Vücudu sert zemine çarparken de aklından geçen son şey...

"Bu aşka son darbeyi sen vurdun Yağız..."

12. BÖLÜM

Son darbeyi sen vurdun Yağız...

Akşam iş dönüşünde evinin merdiveninde boylu boyunca uzanan Doğa'yı gören Begüm çok korkmuştu. Yanına gidip arkadaşını ayıltmaya çalıştı. Yarım yamalak kendine gelen Doğa'yı sürükleyerek dairesine çıkardı. Telaştan ne yapacağını bilemiyordu. Doğa bünyesi kuvvetli bir kızdı. Onun kapısına geldiğine göre durumun çok daha önemli olduğu kesindi. Aklından kırk senaryo üreten Begüm, Doğa'yı kanepeye yatırıp kendine getirmeye çalıştı. Bir yandan da ambulansı arasam mı, diye düşünüyordu. Tam eline telefon almıştı ki Doğa'nın mırıldandığını duydu.

"Son darbeyi sen vurdun Yağız..."

Dostunun iyice yanına yaklaşan Begüm saçlarını okşarken endişeli sesle fısıldadı.

"Doğa, güzelim bu halin ne? Neler oldu bebeğim? Ne darbesi?"

Doğa'nın gözlerini açıp kendine baktığını gören Begüm, o mavi gözlerde dolaşan kırgınlığı fark etmişti. Bu kızı bu hale getiren her neyse resmen bir yıkım yaratmıştı. Hıçkırarak boynuna sarılan arkadaşını nasıl teselli edeceğini bilemeyen Begüm ağlamasına izin verdi.

Doğa tükenene kadar ağlamıştı. Son günlerde başka ne yapıyordu ki zaten? Evine gidememişti, ailesinin ya-

nına gidememişti. Kendini sorgulamadan kabul edecek, ağlamasına izin verecek tek kişiye gelmişti. İçten içe kıyamamıştı Yağız'a. Ailesine gitse ağabeyleri Yağız'ı sağ bırakmazdı. Şu halde bile o adamı düşünüyor olmak daha çok acıtmıştı Doğa'nın canını ve ağlamasına bir posta daha eklemişti.

Dakikalar sonra ağlaması duran Doğa, Begüm'e her şeyi anlattı. İçinde kendine dahi itiraf edemediği kırgınlığını, pişmanlığını anlattı. Duyduklarıyla sinirden köpüren Begüm hırsla ayağa kalktı.

"Gidip doğduğuna pişman edeceğim o adamı. Onu ve ailesini... Bu nasıl bir saçmalıktır Doğa? Hiç mi tanımamış bu adam seni?"

Begüm'ün bu haliyle endişelenen Doğa şiddetle itiraz etti.

"Asla olmaz. Beni bulmamalı Begüm. Hoş arayacağına da emin değilim ya neyse..."

Cümlesi bittikten sonra yeni bir ağlama krizine daha girdi Doğa. Bir insanın yaşamı kaşla göz arasında birden bu kadar alt üst olabilir miydi? İçinde yaşayan tüm umutlar sular altında kalmıştı. Tüm gün koltukta battaniye altında ağlayan Doğa, yitip giden aşkına yas tutmaya çalışıyordu ama bunu bile başaramıyordu. Bir yanı adamın gelip ondan özür dilemesini beklerken, gururu buna engel oluyordu. Asla affedemezdi, asla. Yağız onu bakışlarıyla öldürmüştü. O Berfin denen kadının ne suçu vardı ki? Kadın bir kumar oynamıştı ve kazanmıştı. Kaybeden Doğa'nın aşkıydı. Yeşermemesi gereken, haddini bilmeyen kalbiydi kaybeden...

Oysa diğer tarafta perişan olan bir Yağız vardı. Doğa'nın evine gitmiş, kızı bulamayınca ailesinin evine gelmişti. Samet'i ayağa dikmiş kızın ailesinin adresini almıştı. Doğa'yı sakladıklarını düşünüyordu. Ayrılmamıştı

kapıdan. En sonunda pes edip yanına gelen Kemal'in yakasına yapıştı.

"Bana vereceksiniz onu duydun mu? Git o kardeşine söyle, benden kurtuluşu yok. Yediğim boku temizlememe izin verecek."

Kemal boynuna sarılan adamı bir yumrukta yere serip üstüne çullandı.

"Lan it. Sana Doğa burada yok diyorum. Dua et annemler yok. Ne yaptın lan kardeşime? Bu mu lan adamlığın? Sana dedim oğlum, incitme dedim, ebeni sikerim dedim. Ne yapayım lan sana şimdi?"

Kemal Begüm'den aldığı telefonla rahattı. En azından kardeşinin nerede olduğunu biliyordu. Ama bu herifin o kızı o hale getirmek için neler yaptığını bilmiyordu. Hata kendindeydi. O şirketten öyle rahat çıkıp gitmeyecekti. Yılların çapkın adamı yola gelir miydi hiç? O sinirle bir yumruk daha indirdi Kemal Yağız'ın suratına. Ağzından dökülen kanı tüküren Yağız alttan yukarı Kemal'e beklemediği bir hamle yapınca iki adam yerde yuvarlanmaya başladı. Yağız resmen kükrüyordu.

"Vur lan. İstersen gebert. Ama Doğa'yı almadan gitmiyorum."

"Yok burada diyorum, anlamıyor musun?"

"Yok öyle mi? O zaman ne diye böyle rahatsın? Neden aramıyorsun kızı? Bana maval okuma Kemal."

"Arayacağım it herif. Ama bunu sana malzeme çıkararak yapmayacağım. Şimdi siktir git."

Hem suçlu, hem güçlü gördüğü Yağız'ı Allah ne verdiyse deyip yürüyemeyecek hale getirmişti Kemal sonunda. Yağız karşılık verse bile Kemal'e çok fazla yüklenmiyordu. Doğa görse kızardı. Ağabeyine vurdu diye kızardı. Kızmamalıydı. Doğa ona hiç kızmamalıydı. Doğa ona dönmeliydi. Affetmeliydi. Herkesin bir ikinci şansa

ihtiyacı yok muydu? Bu kadar zor muydu affetmek? Bu kadar kolay mıydı çekip gitmek?

Yağız kafasında planları, içinde kendine olan öfkesiyle yediği yumruklardan kendinden geçmiş halde uzandı kaldırıma. Kemal aklı genç adamda kalsa da eve girdi. Begüm'ü arayıp Doğa'nın durumunu sormuş, arkasından da kapıda yatan adamdan bahsetmişti. Begüm sinirle tısladı Kemal'e.

"Sakın Kemal. O herife acıyıp yardım edersen seni gebertirim. Daha beterini hak ediyor o... Doğa isterse sana anlatır, şimdi daha fazlasını sorma."

Sormadı Kemal. Doğa'nın kendini hazır hissettiğinde ona gelip anlatacağını biliyordu. Son bir kere camdan bakıp yatağına geçti. Bir gece sokakta yatmak kimseyi öldürmezdi.

O akşamı huzursuz bir uykuyla Begüm'ün koynunda geçiren Doğa sabah kapının sesiyle kendine geldi. Kapı çalınmıyor, adeta yerinden sökülmeye çalışılıyordu. Kapıdakinin kim olduğunu tahmin etmek zor olmamıştı Doğa için.

Begüm'ün telaşlı ve cevap isteyen bakışlarını gören Doğa, arkadaşının da kapıdakini tahmin ettiğini anladı.

"Begüm sakın. Bu o. Açma kapıyı."

Begüm Doğa'nın yüzünü okşarken dostunun bu haline ağlamamak için direniyordu.

"Telaş etme kuzum. Bak, kapıyı kıracak resmen. Gidip kovalamam lazım. Söz seni bulamayacak. Tamam mı?"

Doğa sadece başını sallayıp üstündeki pikeyi başına kadar çekti. Uyumak istiyordu. Uyumak ve uzun bir süre uyanmamak...

Ayağa kalkan Begüm alelacele en seksi geceliğini giydi. Bu adamın eve girmemesi için blöf yapması şarttı. Ateşli bir gece geçiren kadının odasında sevgilisi varken içeri dalamazdı öyle değil mi? Saçını başını iyice dağıtıp kapıya doğru ilerledi. Kapıya geldiğinde kendini hayatının rolüne hazırladı ama kapıyı açıp karşısında berbat bir görünümde Yağız'ı görünce rolü falan bir anlık unutmuştu. Yağız'ın yüzü gözü dağılmış, gömleği kan içindeydi.

Yağız karşısındaki kadının derbeder halini fark etmedi bile. Bulanık gören gözlerini kapıdaki kadına dikip hırıltılı sesle sordu.

"Sen Begüm müsün?"

"Evet, ben Begüm ve siz de Yağız Bey'siniz değil mi? Doğa'nın patronu..."

Yağız sabırsız bir sesle tekrar sordu.

"Nerede o?"

"Pardon, anlamadım."

Begüm kendini içten içe tebrik etmişti. İyi rol kesiyordu vesselam. Ama kükreyen bir Yağız bu başarısını kutlamasına müsaade etmemişti.

"Açık bir soru sordum ve sen bu sorunun neresini anlamadın? Doğa nerde? Evinde yok, annesinde yok. Senden başka gideceği bir yakını da yok."

Begüm gözlerini öyle şaşkın ifadeyle büyütmüştü ki ayna bile olmasa görür gibiydi kendi halini.

"Yağız Bey ne dediğinizin farkında mısınız Allah aşkına? Doğa nerede ne demek? Kayıp mı ki? En son onunla konuştuğumda sesi iyi gelmiyordu evet ama ortadan yok olması mantıksız."

Yağız parmaklarını saçlarından geçirip korku dolu bir nefes çekti içine.

"Sende olduğunu biliyorum. Bak yanlış bir iş yaptım ve bana kızgın. Çağır buraya ve onunla konuşayım. Sonra istemezse giderim."

Begüm sabırsız ve panik dolu bir hamleyle içeri girmeye çalışan Yağız'ı durdurdu.

"Yağız Bey rica ederim. Sevgilim yukarda ve siz böyle evime dalamazsınız. Ama inanın ben de telaşlandım. Nerde olabilir bu kız? Allahım başına bir şey mi geldi? Siz ne yaptınız ona söyler misiniz? Bu kadar onu kızdıracak ne olmuş olabilir? Polise haber vermeliyiz hemen..."

Begüm hışımla ilerleyip telefonunu eline aldı ve numaraları tuşladı. Bir gözü Yağız'ın üstündeydi. Adam şu anda onu durdurmazsa polise sahte bir kayıp ilanı vermek zorunda kalacaktı. Olmadı bu adam gittikten sonra arayıp iptal edebilirdi... Demeye kalmamıştı ki Yağız hızla elindeki telefona uzanıp aldı.

"Tamam, şimdilik gerek yok. Ben Kemal'le gidebileceği yerlere bakarım, olmazsa akşamüstü haber veririz polise," diyerek çıktı.

Yağız yolda Begüm'ün hareketlerini düşündü. Kız cidden telaşlanmıştı. Polisi bile arayacak duruma geldiyse doğruyu söylüyordu. O an içine çöken umutsuzlukla yığılacak gibi oldu. Nerede bulacaktı Doğa'yı? Ya başına cidden bir şey geldiyse? En iyisi polise gitmek olmalıydı ve bunu o sersem ağabeyini yanına alarak yapacaktı. Kayıp ilanını aileden biri verirse daha sağlıklı araştırma yapılabilirdi.

2 HAFTA SONRA

Ayaklarını uzattığı şezlongda yüzüne sıçrayan su damlacıklarıyla irkilen Doğa gözlerini açıp başında dikilen karaltıya baktı. Güneş arkasından vurduğu için adamın yüzünü seçemiyordu

"Kemal çok sağ ol tek ihtiyacım buydu," diye somurttu.

Begüm'deki günden sonra hemen Kemal'i arayıp durumu üstünkörü anlatmıştı. Ailesinin panik yapmasını istemiyordu ama kimseyle yüz yüze de gelemezdi. Sa-

dece üstünkörü olayı bilen annesi her konuşmalarında Yağız'ın dağılmış halinden ve ona bir şans daha vermesinden bahsediyordu. Gücü yoktu. Kemal Yağız'ın ona geldiğini söyleyip yaşananları anlatınca Doğa bir ağlama krizi daha geçirmişti. Hele Kemal'in söylediği son şey...

"İstese benimle mücadele edebilirdi ama o sadece kendini korudu. Büyük bir hata yaptığının farkında olan bir adam ancak böyle davranır Doğa."

Kemal Doğa'ya karşı Yağız'ı korumak istemiyordu ama kız kardeşinin ne kadar acı çektiğini de görüyordu. Kör kütük âşıktı kardeşi ve bu adamdan ayrılırsa hayatı eskisi gibi olmayacaktı. Bunları gözlemleyen Kemal dayanamayıp kız kardeşini almış, teyzelerinin birkaç yıldır kullanmadığı Ayvalık'taki yazlığına getirmişti. Böylece Doğa ailesinden de kaçmış olacaktı. Şu anda savaşacak gücü yoktu çünkü.

Kemal hafta sonları kardeşinin yanına geliyordu. Hafta içi ise Yağız ile mücadele ediyordu. Adam her gün Kemal'in iş yerine geliyor, gelemediği zamanlarda telefon açıyordu. Günden güne yok olan, eriyip biten bir Yağız vardı ortada. Diğer tarafta da hayata küsen bir Doğa.

Kemal Doğa'nın yanındaki şezlonga uzanıp genç kadının içeceğinden bir yudum aldı. Söze nasıl gireceğini bilemese de son bir cesaret deyip, bodoslama konuya dalmayı tercih etmişti.

"Doğa sana bunu söylemeli miyim bilmiyorum ama Yağız iki haftadır beni günde üç kere arıyor, olmadı şirkete geliyor. Seninle mutlaka konuşmak istediğini söylüyor. Sonra istemese yine uzaklaşsın benden ama bir kere konuşalım deyip duruyor. Sürekli yerini bilmediğimi, telefon açıp iyi olduğunu bildirdiğini söylüyorum ama bu iş böyle olmaz. Söyleyeyim yerini bir kere konuşun ha abim, olur mu?"

Konuşmanın sonuna kadar sabırla dinleyen Doğa artık dayanamayıp ayağa fırladı.

"İstemiyorum. O kadınla beni o duruma soktuktan sonra hayır. Bana ne anlatabilir Kemal? Bana inanmadı anlıyor musun? Şimdi her şey ortaya çıktı diye onu af mı edeyim yani? O bana aklıyla değil kalbiyle inanmalıydı. Bir daha bu konuyu açarsan giderim demiştim sana." Derin bir nefes çekip sözüne devam etti. "Gideceğim de. Üniversitedeki hocamın asistanlık teklifini kabul ettim. Böyle asalak gibi yaşayamam. Bir işe girip çalışamam da. Adamın her yerde kolu var. Ankara'ya gidiyorum Kemal. Yerleşip düzenimi kurunca haber veririm size."

Kemal bunun olmasından korkuyordu işte ve bu deli inadı olan kardeşin şu anda ne derse desin vazgeçiremeyeceğini de biliyordu. Zorlamaması gerektiğinin farkındaydı.

Eve giren Doğa ise bir köşede bozulmamış duran valizine dışarıda kalan birkaç parça eşyasını koymaya başlamıştı bile. Eline minik mücevher kutusu geldiğinde bir an kaldı. İçinde ne olduğunu gayet iyi hatırlıyordu. İlk defa yaşadıkları o gecenin sonundan ona kalan tek armağan, tek anı, tek hediye... Doğa sinirle kutuyu odanın bir köşesine fırlatıp odadan çıkmaya niyetlenmişti ki son anda dayanamayıp hızla geri döndü. Kutuyu eline alıp aceleyle valizine sıkıştırırken gözünden firar eden yaşı sinirle yok etti.

Ankara'daki hocasının ona, üniversitede kendi asistanlığını yapması için sunduğu teklifi düşünüyordu üç gündür. Kararsızdı ama bu konuşmadan sonra kararı netleşmişti. Kaçamayacaktı bu adamdan ve er geç bir yerlerde mutlaka karşılaşacaklardı. Üç aşağı beş yukarı aynı sektördeydiler ve Doğa aradan yıllar geçse bile bu adamı görüp yine aynı büyüklükte aşk ve özlem hisse-

deceğini biliyordu. Deli gibi özlemişti onu ama ne zaman aklına bunları getirse gözünün önünde o son gün mutfakta Yağız'ın kendine tiksinerek bakan gözleri geliyordu. Buna dayanamıyordu işte. Yalvarmıştı ona. İnanması için yalvarmıştı...

Olmayacak bir aşkın kahramanı olmak çok acı gelmişti Doğa'ya... Oysa İstanbul aşkına ne güzel de mesken olmuştu. Şimdi Ankara'nın kapalı havasıyla yeni bir yaşam kurmaya gidiyordu.

2 HAFTA SONRA

Ayvalık'ta abisiyle yaptığı konuşma sonrası hemen hocasını aramıştı. Hocası ona yerinin hazır olduğunu, üstelik okullar da tatil olduğu için işlerinin hafifleyeceğini ve kendi özel çalışmasına daha çok vakit ayırdığını söylemişti. Doğa da bu süre zarfında işe alışacaktı.

Doğa gitmeden ailesine uğramıştı. Durumunu anlatmış, yeni bir hayata başlaması gerektiğini, asistanlık olayının ona iyi geleceğini söylemişti. Ayrılık sebebinin tamamını sadece annesi ve Kemal biliyordu. Koray ve Tolga abisi bilse Yağız için hiç iyi olmayacaktı. Annesi de oğullarını çok iyi tanıdığı için kızının bu kararına uymak zorunda kalmıştı. Yağız'ın onu arama hevesi bitene kadar bir süre görüşmemeyi kararlaştırsalar da annesi ondan her gün haber alma şartını ileri sürmüştü.

Ankara'ya geldiğinde hemen yaşlı bir çiftin iki katlı, bahçeli olan evinin alt katını tutmuştu. Kirası çok uygundu. Üstelik daha önce orada torunları kaldığından dolayı evin de eşyalı olduğunu söylemişlerdi. Bu Doğa'ya yetmişti. Eşyalarla uğraşacak ne hali vardı ne de psikolojisi buna müsaitti.

Doğa, kampüsten eve doğru yürürken Yağız'dan ayrı

geçirdiği bir ayın yorgunluğu omuzlarındaydı. Uyumak istiyordu hep. Yorgun argın eve geldiğinde hemen üstünü değiştirip duşa girdi. Duştan sonra banyo dolabından vücut kremini alırken gözü petlerine takıldı ve gayri ihtiyari dolabın kapağını kaparken bir anda durdu. O an bir şeyler yerine oturuyor gibiydi. Kaç gündür halsizdi. Sabahları yorgun ve mide rahatsızlığıyla uyanıyordu. Kafasından bir hesap yapmaya çalıştı ama son regl dönemini bile hatırlamıyordu. Müthiş bir panik halinde giyinip eczaneye koşturdu. Aldığı gebelik testiyle kendini banyoya kapayan Doğa, sonucu beklerken soğuk terler döktü. Süre dolduğunda sımsıkı kapalı tuttuğu gözlerini açamadı, bakamıyordu. Bakmasına gerek yoktu aslında. İçine doğmuştu, ne çıkacağını biliyor gibiydi. Son bir cesaretle gözlerini usulca açıp pozitif çıkan sonucu görünce olduğu yere yığıldı.

Orada ne kadar süre yattığını bilmiyordu ama bir ağlama kriziyle kendine geldi. Doya doya ağladı. Aradan geçen onca zamana ağladı. Yitip giden aşkına, umutlarına ağladı. Babasız doğacak olan çocuğuna ağladı. Doğacaktı çocuğu. Bunu o teste bakmadan bile biliyordu. Bebeğiydi onun. Aşkından yadigâr...

Sürünerek yatağına ulaştı. Örtülerin altına kıvrılıp uyurken hiç bir şey düşünemiyordu. Sadece uyumak istiyordu. Uyumak ve her şeyi unutmak...

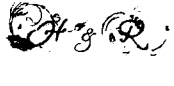
Rüyasında esmer ve siyah gözlü bir erkek çocuğu gördü. Çok uzak bir yolun ucundan ona sesleniyordu. Önceleri ne dediğini anlamadı ama sonra ses yakınlaştı.

"Anne, korkuyorum bırakma beni. Ben seni korurum anne, beni terk etme..."

Sıçrayarak uyanan Doğa kollarını karnına doladı. Ağlayarak konuşmaya başladı...

"Korkma bebeğim, annen hep yanında olacak. Sen

benim her şeyim olacaksın. Sen beni mutlu eden tek şey olacaksın. Korkma bebeğim. Sen benim kalbim ve ruhum olacaksın."

Elindeki kadehi hızla duvara fırlatan Yağız perişanlığın son demindeydi artık. Haftalardır Doğa'dan haber alamıyordu. Ailesi onun iyi olduğunu ama yerini bilmediklerini söylüyordu. Önceleri buna inanmamıştı. Aile fertlerinin peşlerine birer adam takıp hepsini takip ettirmişti ama sonuç sıfırdı. Hiç biri Doğa'yla görüşmüyordu. İzini kaybettirmeyi mi seçmişti Doğa? Bu kadar mı kolay vazgeçebilmişti aşkından?

Ama bunları düşünürken bile içten içe Doğa'nın haklı olduğunu biliyordu. İnanmamıştı ona. Oysaki bilmeliydi. Günler geceler boyu kokusunu içine çektiği kadının o yumuşak ve kimseyi incitmeyecek olan kalbini görmeliydi. Hatalıydı. Yanlış yapmıştı ve kaybetmişti.

Pes etmeyi aklının ucundan bile geçirmemişti. Tüm çevresine haber salmış, Doğa Atasoy isimli iç mimarın izini her yerde sürmeye başlamıştı. Sonuç yine sıfır olsa da... Yiğit'in proje için yeni bir iç mimar alma önerisini de elinin tersiyle itmişti. Bu projeyi ya Doğa tamamlayacaktı, ya da Doğa tamamlayacaktı. Çalışmayı durdurmuştu. Bir an önce bitirip açılışını yapmayı istediği tatil köyü de Yağız gibi bekliyordu. Sahibinin gelip onlara can vermesini...

Hayatında Doğa varmış gibi yaşamaya çalışıyordu Yağız. Yaşanan her olayda, "Şimdi Doğa olsa böyle yapardı," diyerek tepki veriyordu. Bu daha çok koyuyordu aslında ona. Bu kadar iyi tanıdığı kadına bir anlık dahi

olsa güvenmemesi aptallıktan başka bir şey değildi işte.

O olaydan sonra Berfin'i babasının yanına göndermişti. Adam kızının halini görünce onu bir kliniğe yatırdı. Kadının hasta olduğunu bilmesine rağmen Yağız onu gebertme isteğine engel olamıyordu. İçten içe tüm hatanın kendinde olduğunu bilse de...

Babasının onu teselli etmek için söylediği sözler çınlıyordu kulaklarında...

"Eğer gerçek aşkı bulduysanız er geç birleşeceksiniz oğlum. Umudunu yitirme..."

Ama yitiriyordu umudunu Yağız. Doğa'yı bulamamaktan korkuyordu, bulduğunda Doğa'nın ondan vazgeçmiş olmasından korkuyordu, Doğa'dan duyacağı sözlerden korkuyordu. Her gece sızarken alkolün dağıttığı kafasından tek bir düşünce geçiyordu...

"Doğa neredesin... Sensizim... Yalnızım... Pişmanım... Korkuyorum."

Ağlayarak uyanan Doğa, önce bir erkek çocuğunun görüntüsünü tekrar görmüş, ardından o çocuk giderek Yağız'a dönüşmüştü. Yağız ellerini uzatmış fısıldıyordu...

"Doğa neredesin... Sensizim... Yalnızım... Pişmanım... Korkuyorum."

Bir süre kendine gelmeye çalışan Doğa rüyasını anlamaya çalıştı. Vicdanı sızım sızım sızlıyordu. Gururu ayaklanıp, şaha kalksa da annelik dürtüsü ve içinde hâlâ gün geçtikçe büyüyen aşkı kolunu kanadını sıkıştırıyordu. Kendi gururu için çocuğuna bunu yapabilir miydi? Babasız kalmasının kararını verebilir miydi? Ne günahı vardı yavrusunun?

Keskin bir nefes alıp yatağından kalktı. Gidecekti. En azından Yağız onun hamile olduğunu bilmeliydi. Hâlâ onu aradığını biliyordu. Ailesinden sürekli bilgileri alıyordu. Kemal her telefon konuşmasında Yağız'ın aradığının haberini veriyordu ona ve... Ve Yağız'm her geçen gün daha fazla çöktüğünü... Bu kadarını hak etmiş miydi adam? Evet, çok kırmıştı onu ama ufacık da olsa haklılık payı yok muydu adamın?

Çok fazla düşünmedi bu kararı aldıktan sonra. Hemen havaalanını arayıp biletini aldı. Akşam saatinde yer bulduğu uçağına yetişebilirdi. Yanına alacağı birkaç parça eşyaydı. Evet, gidiyordu ama orada kalıp kalmayacağını zaman gösterecekti. Kendine bile itiraf edemediği minicik bir düşünceyle heyecan içindeydi. Özleminden kavrulduğu adamı görecekti...

Yağız ofisinde dört dönüyordu sinirden.

"Saçmalamayın. Bunu benden nasıl istersin Zafer Amca. Berfin'in beni ne hale getirdiğini biliyorsunuz. Ben sevdiğim kadını kaybettim onun yüzünden..."

Zafer Bey yaşına ve ağırlığına aldırmadan ağlıyordu Yağız'ın karşısında. Bora Han Bey en yakın dostunun çaresizliğiyle üzgündü. Yağız yaşadıklarından dolayı kızgındı. Üç adam bambaşka düşünceler içinde ama aynı telaşın pençesindeydiler. Zafer Bey kafasını kaldırıp yaşlı gözlerini Yağız'a dikti...

"Ne desen haklısın Yağız ama doktorlar bunun uygun olacağını söylediler. Senden uzakta sana olan saplantısı iyice büyüyormuş. En azından seninle bir kaç gün geçirip o esnada tedaviye devam ederse, yavaş yavaş saplantı

boyutunu aşabilirmiş. Şizofren teşhisi koyulmaya ramak kaldı. Lütfen sana yalvarıyorum. Bir kaç gün eskisi gibi görüşün. Ona kardeşten öte olmadığınızı net bir dille anlat. Baktık olmuyor alıp gideceğim kızımı. Ben babayım Yağız. Ayaklarına kapanıyorum. Ne olur kızımı bana bağışla. Çok fazla bir şey istemiyorum, lütfen oğlum."

Yağız bunu istemese de bu insanı kıramayacağını biliyordu. Berfin'i elleriyle boğabilirdi ama sonuçta o hastaydı ve en büyük hatayı kendisi yapmamış mıydı zaten? O an aklına gelenle kararını verdi. Yarınki basın toplantısına Berfin'le katılıp, kardeşim gibi gördüğüm aile dostum olarak tanıştırırsa ve toplantıda projenin iç mimarından, sevgilisinden bahsederse hem Berfin yerini çok iyi anlardı hem de bunu Doğa da görebilirdi öyle değil mi?

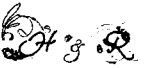
"Tamam, Zafer Amca... Yarın akşamki toplantıya beraber katılabilirsiniz."

Evinden çıkmadan önce son kontrollerini yapan Doğa, televizyonunu kapatma işini son ana bırakmıştı. Yalnız kalmaktan önceleri hiç rahatsız değildi ama Ankara'ya geldiğinden beri o televizyon sadece Doğa evden çıktığı an kapamıyordu. Eli kumandaya gidip tam kapatma tuşuna basacaktı ki onu gördü. Ekranı kaplayan, gülümseyen yüzünü gördü. Bu adam mı çökmüştü? Bu adam hâlâ ilk âşık olduğu günkü kadar muhteşemdi. Bu adamın çocuğunu taşıyordu. Kalbi heyecanla çarpan Doğa proje hakkında konuşan Yağız'ı izliyor ama anlamıyordu. Sadece bakıyordu sevdiği adamın gözlerine ve birkaç saat sonra belki de dokunacaktı ona...

Kameranın gittikçe açılmasıyla içinden bir itiraz yük-

seldi Doğa'nın. Görmek istiyordu göz bebeklerini... Ama kamera açıldıkça, ekran görüntüsü genişledikçe Doğa, Yağız'ın hemen arkasında duran kadını gördü. Gülümseyerek ekrana bakan deli gözleri gördü, Yağız'ın koluna dokunan parmakları gördü. Sonrasında bir alacakaranlığın içine düştü. Ne büyük bir hata yapıyordu... Ne büyük bir yanılgıyla düşecekti yollara...

O gecenin ilerleyen saatlerinde, o salonda bambaşka bir kadın ayılmıştı. O kadın tek başına çocuğunu büyüteceğine ve bir daha aşk denen canavarın onun kalelerini fethetmesine izin vermeyecekti...

Vermemişti de... Bebeğinin cinsiyetini öğrenmeye tek başına giden kadın, o kadındı. Dik duruşlu, mağrur ve acemi aşk zamanlarında hiç bakmayacak kadar sert. Onunla konuşan herkesi o günden sonra Yağız'dan gelecek haberler karşısında uyarmıştı. Kemal dahil herkesi...

"Bana bir daha Yağız'dan bahsetmeyeceksin. Seni de silerim hayatımdan..."

Oğlu olacağını öğrendiği zaman içinden gelen ağlama isteğini bastırmıştı Doğa. O güçlü bir anneydi ve güçlü bir erkek çocuğu doğuracaktı. Oğlu asla babasının eksikliğini hissetmeyecekti. Asla onu hak etmeyen babasının genlerini alsa bile Doğa, oğlunu sadık bir adam olarak yetiştirecekti. Sadık ve kadınları kullanmayacak kadar mert.

O gece uykuya dalarken yalnızlığı iliklerine kadar hissetmişti. Ailesi hep yanında olacağını söylemişlerdi ama bu yeterli gelmiyordu işte Doğa'ya. Oğluna tek başına isim koymanın hüznünü yaşıyordu. Babası olsaydı, Yağız yanında olsaydı, birlikte isim kavgası yapsalardı... Hep

oğlu olacağını biliyordu Doğa. İlk günden beri ona bakan *bir erkek çocuğu giriyordu rüyasına. Bu seferde gelmişti oğlu rüyasına ama babasıyla... Yağız elini tuttuğu oğluna gülümseyerek bakıyordu. Sonra bakışları kendi bakışlarıyla birleşti. Yağız'ın net sesi ruhunu doldurdu. "Ben senin kalbinin sahibiyim ve oğlumuz benim senin üzerindeki gücüm. Adı ARDA oğlumuzun..."*

Ter içinde uyanmıştı Doğa. Arda ismi kulaklarında çınlıyordu. Bu isim ne anlama geliyor bilmiyordu Doğa ve internetten baktığı an olduğu yerde kalmıştı...

HÜKÜMDAR ASASI...

Diğer tarafta ise yaptığı bir hatanın bedelini hâlâ ödeyen bir başka mert adam daha vardı. O geceden sonra Doğa'dan haber beklemişti. Televizyonda izlememiş olması büyük şanssızlıktı. Eğer izleseydi o kurduğu cümlelerden sonra ona ulaşırdı öyle değil mi? Yağız o projeyi sevdiği kadma adamıştı. Bunu açıkça söylemişti. Tüm ülke karşısında bunu haykırmıştı. Ama Doğa'dan hiçbir haber çıkmamıştı.

Yiğit'in itiraz dolu sesleriyle daldığı girdaptan kurtuldu.

"Abi, bu böyle gitmez. Bir iç mimar şart diyorum sana. Perişan oldun, görmüyor musun?"

Yağız resmen kükremişti.

"Hayır dedim Yiğit. Bu proje Doğa'mın hayaliyle hayat buldu ve ben onun hayaliyle devam edeceğim. Bir başkasının duyguları bu işe karışamaz."

Böyle de olmuştu. Doğa bir tarafta hem işini hem hamileliğini, dik duruşu ama kırgın kalbiyle götürmeye çalışırken, Yağız da tüm enerjisini projeye vermişti. Hâlâ umudu vardı ama Doğa'yı arama işini durdurmuştu.

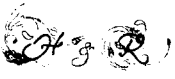
Doğa onu unuttuğunu söylerse Yağız'ın sarıldığı tek yaşam sebebi, umudu da yok olup gidecekti. Tatil köyünün açılışını yapacağı güne saklıyordu umudunu. O gün yaklaşırken bulacaktı Doğa'yı. Gerekirse sürükleyerek getirecekti. Burası senin, diyecekti... Sen benimsin, diyecekti... Senin için yaptım, diyecekti... Senin hayallerin, benim umudumu besledi diyecekti... O gün geldiğinde Yağız sevdiği kadına kendini tamamen adadığını gösterecekti... Ona özel döşediği süitle...

Doğa kasıklarına giren hafif sancıyla uyandı güne... Vakit gelmişti artık. Hissediyordu. Oğlu Şubat ayının ikinci haftası doğacaktı ama görünen o ki bu plana pek uymaya niyetli değildi. Gelmişti işte... İkinci haftayı bekleyecek kadar sabırlı değildi demek ki oğlu.

Yavaşça yatağından kalkıp hazırladığı valizini son kez kontrol etti ve kapının yanına koydu. Hafif hafif vuran sancılarının arası henüz sıklaşmamıştı. Hastanenin soğuk odasında beklemektense evinde beklemek en iyisiydi. Taksi durağına telefon açıp her an çağırabileceği bir taksinin hazır olmasını söyledi. Son ayında araba kullanmamış işe taksiyle gidip gelmişti. Bu yüzden duraktaki cefakâr taksiciler her an bu tek başına yaşayan anneye yardım etmeye hazırdılar. Hayat bir yerden yüzüne kapılarını kaparken diğer yandan açıyordu işte. Bu da oğlunun şansıydı belki de. Ankara'nın ünlü şirketlerinden bir kaçına dışarıdan iş yaparak çevresini büyütmüştü. İlk başlarda sürekli onu sorduğunun haberini aldığı Yağız'dan da artık ses çıkmayınca Doğa bir yandan rahatlasa da, diğer yandan kanayan yaraları daha fazla depreşmişti. Alışma-

lıydı artık. Aradan geçen aylar boyunca büyüyen hasretine, kalınlaşmış duvarları set olmuştu.

Hafta sonu yanına gelecek olan annesine haber verip vermemeyi düşündü. Belki de sahte sancılardı. Emin olmadan insanları telaşa düşürmek istemedi Doğa. Bir başka sebebi de yalnızlığa alışmış olmasıydı ve daha çok alışması gerektiğini bilmesiydi. Tek başına büyütecekti oğlunu. Tek başına ve dimdik... Oturduğu camın önündeki koltuktan dışarıyı seyrederken derin düşüncelere daldı... Gözlerinden akan yaşı görmezden gelerek...

Her ne kadar görmezlikten gelse de kendine doğru yaklaşan adamın buna izin vermeyeceğini anlamıştı Begüm. Çıktığı iş yemeğinde karşılaşmayı düşündüğü son adamdı Yağız. Mağrur duruşundan hiçbir şey kaybetmemiş, heybetiyle tüm restoranı kaplamış ama yine de yorgun bakışlı bir Yağız.

"Merhaba Begüm."

"Sana da merhaba Yağız."

Yağız Begüm'ü restoranın girişinde gördüğünde yanına gidip gitmemekte kararsız kalmıştı. Gitse ne diyecekti, gitmese sonrasında pişman olacak mıydı? Bu kararsızlığıyla boğuşurken genç kadının çıkışa doğru yürüdüğünü görünce yaşadığı panik kendi kararını vermişti. Ne diyeceğini bilmeden soluğu Begüm'ün yanında almıştı. Almıştı da, şimdi ne diyecekti ki? Yine içindeki panik ve korku onun yerine karar almıştı. Ağzından çıkan soru, cevap almaktan korktuğu tek soruydu...

"Doğa'dan haber alıyor musun?"

Kadının buz gibi bakışları sinirlerini bozuyordu...

"Elbette. Doğa senin hayatından çıktı, bizim değil."

"Farkındayım..."diyen Yağız içinden kendine küfür etmeye başlamıştı bile. Bu kadına hangi soruyu soracaktı da güzel bir cevap alacaktı ki?

"Nasıl?"

"İyi Yağız. Fazlasıyla iyi. Seni unutacak kadar iyi. Hayatına yeniden devam edecek kadar iyi. Her anlamda sıfırdan bir dünya kuracak kadar iyi. Hayatını başka bir erkeğe adayacak kadar iyi..."

İşte bu duyduğu, beklemediği bir şeydi. Bu olamazdı. Başka erkeğe hayatını adamak mı? Yağız tüm anlarını çektiği vicdan azabıyla, Doğa'ya yeniden kavuşacağı zamanın hayaliyle geçirirken mi? Yağız ondan vazgeçmezken Doğa bu kadar kolay ve çabuk mu vazgeçmişti? Yağız hiçbir kadının adına bile tahammül edemezken Doğa başka bir erkeği mi almıştı hayatına? Hayatını adayacak kadar...

"Yağız bırak!"

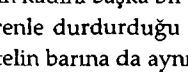
Kadının çığlığıyla kendine gelen Yağız ellerinin Begüm'ün kollarında olduğunu gördü. Kadının kollarını kırarcasına sıktığını fark etti. Ateşe değmiş gibi çekti ellerini. Tek bir kelime etmeden dönüp çıktı. Nefes alamıyordu. Düşünemiyordu. Kabullenemiyordu. Kalbi acıyordu, öfkesi acıyordu, ruhu acıyordu...

Acı artık tüm bedenini etkisi altına almıştı. Daha fazla dayanamayacaktı. Taksiyi güç bela arayıp kapıya çıktı. Valizini bile sürükleyerek taşıyabiliyordu. Oğlu geliyordu artık. Birkaç saat sonra kollarına alacaktı oğlunu. Can paresini, canının parçasını, aşkının en büyük kanıtını

koklayacaktı... Az kalmıştı. Geçtiği yolları göremeyecek kadar yaşlarla doluydu gözleri...

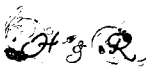

Yollar yanından şerit gibi akarken ne bastığı gazı fark edebiliyordu Yağız, ne ona çalınan kornaları. O Doğa için planlar yapıyordu öyle mi? Kolundan tutup burası senin diyecekti, ha? Sen benimsin diyecekti öyle mi? Kime diyecekti? Kendini bir kalemde silip atan kadına mı? Hayatına bir erkeği sokan, bir erkeğin kendine dokunmasına izin veren kadına mı diyecekti? Lan kendi o kadını aramaya bile korkarken, korktuğu başına gelmişti lan! Unutulmakla kalmamış, tüm izleri bile silinmişti onun. Başka adamın elleriyle silinmişti. Kendi başka kadınlara dokunamazken, onun kadını başka bir adama kendini mi adamıştı? Ani bir frenle durdurduğu arabasından fırlayan Yağız, geldiği otelin barına da aynı hızla girmişti. Bu gece bir cenaze töreni yapacaktı...

Girdiği doğumhanenin soğuk duvarları Doğa'nın üstüne üstüne geliyordu. Bu gece bir başlangıç yapacaktı. Dışarıda kopan Şubat fırtınası bile Doğa'nın sancılarının karşılığı değildi. Ruhunda kopan fırtına öylesine şiddetliydi ki... Ruhu doğuruyordu şu anda. Unutmak için çabaladığı aşkın asla unutulmayacağını haykırıyordu kasıklarındaki sancılar. Buradayım diyordu sevdiği adam. İçinde sakladığın yeter, görmezden geldiğin yeter, artık her an baktığın her yerde olacağım diyordu. Görmezlik-

ten, sevmezlikten gelemeyeceksin diyordu. Doğa biliyordu ki bu günden sonra oğluna baktığı her dakika avaz avaz haykıracaktı duyguları aşkını. Kanına karışacaktı sevdiği adamın varlığı...

Kanına karışan her damla alkolde bir parça daha uzaklaşıyordu Yağız aşkından. Öfkesi ilaç oluyordu... Öfkesi alkole meze oluyordu. Dumanlanan kafası artık düşünme kabiliyetini yok etmişti. Düşünemiyordu. Kendine cilveyle bakan kadının gözlerine kilitlenirken bile düşünemiyordu. Bağımsızdı artık duyguları. İntikam ateşinden başka bir şey yoktu içinde. Belki şu anda Doğa o adamın varlığıyla doluyordu. Gözlerine bakan kadının yanı başındaki soluğuyla direnen tüm bentleri yıkıldı. Kolundan tuttuğu gibi oteldeki herhangi bir odaya sürükledi. Doğa'yı içinden söküp atacaktı. Bu gece bu saplantılı aşkın ölüm günü olacaktı...

Doğum günüydü... Bu gece Doğa'nın aşkının gerçek anlamda doğum günüydü. Döktüğü her ter, haykırdığı her acı yepyeni bir dönemin başlangıcıydı. Ikındıkça bedeni ikiye bölünüyormuş gibi hissetti. Şu anda o kadar ihtiyacı vardı ki elini tutacak olan adama. Buradayım, diyecek olan. Korkma, birlikte atlatacağız diye teselli edecek adama... Yalnızdı yine. Bir odada, başında doktorlar, hemşireler... Elleri boş, elleri öksüz... Ve sonra elleri boynundaki kolyeye ulaştı... Yine boşluğunu o kolye

dolduruyordu... Yine o kolye geçmişiyle, aşkıyla, yaşayamadıklarıyla tek bağlantısıydı. Yağız'ın ona dokunduğu tek yerdi...

Altına aldığı kadının varlığında hayat bulmaya çalıştı Yağız. Bir cenazeyi böyle kutlamak istedi ama olmuyordu işte. Aklında Doğa'nın gözleri, yastığa yayılan Doğa'nın saçları, çarşafa sinen Doğa'nın kokusu, boynuna yapışan Doğa'nın dudaklarıydı. Kurtulamıyordu içindeki hayaletten. Yapamıyordu. Ne ruhu, ne erkekliği ihanet edebiliyordu Doğa'ya. Öfkesinden delirmiş gibi kalktı yataktan, haykırdı...

"Lanet olsun sana kadın!"

Doğumhaneyi minik bir adamın ağlama sesi çınlattı. Güçlü bir adamın, minik, yumuk ellerin havayı yumruklamalarını izledi Doğa nemli gözlerle...

Duvarları yumrukladı Yağız. Elleri parçalanana kadar... Kan izleri duvarda kendini gösterene kadar. Sonra yemin etti.

"Gömdüm seni Doğa. Artık bana bunu yapamayacaksın."

Oğlunun gözlerine bakarken yemin etti Doğa...

"Hoş geldin aşkım. Yine ve yeniden hoş geldin. Yoksun ama hep yanı başımda olacaksın. Artık hep benimlesin."

1 YIL SONRA

"İyi ki doğduunn Ardaaa, iyi ki doğduuunn Ardaaa, iyi ki doğdun, iyi ki doğduunn. Mutlu yıllar sanaaaa..."

Doğa o minicik dudakların büzüşüp, bir tane mumu büyük bir gayretle üfleme çabasını gurur dolu gözlerle izledi. Babasının kopyası olan surat keyifle ona bakınca, yine babasının kopyası olan gözlerden taşan gururu izledi. Koskoca bir mumu tek başına söndürmüş bir delikanlıydı oğlu.

"Üfyee, Ayda üfyeee, anneşi üfyeee..."

"Evet, aşkım Arda üfledi. Tek başına söndürdü. Arda artık koskocaman bir adam..."

O minicik eller birbirine çarpıp keyifle alkışlamaya başladı. Sonra etrafını büyük bir kalabalık sardı. Doğa'nın tüm ailesi bu minik adamın birinci yaş günü için gelmişlerdi. Doğum günü partisi herkes için keyifli geçse de, orada bulunan kalabalık içten içe buruk duygular içindeydi. Arda'nın Kemal'in kucağından inmemesi daha çok eziyordu kalabalığı ama kimse bunu çaktırmıyordu. Bugün mutluluk günüydü.

Birçok oyunlar oynandı, hediye paketleri havada uçuştu, neşeli ve keyifli bir çocuk olan Arda kahkahalarıyla etrafındaki herkesi keyiflendirdi, umutlandırdı. En çok da annesini...

Doğa o gün bir kere daha gurur duydu oğlundan ve bir kere daha teşekkür etti yaşadığı aşka. Yaşamaya değer bir varlık hediye ettiği için...

Akşamın ilerleyen saatlerinde Arda yorgun düşmüş,

Kemal'in kollarında sızmıştı. Kemal hariç diğerleri çok yakınlarının düğününden dolayı geri dönmüştü. Ortalığı toparladıktan sonra salona gelen Doğa, Kemal'in diğer tarafına yaslanmış kısık sesle açık olan televizyona gözlerini dikmişti. Ekranda gördüğü görüntüyü algılaması birkaç saniyesini almıştı.

Altta geçen yazılar... KORKUT KARDEŞLER'İN MUHTEŞEM Trident Tatil Köyü PROJESİ HALKA AÇILIYOR...

Spikerin sözleri... ŞİMDİ YANIMIZDA BU PROJENİN SAHİBİ YAĞIZ EFE KORKUT VAR...

Ve ekranda beliren yüz...

Ayrıldıkları andan beri Yağız'ı ikinci defa ekranda gören Doğa nefes almanın bu kadar zor olduğunu bilemezdi. Deli gibi özlediği adam kendinden emin bakışlarla bakıyordu kameraya... Ama ruhsuz, alaycı, ukala...

Sehpada duran kumandayı hızla eline alıp televizyonun sesini açan Doğa duyduklarıyla ne hissedeceğini şaşırmıştı. Yağız'ın sesi salonu doldurdu. Sanki Doğa'nın gözlerinin içine bakarak konuşuyor gibiydi...

"Evet... Tatil köyümüzün açılışını bugün yaptık. 7 Şubat. Şimdi diyeceksiniz ki yazlık bir tatil köyü neden kışın ortasında açılış yapar? Haklısınız. Neden açılış için bu tarihi seçtiğimizi size ne kadar anlatsam da anlamayacaksınız ama tek bir şey söyleyeceğim. Bu tarih benim geçmişi gömdüğüm tarihti ve geçmişten son kalan kırıntı da bu tatil köyüydü. İronik değil mi? Ölüm yıldönümüyle, doğum yıldönümünü aynı günde kutluyor olmam. Kestiğim kurdele geçmişteki son ipi de koparıp attığımın sembolüdür. Hayırlı olsun diyebilirim artık."

Bundan sonrasını duyamadı Doğa. Kararan gözleri tüm dünyayla bağını kesmişti. Tıpkı Yağız'ın onda kalan son bağını bir kurdeleyle kesip attığı gibi...

13. BÖLÜM

Hayatımın içine sıçayım...

3 YIL SONRA

Yüzüne değen bir şeylerin gıdıklamasıyla uyanan Doğa homurdanarak örtüyü üstüne çekmeye çalıştı. Bu sefer de üstünde bir ağırlık hissetti ve alışkın olduğu bu sabah seramonisi artık uyanma vaktinin gelmiş olduğunu söylüyordu.

"Annesi kalkmalı. Ayda acıktı..."

Yüzüne konan minik öpücüklerle kıkırdayan Doğa gözlerini açıp simsiyah birer çift gözle karşı karşıya geldi. Oğluna her baktığında yine aynı kişiyi görüyordu. Babasının minyatür kopyasıydı Arda. Saçları, gözleri, inatçı çenesi... Oğlunun kendine benzeyen hiç bir yeri yoktu. Tüm dünyası kollarındaydı.

"Ah, tamam yakışıklı prensim, bu gün emrinize amadeyim. Şimdi söyleyin bakalım kahvaltıda ne emredersiniz?"

Oğlunun mis gibi boynuna gömdü yüzünü. Bundan huylanan Arda kıkırdayıp minik elleriyle annesinin saçlarını çekiştirmeye başladı.

"Yapmasanaaa, Aydanın annesi çok yayamaş..."

Bunları attığı o muhteşem kahkahalarının arasından söylemeye çalışıyordu Arda. O gün oğluna aitti. Hafta

sonuydu ve Ankara serin havasını artık sıcak havaya bırakmıştı.

"Hadi bakalım minik adam. Önce banyoya gidiyoruz, sonra prens kahvaltısı yapıyoruz."

"Sonyadaaaa ben ne isteysem onu yapıyoyuuz. Çünkü Ayda'nın annesi dedi. Dedi kii bak Aydacım, hafta ayası iş, okuuul, hafta sonu eğyence dedi. Dedin biliyoyum, çünkü ben de oydaydım sen deyken. Oyda olmasam neyden bilcem ama dimi, biliyoyum çünkü bana dedin. Zaten başka kime diycen ki? Benden..."

Doğa o an kendini her zamanki gibi bir yerlere atmak istedi. Arda konuşmaya başladı mı durdurana aşk olsundu. Oğlunu kucağına alıp sımsıkı sarıldı.

"Sevgilim, sevgilim... Lütfen hemen banyoya gider misin? Yoksa maydanozdan saçları olan, zeytin gözlü, domates dudaklı, salatalık burunlu bir canavar yapamayacağız ve sen de onu yiyemeyeceksin."

İşte bu Arda için yeterliydi. Hızla annesinin kollarından kurtulup banyoya fırladı. Tabii bir yandan haykırarak...

"O canavayı yiyceeeemmmm..."

Doğa o an kendini görse, gözlerini görse içinde parlayan gururu elleriyle tutabilirdi. Mutfağa doğru giderken çalan telefonuna cevap vermek için salona geçti.

"Efendim Burak?"

"Merhaba ve günaydın sevimli annecik..."

"Sana da merhaba sevimli âşık. Hayırdır sabah sabah?

"Doğacım, canım dostum benim. Hani biz yarın iç mimarlar için yapılan o muhteşem konferansa katılacağız ya?"

Doğa bu sevimli girişin altından çıkacak şeyi çok merak etti. Başı belada olabilirdi...

"Eeee?"

"İşte ben diyorum ki sen bir daha trafikle falan uğraşma, seni evden ben alayım."

Yumurtaları haşlanması için ufak tencereye koyan Doğa telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırdı.

"Burak sadede gelsene sen..."

"Tamam, geliyorum. Bak konferanstan sonra da seninle mücevherciye gidelim. Biliyorum saçmalıyorum ama üç gündür Hande için bir yüzük seçemedim ben. Lütfen dostum, lütfen..."

Doğa kahkaha atarken telefonu eline alıp kahvaltılıkları masaya yerleştirmeye başladı.

"Tamam. Sen bana o kadar yardım ettin, bunun lafı mı olur?"

"Ne yardımı etmişim bayan çokbilmiş?"

Bir sene önce aynı proje için çalışmaya başladığı genç adama sevgi ve minnet dolu sesle cevap verdi.

"Biliyorsun. Ne zaman işim olsa yardıma koşuyorsun. Arda her sıkıldığında onunla ilgileniyorsun..."

Burak hızla Doğa'nın sözünü kesti.

"Ben sadece çok sevdiğim minik adamla vakit geçiriyorum Doğa. Bunu büyütme lütfen. Sen şimdi bırak bunları... Gidiyoruz o zaman yarın, ha?"

"Gidiyoruz."

"Tamam. Harika. Seni seviyorum sevimli anne. Sabah alırım seni. Adamımı öp benim yerime."

Doğa telefonu kaparken içinde yine büyüyen hüznü ezmeye çalıştı. Burak geçen sene o uçurtma şenliğine gelmeseydi onca baba arasında oğlunun uçurtmasını uçuran tek anne olacaktı. Kemal hiçbir zaman onları yalnız bırakmıyordu ama işlerinin yoğunluğu bunu fiziksel olarak yapmasını engelliyordu. Çok yalvarmıştı ailesi. Artık İstanbul'a, onların yanlarına gelmesi için çok dil dökmüştü ama Doğa burada bir yaşam kurmuştu. Oğluyla birlikte kocaman bir dünya yaratmıştı. Bunu yıkıp düzenini bozamazdı. Hele de Yağız'la aynı şehirde nefes almak... Birkaç adım ötesinde olduğunu bilerek yaşamak...

"Ayda'nın annesiiii... Saçlayı ben yapcam."

Daldığı düşünceleri oğlunun billur sesiyle yine ötelemişti Doğa. Oğlu varken, hüzün yoktu... Keyifle yapılan kahvaltı sonrası gittikleri parkta deli gibi eğlenmişler, akşama maskeli balo yapmak için yorucu bir plan yapmışlar ve ellerinde marketin yarısını taşıyan poşetlerle evlerine geldiklerinde kapıda güzel bir sürprizle karşılaşmışlardı.

Arda annesinin elini bıraktığı an haykırarak Kemal'in kucağına atladı...

"Dayıımmmm, kahyaman dayıımm gelmiiişşş. Biz maskeli şey yapcaş... Mmmm..." heyecanlı bakışlarını annesine çevirerek devam etti. Bir yandan da dayısının yanaklarını seviyordu minicik elleriyle. " Ney yapcaz anne, ney? Dayıma da veyelim maskeden, kocaman yüzü vay ama olsun. Oluy oluy. Dayı sen biliyoy musun, ben annemi baskette yendim büssüyüüüüü," derken dayısının kucağında kollarını arkasına doğru germişti.

Doğa gözlerini devirip içinden *'aynı halası gibi nefes almadan bu kadar nasıl konuşabiliyor bu çocuk'* diye geçirirken, gülümseyerek Kemal'in boşta kalan koluna girdi.

"Hangi rüzgâr seni buraya attı abicim? Son iş için Adana'da olduğunu sanıyordum."

Kemal kardeşinin alnına bir öpücük kondurdu.

"Sizi özlemiş olamam mı yahu? Adana dönüşü burada mola vereyim, minik cadımla, prensini öpüp koklayayım dedim. Sabah erkenden İstanbul'a yola çıkacağım," diyen Kemal, çok ciddi bir ifadeyle Arda'nın yüzüne baktı.

"Nasılmış bakalım benim adamım? Kızlarla aran nasıl?"

Arda da kaşlarını çatıp aynı ciddiyetle cevap verdi.

"Eykekley bu konuda konuşmaz."

Doğa ile Kemal aynı anda kahkaha atıp içeri geçtiler.

Günün yorgunluğu ve maskeli balolarının verdiği rehavetle Arda erkenden dayısının kucağında sızmıştı. Kemal kucağında uyuyan Arda'ya bakarak Doğa'ya döndü. Ne zaman bu çocuk kendine böyle sığınsa içinde bir yerler eriyordu. Baba değildi ama dayıydı. Yağız'ın oğlundan uzak, hatta oğlundan habersiz olmasını biraz haksızlık olarak görüyordu. Hem Arda'ya, hem de Yağız'a yapılan bir haksızlık. Bu konuyu ne zaman Doğa'ya açsa sonunda kavga ediyorlardı ama tutamıyordu işte çenesini. Tıpkı şimdi olduğu gibi...

"Sence de babasına ihtiyacı yok mu Arda'nın? Büyüdüğü zaman sorduğu soruları nasıl cevaplayacaksın Doğa?"

Doğa bekliyordu bu sözü. Ne abisi bu sözü söylemekten bıkıyordu, ne de kendisi farklı bir cevap veriyordu. İçinde hiçbir duygu barındırmayan cümlelerini ezbere dökmüş gibi tekrarladı.

"Bunu hep konuşacağız değil mi? Ben oğluma asla yalan söylemiyorum Kemal. Babasının yaşadığını ama uzakta olduğunu biliyor. Bir gün babasıyla karşılaşacak, bunu biliyorum. Ama ben bunun için hiçbir şey yapmayacağım. Ona babasını anlatıyorum. Bütün iyi özelliklerini söylüyorum. Günü geldiğinde ve istediğinde babasını bulabileceğini söylüyorum ama bu kadar. Ben o adamı hayatımda istemiyorum. İnkâr etmiyorum evet, kendimi kandırmıyorum. Ondan başka hayatıma hiç kimse girmedi, giremez de. Hâlâ deli gibi âşığım ve inan bana her gece canımın acısıyla dalıyorum uykuya. Unuttuğun bir şey var. Bizi bu hale o getirdi ve bizi bu hale getiren bir adama kendimi emanet edemem abi. Yapamam bunu."

Konuşması bitene kadar bastırdı duygularını ve oğlunu yatırdıktan sonra kendi yatağına girdiğinde gözyaşlarının firar etme saati gelmişti. Dört yıldır olduğu gibi...

Samet konferans salonuna girerken bir yandan da telefonda Yiğit'le konuşuyordu. Hep angarya işler ona yüklenirdi zaten.

"Abicim, tamam anladık patronsunuz ama benim de bir canım var. Avrupa'dan geldim, ertesi gün Ankara."

Yiğit'in sabırsız sesi Samet'in kulağına düştüğünde genç adam suratını çocuk gibi büzmek istedi.

"Yahu bıkmadın be Samet yıllardır. Sana güvenimiz sonsuz. Senden başka kimseye bu konuda güvenemiyoruz. İyi bir iç mimar kapıp geleceksin bize Ankara'dan. Yeni yeteneklere fırsat vereceğim diye tutturan Yağız manyağının da çenesi kapanacak."

"Tamam lan tamam. Ama Doğu Projesini ben almam, şimdiden söyleyeyim."

"He Samet, he koçum. Hadi bol şans..."

Daha ağzını bile açamadan elindeki telefonla baş başa kaldı. Puşt herif suratına kapatmıştı telefonu. Salona geçerken hâlâ homurdanıyordu. Salonun diğer ucundaki kişiden habersiz...

"Burak, tamam dedim. En güzelini seçeceğiz dedim. Oğlum kız bir yüzük nedeniyle senden ayrılmaz, korkma."

"Ya, evet ayrılmaz ama... Ne biliyim kızım ya, her şey çok özel olsun istiyorum."

Doğa dostunun omzunu güven verecek şekilde sıkarken sevgiyle mırıldadı.

"Özel olan onlar değil. Özel olan sizin aranızdaki sev-

gi, güven. Bunları kaybetmeyin yeter... Hadi sus şimdi."

Doğa konferans boyunca birçok projeyi alkışlamış, birçok yeni yeteneği listesine almıştı. Konferans sonunda ayağa kalkıp tanıdıklarla selamlaşırken üstüne dikilen şaşkın gözden habersiz keyifle gülümsüyordu.

Bir süre ne yapacağını bilmeden Doğa'yı izleyen Samet, kalabalığın azalması yüzünden kendini geniş bir kolonun arkasına attı. Eline aldığı telefona bir süre tereddüt içinde bakan Samet, aradığı kişinin numarasını bulunca derin bir nefesle kulağına götürdü telefonu. Açılmasını beklerken on kere telefonu kapama kararı almıştı ve on birincisinde kapayamadan karşı taraftan ses geldi.

"Alo."

"Yağız?"

"Efendim Samet, hayırdır. Sesin tuhaf?"

Samet derin bir nefes alıp karşısındaki manzaraya bakmaya devam etti.

"Ya, abi, nasıl desem bilemedim ama..."

Yağız'ın uzun zamandır neşe belirtisi göstermeyen sesi Samet'in kulağında çınlayınca genç adam yüzünü buruşturmak zorunda kalmıştı.

"Lan konuşsana. Mimar avına çıktın avlandın mı, ne bok yedin?"

Bir nefeste söyle ve kurtul...

"Doğa burada..."

O an telefondan ıslık şeklinde bir nefes sesi gelmiş, sonra uzun bir sessizlik olmuştu. Samet gözlerini Doğa'dan alamıyor, görünmemek için girdiği kolonun arkasından çıkamıyordu. Şok olmuştu. Doğa'yı burada görmek, kadının gerçek anlamda olgunlaşmış hareketlerini izlemek, o eski muzır bakışlarının yerini sert bakışların aldığını görmek şaşırtmıştı Samet'i. Doğa çok değişikti... Sanki...

"Nasıl?"

Duyduğu soruya kafasındaki düşünceler içinde cevap verdi.

"Büyümüş..."

Yine bir sessizlik oldu. Adamın bu sessizliği Samet'i aradığına pişman etse de başka yolu yoktu. Yağız'ın hallerini en iyi o ve Yiğit biliyordu. Kendine bile belli etmeyen adamın, dört yılda nasıl acımasız bir adama döndüğünü en iyi onlar biliyordu ve sebebini de... İşte sırf bu yüzden Yağız'ı aramak en doğru karardı... Sesi çıkmasa da Yağız'ın kendisiyle nasıl savaştığını onca mesafeden hissedebiliyordu. Bu adam dört yıldır yaşamıyordu, hepsi de şu anda yanındaki adamla kısık sesle kahkaha atan kadın yüzündendi... Sesindeki hırsı fark etmeden konuştu.

"Neyse, aramamalıydım seni. Zaten halinden memnun, gayet mutlu görünüyor. Bence sen de Doğa gibi yaşamaya devam..."

"Sana kalmadı bunun derdi Samet. Kadını görüyorsun, beni arıyorsun. Bunları söylemek için mi? Hayatımın içine sıçayım..."

"Tamam Yağız. Gördüm ve söylemem gerektiğini düşündüm. Üzgünüm. Yanındaki adamla gayet mutlu görünüyor zaten..."

İşte Samet'in söylememesi gereken, ya da ileride iyi ki söylemişim dediği cümle buydu. Ve karşılığında ölüyü bile üşütecek bir ses tonuyla gelen cevabı aldı.

"Takip et."

"Ne?"

"Takip et. An be an. Ne yaptığını söyleyeceksin. Evini öğreneceksin. Madem içine sıçılmış hayatını daha da bok çukuruna gömmek için aradın, sonuna kadar gideceksin."

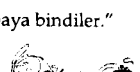
Samet kapanan telefona bakakalmıştı. Dağılan kalabalığı ve konferans sonrası yapacağı görüşmeleri umursamadan kendini Doğa'nın gidiş istikametinde buldu. O

adamla Doğa aynı arabaya gidiyordu. Dişlerini öyle sıkmıştı ki çenesinin uyuştuğunu hissetti. Kendi arabasına hızla ilerleyip karmaşa çoğalmadan kendini Doğa'nın o adamla bindiği arabanın arkasına attı. Çalan telefonun karşı ucunda kimin olduğunu çok iyi bildiği için direkt konuya giriş yaptı.

"Arabadalar."

Karşı taraftan tek kelimelik soru geldi ve Samet aynı keskin tonla cevapladı.

"Evet. Aynı arabaya bindiler."

"Burak, saçmalama. Bu yüzük ne böyle, ya?"

"Nesi var kızım? Baksana gayet büyük işte..."

Doğa ellerini beline koyup genç adama döndü.

"Madem benim dediğimi dinlemeyecektin beni neden getirdin? Bak şu güzel. Çok zarif..."

Doğa eline aldığı tek taş pırlantayı camekâna doğru tuttu. Cama biraz daha yaklaşıp tekrar kaldırdı. Güneş ışığı gökkuşağı gibi ışıldadı taşın üstünde.

"Ah, gerçekten... Burak baksana şuna, Hande bence bayılacak."

Burak da Doğa'nın yanına gelip yüzüğe bakarken yüzü memnuniyetle ışıldadı.

"Gerçekten güzelmiş, yaa. Aferin kız sevimli annecik."

Sözü biten Burak Doğa'nın saçlarına bir öpücük kondurup yüzüğü eline aldı. Aklına gelen soruyla telaşla Doğa'ya baktı.

"Sence parmağına olur mu?"

Doğa yüzüğü parmağına takarken sıntıyordu.

"Anlaması kolay. Bana oluyorsa Hande'ye de olur,

çünkü Arda geçen gün ince tellerden bize yüzük yapmıştı. Ha bu arada, oğlum sevgiline göz koydu diyeyim."

Burak yüzünü sevimli hale gelecek şekilde buruşturup Doğa'nın parmağındaki yüzüğe odaklandı.

"Çok biliyor o Kazanova. Bende ona kız kaptıracak göz yok. Tamam, bu yüzüğü alıyoruz."

Diğer tarafta, kuyumcunun camekânına yan açıda duran adam hâlâ telefondaydı.

"Nesini anlamadın. Tek taş yüzük seçtiler diyorum sana. Yağız artık kendine gel."

"Ben kendimdeyim!"

Yağız'm gürlemesiyle yüzünü buruşturan Samet, telefonu bir an kulağından çekmek zorunda kalmıştı. Kendindeydi öyle mi? Eğer Yağız kendindeyse, Samet de petrol kralıydı.

"Fotoğraf yolla bana."

"Yağız..."

"Samet, fotoğraf çek at. Evinin adresini öğren. Konu kapandı."

Ve kapanan telefon sonrası Samet'in yapacağı pek bir şey kalmamıştı. Doğa ve o adamı evlerine kadar takip etti. Araba bir evin önünde durup sadece Doğa arabadan inince anlık bir rahatlama yaşamıştı. Aynı evde yaşamamaları iyiydi en azından. Eline telefonunu aldı ve Doğa kapısını adama el sallayıp kapatırken karşı tarafın açmasını bekledi.

"Öğrendin mi?"

"Evet. Adam Doğa'yı evine bıraktı ve gitti."

"Tamam."

Kapattığı telefonu duvara fırlatan Yağız ofisin camlarını çatlatacak kadar yüksek bir sesle haykırdı. İçi yanıyordu. Özlemden, öfkeden, aşktan...

Dört yıl olmuştu. Koskoca dört yıl. Görmüyordu, do-

kunmuyordu, hissedemiyordu. Ona ait her şeyi gömerken, onu da gömmüştü ama yüreğin en derinine gömülmüş aşk ne işe yarardı ki? Ancak sürekli yerini hatırlatıp, kanamaya yarardı. Söz vermişti kendine. Tamamen kurtulacağına, yeni bir hayat kuracağına o açılış günü söz vermişti. Ne olmuştu peki? Koca bir hiç. Asla ofiste akşam yemeği yiyememişti bir daha, künefe sözüne bile tahammülü yoktu. Onun evine umudu olduğu zamanlarda bir kere gitmiş, sonrasında bulunduğu semte öleceğini bilse dahi uğramamıştı. Yeşil çay içmemişti. Başka bir kadına dokunmamıştı. Dokunamamıştı. Hayatını içi boş bir kabuk olarak yaşamaya devam ediyordu. Denemişti ama elinden gelen ancak buydu.

Aynı sektörde bulundukları için birkaç kere Kemal'le karşılaşmıştı ama adamın yüzüne bile bakmamıştı. Mavi gözlü insanlara o günden sonra tahammülü kalmamıştı. O burada hayatının kayıp gitmesini izlerken, o burada küllerini bile bir arada tutamazken, diğeri orada sıfırdan bir hayat kurmuştu öyle mi?

Geçirdiği bir haftayı bu düşüncelerle boğuşarak geçirmişti Yağız. Adres elindeydi. Gitse ne işe yarayacaktı? Geçen dört seninin hangi birinin hesabını soracaktı? Ama biliyordu ki gitmese de yaşayamayacaktı. Bu arafta sıkışıp kalacaktı. İçindeki zehri kusamazsa kangren olacaktı ruhu. Zaten kayıptı. Zaten ruhsuzdu ama O'ndan sonra ruhsuzluk kanatmaya başlamıştı. Acıtıyordu.

Sabaha kadar uyuyamadığı kaçıncı gecevdi bilmiyordu ama güneşin ışıkları ilk oyunlarını sergilerken Yağız arabasının kontağını çeviriyordu. O adamla evlenecekti öyle mi? Gidip mutluluk dilemek şarttı. O da bunu yapacaktı. Kangrenini kesip atacaktı.

"Ayda'nın annesi aytık kalkmalı. Çünkü bugün hafta sonu, canavay yeme günü, biy deeee babalayy günüüü..."

İşte Doğa'nın uyanmayı istemediği tek sabah bu sabahtı. Kendine binlerce küfür etti içinden. Mis gibi bahar havasında, ayaz kesmiş siyah bulutlara uyanıyordu resmen. Söz vermişti oğluna. Okulda arkadaşları babalar gününden bahsedince eve mahzun gelen oğlunu mutlu edebilmek için söz vermişti. Babalar günü hediyesi almak isteyen oğluyla hediye almış ve bugünü babası olmasa da kutlayacağına söz vermişti.

Televizyonda o kadınla Yağız'ı gördüğü andan itibaren ilk defa içinde bir pişmanlık yaşadı. Kemal'in bıkmadan söylediklerine ilk defa hak verdi. Babasını özleyen oğluna ilk defa yetemeyeceğinden korktu. Ağlamak istiyordu...

"Anne, yaaaaa..."

"Tamam..."

Sırtında tepinen oğlunu düşürmemeye çalışarak yatakta dönüp Arda'yı koynuna çekti. Saçlarını öpüp alnından uzaklaştırırken mırıldandı.

"Özür dilerim meleğim."

Doğa bu özrün içine koca bir dünya sığdırmıştı aslında.

Arda hemen o kocaman sıcacık yüreğinin ışığıyla gülümsedi.

"Dilemeeee... Kızmadım ki ben. Aydalay anneleyine kızmaz. Zaten kalktın bak. Kalkmasan kızaydım ama kalktın."

Arda annesinden tek söz beklemeden yatağından fırlayıp banyoya koştu. Yapılacak bir şey yoktu. Doğa ayak-

larını sürüyerek mutfağa geçerken mırıldandı.

"Allah'ım... Bugünü atlatabilmem için bana güç ver."

Tostları hazırlayıp makineye koyduktan sonra kahvaltılıkları masaya dizdi. Oğlu için çilekli süt yaparken Arda'da saçları nemli, üstünde yeni aldıkları kıyafetleri, mis gibi kokusuyla mutfağa girdi. Her geçen gün babasına o kadar benziyordu ki Doğa'nın kalbi buna dayanamayacakmış gibi sıkıştı. Bakışlarını oğlundan çekerek bardakları masaya yerleştirdi. Arda'nın sesini duyduğunda Allah'tan elinde bir şey yoktu.

"Ayda'nın annesi, masaya biy baydak daha koyalım. Babam için..."

Doğa cevap veremedi. Hak ettiği bir şeyi yaşıyordu. İlk defa anneliğini sorgulamaya başlamıştı. Kendi bencilliği için çocuğunu bu hale nasıl getirebilmişti?

"Koyalım annecim."

Arda aklına bir şey gelmiş gibi fırladı mutfaktan.

"Biy dakkaaaaaaa... Hediyeyi unuttuuuuukkk..."

Verecek cevabı, gösterecek tepkisi hâlâ yoktu... Ama alacak nefesi de kalmamıştı. Mutfağa giren oğluna bakamadan önlüğünü çıkardı.

"Annecim, ben bir duş alsam... Bekleyebilir misin, yoksa hemen yiyelim mi?"

"Bekleyim tabii. Hem sen de güzel giyin."

Doğa başını sallayarak banyoya gitti. Bugün bitmezdi. Bugün biterdi ama Doğa'da biterdi. Doğa banyoda soyunup sıcak suyun altında gözyaşlarını tüketirken kapıya yaklaşan adamdan habersizdi...

Yarım saattir arabasından evi izliyordu. Cesaretini mi toplamaya çalışıyor, kadın çıkar diye mi bekliyor, o adam gelir diye mi oyalanıyor bilmiyordu ama Yağız içinde kabaran, taşan, alev alan öfkenin acı hissiyle yarım saattir arabasında ölüyordu. Sonunda dayanamayıp inmişti

arabadan. Doğa'nın kim bilir günde kaç kere adım attığı yeri...

"Siktir... Dağılma lan..."

Kendi kendine hırlayıp kapının zilini ve yumruğunu aynı anda çalıştırdı. Zile ısrarla basan Yağız kapının açılmasıyla elini zilden çekti. Önce kimseyi göremedi ama aşağıdan gelen sesle kafasını indirdiğinde minik bir adamla yüz yüze gelmişti. Bu minik adam da büyük bir cesaretle ona bakıyordu. Kaşları çatık...

"Meyhaba... Sen kimsin ki? "

Yağız konuşamıyordu. Mantıklı düşünemiyordu. Bunun açıklaması neydi? Bir misafiri vardı Doğa'nın demek ki? Sinirine ve öfkesine öylesine odaklanmıştı ki bu ihtimali hiç düşünmemişti. Bu çocuk ona neden tanıdık geliyordu ki?

Kapıdaki çocuk meraklı ve ısrarlı tekrar etti.

"Hey sana söylüyoyum."

O an bir şeyler söylemesi gerektiğini anladı. Evin içine bir göz atsa da kimseyi görememişti. Neredeydi bu misafirler. Çekip gitmeyi düşünse bile kendini bu çocuğa cevap verirken buldu.

"Merhaba delikanlı. Ben Yağız. Doğa Teyze'nin arkadaşıyım."

Minik adam bir elini dudaklarına kapatıp kıkırdadı ve o an Yağız'ın kanını donduran şeyi söyledi...

"Doğa benim teyzem değilkiiii, anneemmmm vee annemin eykek aykadaşlayı hiç olmaz. Biy tane oluy, o da Buyak amcam o da sen deyilsin."

İşte o an Yağız burun deliklerinden alev aldığını hissetmişti. Doğa'nın bir çocuğu vardı. O adamın adı Burak mıydı? Bu çocuğun babası o adam değildi, en azından ona yüzük almazdı. Ya da çoktan almış olurdu değil mi? Ne saçmalıyordu böyle... Bu lanet olası yerden bir an

önce siktirip gitmesi lazımdı. Yoksa ölecekti. Öfke, ihanet, intikam, çaresizlik... Bir rezil gibi kapısına gelmişti. Bir...

Derken o sesi duydu... Senelerdir her gece duyduğu sesi... Her gece ona işkence eden sesi...

"Aşkım kim geldi? Neden kapıyı açı..."

Karşısında gördüğü adama bakakalmıştı Doğa. Kendine bakan, öfke kusan, nefret kusan gözlerde kaybolmuştu. Nefesini kaybetmişti, zamanını kaybetmişti, algısını kaybetmişti... Bu bir rüya olmalıydı. Hayır kâbus... Nerden çıkmıştı bu adam? Neden bu kadar çabuk? Neden şimdi? Neden babalar gününde? Dualarını, içindeki yakıp kavuran isyanını duymuş da mı gelmişti?

Nefes alamadığını hissetti yeniden. Gözleri karardı ve sonra her şey silindi...

Kadının donup kaldığını ve sonra da yavaşça yere yığıldığını gören Yağız endişeyle içeri daldı. Hem öfkeden kuduruyordu, hem de endişelenmişti. Yanına yaklaşıp Doğa'yı kucağına kaldırdığında kokusuyla dondu kaldı bir an. O koku sanki hiç değişmemişti. Her gece yastığında hayal ettiği, yumruklarıyla yok etmeye çalıştığı kokuydu bu. Islak olan saçları yüzüne yapışmıştı. Yanakları kırmızıyken dudakları bembeyazdı. Endişesi an be an artarken çocuğun ağlama sesini duydu. Bir yandan da bacağına minik tekmeler yiyordu.

"Bıyaksana annemi yaa. Ayda'nın annesi, Ayda'ya bak noluysun."

Çocuğun hıçkırıkları ve tekmeleri arasında Doğa'yı kanepeye yatıran Yağız bir yandan da minik adamı sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Endişe etme delikanlı. Sanırım annen azcık yoruldu..."

Duyduğu seslerle yavaşça kendine gelen Doğa, sis perdesi içinden oğlunun hıçkırıklarını duyuyordu. Oğlu ağ-

lamamalıydı. Bugüne kadar onu hiç ağlatmamıştı. Şimdi ağlayamazdı. Şimdi değildi... Kendini gözlerini açmaya zorladı. Bulanık görüşünün arasından önce oğlunu gördü. Gülümsemeye çalıştı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken başını yukarı kaldırdı ve ayakta dikilen adamın yüzünü gördü. Her sabah minyatürünü gördüğü, her gece uyumadan önce hayal ettiği yüzü gördü. Gözlerindeki öfkeyi gördü. Nefreti gördü. Aynı o günde olduğu gibi tiksinmeyi gördü. Neden gelmişti ki? Hâlâ aynı bakacaksa neden? Zaten her gece kâbuslarında aynı tiksinmeyle bakmıyor muydu ona?

Yerinden kalkmaya çalışırken oğlunun eline uzandı. Her şeyden önemli olan tek şey oğluydu. Tam oğluna dokunacaktı ki Arda'nın, Yağız'ın baldırına yumruk indirip haykırdığını gördü. Çok korkmuştu minik adamı.

"Senin yüzünden oldu, git sen bizden."

Yağız'ın sıkılmış çenesine bakan Doğa kendini toparlaması gerektiğini anladı. Doğruldu ve oturur pozisyona geldi. Oğlunu kollarına çekip saçlarına öpücük kondurdu.

"İyiyim bebeğim. Ben çok hızlı çıktım duştan, bir de yemek yemedik ya ondan oldu."

Arda tartar gibi baktı. O an gülmek istemişti Doğa. Minicik oğlu, onun kocaman adamıydı. Korumak için minicik kollarını annesine dolayan kocaman adamı...

"O zaman bu adam yüzünden değil?"

Doğa sadece başını sallayabilmişti. Arda tartan bakışlarını Yağız'a döndürdü sonra tekrar Doğa'nı boynuna gömdü. Kokusunu içine çekiyordu.

"Çok koyktum anne."

"Biliyorum meleğim. Biliyorum..."

Oğlunun başının üstünden Yağız'a baktığında adamın kararmış bakışları Doğa'yı çok korkuttu. O nefreti görmek istemiyordu ki... Onu hiç görmese de olurdu. Yeter

ki o nefreti görmesin. Bir yanı haksız değilsin derken, diğer yanı... Sonra Yağız'ın sesini duydu...

"Tebrik ederim. Çocuğun olmuş."

Devamını duymak istemedi Doğa. Arkasından gelenin ne olduğunu bilmiyordu ama duymak istemediğini biliyordu. Hele de oğlunun asla duymaması gerekiyordu. Telaşla oğlunu yere indirdi.

"Annecim. Senden bir şey isteyebilir miyim?"

Arda kendine duyduğu güvenle başını salladı.

"Yukarıya çıkıp odanı toplayabilir misin? Bu arada ben arkadaşımla konuşayım, yolcu edeyim. Sonra kahvaltımızı yapalım." Yağız'a ifadesiz gözlerle bakarak Arda'ya döndü tekrar. "Çok uzun sürmez."

Arda hızla başını sallayıp annesine bir kere daha sarılırken Yağız'ın aklından tek bir düşünce geçiyordu.

Doğa büyümüş...

Arda'nın salondan çıkmasıyla Doğa hızla koltuktan kalktı. Kollarını bedenine dolayıp adama baktı. Kısık sesle sordu.

"Nasıl buldun?"

Yağız o an alaylı bir kahkaha atmak istiyordu. İçerdeki çocuk olmasa çok fazla şey yapabilirdi ama neden yapacaktı ki? Bu kadın onu unutmuş, onun hemen arkasından biriyle yatmış ve... Lanet olsun!!!

"Çocuğunun babası nerede?"

Doğa bu soruyla öylesine şok olmuştu ki... Ne diyordu bu geri zekâlı?

"Ne?"

Yağız iyice Doğa'nın burnunun dibine girip nefret dolu sesle tısladı.

"Çocuğunun babası nerede diyorum. Benden ayrıldığın an koynuna girdiğin adam nerede?"

Doğa o an kanının damarlarından çekildiğini hissetti. Elinin kalkıp hızla Yağız'ın suratına inmesini uzaktan izliyor gibi takip etti. Kendi sesini bile uzaktan duyuyordu.

"Defol. Hemen evimden defol."

Yağız yüzüne inen tokatla sağa düşen kafasını yavaşça Doğa'ya çevirdi. Yüzünde şeytanın kanını donduracak bir ifade vardı.

"Yalan mı?"

"Bana hesap soramazsın."

Yağız ellerini iki yana açıp kan kusan cümlelerini kurdu.

"Soramam elbette. Hem hangisinin hesabını soracağım ki? Yattığın adamların hangisinin hesabını sorayım? Oğlunun babasının mı, yoksa son kurbanının mı?"

Yağız'ın canı acıyordu. Acıdığı kadar acıtmak istiyordu. Yüzüne yediği ikinci tokadın acısı hiçbir şeydi. Yeniden Doğa'ya baktı. Taşmak üzereydi. İleri doğru bir adım attığı an bahçe kapısının sesini duydu. Doğa da duymuş olacak ki gözü cama kaydı. Kadının baktığı yere gözlerini çevirdiğinde kapıya doğru yaklaşan adamı gördü. Fotoğraftaki adamdı. Yağız o an bu kadınla birlikte kendini toprağa gömmek istedi. Daha zil çalmadan kapıya giden kadının arkasından bakarken sinirden titriyordu. Bu kadın ona ihanet etmişti. O bu kadından sonra hayata kendini kapatıp yas tutarken bu kadın... Kapıdan gelen konuşmalar minik evin içinde öyle net duyuluyordu ki... Ve adamın dedikleri...

"Heyyyy, minik annecik, iyi misin?"

"Ben... İyiyim Burak. Sadece dün Arda beni yordu da..."

"Bak iyi değilsen..."

"İyiyim dedim Burak."

"Neyse tamam. Ya, ben sana teşekkür etmek için uğra-

dım. Doğa, Hande teklifimi kabul etti. Üstelik yüzüğe bayıldı biliyor musun? Ben onun ağzını aradım, yani daha büyük taşlı bir yüzükle değişelim falan dedim ama o ısrarla karşı çıktı. Görgüsüzler gibi büyük taş mı takacakmış? Yani, yine haklıydın sevimli annecik."

"Çok sevindim Burak. Şimdiden tebrik ederim."

"Teşekkür ederim. Bak nikâh şahidim olacaksın ona göre. Neyse ben gideyim, Hande'yi alıp babamlara geçeceğiz, malum. Babalar günü. Minik adamımı öp benim yerime."

"Selam söyle..."

Burak tam çıkıyordu ki geri döndü.

"Ha... Bu arada mezuniyet gecesi için Hande'yle konuştum. Sizinle gelebilirim. Yani orada tek kalmana gerek yok. İstersen Hande de gelebilir. En azından sen o kokoş velilerle sıkılmazsın."

Doğa Burak'a zoraki bir gülümsemeyle başını sallayıp kapıyı kapatırken derin bir nefes aldı. Alnını kapıya dayayıp sakinleşmeye çalışırken düşünüyordu. Bu adam gitmeliydi. On dakika içinde dünyası alt üst olmuştu resmen. Daha bu sabah bugün nasıl bitecek derken, şimdi dünyası birbirine girmişti. Arkasında duyduğu sinirli nefes almayla omuzlarını dikleştirdi. Dayanamıyordu. Oğlu odasında, bu adam burada... Başkasıyla yatabileceğini düşünen bir adam... Oysa o, bu adama ömrünü adamıştı, adıyordu ve canı tende var oldukça adayacaktı. Elinde değildi. Öfkesine bile sığınmak istiyordu.

Yağız ise kapıya gelen adamın dedikleriyle bir an rahatlasa da hâlâ içinde kabaran öfke vardı. Bu adam sevgilisi değildi, belli olmuştu. O yüzüğü adamın sevgilisi için seçmişlerdi, orası da belliydi. Ama hâlâ bu kadın onu ayrılır ayrılmaz aldatmıştı. Çocuk dört yaşlarında olmalıydı. Onlar ayrılalı dört yıl olmuştu. Bir de o kadar vicdan azabı çekmişti Yağız. Kahrolmuştu. O her geçen

gün ölürken bu kadın bir adamın çocuğunu doğurmuştu. Begüm'ün dediği...

Doğa'nın yüzü hâlâ kapıya dönük, Yağız'ın ateş saçan bakışları Doğa'nın sırtına kenetli dururlarken Arda'nın sesi evde yankılanmıştı.

"Aneeee, odamı topladım. Pıyıl pıyıl yaptım. Tabii yapcam. Ben akıllı çocuğum. Sonya biy de baktım oyuncaklayım kayışmış. Askeyleyim düşman askeyleyin kutusuna giymiş. Dedim ki böyle olmaz. Askeyley yeyleyine dedim. Gittim onlayı da yeyleştiydim. Sonya biyde... Aaaa o amca haylaa buyda mı?"

Yağız'ın o an beyninde birbiri ardına şimşekler çakmaya başladı. Bu çocuk... Bu kadar çok konuşması... Yağız böyle konuşan bir kişi daha tanıyordu. Kendi kız kardeşi... Doğa'nın yüzüne çevirdi gözlerini. Kadının dolu dolu bakan mavi gözleri oğluna odaklanamıyordu bile. Yağız'a da bakamıyordu. Yağız o gözlere odaklanmak istedi. Burada dönen her ne boksa öğrenmek istedi. Çocuğun yanında konuşamadığı için kasıldı... O sırada...

"Meyhaba. Ben Ayda. Annesinin oğluşuyum."

Kendine uzatılan minik ele bir süre bakan Yağız çocuğun yüzüne odaklandı. Kapkara bakan gözler. Neredeyse aynada her gün gördüğü gözlerin minik örneği... Şekil tutmayacak kadar dağınık koyu kahverengi saçlar... Gülünce kısılan göz çevresi... Bu çocuğun nereden tanıdık geldiğini anlamıştı. Yağız kendi çocukluk fotoğraflarına bakıyor gibiydi. Olabilir miydi? Hızla Doğa'ya döndü. Anlamaya çalıştığı şey öylesine... İmkânsızdı ki... Sabırsızlanan minik elin sağa sola sallanmasıyla birden panikledi. Hemen elini uzatıp avucunun içine aldı.

"Merhaba delikanlı, ben Yağız. Annenin eski bir dostuyum..."

Son cümleyi söylerken Doğa'nın gözlerine baktı.

Doğa hiçbir şey diyemedi. Ne diyebilirdi zaten... Yağız'ın bakışlarında oluşan hangi soruya cevap verecekti ki? Oğlunun mutlu yüzüne kaydı gözleri. Işıl ışıldı. Hep böyleydi oğlu. Mutlu bir çocuktu Arda. Hele evini, ruhunu ısıtan sesi...

"Anne ben de düşebiliyim şimdi. Acıktım."

Doğa içgüdüsel olarak hızla oğlunun boyuna eğilip kucakladı. Neredeyse öğlen oluyordu ve ilk defa bu kadar aç kalmıştı oğlu. Zor toparladığı sesle, zoraki gülümsemesiyle cevap verdi oğluna.

"Tamam aşkım... Hemen senin düşmeni engelleyelim o halde."

Mutfağa doğru fırlayan Arda, "Çatallayı ben koycam..." diye haykırırken arkasına dönüp Yağız'a baktı ve gözlerini tavana dikerek önce düşündü.

"Mmmm biz iki kişiydik, şimdi sen vaysın, o zaman üş kişiyiz."

Heyecanlı gözlerini annesine çevirerek "Doğyu mu yaptım anne? İki kişi, biy kişi daha, üş kişi dimi?" diye heyecanla sordu.

Gülümseyen Doğa mırıldandı...

"Evet, benim akıl küpüm. Doğru hesapladın."

"Tabii yapayım, bebek işi onlay..."

Arda yine arkasını dönüp gidecekken geri döndü. Bir elini alnına vurup bir şey bulmuşçasına annesine baktı.

"Ama zaten biz üç kişilik hazıylamadık mı? Hazıyladık. Neden biliyoy musun?" Yağız'a baksa da cevap beklememişti Arda. Zaten bu iki yetişkinin cevap vermeyecek halde olduklarını anlayamıyordu bile. Devam etti. "Çünkü bugün babalay günü. Biz de babama hediye aldık, kaffaytı masasında ona tabak koyduk. Baydakta koyduk. Çatay da... Çünkü bugün babalay günü. Biz çok güzel hediye aldık babama biliyoy musun? Gösteyiyim mi

sana? Aaa ama gösteyemem. Paketi açaysam, sonya biy gün babamı göyüysem, paketi ona veyiysem oda bakay deykii..." sesini kalınlaştırıp devam eden çocuk Doğa'nın hıçkırdığını bile fark edemeyecek kadar heyecanlıydı... "Oğyumm oğyuumm, bu paket neden açık, dey. Yaaa... Ama sen onun yeyinde yemek yiyebiliysin. Bence soyun yok. Ben gidiyim çataylayı koyim şimdi."

Ve derin bir sessizlik... Çocuğu dinlerken bile nefesi kesilmişti Yağız'ın. O an haykırmak istedi, bağırmak istedi. Bu kadar benzerlik... Aklı sikilmişti, net!

Gözden kaybolan Arda'nın ardından bakışlarını ellerine indirdi Doğa. Ne diyecekti ki? Arda babasına hiç benzemese bile bu yaştaki bir çocuğun bu çenesi her şeyin kesin açıklaması olabilirdi. Yağız'ın sesini duyduğu an irkildi. O ses kanını donduracak kıvamdaydı.

"Bana bunun hesabını vereceksin. Sakın benden kurtulma planları yapma."

Artık bitmişti. Teslim olmuştu. Bu babalar gününde, oğlunun ilk hatırlayacağı, ilk defa hazırlık yaptığı babalar gününde, babası oğlunu bulmuştu. Buruk bir şekilde gülümseyen Doğa mutfağa doğru ilerledi. Masaya çatalları yerleştiren oğluna bakıp içi kabararak gülümsedi tekrar.

"Teşekkür ederim annecim, gerisini ben hallederim. Sen otur."

Masaya oturan Arda yanındaki sandalyeyi gösterip Yağız'a baktı. Arda'nın yanına oturan Yağız gözlerini Arda'dan alamıyordu. Doğa belki de inkâr edecekti ama bu çocuğun kendisinin olduğuna emindi neredeyse. Gösterdiği yaş, fiziki benzerlik, çenesindeki kuvvet...

"Kaç yaşındasın Arda"

"Döyt gibiyim."

"Gibiyim derken? Aralık ayında mı doğdun?"

Bu tuzak soruyu minicik Arda ne anlasın... Ama ka-

sılan omuzlarının ele verdiği Doğa fazlasıyla anlamıştı. Zaten ne inkâr edecek hali kalmıştı, ne kaçacak. Babası yokken alınmış hediye paketi kanlı bir suç aleti gibi durmuyor muydu o masanın üstünde? Oğlunun babasını öldürdün, demiyor muydu?

"Hayıy. Şubatta doğmuşum hem de yedisinde.. Hem de vay yaaaa, bümbüyük fiytına vaymış ben doğayken. Akşammıış, böyle kocaman kayanlık vaymış... Doktoy amca anneme demişkiü gey biz bunun adını fiytına koyalım deiniş. Di'mi anee... Yıl kaçtı anne?"

Yılı duymasına gerek yoktu Yağız'ın. O an kanından kan çekilmişti. Şubat yedi... Tatil köyünün açılış günü... Yağız'ın maziyi gömüş yıldönümü... Doğa'yı çıplak bir kadının yattığı yatakta gömdüğü gün... Her şeyi arkasında bırakacağına yemin ettiği gün... Begüm'ün ona Doğa'nın hayatına başka erkeğin girdiğini ima ettiği gün... Başka erkek. Oğlu. Kendi oğlu. Yağız o odada, yüzünü bile hatırlamadığı kadında erkekliğini bulmaya çalışırken, Doğa onun oğlunu doğuruyordu. O; o yatakta Doğa'yı gömmeye çalışırken, Doğa ona yeni bir can doğuruyordu. Mırıldandı...

"Demek ki o gün Begüm Teyze'nin de söylediği gibi, annenin hayatına çok güçlü bir erkek girmiş..."

Yağız'ın nereye varmaya çalıştığını anlayan Doğa, yalvarırcasına Yağız'ın gözlerine baktı. Begüm'le olan konuşmasını hatırlamıştı Yağız. Artık istese de hiçbir şey inkâr edilemeyecek şekilde meydandaydı. Yağız ne yapacağını bilmez halde Doğa'ya bakarken kadının gözlerinin yaşlarla parladığını gördü. Bu kadın bir inat uğruna hayatlarını mahvetmişti. Kendi bir aptaldı ama bu kadın... Bu kadın onlardan mutluluklarını almıştı. Oğlunu almıştı. Kısa bir hesaplamayla bile Doğa'nın çekip giderken hamile olduğunu anlayabilirdi. Tereddüde yer yoktu. Hiçbir benzer-

lik olmasa bile. Kaldı ki oğlu aynı kendisine benziyordu.

Arda'nın varlığını, duyduğu soruyla hatırlayınca toparlaması gerektiğini anladı. Sakin olmaya çalışırken çocuğun, "Sen kaç yaşındasın?" sorusunu cevaplamaya çalıştı.

"Ben de 34 yaşındayım."

Yağız şu anda sakin olmalıydı. Bir şekilde kaderin ağ ördüğü düşünülürse, o ağ onu bugün, babalar gününde buraya sürüklemişti. Onu unutan bir kadının peşine düşürmüştü. Alacağı çok cevap, soracağı çok hesap vardı ama bunu, bu minik adamın yanında yapamazdı. Oğlu vardı onun. O bir babaydı. Babalar gününde, bir babaya verilecek en güzel hediyeyi almıştı.

Oğlunu koynuna çekip sımsıkı sarmak istedi. Tabağa minik elleriyle maydanozları, domatesleri yerleştiren oğlunun ciddi suratını izledi. Onun oğlunun... Yağız'ın gözleri doldu. Bunca zamandır bir oğlu vardı ve o bilmiyordu. Doğduğu günü görememişti. Büyük bir öfkeyle baş ve işaret parmağını gözlerine bastırarak gözyaşlarını geri itip Doğa'ya baktı. Kadının gözleri sadece tabağına odaklanmıştı. Boğazını temizleyip bir süre sustuktan sonra tekrar Arda'ya dönüp sordu.

"Peki Arda, baban işte mi? Neden babalar gününde yok?"

Eğer başka bir adamı oğluna baba diye tanıttıysa Doğa'yı şuracıkta boğacaktı.

Gözlerini kırpıştıran Arda bir şey demeden bir süre baktı adama. Sessizlik korkutucuydu. Doğa'nın çatal sesi de durmuş, omuzları kasılmıştı. Yağız nefesini tutmuş cevabı bekliyordu. Sonunda Arda kısık sesle cevapladı.

"Benim babam yok. Aslında vaay ama bizimle değil."

"Sen tanıdın mı babanı?"

Doğa hızla başını kaldırıp Yağız'a baktı. Başını sağa

sola sallayıp, gözleriyle yalvardı. *Yapma... Devam etme... Kanatma...* Ama Yağız umursamadı.

Gözleri bulutlanan Arda, "Yok tanımadım. Annem dedi ki babam beni bilmiyoymuş. Bilseymiş geliymiş yanıma. Ama annem ona ulaşamıyomuş, çünkü bence uzaktaymış babam. Ama biliyomusun çok yakışıklıymış biy de çok akıllıymış. Bazenleyde ben bişe yapınca annem, babasının oğlu diye seviyo beni" deyip sırıttı.

Öyle güzel gülümsüyordu ki Yağız da güldü ve Doğa da Arda'ya bakıp sevgiyle gülümsedi ister istemez. Minik meleği öyle günahsız, öyle masum ve içlerinde en çok yaralanmış olanıydı ki... Kıyamadı oğlunun masumluğuna. Bakışlarını oğlundan çekip önüne döndürürken Yağız'la göz göze geldiler. Doğa adama susmasını ister gibi baktı bir kere daha. Başını önüne eğen Yağız tekrar Arda'ya döndüğünde yumuşak sesle mırıldandı.

"Baban senin gibi bir oğlu olduğu için çok şanslı delikanlı. Ama bu şansını bilmiyor demek ki?"

Bu cümlede dağ kadar büyük sitem vardı Doğa'nın içine oturan.

Arda heyecanla gözlerini açtı.

"Öyyencek ama. Annem söz veydi bana. Ben azcık daha büyüyüm babama gitcem. Ben geldim adamım diycem."

Burnunu gururla havaya dikmişti bunu söylerken.

Yağız, Doğa'nın ne yapmak istediğini anlamıştı aslında. Kendini kötü de tanıtabilirdi ama Doğa Arda'nın kafasında suçu olmayan, kahraman bir baba yaratmıştı. Tüm suçu kendi üstlenmişti. Çünkü Arda bir gün Doğa'yı, *sen babama söylemedin* diye suçlayabilirdi. Doğa'ya teşekkür edercesine baktı. Bir yanı kadını yaraladığını, kırdığını, incittiğini söylüyordu, diğer yanı elinden çalınan hayatın intikamını istiyordu.

Doğa ürkek şekilde gülümserken Yağız yine öfke duymaya başlamıştı. Kaybolmuş koskocaman dört yıl vardı oğluyla arasında. Şimdi pat diye ben senin babanım nasıl derdi? Demeliydi ama bu çocuğu nasıl etkiler bilemeden bunu nasıl yapardı? Arda güçlü karakterli bir çocuktu, belliydi. Bu yaşına rağmen çok akıllı konuşuyordu. Doğa çok güzel bir çocuk yetiştirmişti. Yine de oğlunu tanıyana kadar beklemeli miydi? Bunu bu küçük hanımla hesaplaştıktan sonra anlayacaktı.

Doğa sis perdesi içinde yemeğini yemeğe çalışıyordu. Arda ile Yağız'ın kıkırdayarak konuşmaları, tabak bitirme yarışları uzak bir manzaraymış gibi gözlerinin önündeydi. Yemekten sonra Doğa mutfağı toplarken Arda, Yağız'ı odasma sürüklemiş, ona çizdiği resimleri gösteriyordu. Hayatındaki boşluğu dolduracak her imkâna dört elle sarılıyordu oğlu. Doğa ne yapacağını bilemez halde salonda dolaşıp durdu. Koltuğa oturması ile kalkması bir oluyor, salonu arşınlarken attığı her adımı sayıyordu. Oğlunu Yağız'la yalnız bırakmaktan korkuyor, yanlarına gitmekten ödü kopuyordu. Bu bilinmezlikle, gerilmiş fay hattı gibiydi. Odadan çıkan oğlu ise bu gerginlikten habersiz Yağız'ın elini tutmuş, sırıtarak ona doğru geliyordu.

"Ayda'nın güzel annesiii..."

Bir şey isteyecekti. Açık ve net?

"Efendim annesinin güzel oğluşu."

"Ayda'nın piyenses annesiiii..."

Doğa o an Yağız'ın varlığını unutmuş sırıtmaya başlamıştı. Bu çocuk şeytana bile pabucunu ters giydirirdi bu tatlı dille.

"Efendim annesinin prens oğluşu."

Annesinin gülen yüzünden cesaret alan Arda bir bakış Yağız'a attıktan sonra tekrar Doğa'ya döndü. Yağız Doğa'nm ilk defa gülümsediğini görmüştü. Oğlu ile ara-

sındaki bağ onu da gülümsetecekti... Neredeyse... Ondan çalınan her şey karşısındaydı şu anda. Bu kadın da karşısındaydı. Hâlâ tenini deli gibi arzuladığı kadın.

"Ayda diyoy ki hani bugün biz gitcez ya, hani hafta sonu Ayda'nın hey dediği olcak ya, hani biz bugün kocaman payka gitcez ya, Yayız Amca da gelsin miiii, noluuuuyyyyyy???"

Doğa bir an ne diyeceğini şaşırmıştı. Yağız'a tereddütle bir bakış atıp tekrar oğluna döndü.

"Annecim, işi vardır Yağız amcanın."

"Soyduuumm, yokmuş. Valla bak. Sen de soy isteysen."

Yağız kendine bakan kadının gözlerine kilitlenmişti. İçindeki öfkeyi dizginlemesi gerekiyordu. Oğlunun ona amca demesi canını yaksa da... Direndi. Gergin bir şekilde gülümsedi Doğa'ya...

"Sor bakalım Doğacım!"

Sondaki "cım" ekine şiddetli bir vurgu yaptı Yağız ve bu Doğa'nın şiddetle yutkunmasını sağladı. Kısık çıkan sesine lanet ederek sordu.

"Bizimle gelmek ister misin?"

"Ne demek? Büyük bir zevk benim için."

Yağız'ın sesinde alay, gözlerinde şeytanlar oynuyordu. Sonuç olarak birlikte çıkmışlardı. İki yetişkin aşırı gergindi. Yağız her fırsatta laf sokuyordu. Doğa artık günün sonuna doğru içindeki vicdan azabının, mahcupluğun, ezikliğin yok olduğunu hissediyordu. Patlayacaktı. Az kalmıştı. Akşam yemeği sırasında yerini Samet'ten öğrendiğini söylemişti Yağız. Fazla detay vermeden üstünkörü yapılan bir açıklamaydı. Sonra eve dönüş yoluna girmişlerdi. Arda'nın mutluluğu, uyku mahmurluğuna doğru yol almıştı.

Çok keyifliydi o gün Arda. İlk babalar gününü baba-

sıyla geçirmişti. Bunu bilemese de Yağız'ın hayatındaki varlığı çok önemli olmuştu. Artık buna kan çekti mi denirdi bilinmez, Arda Kemal'den sonra ilk defa bir erkeğin kollarında keyifle oturuyordu.

Eve geldiklerinde Doğa Yağız'ın gitmeyeceğini anlamış, kaçınılmayacak sona yaklaştıklarını fark etmişti. Gergin sinirleri kopmak üzereydi.

Arda'nın uyku saati geldiği için Doğa oğlunu Yağız'ın kucağından almak istedi.

"Ben alayım..."

Yağız sinirle Doğa'ya baktı. Doğa kendini savunma ihtiyacı hissetti bir an.

"Pijamasını giydirmek zor oluyor. Sen salona geç istersen. Yatırıp..."

"Çekil önümden Doğa."

Doğa sonunda pes edip kenara çekildi. Yağız Arda'nın yarı kapalı gözlerine sevgi dolu bir bakış atıp odasına doğru ilerledi. Doğa'nın içinde ölümüne bir korku vardı. Oğlu babasını bulup ondan uzaklaşırsa... Düşünmek bile istemedi. Düşünmedi de... Pijamasını giymeme ihtimaline karşın oğlunun odasının önüne geldi. Kapının önüne geldiğinde içerdeki mırıltıları duydu.

"Şimdi annem geliy Yayız amca biliyoy musun? Yine bissüyü bissüyüüüü konuşuy ben yatim diye..."

Arda cümlesi bitmeden kocaman esnedi.

"Sende uyku saatin gelince, annen demeden bir erkek gibi pijamalarını giy ve annene sürpriz yap o zaman."

"Sen öylemi yapıyoysun?"

Yağız bu masum soruya kıkırdadı ama gayet ciddi bir tonla cevap verdi.

"Elbette delikanlı. Bir erkeği annesi giydirmez. O kendi giyinip yatağına bir adam gibi yatmalı."

Kapıdan onları izleyen Doğa Arda'nın yüz ifadesine

gülümsedi. Yine çok ciddi bir karar ve kabul ediş aşamasındaydı, belliydi. Kaşlarını çatmış elini de çenesine dayamıştı. Ama gözlerinden uyku akıyordu.

Bir süre sonra konuştu.

"Ben de öyle yapcam o zaman. Ben eykeyim hem de bissüyüüüü..."

Oğlunun tek başına soyunup giyinmesini izleyen Doğa'nın gözleri dolmuştu. Bunca zamandır onu babasından mahrum bırakmakla ona haksızlık yaptığını biliyordu ama bunu şimdi görebiliyordu da. Oğlunun yatağa tırmanıp yorganın altına girdiğini görünce içeri girdi.

"Benim meleğim bir erkek gibi kendisi mi yatacakmış? Hani anneye öpücük vermek yok mu?"

Minik kollar heyecanla ona doğru uzandı.

"Ayda büsbüyüükk eykek oldu bebekiimm. Baaakkk..."

Oğlunu kollarının arasına alan Doğa yüzünü Arda'nın boynuna gömerek kokusunu içine çekti.

"Aferin benim oğluma. Sen benim her şeyimsin. İyi geceler meleğim..." diyerek dudağından öptü.

Annesine sımsıkı sarılan Arda, "Sana da bebek," diyerek öpücüğe karşılık verdi. Sonra Yağız'a dönüp, "Sen yine gelcen mi bize? "diye sorarken bakışları umut içinde bakıyordu. Yağız yutkundu. Saçlarını okşayıp tek dizinin üstüne çöktü.

"İster misin gelmemi?"

"Eveeeetttt" diye çığlık atan Arda, kollarını Yağız'ın boynuna doladı. Bir an donup kalan Yağız, Doğa'nın yutkunduğu hıçkırığını duyduğu an zincirlerini kırıp oğlunun minik bedenini kucakladı. Oğlunun kokusunu içine çekerken kendini tamamlanmış gibi hissediyordu artık. Hayatında Doğa olmasa da, bundan sonra. Arda hep olacaktı. Aradaki zamanı kapatacaklardı.

14. BÖLÜM

Ya seninle, ya hiç Doğa.

Yağız salona girdiğinde dizginlemeye çalıştığı öfkesinin yoğunluğuyla boğulacak gibi oldu. Kaybettiği her şeyin suçlusu arkasında alıp verdiği ürkek nefeslerle varlığını ruhuna sokuyordu. Bir oğlu olduğundan habersiz geçen yıllar ve o yıllarda bu kadının yakınında olan erkekler.

Sinirden kaskatı kesilmiş halde arkasını döndüğünde Doğa'yla karşı karşıya geldi. Aklındaki onca düşünce birbirine girmiş ve birbirlerini kanlı bir savaşa davet etmişlerdi. Neye kızacaktı, neyin hesabını soracaktı? Baktığı gözlere duyduğu özlemi iliklerinde hissetmek o ilikleri dondursa da kendini alıkoyamıyordu. Bu daha çok delirmesine sebep oluyordu. O an aklına öyle çeşitli intikam şekilleri gelmişti ki bunların da hepsi yatakta sonlanıyordu. Kendine sıkı bir küfür sallayıp diklendi. Bu kadını doğduğuna pişman edecekti.

Yağız'ın hesapçı bakışlarından korkan Doğa neyle karşılaşacağının endişesi içinde gözünü genç adamdan alamıyordu ama biliyordu. Eğer Yağız oğlunu ondan almaya kalkarsa son damla kanına kadar savaşacaktı. Cesaretini toplayıp Yağız'ın gözlerinin içine daha sert bakmaya başladı. Artık bu savaşta kimin haklı, kimin haksız olduğu kısmını çoktan geçmişlerdi.

Uzayıp giden sessizliği Yağız'ın buz gibi sesi bozdu.

"Yedi Şubat. Oğlumun doğduğu gün... O gün nerede olduğumu bilmek istiyor musun Doğa?"

Doğa bu sorunun cevabını duymak istemiyordu. Yağız'ın bakışları öyle vahşi bakıyordu ki Doğa alacağı cevapla daha fazla yok olacağını biliyordu. Oysa Yağız, Doğa'nın bu cevabı bilmesi gerektiğine öylesine inanıyordu ki sesi çıkmayan kadının üstüne acımasızca gitti.

"Hiç tanımadığım bir kadını yatağıma aldım. Hiç tanımadığım o kadının teninde senin cenaze törenini kutladım."

Doğa duyduğuyla içine yerleşen hançerin acısını hazmetmeye çalıştı. Yağız neden yapıyordu bunu? Neden? Ağlama isteğiyle yarıp tutuşurken gözlerini sımsıkı kapadı. Kolunun şiddetle tutulup, sırtının duvara yapışmasıyla açtı gözlerini. Yağız'ın öfkeli soluğu ciğerlerine doluyordu.

"Çünkü o gün senin hayatına bir erkeğin girdiğini öğrendim ben. Çünkü o gün senin için yaptığım planların koca bir saçmalık olduğunu öğrendim. Ben o gün senin için yok olduğumu öğrendim Doğa. Bir gün seni yeniden kazanma hayallerimin koca bir aptallık olduğunu öğrendim."

Son cümlesinde kısık tutmaya çalıştığı sesiyle gürledi. Ellerinin bir mengene gibi sıktığının farkında olmadan daha fazla asıldı Doğa'nın kollarına.

"Başka bir kadının içine girdikçe seninle dolu hafızamı sileceğimi zannettim. Başka bir kadın senin yerine geçebilir sandım. Oysa sen... Sen aynı saatlerde benim oğlumu doğuruyordun..."

Doğa Yağız'ın sarf ettiği her kelimede içindeki suçluluk hissinin kaybolduğunu hissetti. Demek onun yokluğunu başka kadının üstünde ilan etmişti öyle mi? Doğa'nın içi-

ni acıtan hançer daha fazla batmaya başladı. Gözlerini korkusuzca açıp baktı uğruna hayatını verdiği gözlere... Kendi ağzından çıkan her kelime, kendi canına battı...

"Sen busun işte... Ben çocuğumu doğururken, sen başka kadınla beni gömdün. Gömdüğünü zannettin. Yok edebildin mi Yağız? Edemedin. Hayallerim seni rahat bıraksa, vicdanın bırakmaz."

Yağız hırsla Doğa'yı kendine çekip tekrar duvara savurdu.

"Vicdanım mı? Evet, vicdanım. Senin hayatının içine sıçtığımı düşündükçe beni kahreden vicdanım. Sen burada gününü gün ederken, beni boka batıran vicdanım."

Sırtının acısını hissetmeyen Doğa sımsıkı kapadı gözlerini. Canından can kopuyordu Yağız'ın öfke kusan her kelimesinde... Bu hale onun yüzünden gelmişlerdi. Tüm geçmişi unutup sonuca odaklanmak ancak bir erkeğin yapacağı işti zaten. Acısına alay karıştırarak gülümsedi. Soğuk bir ifadeyle gözlerini açıp yeniden baktı Yağız'a...

"İşte ancak o kadar dayanabilmişsin kahrolmaya. Bir kaç ay..."

Yağız karşılaştığı bu suçlamayla artık iyice delirdi ve tekrar kükredi... *Lan o yıllardır bir kadına dokunmuyordu be, dokunamıyordu...*

"Lanet olsun kadın... Konumuz bu değil. Konumuz senin vicdansızlığın. Bu kadar mı nefret ettin benden, ha? Bu kadar mı kötüydüm ben? Bu kadar mı değersizdim? Bana bunu neden yaptın Doğa? Hadi sen siktir olup gittin, oğlumu benden neden sakladın? Bugün ben gelmeseydim bana söylemeyi düşünüyor muydun? Ne zaman söyleyecektin lan... Ne zaman... Susma ulan, susma..."

Doğa parmağını sinirle kaldırıp Yağız'ın göğsüne doğru, her kelimesinde daha şiddetli bastırmaya başladı.

"Sen... Yağız Korkut. Sen bana hesap soracağını mı

zannediyorsun? Neye güvenerek soruyorsun bunları? Ne hakla? Neye dayanarak?"

"Neye dayanarak mı? O kuş beynin ayırt edemiyor mu senin? İnkâr bile edemiyorsun. İçerde uyuyan çocuk benim Doğa, bana ait ve sen benden bana ait olan bir şeyi sakladın. Ne yapmış olursam olayım..."

Doğa öfkeyle Yağız'ın sözünü kesti.

"O bana ait duydun mu beni? Benim bebeğim o. Her gece Arda karnımdayken sana lanetler yağdırarak uyudum ben. Bizi getirdiğin duruma isyan ederek büyüttüm çocuğumu. Ben yaptım, tek başıma. Senin değil o, anladın mı? Senin değil. Hiç kimsenin değil. Sadece benim..."

Yağız, Doğa'yı o sinirle duvara ikinci kez yapıştırıp, tüm bedenini genç kadının vücuduna bastırdı. Nefretle soludu kadının kulağına.

"Sen mi yaptın? Altımda inlediğin gecelerin birinde oldu Arda. Bunu sakın aklından çıkarma."

Boynuna, yüzüne değen nefesin soluğunu kestiğini fark eden Doğa kendine lanetler yağdırdı. Şimdi olamazdı. Bu adamla olamazdı. Bunca senedir yok olduğunu sandığı kadınlığı, hele bu ortamda bu halde ortaya çıkamazdı. Bu adam onun tüm umutlarının üstüne çıkıp acımasızca ezen adamdı.

Yağız'a, en çok da kendine sinirlenen Doğa dayanamayıp Yağız'ın suratına tokadını geçirdi.

"İşte sadece bu kadar... Sen bu işin sadece zevk alma kısmındaydın. Daha hayatındaki kadına sahip çıkamayan bir adama, bir de çocuk mu emanet edecektim?"

Yediği tokattan şaşkına dönen Yağız bu son cümleyle bir an sendeledi.

"Seni deli gibi aradım. Evden çıktığın zaman peşinden geldim. Senden af dilemek için, açıklayabilmek için. Benden kaçan sendin. Bana fırsat vermeyen sendin. O gün,

mutfakta... Yeliz görmüş Berfin'i. O anlattıktan sonra tekrar aradım seni." Cümlesi bittiği an yeni bir hiddetle devam etti. "Ve sen Allah'ın cezası, sen buharlaşıp kaybolmuştun."

Buruk bir şekilde gülümsedi Doğa. Gözleri içinde sakladığı dört yıllık acıyı Yağız'ın suratına tokat gibi çarparken gülümsedi.

"Yeliz görmüş öyle mi? Yeliz anlatmış. Yeliz seni, ev halkını benim suçsuz olduğuma ikna etmiş. Ne gerek vardı ki? Size ben de ispat edebilirdim yapmadığımı..."

"Neden yapmadın o zaman, ha, neden? Neden çektik o zaman bunca acıyı biz?"

Yağız'ın burnunun dibine kadar giren Doğa gözlerini kısıp cevap verdi.

"Neden biliyor musun? Çünkü senin bana inanmanı istedim. Benim sana inandığım gibi. Berfin'in tüm oyunlarına rağmen sana inandım ben. Bana, *açıklama yapmadan bana güvenmelisin*, dediğin için sana güvendiğim gibi, senin de bana güvenmeni istedim. Aklınla değil kalbinle beni tanımanı istedim. Benim sevgilim bunları yapmaz demeni istedim. Bana tiksinerek baktığın o an ise aslında senin kalbine hiç giremediğimi anladım. Ailenin inanmaması umurumda değildi Yağız. O an, orada, o kadın o oyunu sergilerken senin bana sahip çıkmanı istedim. Kendimi ispat etmek, ha? Ben kendimi herkese ispat edebilirdim. Ama sevdiğim adama ispat etme zorunluluğu içimdeki aşkı öldürürdü, öldürdü de... Bana hâlâ neden diye mi soruyorsun?"

"Ben sana inandım lan... Ben senin arkandan fırladım. Sen o inat burnunun dikine giderken ben sokaklarda seni aradım..."

"Ne lütuf... Ben bunu nerden bileyim? Sadece o gün değildi ki... Sana o kadının bana söylediklerini anlattı-

ğımda bana inanmadın. Berfin öyle şey yapmaz dedin... O gece tanıtımdan sonra eve tek başıma gelirken, sen bütün gece beni aramadın. O kadını gözüme soktun. Beni kahvaltıya çağırmış öyle mi? Ahhh, ne kadar harika bir kadın..." Doğa, Yağız'ı sinirle itip üstüne yürüdü tekrar... "Sen beni görmedin Yağız. Benim sana inanmama rağmen... Sen o kadının beni yok etmesine izin verdin. Başardı da..."

Geri geri gidip duvara yaslanan Doğa nefes almaya çalışıyordu. Bir eli göğsünde, gözleri akıtmadığı yaşlarla yanarak adamın arkasında bir yerlere baktı...

Yağız bir parça da olsun sakinleşmişti. Ama yine de ortada çok büyük bir sorun vardı ve bu sorun dengesizlik içinde savrulan öfkesini yine şaha kaldırmıştı.

"Belki haklıydın... Belki ben göremedim olanları. Doğduğu andan beri tanıdığım, sürekli ailemin içinde olan birinden bahsediyoruz. Gözüm kör olabilir... Aklım sonradan başıma gelmiş olabilir. Ama bu benden oğlumu saklamış olmanı değiştirmez. Bunun telafisi olamaz. Bu senin için bir özür olamaz Doğa. Sen oğlumu benden çaldın."

Doğa acı bir kahkaha attı. Delirmiş gibiydi. Bakışları, duruşu... Yağız şaşkın ve endişeyle genç kadına baktı.

"İstemediğimi mi sanıyorsun? Buna niyetlenmediğimi mi düşünüyorsun? Biletimi bile almıştım be... Sana gelecektim. Unutalım her şeyi, bizim bir yavrumuz olacak diyecektim. Ama gelemedim. Biliyor musun neden?" Soran gözlerle ona bakan adamın tam gözlerinin içine baktı ve nefretle devam etti.

"Çünkü seni yine o kadının kollarında gördüm televizyonda. Benim arkamdan yine onun yanındaydın. Gülerek bakıyordun gözlerine. Ekranın karşısında olan herkese, tüm ülkeye haykırıyordun Yağız. Ben hiç yokmuşum gibi o lanet olası cadıyı kollarının arasına almıştın sen..."

Hıçkırarak koltuğa çöktü Doğa. Yağız donmuş kalmıştı. Doğa'nın o programı izlemediğini düşünmüştü ona dönmediğinde. Ama izlemişti öyle mi?

"Madem izledin peki neden gelmedin Doğa. Orada yaptığım açıklamadan sonra neden bana dönmedin?"

Başını kaldıran Doğa öldürecek gibi bakıyordu genç adama...

"Ne açıklamasından bahsediyorsun? Bir de oturup açıklamanı mı dinleyecektim? Sen beni nasıl bir insan sanıyorsun? Açıklamaymış... Bana oradan mı ulaşmaya çalıştın? O kadını gözüme sokarak... Program esnasında elektriklerin kesilebileceğini de mi düşünemedin?"

"Dinlemedin demek. Dinlemedin. Sırf inat uğruna dinlemedin..." Doğa'nın önüne çöküp, çenesinden tutarak yüzünü çevirdi. Gözlerine bakarak kısık sesle tısladı.

"O gece senin için konuştum. Senin gözlerine bakıyormuş gibi anlattım. Sen duy istedim. Berfin'in kardeşim gibi gördüğüm bir aile dostumuz olduğunu söyledim. Bunu tüm dünyaya ve Berfin'e açıkça söylemek istedim ve sen de bu konuşmayı duyup rahatlayacaktın. Bana dönecektin kadın... Yeniden benim olacaktın... Sen benden ısrarla kaçarken seni bulmak istemedim. İstesem seni on dedektifle yakalardım ama dedim ki kendi gelsin. Kendi istesin. Bensiz yapamadığını söylesin istedim. Ulan ne sikik akılmış bendeki de..."

Yağız konuşmanın sonuna doğru ne kadar ateşlendiyse, Doğa da bir o kadar donmuştu. Mermer gibi bir yüz ve buz gibi sesle cevap verdi...

"Bir şeyi gözden kaçırdın ama. Ben sen değilim. O kadın ne derse desin, onun senin sevgilin ya da birlikte olmayı planladığın kadın olmadığını biliyordum. Söylemene ya da bana ispat etmene gerek yoktu. Ben sana kalbimle inanmıştım aklımla değil."

Doğa susmuştu... Yağız, Doğa'nın söylediklerini tartmaya çalışıyordu. Her şeyi yanlış yapmıştı. Yanlış anlamıştı. Doğa ona olan hislerini anlatırken geçmişten bahsediyordu ve odada uyuyan, ona ait bir çocuk vardı. İkisinin, ikisinin canından... Yağız derin bir nefes alıp çöktüğü yerden koltuğa çıktı. Dirsekleri dizinde, yüzü avuçlarının içinde bekledi. Doğa bekledi...

Bu kafayla asla sağlıklı karar veremezlerdi, orası açık ve netti. Ama Yağız'ın kaybedecek zamanı da yoktu. Yağız oğlundan asla vazgeçemezdi. Yanındaki kadın istediği hayatı yaşasın, istediği düzeni kursun, istediği adamla... Düşüncesi bile Yağız'ı alevlendirmişti. Uzaktayken belki ama şimdi gördükçe, dokundukça...

"Hayatında biri var mı?"

Bu soruyu sormak bile dilinde zehir tadı bırakmıştı. Oğlunun söylediği, *annemin erkek arkadaşları olmaz*, cümlesinden cesaret alıyordu ama çocuğun gözünün önünde de flört edecek değildi ya...

Cevap gelmediğini anlayınca sinirle başını sol tarafa çekip Doğa'nın kasılmış yüzüne baktı.

"Sana bir soru sordum..."

Bu adam ne sorduğunun farkında mıydı? Doğa sinirle kaldırdığı tokadının bu sefer havada yakalandığını fark etti. Yağız'ın alev alan gözleri ruhunu yakıyordu.

"O kadar da uzun boylu değil küçük hanım. Bu sefer olmaz." Yakaladığı bileği daha fazla sıkarak tekrar sordu. "Hayatında biri var mı?"

Ne kadar kolay soruyordu bu soruyu... Nasıl da normalmiş gibi... Evet, dese ne yapacaktı? Mutluluklar mı dileyecekti? Doğa sinirle bileğini kurtarıp ayağa fırladı.

"Siktir git..."

Adama arkasını dönüp salon kapısına doğru yürürken arkasında bir hareketlenme hissetti. Yağız giden kadını

bir hamlede yakalayıp sırtını kendine yasladı. O gözler ona az önce istediği cevabı vermişti. Bu kadının hayatında kimse yoktu. Olmuş muydu?

Kollarını doladığı bedeni kapı pervazı ile kendi bedeni arasına sıkıştırdı.

"Anladım, "derken soluğu Doğa'nın ensesini yalıyordu. Devam etti. "Şu anda yok. Peki, önceden? Büyümüşsün Doğa. Tam bir kadın olmuşsun. Rahat bırakılmadığın kesin..."

Kadını son noktaya getirip doğruları öğrenmek isteyen Yağız, bu soruyu sorarken ikinci kez dilinde zehir tadı hissetti ama öğrenmeliydi. Oğlundan asla vazgeçmeyecekti ve kollarının arasındaki bu beden, bu koku... Bu kadın... Dört yıldır dokunamadığı her kadında aradığı bu değil miydi?

Yanağı kapı kasasına yaslanmış olan Doğa dişlerinin arasından hırladı.

"Sakın beni düşüp kalktığın orospularla bir kefeye koyma."

Yağız aldığı cevaptan memnun sırıttı. Neleri kaybetmişti, neleri bulmuştu, neleri yaşamıştı... Ama bu kadın bu kadar yakınındayken her şey değersizleşiyor, önemini yitiriyordu.

"Oğlumdan vazgeçmeyeceğim."

Bir anda kulağına çalınan bu gerçekle irkildi Doğa. Dönmeye çalıştı, dönemedi. Arkasından baskı kuran koca gövdeyi oynatamamıştı yerinden. Tam cevap verecekken Yağız devam etti.

"Benden çaldığın dört yılın acısını çıkartacağım."

"Oğlumu alamazsın..."

"Oğlumuz Doğa. Senin ve benim..." Son cümleyi iyice fısıltı halinde söyledi.

Doğa öfkenin ona zarar verdiğini fark etmişti. Bu

adamla inatlaştıkça büyük bir savaş içine girecekleri ve bu durumun en çok oğluna zarar vereceği kesindi. Sakin karar vermeleri gerekiyordu. Er geç Arda'nın varlığını öğrenecekti Yağız. Son günlerde pişmanlığını da daha fazla hissetmiyor muydu zaten? Ama böyle değil... Savaşarak değil... Oğlunu tamamen kaybederek değil...

"Ne... Ne yapacaksın?"

Yağız sakinleştiğini hissettiği bedeni çevirip, Doğa'nın yüzünü kendine döndürdü. Baktığı gözler az önce bir kadının ateşiyle parlarken, şimdi bir annenin endişesiyle parlıyordu. Yağız ne kadar öfkeli olursa olsun, bu kadının iyi bir iş çıkardığını inkâr edemezdi. Ve kendisi asla bu kadın kadar bencil olamazdı...

"Ona gerçeği söyleyeceğim..."

Doğa o an elektrik çarpmış gibi titredi. Yağız'ın göğsünden itip kurtulmaya çalıştıkça telaşla konuşmaya başladı.

"Söyleyemezsin. Hemen olmaz. O daha çok küçük Yağız. Bu sabah çıkıp gelen bir adamı, yarın sabah babası olarak göremez. Yani... Önce destek almamız lazım, nasıl açıklayacağız bilmemiz lazım. Bak tamam... Bu saatten sonra elbette çocuğumu senden saklamayacağım ama lütfen bencil olma, oğlumu düşünmen lazım..."

Yağız sinirle Doğa'nın sözünü kesti.

"Birincisi, oğlum değil oğlumuz. Sakın bir daha bu şekilde niteleme. İkincisi de sen beni bencillikle mi suçluyorsun Doğa? Bencil düşünmeyeyim, oğlumuzu düşüneyim öyle mi? Sen böyle mi yaptın?"

"Annesine bile sahip çıkamadığın bir çocuğu sana söylemediğim için affet... Bir dön kendine bak önce sen..."

Yağız tekrar sözünü kesti Doğa'nın.

"Doğa, sus. Bu konuyu ne kadar konuşursak konuşalım hep birbirimizi suçlayacak bir şey bulacağız. Hele

şimdi, şu anda... Sen konuştukça ben bastırmaya çalıştığım öfkeme yenileceğim. Bu yüzden bu konuyu kapatıyoruz. Şimdi konumuz Arda."

Yağız'ın gözleri, Doğa'nın aldığı nefeslerle inip kalkan göğüslerine odaklandı. Keşke acımasız olabilseydi. Keşke şu anda korkuyla çarpan bu kalbe karşı tüm silahlarını kuşatabilseydi. Keşke o hep övündüğü ruhsuzluğuna şimdi de sığınabilseydi ama yapamıyordu. Bu kadını kaybettiği an anladığı aşk, her geçen gün artarak çökmüştü yüreğine. Bu sebeple affedebilirdi belki de. Geçen onca yılı, oğlundan uzak geçen zamanları, yaşayamadığı mutlulukları...

Aldığı derin nefesi salıp, korkuyla kasılan yüze odaklandı. Ne yapacağını bilmiyordu. Ne karar alacağını da...

"Git yat Doğa. Sabah konuşacağız."

"Sen..."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Koltuğa kıvrılırım."

"Yağız..."

Gözlerinin içine öyle bir bakmıştı ki... Yağız dağılmaktan korktu.

"Git Doğa."

Arkasını dönüp giden Doğa titreyen adımlarını odasına kadar zor sürüklemişti. Hiç bu kadar çaresiz ve hiç bu kadar korkak olmamıştı. Hâlâ bu adama bu kadar âşıkken onun nefretini hissetmek çok canını acıtıyordu. Bir de oğlundan ayrılma korkusu... Yapamazdı. Buna izin veremezdi. Odasına girip kapısını kapattı. Uykusuz geçeceğini bildiği geceye hazırladı kendini...

Salonda tek başına kalan Yağız koltuğa baktı, sonra sessiz adımlarını salondan dışarı, Arda'nın odasına yönlendirdi. Yavaşça açtığı kapıdan önce gece lambasının ışığı, ardından yatağın bir köşesine sıkışmış oğlunun ışığı sızdı.

Yanına yaklaşıp terlemiş saçlarını alnından uzaklaştırırken mırıldandı.

"Benim oğlum..."

Oğluna dair hiçbir anısı ve geçmişi olmayacaktı. Gözlerini sıkıntıyla etrafta gezdirirken duvardaki resim köşesi dikkatini çekti. Loş ışıkta yaklaşıp baktığında birçok şekle girmiş Arda'nın her sene çekilmiş fotoğraflarını gördü. Ağzındaki iki dişle gülerken, mutfak çekmecesinin içine sıkışmış ağlarken, bir köpeğin üstüne at gibi binerken. Son baktığı fotoğraf Yağız'a kısık sesle bir kahkaha attırmıştı. Arda klozete oturmuş, işaret parmağıyla pipisini gösteriyordu. Yüzünde oldukça şaşkın bir ifade vardı. Yağız gözlerini odanın kalan duvarlarında gezdirirken diğerlerinden biraz daha büyük olan bir fotoğrafa rastladı. Doğa, üstünde çiçekli bir elbiseyle objektife bakıp gülümsüyordu ama fotoğraf yamuk çekilmiş ve Doğa'nın sol omzu ile saçlarının sol tarafı çıkmamıştı. Çerçevenin köşesinde de ufak bir not vardı. *Oğlumun ilk fotoğrafçılık deneyimi...*

Yağız uzun bir süre bu resmin karşısında kaldı. İnkâr kaldırmaz şekilde âşıktı bu kadına. Hâlâ deli gibi istiyordu onu. Az önce yaşadıkları şiddetli kavganın ortasında bile tutkularına yenilmemek için savaşmıştı. Çok kızgındı. Öfkeliydi. Ama bunlar içinde, onu boğacak şekilde büyüyen duygularına da engel olamıyordu. Doğa ona olan kırgınlığı ve kızgınlığıyla onlara hayatı zehir etmiş olabilirdi ama tüm bu yıllar içinde de yine bir şekilde kendini oğlu aracılığıyla Yağız'a adamıştı. Fısıldadı...

"Ya seninle, ya hiç Doğa. Seni tekrar benim yapmazsam ebemi siksinler."

15. BÖLÜM

Oysa şimdi bir savaşın
iki ayrı tarafıydılar.

Yatağında bir türlü rahat edemiyordu Doğa. Salonda uyuyan adamı düşündükçe çıldıracak gibi oluyordu. Bir yandan da adama duyduğu özlemle boğuşuyordu. Onu görene kadar bu özlemle baş edebildiğini, artık yaşananların ve duygularının üstüne kalın bir çizgi çektiğini düşünmüştü ama Yağız'ı karşısında gördüğü andan beri yok ettiğini sandığı tüm duyguları üstüne sağlı sollu saldırır olmuştu. Aklına hep birlikte ayrı yatağı paylaştıkları anlar geliyordu. Nasıl da özlemişti onu.

Oysa, şimdi bir savaşın iki ayrı tarafıydılar. Yanıp tutuştuğu adama eskisinden daha fazla düşmandı artık. Ne olacaktı bundan sonra? Yağız bu savaşı nereye taşıyacaktı bilmiyordu. Bu bilinmezlikle deli gibi nefes almaya çalıştı.

Yatakta daha fazla kalamayacağını anlayıp ter içinde ayaklandı. Boğazı kurumuş, içi yanmıştı. Sessizce odasının kapısını açıp çıktığında gayriihtiyari, yılların alışkanlığıyla oğlunun odasına ilerledi önce. Havalar soğuk olmasa da oğlunun üstünün ne durumda olduğuna bakacaktı.

Aralık kapıyı görünce kaşlarını çattı. İyice yaklaştığında gördüğü manzarayla saç diplerine kadar kanın hücum

ettiğini hissetti. Yağız Arda'nın yatağına uzanmış, kollarına sığınan minik bedeni korurcasına sarmalamıştı. Oğlunun minik başı Yağız'ın boynunun altına girmiş, minicik kolu kocaman gövdeye can simidi gibi dolanmıştı.

Doğa çaresiz kaldığını hissetti. Oğlu ellerinin arasından kayacak gibi gelmeye başladı. Bir yanı bu manzaranın, o yatakta yatan iki adamın hakkı olduğunu düşünürken, diğer tarafı gidip tüm odayı dağıtmak istiyordu.

Uyuşuk adımlarla geri geri gitti. Her bunaldığı anda yaptığı gibi eli boynundaki kolyeyi aradı. Yerinin boş olduğunu fark ettiği anda bayılacağını hissetti. Panikle sağa sola bakınırken aklına en son duşta kolyesini çıkardığı geldi. Koşar adım banyoya gitti. Banyo dolabının rafında duran kolyeyi hızla eline alıp önce göğsüne bastırdı. Artık gözünden akan yaşlarla hiçbir şey görecek gibi değildi. Titreyen parmaklarıyla kolyeyi boynuna takmaya çalışırken bir an durdu. Bu kolyeyi Yağız boynunda görmemeliydi. Yıllardır zorla inşa ettiği duvarlar o an yıkılırdı işte.

Koşar adım odasına gidip hızla kapıyı çarpan Doğa, çekmecede duran minik mücevher kutusunu alıp açtı. İçinde yan yana duran kol düğmelerini gördüğünde yeni bir ağlama krizine girerek kolyeyi onların yanına yerleştirip kapağını kapattı. Aynanın önüne fırlatır gibi attığı kutudan kaçarcasına uzaklaşan Doğa kendini yatağına atıp sabahı bulacak gözyaşlarının sıcaklığında gözlerini yumdu. Çaresizlik ne kadar da kötüydü...

Sabah yüzünü okşayan minicik ellerle gözlerini araladı. Her sabah bu şekilde uyanmaya bayılıyordu Doğa. Oğlunun ışıl ışıl zeytin gözleri güneşi doğuruyordu dünyasına. Gülümsedi. Oğlu onundu. Sonsuza kadar...

Kollarını oğluna dolarken uykulu sesle mırıldandı.

"Günaydın prensim..."

"Günaydın bebeekk... Sabah bi baktımm, Yayız Amca benimle yatıyo. Yatak bulamamış. O da demiş ki eykek odasında yatıyım demiş. Biz kaktık sonya mutfağa gittik. Sana süypyiz yaptık. Kaffaytı hazıyladık. Yayız Amcam anneni kaldıyalım dedi, biz de geldik. Seni kaldıycaz, anlaştık mı?"

Biz de kaldıralım dedik mi demişti oğlu?

Doğa o an hızla başını kaldırıp kapıya yaslanmış Yağız'la göz göze geldi. Ateş gibi bakan gözler içine işler gibi dikilmişti yüzüne. Ne bir mimik, ne bir gülümseme... Oğlunun heyecanlı sesi devam etti.

"Şimdi anneleyin en güzeli, biz Yayız Amcam'la konuştuuukk... Ben bugün okula gidicem yaaa, sonya da çıkıcam yaaa, işte Yayız amcam beni alcak. Alsın mı ha alsın mı? Lütfeeeennnn.."

Doğa gözlerini zorla Yağız'dan çekip, kendine yavru kedi gibi bakan oğluna döndü. Tam ağzını açacaktı ki susmayı beceremeyen oğlu devam etti.

"Sen istemezsen almaz ama ben istiyoyum. Hem şeye gitcez... Mmmm... Neye gitcektik Yayız Amca?"

Heyecanla kapıya doğru dönen Arda ciddi bir soruya cevap bekler gibiydi. Yağız'ın yüzü ilk defa duygu belirtisi gösterdi. Gülümsedi.

"Sinemaya gidecektik Arda."

"Eveeeetttt... Minik balıklı film vaymışşş... Anne lütfen evet de, lütfeeeennnn..."

Doğa tüm hâkimiyeti kaybediyor gibiydi. Şaşkınca ağzını açtı ama oğlunun gittikçe asılan yüzüne karşı hayır diyemedi. Çaresizce başını salladı.

Oğlunun sevinç çığlığıyla yataktan inmesini izlerken Yağız'a döndü. Yağız ise sadece bakıyordu. Duygudan

yoksun, ruhsuz bir bakıştı bu. Doğa titredi. Yağız'ın yanından hızla geçip giden oğlunun sesiyle kendine geldi.

"Ben çatallayı, baydaklayı koycam. Siz de hemen gelin."

Silkinip kendine gelen Doğa hızla yataktan kalktı. Yağız'ın üstüne doğru bir adım atmıştı ki karşılık verircesine kendine doğru iki adım yaklaşan adamı görünce durdu. Sinirden titriyordu.

"Bu... Bu ne demek? Benimle konuşmadan nasıl böyle bir plan yaparsın?"

Kısık tutmaya çalıştığı sesinden tüm siniri belli oluyordu.

"Neden sorayım? O benim de oğlum."

"Evet, ama bilmiyor."

"Bilmiyor ama öğrenecek."

Doğa derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışırken yüzünü ovaladı.

"Yağız. Lütfen bunu yapma. Bizim bir düzenimiz var. Bunu istediğin gibi bozamazsın. Arda seni sabah yatağında görünce hiç şaşırmadı, yadırgamadı. Bu... Bu çok yanlış..."

Kolunu mengene gibi sıkan elle şaşıran Doğa canının acıdığını belli etmemeye çalışırken Yağız'ın söylediklerine odaklanmaya çalıştı.

"Düzeni bozmak mı? Doğa, şunu kafana sok ki sizin zaten eski düzeniniz kalmayacak. Artık ben varım. Bunu inkâr etmek istesen de, kabullenmesen de bundan sonra Arda'nın hayatında babası olacak."

"İnkâr eden yok. Ama böyle değil. Hemen değil. Konuşmuştuk. Zaman lazım."

"Evet..."diyen Yağız Doğa'nın kolunu bırakıp birkaç adım geri giderek tuvalet masasına yaklaştı ve devam etti. "Ama bir sonuca varmamıştık. Zaman lazım, haklı-

sın. Ama bu zamanı benimle geçirecek."

Doğa o an kanının donduğunu hissetti.

"Onu alamazsın."

Yağız'ın suratına öyle bir ifade yayılmıştı ki Doğa irkildi.

"Almayacağım. Ama şu saatten sonra da ondan ayrılmayacağım."

"Bu nasıl olacak? Ankara'ya mı taşınacaksın?"

Yağız ruhsuz bir şekilde gülümsedi.

"Bunun tek yolu bu değil Doğa. Oğlumla kaybettiğim zamanların acısını çıkaracağım. Düşündüm de..." gülümsemesi tembel bir kıvrılmaya dönerken devam etti. "Uzun zamandır tatile çıkmıyorum. Oğlumla bir tatil yapacağım."

Hayır... Buna izin veremezdi.

"Bensiz asla gitmez. Buna niyetlenme bile."

"Seçme hakkın yok Doğa. Ama korkma. Ben senin kadar acımasız değilim. Oğlumu güvende hissetmeyeceği bir ortama sokmam. Tatilde seninle olmak onu daha çok mutlu edecekse sen de gelebilirsin. Ama hayır dersen de biz o tatile çıkacağız. Seçim senin."

Doğa söyleyecek söz bulamayıp sadece adamın gözlerine bakarken Yağız'ın devam eden sesini duydu.

"Bir kere de bencil olmadığını ispatla."

O sırada mutfaktan gelen ses Doğa'nın haykırışını boğazında düğümledi. Oğlunun billur sesi evin duvarlarında yankılandı.

"Ayda'nın annesiii... Ayda saçlı adam yapmak istiyoo..."

Doğa ağlamak üzere olduğunu hissetmişti ve bunu şu anda yaparsa toparlanamayacağını biliyordu. Yağız'ın yüzüne son bir kez bakıp kapıya doğru koştu. Banyoya yetişmesi lazımdı...

Kadının arkasından bakan Yağız'ın dudaklarında bir kıvrılma oluşmuştu. Tatlı tatlı intikamını alacak ve her iki sevdiğine de aynı anda kavuşacaktı. Henüz bundan Doğa'nın haberi olmasa da...

Tüm geceyi plan yaparak geçirmişti. Tatil olayı aklına gelene kadar kırk senaryo kurmuştu. Sonunda aklına gelen planla oğlunun yatağında huzurlu bir uykuya dalmıştı. Yıllar sonra ilk defa deliksiz bir uyku ve kâbussuz bir gece geçirmişti. Oğlu zaten onundu ama bu kadının da tekrar onun olması için uğraşması gerekiyordu. Doğa'nın içinde saklı kalan duygular varsa onları açığa çıkaracaktı. Yoksa da yeniden kendine âşık edecekti. Yağız odak noktalı bir adamdı. Bir kere hedefe kilitlendi mi kimse onu durduramazdı...

Arkasını dönüp gideceği zaman tuvalet masasının üstünde bir şeyin parladığını gördü. Sabah güneşi vurduğu nesneyi ışıldatmıştı. Dikkatini parlayan şeye verdiğinde önce ona çok tanıdık geldiğini düşündü. Sonra da...

Kol düğmesine bakarken ne düşüneceğini bilemedi. Bunları ne zaman kaybettiğini bile hatırlamıyordu. Ya da nerede taktığını... Elini uzatıp kol düğmesine dokunurken minik kutunun kenarından görünen altın zincir dikkatini çekti. Uzanıp aldığında gördüğüyle de kilitlenip kalmıştı. Doğa'ya aldığı kolye ve ona ait olan kol düğmeleri aynı kutudaydı. Belki yıllardır bu kutunun içinde saklı kalmışlardı ve dün gece buraya öfkeyle fırlatılmışlardı. Bilemedi...

Elindekileri aldığı gibi bırakarak odadan çıktı. Mutfağa geçerken aklındaki düşünceler yer değiştiriyordu sürekli. O kol düğmesini ne zaman takmıştı ki... Bunu hatırlamaya çalışırken mutfağa girdi ve gördüğü manzarayla ne zaman taktığını hatırladı.

Doğa açık olan buzdolabının altından bir şey alırken

sergilediği manzarayla Yağız'ın hafızasını açmıştı. Tıpkı onu mutfağında ilk defa gördüğü gibi... Eğilmiş ve kıçını gözlerinin önüne sermiş... Üstünde babasının tişörtü, altında pembe külotu...

Yağız o kol düğmelerini Doğa'ya sahip olduğu gece takmıştı. İlk seviştikleri gece... O geceden sonra aramamıştı bile o düğmeleri. Az öncesine kadar hatırlamıyordu bile varlıklarını. Oysa, yıllardır Doğa'nın ellerinde miydiler?

Toparlanması gerektiğini düşünerek mutfaktan içeri girdi.

Adamın varlığını daha dönmeden hisseden Doğa, dolaptan aldığı salatalıkları servis tabağına doğrarken sakin olmaya çalışıyordu. Masaya geçip oturan adamın oğluyla yaptığı sohbete odaklanmaya çalışsa da aklı hâlâ tatil olayındaydı. Nasıl yollardı oğlunu tek başına? Nasıl kopabilirdi oğlundan. Sıkıntıyla sandalyesine otururken oğlunun sesini duydu.

"Aneeee, kolyen yoookk..."

O an Doğa oğlunun susması için bildiği tüm duaları okudu.

"Annecim, yemeğini ye?"

Arda telaşla ayağa fırladı.

"Olmaaz. Bulmamız lazım. Sen ağlaysın. Ağlama. Bulmamız lazım."

Arda deli gibi masadan kalkıp yere eğilirken Doğa ağlamak istiyordu. Oğlunun yanına eğildi hızla.

"Annecim sakin ol. Kaybetmedim. Ben çıkardım."

Arda anlamaz gözlerle baktı.

"Ama niye? Hani biy keye kaybedince ağlamıştın. Hani benim babamdan kalan tek şey demiştin bana. Hani uğuyum demiştin. Hani beni sana veyen o kolyeydi. Takmalısın anneee, yoksa beni senden alıylay. Almasınlay..."

Arda annesinin kucağına zıpladığı gibi boynuna sarıldı. Artık dayanamayan Doğa ağlarken yüzünü oğlunun saçlarına gömdü. O an tüm dünyası birbirine girmişti.

"Ağlama meleğim, lütfen. Ben sadece duş aldım diye çıkardım. Takacağım. Hem seni benden kimse alamaz."

Son cümlesini söylerken Yağız'ın gözlerinin içine bakmıştı. Yağız'ın düşüncelerinden habersiz...

Oğlunun sakinleşen hıçkırığını, sıkılmış yumruklarını gevşeterek dinleyen Yağız, ne kadar doğru bir karar aldığını düşünüyordu. Geçmişi deşmenin hiç anlamı yoktu. İkisi de hatalıydı. Ama Doğa en azından geçmişine sadık kalmıştı. Eskisi gibi sevmese de, istemese de Doğa asla onu unutmamıştı. Bunu bilmek bile Yağız için savaşmaya değer bir sebepti.

Akşam eve dönerken Doğa tüm günü nasıl geçirdiğini bilememişti bile. Sabah yaşanan olaydan sonra oğlunu okuluna bile bırakamamıştı. Yağız ısrarla Arda'yı almış ve akşam için merak etmemesini söylemişti. Davet bile etmemişti. Sen de gel bile dememişti. Okulunu arayıp Arda'yı Yağız Efe Korkut'un alacağını söylemek öyle ağırına gitmişti ki ilk defa oğlunun olmadığı eve giren Doğa boş duvarlara bakarken boğazından kopan hıçkırıkla sarsıldı.

Yapamazdı. Oğlu olmadan tek bir gün bile geçiremezdi. Eve mümkün olduğu kadar geç gelmişti ama buna rağmen dakikalar geçmek bilmiyordu. Yağız oğlunu alıp tatile giderse ne yapacaktı? Nasıl zaman geçirecekti. Ya oğlu babasını öğrendikten sonra ondan ayrılmak isterse...

Ama bu düşüncesini anında aklından sildi. Oğlu bir kolye için bile ortalığı ayağa kaldırmıştı. Ondan ayrılacağının korkusuyla ağlamıştı. Derin bir nefes alarak odasına giden Doğa, üstünü değişip tuvalet masasında kutunun içinden görünen kolyeye baktı. Taksa mıydı? Oğlu için önemliydi ama ya Yağız kolyeyi tanırsa? Birkaç dakika boş boş elindeki kolyeye baktıktan sonra usulca boynuna geçirdi. Mutfağa geçip akşam yemeğini hazırlarken içi içine sığmıyordu. Göz ardı ettiği korkularının su yüzüne çıkmasına engel olmaya çalışıyordu ama bu o kadar da kolay değildi. Derin bir nefes alıp elini tezgâha dayadı. Patlamak üzereydi. Hızla eline telefonu aldı. Aradığı numara cevap verene kadar kaç kere vazgeçmişti ama sonunda karşıdan beklediği sesi duydu.

"Ooo, benim prensesim abisini mi özlemiş?"

"Abi, ben çok kötüyüm..."

"Neyin var? Abim bekle, hemen yola çıkıyorum. Ama anlat... Kahretsin Doğa, ne oldu?" Kemal'in panikle kıvranan sesini duyunca da yaptığı salaklığa çok pişman oldu Doğa.

"Kemal sakin ol... Ben iyiyim... Yani..." Bir süre sessiz kalıp titreyen sesiyle devam etti. "Yağız burada..."

"Siktir... Neden çağırdın?"

"Ben çağırmadım abi... O... Samet görmüş ve öğrenmiş işte... Sonra Arda'yı öğrendi. Şimdi birlikte dışarıdalar ve ben korkuyorum. Ya oğlumu benden alırsa, ya onu..."

Kemal'in sert sesi onca mesafeden bile tüy ürpertici gelmişti.

"Seni bununla mı tehdit etti? Arda'yı mı alacakmış?"

Ah, emin olsa Doğa...

"Böyle bir şey söylemedi ama bana çok kızgın. Ondan oğlunu sakladım diye..."

"Haklı."

Doğa alnını bıkkınlıkla ovalarken boğazının kuruduğunu hissetti. Masadaki bir bardak suyu bir dikişte bitirip geri koyunca kısık sesle mırıldandı.

"Biliyorum. Bu yüzden korkuyorum. Bana oğlunu tanımak istediğini söyledi. Birlikte tatil yapmak istiyormuş."

"Gönderecek misin?"

"Bilmiyorum Kemal. Gitmemeleri için ikna etmeye çalışacağım ama eğer başaramazsam..."

"Eğer başaramazsan git Doğa. İster kabul et, ister etme ama o adam senin çocuğunun babası. Bu durumda onunla anlaşmak zorundasın. Ama unutma biz hep senin yanındayız..."

"Biliyorum bebeğim. Seninle konuşmak çok iyi geldi. Seni çok seviyorum."

Kemal'in gülümseyen ses tonu bile Doğa'nın içine birazcık da olsa ferahlık vermişti.

"Ben de seni çok seviyorum prensesim."

Telefonu kapatan Doğa yüzündeki buruk gülümsemeyi silmeden buzdolabına yöneldi. Kemal haklıydı... Oğlunun en sevdiği makarnayı ısıtmak için ocağa koyarken zil çaldı. Koşar adım kapıya giden Doğa boynuna dolanan heyecanlı minik kollarla korkularının silinip gittiğini fark etti. Tek ihtiyacı olan oğlunun kokusuydu.

"Anneeee, biz sinemaya gittik. Balık çok güzel yüzüyodu biliyo musun? Hem de kollayında balon yoktu. Hem de gülüyodu. Di mi Yayız amca?"

Doğa bakışlarını genç adama kaldırıp bakınca onun da gülümseyerek oğlunu onayladığını gördü. Bir an kalbi tekledi. Eski günlerdeki gibi gülümsemişti Yağız. Gözlerini kaçırdı.

"Eğlenmene sevindim annecim. Hadi şimdi elini yüzünü yıka, yemek hazır."

Arda çantasını sürükleyerek içeri girip annesine döndü.

"Ama ben tokum ki. Biz yedik. Di mi Yayız amca?"

Bu zamana kadar her akşam oğluyla yemek yiyen Doğa bu sözle vurulmuşa döndü. Oğlu onsuz yemişti. Sinirle Yağız'a döndü.

"Keşke haber verseydiniz. Evde mis gibi yemek dururken..."

"Abartma Doğa. Dışarıda da sağlıksız bir şey yemedik. Hem nasıl haber verecektim ki?"

Doğa adamın eline aldığı telefona bakıp bir hışım uzandı. Telefonu eline alıp kendi numarasını girerken bir yandan homurdandı.

"Artık haber verirsin."

Yağız gülümsemesini saklamaya çalışarak başını salladı. Aralarında geçen gerginlikten ve annesinin ruh halinden habersiz olan Arda ikinci bir heyecanla Doğa'ya döndü.

"Anne. Öğyetmenim bana şey veydi. Hani balo için olan. Böyle bi kayıt."

Minik ellerini davetiye ebadına getirip gösterirken kıkırdadı.

"Biy süyü dans edeceğimiz payti işte. Anne gitcez di'mi? Gidelim n'oluy..."

Doğa oğlunu odasına doğru yönlendirirken cevap verdi.

"Elbette gideceğiz annecim. Senin mezuniyet balon o. Kocaman adam olmanı kutlayacağız. Hem yarın akşam sana çok şık bir kıyafet almaya da gitmeliyiz."

Nasıl kolaydı oğluyla günlük telaşa kapılmak. Arda'nın saçlarından bir öpücük alan Doğa dolaba ulaşabilmek için Yağız'ın yanından geçmek zorunda kalmıştı. Bir adım bile gerilemeyen adam Doğa tam ona doğru yaklaşınca kolunu tuttu. Kalbi bir anda tekleyen Doğa gözlerini adama soru dolu ifadeyle çevirdi. Bu yakınlıkla

nefesini içine çekerken Yağız kulağına doğru eğildi.

"Kolyeyi takmışsın..."

Cevap vermedi Doğa. Veremedi... Ne diyebilirdi ki?

Kolunu kurtarıp dolaba ulaşırken titriyordu. Aynı titreyen ellerle aldığı pijamayı oğluna uzatırken, Arda'nın yine o muhteşem fikirlerinden biriyle karşılaştı.

"Yayız Amca, sen de gelsene baloya."

Yağız zaten o baloya gidecekti. Dün kapıya gelen herifin balo için söylediklerini o an umursamasa da gece aklına gelen fikirle sinir olmuştu. Nişanlı bile olsa başka bir adam onun kadınıyla bir adım dahi atamazdı. Ama oğlu işini kolaylaştırmıştı. Fark etmeden bu zamana kadar babasına çok yardımcı olmuştu Arda. Sevgiyle baktı oğluna.

"İstiyor musun?"

"Eveeeettt... İstiyoyum."

Doğa müdahale etmek istedi. Artık her şey çığırından çıkıyordu.

"Annecim ama Burak Amca'n gelecekti."

Arda'nın yüzü anında asılmıştı.

"Aaa unutmuşum. Ama ben Buyak Amca'mı da çok seviyoyum ama Yayız amcamı da daha da çok seviyoyum. Şimdi ben ne yapcam ki?"

Gözleri dolu dolu olan oğluna bakan Doğa hemen dizlerinin üstüne çöktü. Minik başı kendine doğru çekerken her şeyi karıştıran, oğlunu bocalatan adama döndü. Bakışlarıyla çok şey söylüyordu aslında ama Yağız bunların hiç birini umursamıyordu. Kaşları havada ve meydan okurcasına bakıyordu genç adam.

Doğduğu andan beri yanında olan Burak Amca'sını babası karşısında yok sayabiliyordu Arda. Baba ve oğul arasındaki doğuştan gelen bağı görmemek mümkün değildi. Yine içine korku düştü. Oğlunu kaybedemezdi. Arda'yı bir tercih yapmak zorunda bırakmak öylesine zor

gelmişti ki ona. Doğa tekrar oğluna döndü.

"Üzülme annecim. Eğer Yağız amcan gelmek istiyorsa gelebilir. Burak Amca'n bunu anlayacaktır."

"Geyçekten mii?"

"Evet annecim. Gerçekten."

Arda kollarını annesinin boynuna dolarken sevinçle haykırdı.

"O zaman Yayız Amca'm bizimle kıyafet almaya da gelsin. Böyle gelemez ki baloya."

Doğa, artık ne kadar daha kötüye gideceğini bilemedi. Gözlerini devirip inlememek için kendine engel olurken, Yağız'ın tutmaya çalıştığı kıkırtısını duyunca sinirle adama baktı. Sırıtıyordu. Öylesine çocuksu ve muzır bir görüntüydü ki... Oğlunu sık sık o ifadeyle görüyordu Doğa. Dudaklarına gelen gülümsemeyi engellemekte çok zorlandı. Çaresiz başını salladı.

"İstiyorsa gelebilir annecim."

Madem oğlunu tanımak istiyordu böyle de tanıyabilirdi. Eğer sık sık birlikte olsalar tatil fikrinden vazgeçebilirdi Yağız, öyle değil mi?

Yağız'ın sesini duydu.

"Elbette istiyorum delikanlı. Büyük bir keyif benim için."

Arda annesinin kollarından çıkıp babasının kollarına atıldı.

"Yaşasıınn... O zaman bu akşam yine benimle yatacaysın di mi? Aykadaşız aytık."

Yağız tam cevap verecekken Doğa devreye girdi.

"Annecim istersen benimle yatabilirsin."

Yatmalıydı. Oğlu onunla yatmalıydı. Doğa'nın bir umutla beklediği cevap hiç de umduğu gibi olmadı.

"Yok bebek. Biz eykek eykeğe yatcaz. Sen yahat uyu."

Doğa o an kalakalmıştı. Usulca ayağa kalkıp oğluna

iyi geceler öpücüğü verdikten sonra Yağız'a baktı. Adamın tek kaşı havaya kalkmış, kollar göğsünde bağlanmış, duvara tembel bir havayla yaslanmış sırıtıyordu. Az önce sevimli mi gelmişti bu sırıtma?

Doğa sinirden o an son nefesini vereceğini düşündü. Yapıyordu işte. Oğlunu zorla değil ama aklına, ruhuna girerek almaya çalışıyordu. Ondan uzaklaştırıyordu. Doğa o an delirecek gibi oldu. Tam yanına yaklaşıp odadan çıkacakken Yağız'a doğru kısık sesle tısladı.

"Sakın kazandım sanma..."

Yağız ise tamamen alakasız bir karşılık vermişti, hem de göz kırparak...

"Sinirliyken hâlâ çok ateşlisin."

Kadının arkasından bakan Yağız'ın yüzündeki sinir bozucu sırıtma yavaşça silindi. Yerini bambaşka bir ifade almıştı. Şu an Doğa'nın canının ne kadar acıdığını anlayabiliyordu. Oğlu onu tercih etmemişti ve muhtemelen Doğa kaybetmenin sınırında hissediyordu kendini. Belki bu acımasızlıktı ama Yağız bunun gerekli olduğunu düşünüyordu. Bir süre daha buna sabretmeliydi. Doğa kaybetme korkusunu yaşamalıydı. Zorla değil, oğlunun bilerek, isteyerek babasını seçebileceğini düşünmeliydi. Başka türlü Yağız'ın kurduğu plan işlemeyecekti.

Kendine meraklı gözlerle bakan oğlunu fark edince yüzüne şefkat ve gurur dolu bir bakış yerleşti. Yatağa girip yeni bulduğu ama sanki hep onunla yaşadığını hissettiği oğlunu kollarının arasına çekti. Gün boyu oğluyla geçirdiği zamanların kıymeti hiçbir şeyle ölçülemezdi.

Arda yaşından daha olgun ve yaşıtlarından daha zeki bir çocuktu. Her cümlesiyle Yağız'ı şaşırtmıştı. Oğluna baktıkça içi gururla dolan Yağız, Doğa'nın tek başına muhteşem bir iş başardığını görmüştü. Doğa kendi büyüdükçe, oğlunu da büyütmüştü. Kadına karşı duydu-

ğu saygı öylesine artmıştı ki öfkesini ve hırsını yenmişti. Doğa hamile olduğunu anladığı an bebeğini aldırabilirdi. Bunu yapmaktansa tek başına da olsa mücadele etmeyi seçmişti.

Ya da Doğa gençliğinin girdabına kapılıp oğlunu ihmal edebilirdi. Yeni bir hayat kurmaya çalışırken oğluna zarar verebilirdi. Ama Doğa tüm hayatını oğlunu adam gibi yetiştirmeye adamıştı. Onun kadınından da ancak bu beklenirdi.

Doğa'nın nasıl değiştiğini düşündü Yağız. Ofiste birlikte akşam yemekleri yediği genç kızdan çok farklıydı Doğa. Evet, aynı kızdı ama daha olgundu. Bakışları daha sertti. Duruşu daha sağlamdı. O kadar üstüne gitmesine rağmen dağılmamıştı. Tam bir kadındı artık ve Yağız bu kadına daha fazla tutulacaktı. Biliyordu. İşte bu sebeple onu tekrar kazanma kararının ne kadar doğru olduğunu düşündü. Kaybetmeyecekti. Önce Doğa'nın kendi etrafında kurduğu kalın duvarı yıkacaktı. Dengesini bozacaktı. Onu delirtecekti gerekirse. Sağlam duran otokontrolünü yok ettiği zaman savunmasız kalan kadın her şeyi kusacaktı. Sonunda ona teslim olacaktı. Teslim olmaya zorlayacaktı. Vazgeçmeye hiç niyeti yoktu.

İşten çıkmak için son kontrollerini yapan Doğa çalan telefonuna kimin aradığına bakmadan cevap verdi.

"Efendim?"

"Bunu söylemene bayılıyorum."

Doğa duyduğu sesle kısa bir nefes çekti. Kendini toplayıp bıkkın sesle konuşmaya çalıştı.

"Ne istiyorsun Yağız?"

"Duymak isteyeceğine emin değilim."

Adamın sesinde saklanan kahkahayı Doğa çok iyi hissedebilmişti. Bu adamın kendinden emin halleri Doğa'yı geriyordu.

"Yağız çalışıyorum."

"Ayakkabıların ayağında değil... Eteğin yukarı kıvrılmış, sutyenin yan koltukta. Saçlarını kalemle tutturmuşsun ve elindeki kalemin arkası diş izlerinle dolu."

Doğa o an üstüne ve yan koltuğa fırlatılmış sutyene bakınca Yağız'ın ne kadar doğru bir teşhiste bulunduğunu fark etti. Sinirle eteğini çekiştirmeye çalışırken sesini sakin tutmaya çalıştı.

"Ama Allah'tan kapımı kıracak bir sürtük tehlikesi içinde değilim."

Telefonun diğer ucundaki adam doğru tahmin ettiğini anlayınca gülümsedi. Hele Doğa'nın verdiği cevap onun da aynı zamanı hatırladığının göstergesiydi.

"İstersen o tehlikeyi yaratabilirim. Sürtük yerine ben kırabilirim kapıyı."

Doğa bir an titrese de bunu çaktırmamaya çalıştı.

"Gerçekten Yağız acelem var. Ne diyeceksen de ve kapatalım telefonu. Arda'yı okuldan erken almam lazım."

Bir anlık sessizliğin ardından Yağız'ın cevabını duydu.

"Gerek yok. Ben de o yüzden aradım. Arda'yı okuldan ben alacağım. Sonra seni almaya geliriz."

"Ben alırım Arda'yı."

Yağız sabırsız bir tonla sözünü kesti.

"Doğa. Sen işten çıkıp, okula gidene kadar biz senin orada oluruz zaten. Gereksiz yere inat etme. Benim arabayla gideriz, ben de sabah Arda'yı okula bırakırken seni de işe bırakırım. Bu kadar basit bir çözümü bile zorlaştırmak hiç birimizin işine yaramayacak."

Doğa telefonu kapatırken sinirden ölmek üzereydi. Olmuyordu. Yıllardır zorla kurduğu kontrol ve düzen bir

hamlede dağılan domino taşları gibi üzerine yıkılıyordu adeta. Kendini işine veremeyeceğini anlaması yarım saatini almıştı. Yorgun bir şekilde kalkıp toparlanırken telefonu tekrar çaldı.

"Aşağıdayız."

Doğa arabanın ön koltuğunda otururken oğlunun hiç durmadan konuşmasını zorla dinliyordu. Aklı yanındaki adamdaydı. Kendinden emin hallerinde, oğluyla şakalaşırken gülen yüzünde, gülerken göz kenarlarında oluşan kırışıklıklarda, direksiyonu kavrayan uzun parmaklarda...

"Nereden yapacağız alışverişi?"

Doğa duyduğu soruyla silkelenip kendine gelirken, eliyle de sağ kavşağı işaret etti.

"Işıklardan dön. Tarif ederim."

Etti de ama nasıl etti kendi bile bilmiyordu. Neden sakin olamıyordu ki? Sonuçta yanındaki adamla hiçbir duygusal bağı kalmamıştı. Onunla olan defter kapanmıştı. Tek ortak noktaları oğullarıydı. Bu saçma sapan düşünceler ve duygular nereden çıkıyordu? Hadi kalbine söz geçiremiyordu ya bedeni? Bu adamı hâlâ istemek de neyin nesiydi?

Alışveriş merkezinin içine girdiklerinde de aynı telaş içinde dönüp duruyordu ama oğlunun koşturan haline yetişebilmek için sarf ettiği çaba zihnini bir süre uzaklaştırmıştı yanındaki adamdan. Mağazanın içine girerken Yağız'ın gayriihtiyari elini sırtına koyup onu yönlendirdiği ana kadar... Sırtından başlayarak tüm bedeni ürpermişti. Mağaza görevlisinin yanlarına gelmesiyle kendini toparlaması gerektiğini anladı.

"Hoş geldiniz? Nasıl yardımcı olabilirim?"

Arda telaşla genç kadının yanına koşturdu.

"Ben kocaman adam oluyoyum. O yüzden de böyle kıyavatlı kıyafet alcam. Di mi anne?"

Doğa oğlunun kolunu okşarken onayladı.

"Evet, bebeğim," diyen Doğa görevli kadına döndü. "Bize bu minik adama göre olan takım elbiselerinizi gösterebilir misiniz?"

Kadın tam onları yönlendirmek için yol gösterecekti ki Yağız'ın sesiyle durdu.

"Ve bana da..."

Görevli anlayışla gülümseyerek birbirine benzeyen iki adama baktı.

"Ah, ne güzel... Demek baba oğul takım alacaksınız. O zaman size özel günler için hazırlanan koleksiyonumuzu göstermeliyim. Sünnet ve benzeri organizasyonlar için baba oğul, anne kız kombinelerimiz var. Buyurun..."

Doğa ilk cümleden sonrasını algılayamamıştı bile. Telaşla oğluna baktığında onun bir şey fark etmediğini ve heyecanla kadının peşinden gittiğini gördü. Rahatlayıp derin nefes alırken Yağız'a baktı. Adam da hiç oralı değildi. Bir tek kendi mi duymuştu baba-oğul vurgusunu?

Oysa, Yağız için için kaynıyordu...

Birçok takımlar denenirken Doğa sabırla bekledi. Yağız'ın söylediği gibi önce Arda'nın kostümü seçilecek onun baba için olanını da kendi alacaktı. Oğlu beğensin yeterdi.

En son denemede kabinden çıkan Arda'yı gören Doğa keyifle gülümsedi. Oğlu minicik bir adam olmuştu.

Koyu gri bir takım elbise içine aynı ton gömlek ve siyah ince kravat takmıştı. İtalyan kesim takım elbisenin ceket yakalarına kadar inen ipek gibi siyah saçların ucu kıvrılmıştı. Oğlu muhteşem görünüyordu. Dizlerinin üstüne çökerek oğlunun yakasını düzeltti.

"Annecim, çok yakışıklı olmuşsun."

"Eveeett... Ayda piyens oldu. Yayız Amca..."

Yağız'a dönen Arda takdir ve onay beklercesine şişirdi göğsünü. Yağız bir ıslık çalıp başparmağını kaldırarak tamamdır işareti yaptı.

"Benden daha yakışıklı bir adam olacağına inanmazdım."

Arda minik ellerini ağzına kapatıp kıkırdadıktan sonra telaşla gözlerini açtı.

"Sen de bundan alcan di mi?"

"Senin kadar yakışacağını sanmıyorum ama evet. Ben de bundan alacağım."

Görevli kadın yanlarına gelince Yağız aynı takımdan istediğini söyledi. Kabine girip giyinirken Doğa dışarıda anlamsız bir telaş içindeydi. Kabinin kapısı açılıp Yağız dışarı çıkınca nefesi kesildi. Hele Arda'da yanına gidip ikili büyük aynadan kendine bakarken...

Yağız'ı ilk defa takım elbise içinde görmüyordu ama ilk defa böyle... Arda'yla yan yana dururken öylesine aynıydılar ki Doğa içinde kabaran ağlama isteğini bastırmaya çalıştı. Hele görevli kadının söylediği ikinci kez dünyasını dağıtmasına yetti.

"Ah... Birbirine bu kadar benzeyen bir baba oğul daha önce görmemiştim. İnanın muhteşem oldu. Ben hemen birkaç ayakkabı modeli getireyim."

Kadın giderken Doğa telaşla Arda'ya baktı. Arda yine minicik ellerini ağzına götürüp kıkırdadı.

"Seni babam sandı Yayız Amcaaa..."

Ama Yağız gülemiyordu. Doğa'ya öylesine korkutucu bakıyordu ki... Bakışları karanlıktı. Sorguluyor ve suçluyordu. Ama bu bakışlar başladığı hızla son buldu. Hemen Arda'ya çevrildi. Yağız dizlerinin üstünde Arda'ya dönüp gülümsedi.

"Bu benim için büyük bir onur oldu Prens Hazretleri."

Doğa artık biliyordu. Ne yaparsa yapsın bu baba oğul bu saatten sonra adım adım birbirine çekilecekti. Adım adım birbirlerine benzeyecek ve birbirlerinde tamamlanacaktı. Şimdi karar vermeliydi. Ya bu sahnenin içinde yer alacaktı ya da oğlunun avuçlarından akıp gitmesini izleyecekti. Çünkü Arda bir anneyle büyüse bile erkek model almaya aç bir karaktere sahipti. Güçlü bir erkek olabilmesi için, güçlü bir erkeğin etkisine ihtiyaç duyuyordu. Yenildiğini kabul etti. Oğlunun Yağız'a bakışlarından, Yağız'la ortak bir fikirde olduğunda yüzünde beliren ifadeden bu modeli seçtiğini anlamıştı. Kemal'i çok sevmesine rağmen onun yanında asla böyle değildi. Burak'ı hiç hesaba katmıyordu bile. Arda kendini Yağız'a kanıtlamak ve onu taklit etmek adına adeta yarışıyordu. Yemek yerken bile onun gibi çatal tutmaya başlamıştı. Arda'nın içgüdüleri onu babasına doğru itiyordu. Tüm öğleden sonrayı, akşamı bunları gözlemleyerek geçiren Doğa kararını vermişti.

Oğlunu kazanmak adına Arda'yı ikili bir savaşın arasında bırakmayacaktı. Oğlundan da vazgeçmeyeceğine göre bu karede yer alacaktı. İşi çok zor olacaktı orası kesindi. Arda'nın gerçeği öğrendiğinde onu suçlamaması için ya da en azından çok fazla suçlamaması için bu saatten sonra babasıyla arasına girmeyecekti. Yağız sözünü tutan bir adamdı ve ona Arda'yı almayacağının sözünü vermişti.

Kendini düşüncelerin içinde boğulmuş halde bulduğunda kapıya gelmişlerdi. Arka koltukta sızan Arda'yı hiç tereddütsüz kucağına alan Yağız'ı izledi. Yağız işini bilen bir babanın içgüdüsüyle oğlunu odasına taşımış, yatağa yatırırken yüzünde görülmeye değer bir sevgi ışığı belirmişti. Vicdanı bir kere daha Doğa'nın boğazını sıktı.

Sessiz bir anlaşma içinde Arda'nın pijamalarını giydirmişler ve gece lambasını yakıp odanın ışığını kapatırken sözsüz bir uyum içine girmişlerdi. Kapıyı kapatıp salona geçerlerken Yağız kısık sesle mırıldandı.

"Konuşmamız lazım."

Doğa başını sallayıp koltuğa çökerken Yağız da tam karşısına geçip oturdu. Artık netleşmesi gereken konular vardı.

"Sözümü kesmeden dinle. Arda'yı tanımak istediğimi, bana alışmasını istediğimi biliyorsun. Ama burada bu zaman bölünüyor ve tatil olayını ciddi anlamda düşünmeye başlamalısın. Arda'nın okulu artık bitti. Yarın geceden sonra okula gitmeyecek. Hafta sonu onu alıp gideceğim. Buna itiraz edersen her şey kötü olur. Seni zorlamak istemiyorum Doğa. Ne kadar muhteşem bir iş çıkardığını görüyorum. Ama ondan da ayrı kalamam artık. Oğlumuzdan seni asla ayırmayacağım en azından bunu oğluma yapamam. Yalnız göz ardı etmemen gereken ve benim elimde olmayan bir ihtimali de yok sayma."

Doğa dolu dolu bakan gözlerindeki sessiz soruyu bakışlarıyla Yağız'ın gözlerine bıraktı. Yağız tek kaşını kaldırıp cevapladı.

"Arda'nın seçme özgürlüğü. Biz onu seçmeye zorlamayız ama onun bir gün kendi iradesiyle bir seçim yapacağını asla unutma."

"Oğlum beni bırakmaz..."

Doğa'nın sesi kısıktı. Yağız o an gidip kadına sımsıkı sarılmak istedi ama kendini tuttu.

"Buna o kadar emin olma Doğa. Onun ne kadar güçlü bir çocuk olduğunu gördüm. Bir babayı, sağlam bir erkek modelini tercih etmesi zor olmaz."

"Seçmek zorunda değil. Anlaşırsak orta yol buluruz. Tatillerde senin yanına..."

"Senede birkaç gün mü? Bu bana asla yetmez Doğa, sana yeter mi? Sen burada ben İstanbul'da... Bu olmaz."

Bunu Doğa da görmüştü ama işte belki son bir çırpınıştı... Yağız devam etti.

"Bu işe bir çözüm bulmak şart. Bir karar vermelisin. Oğlum her şekilde benimle olacak, beni bilecek. Bir süre sonra ona her şeyi anlatacağız."

"Ondan ayrılamam. Tatile tek başına, bensiz gitmesine izin veremem. Burada tanımaya çalış, burada yakınlaşın... Yağız, lütfen... O daha çok küçük."

Yağız içinde kaynayan tutkuyu, öfkeyi, sürekli değişen duyguları bastırmaya çalışarak Doğa'ya baktı.

"Sensiz gideceğimizi söylemedim ki? Senin karar vereceğin şey... Oğlum bundan sonra benimle... Sen benimle olacak mısın? Olabilecek misin?"

Doğa şiddetle başını salladı.

"Hayır. Asla. Seninle olmayacağım."

O an Yağız öfkeden delirebilirdi. Duyguları an be an renk değiştirirken sakin kalması öyle zordu ki... Onunla birlikte olma ihtimali bu kadar delirtici miydi? Ayağa kalkıp Doğa'nın koltuğunun önüne geldi. Kızı kollarından tutup bir sinir kaldırırken gözlerine baktı.

"Benimle olmaktan ne anladığını bilmiyorum Doğa. Eğer tahmin ettiğim şeyi anladıysan..." sözünü burada kesip Doğa'yı baştan aşağıya, tenini ürpertircesine süzdü ve devam etti. "Buna itirazım yok. Sonuçta yatakta muhteşemdik. Ama benim kast ettiğim oğlumla geçirdiğim zamanlarda benimle olmaya dayanacak mısın? Oğlun için her şeyi yaparsın di mi? Peki, nefret ettiğin bir adama tahammül edebilir misin? Söylesene Doğa, bana oğlun için katlanabilir misin? Şahsen ben oğlum için sana katlanıyorum..." İyice kulağına doğru eğilip kadının kulağına tutku ve öfkeyi harmanlayan bir tonla hırladı.

"Bensiz geçen yıllarına katlanabiliyorum. Seni şu anda yere yatırıp içine girmemeye katlanabiliyorum. O tapılası ağzının içinde kaybolmamaya katlanabiliyorum. Ya sen?"

Doğa'nın tüm bedeni titredi. Nefesi kesildi. Bu sözler onu hiç ummadığı yerden vuruyordu. Cevap veremedi.

Yağız cevap beklerken kadının gözlerinde an be an değişen duyguları gördü. Önce nefret, sonra ateş... Bir anlık bir yerlerde hasret bile görmüş olabilirdi Yağız. Kendi içinde kopan fırtınaların bu kadında da koptuğuna emin olmuştu. Sadece özleyen o değildi. Bu kalın kabuğun altında en az kendi içindeki kadar tutku vardı, özlem vardı. Bunları görmek ve hissetmek Yağız'ın öfkesini de tetiklemişti. Kaybettiği yıllarına, doyamadığı kadına, büyütemediği oğluna... En çok da kendine... Aptallığı yüzünden kaybetmişti kadınını. Bu kadın bunca yılı ondan uzakta yaşamıştı. Gözlerini sımsıkı yumup derin bir soluk alarak boğazından kopan kısık sesli hırlamayla konuştu.

"Benimle misin Doğa?"

Kemal'le olan konuşmasını düşünen Doğa derin bir nefes çekerek teslim oldu.

"Başka çarem var mı?"

Yağız gözlerini açıp acımasız ve soğuk bir şekilde gülümsedi.

"Kaçabilirsin mesela... Çok iyi yaptığın bir şey sonuçta..."

Bir itiraz beklese de karşısında tamamen bir teslimiyet vardı.

"Oğlumu uzun süre benden alıkoyamazsın. Nereye gidecekse ben de geleceğim."

İçinden büyük bir yükün kalktığını hissetti Yağız. Belki cerahat hâlâ içindeydi. Hâlâ tam akmamıştı ama sonuçta istediğine bir adım daha yaklaşmıştı. Gülümsedi... Kısık sesi kadının tüm bedenini sardı.

"Güzel... Balodan sonraki sabah..."

"Ne?"

"İtiraz etmiyorsun. Biz balodan sonraki sabah gidiyoruz. Sen gelmek istiyorsan hazırlanmanı tavsiye ederim."

Doğa hâlâ koluna dolanmış parmakların etkisinden kurtulmaya çalışarak sordu

"Nereye?"

"Sürpriz..."

"Ne kadar süreliğine?"

"Ben ne zaman tamam dersem..."

Doğa şiddetle itiraz etti.

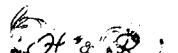
"Olmaz. En fazla bir hafta... İşlerim var."

Yağız Doğa'yı bırakıp uzaklaşırken kadının cevabını umursamadı bile.

"İstersen sen erken dönersin. Ya da işlerini ayarlarsın. Ve o işleri sonsuza kadar bitecekmiş gibi ayarla. Arda bundan sonra İstanbul'da yaşayacak. Ya benimle yaşar, ya da sen de İstanbul'a yerleşirsin ben her gün oğlumu görürüm. Bunları düşün. İyi geceler Doğa."

Doğa kalakalmıştı salonun ortasında. Az önce onu yere yatırıp sevişmekten bahseden adama mı kızgındı, yoksa ona tatil süresi ve sonrası için şantaj yapan adama mı bilemedi. İstanbul'da yaşamayı çok özlese de bu adama yakalanma korkusu yüzünden erteliyordu. Şimdi bu risk de kalkmıştı ama sırf bu adam istiyor diye gitmek... Ya da sırf inat için oğlunu iki arada perişan etmek... Bazı şeyleri zamana bırakmak en iyisiydi.

Bir yanı deli gibi bu adamdan intikam almak isterken diğer yanı kurduğu kalın kabuğunun arkasından çıkmayı ret ediyordu. Bir de içinde kabaran şu lanet olası tutkuyu yok edebilse... Adamın kokusunda bile baştan çıkabilecek haldeydi. Boğulacak gibiydi ama her şey oğlu içindi. Her şey oğlu için...

Doğa işten telaşla eve geldi. Geç kalmıştı. Oğlunun ilk kutlamasına geç kalmıştı. Sabah onu işe bırakırlarken sıkı sıkı tembih etmişti oğlu geç kalmaması için.

Çantasını kurcalarken telefonu çaldı. Arayan Burak'tı.

"Burakcım?"

"Sevimli annecik, nasılsın?"

"İyiyim Burak ve telaşlıyım. Geç kaldım canım, ya. Daha yeni geldim işten eve girmeye çalışıyorum."

"Tamam canım. Ben seni fazla oyalamayayım. Bu gece gelmemi istiyorsan hâlâ gelebilirim. Geç değil biliyorsun."

"Biliyorum Burak ama öğlen söylediğim gibi..."

"Arda'nın babasıyla gideceksiniz. Bunu anladım ama... Doğa bak, iyi olduğuna emin misin?"

Doğa gülümsedi. İyi değildi ki...

"İyiyim Burak. Merak etme."

"Bak o adam eğer bir şey yaparsa..."

Doğa ufak bir kıkırtı saldı.

"Yapma Burak. Arda'nın babasından bahsediyoruz."

"Evet. Puştun tekinden bahsettiğimizi biliyorum."

Doğa kıkırtısının kahkahaya dönüşmesini engelleyemedi. Bu deli çocuk hep böyleydi. Ona Yağız'dan bahsettiği ilk andan beri *gidip ağzını burnunu dağıtıp, geleyim* diye homurdanıp duruyordu.

"Seni seviyorum deli çocuk... " O sırada çantasında bulduğu anahtarını kilide sokmaya çalışıyordu. Daha anahtar kilide girmeden kapı açıldı ve Doğa'nın kahkahası boğazında düğümlendi.

Karşısında birbirine benzeyen iki adam tüm yakışıklılıklarıyla duruyordu. Saçları bile aynı şekilde taranmıştı. Oğlunun saçları biraz daha uzundu ama uçlardaki kıv-

rımlar o kadar aynıydı ki bu fark göze batmıyordu bile. Kısık sesle telefona cevap verdi.

"Seni sonra ararım Burak."

Telefonu kaparken Yağız'ın çatılan kaşlarına baktı. İçinden vahşi bir tatminlik geçti. Burak adıyla çatılan bu kaşları özlemişti. Yağız'ın kıskançlığını bile özlemişti ve bu gördüğü sahne duygularını örtmesine engel oluyordu.

Arda'nın keyifli sesiyle kendine geldi.

"Biz hazırız bebeekkk..."

Doğa sadece başını sallayabilmişti ama Arda'nın ikinci ciyaklamasıyla acele etmesi gerektiğini anladı.

"Anne hadi ama payti bitti bileeee..."

"Ah... Tamam..."

Yağız'ın tek kaşı havada bakmasına kaşlarını çatarak cevap verip odasına koştu. Aceleyle üstünü değişip saçlarını toplarken aynadan kendini süzdü. Uzun zamandır gözlerinde göremediği ışığın yeniden canlandığını fark etti. Dün gece Yağız'ın ona tutkulu sesle söyledikleri aklına geldi nedensizce. Dudaklarında oluşan gülümsemeyi daha büyümeden yakalayıp yok etse de kadınlığının yaşadığı hazzı yok edemiyordu. Yağız onu istiyordu. Kıskanıyordu. Ama o an aklına gelen ikinci şeyle tüm duyguları balon gibi söndü. Yağız onun yokluğunu kadınları yatağına alarak unutmaya çalışmıştı. Bu sefer de sinir sardı tüm bedenini...

Kapısının çalmasıyla aceleyle sivri topuklu ayakkabılarını giyip dışarı çıktı. Kadını karşısında gören Yağız önce büyük bir beğeniyle süzse de sonrasında içindeki ilkel dürtüye yenik düştü. Bu kadın böyle seksi ve böyle güzel olarak erkeklerin karşısında, ondan ayrı arzı endam etmişti. Bunun hepsinin hesabını soracaktı. Bir de öfkeli bakan hanımefendinin kendisiydi öyle mi?

Kurduğu planı uygulamak için işe koyuldu. Gömleğinin kollarını gösterirken yüzünü astı.

"Ben kol düğmesi almamışım."

Yine bir gecikme olayıyla karşı karşıya olan Arda öyle telaşla araya girmişti ki... Doğa susturamamıştı bile.

"Yaaaa... Ben sana veyiyim. Benim bitane vay ama bi tane daha vay. Babamın vay. Babamdan bana kalcak. Annem dedi. Bu babanın dedi, büyüyünce sen takcan dedi. Ama sana veyebiliyim di mi? Veyebiliyim tabii ama sen hemen bana veymelisin onu. Çünkü o çok özel. Neden özel bilmiyoyum ama annem ona bakınca ağlıyo bazen kayboluysa çok üzülüy ağlay. Annem ağlaysa ben üzülüyüm..." ve daha birçok söz.

Doğa ayakta duramıyordu. Oğluna susması için yalvarıyordu. İçin için yalvarıyordu ama masum oğlu babası gibi odak noktalıydı ve şu anda tek hedefi o baloya gitmekti.

Yağız'ın gözlerine bakamadı. Tutunduğu duvardan uzaklaşamadı. Çenesinde hissettiği hafif dokunuşla sıktığı çenesini gevşetmek zorunda kaldı ve gözlerine yine o kalın perdesini indirdi.

Yağız usulca kalp şeklindeki yüzü, minik çeneden tutup yukarı kaldırdı. Gözlerinin içine bakıyordu. Şimdi bu dudakları öpse bu kadın ne yapardı? Kulağına eğilip fısıldadı.

"Arda'nın babasının kol düğmelerini ödünç verebilir misin?"

"Ben... Nerde olduklarını bilmiyorum."

Başka bir yalan uyduramamıştı Doğa. Bu gece bitecek miydi? Kulağına daha fazla yaklaşan adamın sözüyle de bu gecenin kolay kolay bitmeyeceğini anladı.

"Aynanın önündeki minik kutunun içinde..."

Kadının gözlerinde oluşan karmaşık duygularla için için eğlense de bir yanı ona kıyamıyordu. Âşıktı bu kadına... Ve onunda unutmadığı ortadaydı. Aksak adımla odasına giden kadının arkasından gülümsedi.

Kutuyu eline alan Doğa ise hıçkırıklara boğulmak istedi. Ne zamandır biliyordu? Nasıl görmüştü? Ne düşünmüştü? Beyni o kadar yorulmuştu ki duygularının savrulmasına artık engel olamıyordu. Düğmeleri alıp antrede onu bekleyen ikilinin yanına gitti. Tam düğmeleri Yağız'a uzatacaktı ki adam kolunu ona doğru uzattı. Titreyen parmaklarıyla kol düğmelerini takmak zor olsa da başardı. Kokusu genzine dolsa da dağılmamayı başardı. Oğlunun aceleci ve heyecanlı hali dağılmasını engelliyordu.

Yol boyunca içinde yaşadığı gerginlik azalmıştı. Yağız'ın kol düğmesi konusunun üstüne gitmemesi onu rahatlatmıştı. Üstüne de oğlunun şen şakrak sesi eklenince gevşemişti bile denilebilirdi.

Balonun yapıldığı mekâna girdiklerinde sergiledikleri tablo görülmeye değerdi. Arda bir elinde babası bir elinde annesi gururla yürüyordu. İçgüdüsü minik adamı öyle güzel yönlendiriyordu ki iki yetişkin endişe etse de Arda için için gerçekleri biliyor gibiydi.

Onlara ayrılan masaya oturduklarında birçok meraklı bakışlara maruz kalmışlardı. Doğa bunu umursamamaya çalışarak Yağız'dan biraz uzak durmaya çabaladı ama Yağız'ın bacağı çıplak tenine değdikçe sinirleri gerildi. Keşke yırtmacı olan tarafa oturmasaydı. Arda çoktan arkadaşlarını bulmuş, kendilerine ait oyun alanına gitmişti bile. Oğlunu izlerken masadaki diğer çiftlerin yerlerini aldıklarını fark etmemişti. Kendine uzatılan elle kendine geldi.

"Doğacım iyi akşamlar. Aynı masadayız, ha? Ne güzel."

Esmer kadına gülümseyen Doğa kendine uzatılan eli sıktı.

"İyi akşamlar Ayşincim. Bence de güzel eşleşme ol-

muş," diyerek kadının yanındaki adama elini uzattı. "Size de iyi akşamlar Murat Bey."

"İyi akşamlar Doğa Hanım."

Adam sonrasında Yağız'a döndü.

"Beyefendi?"

Yağız adamın elini sıkarken Doğa tanıştırması gerektiğini biliyordu ama nasıl tanıtacağını bilmiyordu. Sadece ismini söylemesi yeterlidir diye düşünerek Yağız'a döndü.

"Ayşin Hanım ve Murat Bey Arda'nın sınıfından Azra ve Uraz'ın velisi." Ayşin'e dönerek, "Bu beyefendi de Yağız..." demişti ki Yağız sözünü tamamlamasına izin vermedi ve araya girdi.

"Arda'nın babasıyım."

O an donup kalan Doğa şaşkın şaşkın bakan Ayşin'e gülümsemeye çalışırken, Murat Bey son derece doğal bir şekilde sohbete girişti. Ayşin şaşkınlığını atıp masaya yerleşince biraz rahatlayan Doğa bu tarz muhabbetlere alışması gerektiğini düşünüyordu ama Arda'nın henüz haberi yokken bu olayın yayılmasını istemedi. Ayşin'e doğru eğilip, Yağız'ın duyduğundan habersiz fısıldadı.

"Ayşincim. Henüz Arda'nın bu gerçekten haberi yok. Ona söylemezsen..."

Ayşin anlayışla gülümsedi.

"Merak etme Doğacım, elbette söylemem. Ama bir an önce öğrenmeli. Biliyorsun öyle değil mi?"

"Evet, canım."

Yağız kızsa mı, sinirlense mi bilemedi. Sohbet devam ederken sahneden gelen anonsla tüm konuklar sessizleşmişti. Müdür kısa bir konuşma yapıp geceyi resmen açtı ve arkasından, "Şimdi sevgili çocuklarımızı ebeveynleriyle açılış dansı için sahneye bekliyoruz. Sonrasında özgürsünüz. Gecenin sonunda da çocuklarımızın mezuniyet

belgeleri dağıtılacak ve güzel bir tatil bizi kucaklayacak. Şimdiden iyi eğlenceler."

Anında masaya yaklaşan üç çocuğun gözleri ışıl ışıldı. Arda büyük bir olgunlukla annesini dansa kaldırmıştı. Ayşin Uraz'la, Murat da Azra ile dansa kalkınca masada tek kalan Yağız pisti izlemeye başladı. Kız çocukları babalarıyla, erkek çocukları da anneleriyle danstaydılar. Oğlu ve annesi sahnenin en güzel çiftiydi. Doğa'nın ışıldayan gözleri öylesine parlıyordu ki pistin ışıkları yetersiz kalıyor dese yeriydi... Bu dalgınlığını yanındaki hareketlilik böldü. Başını kaldırdığında oldukça hoş bir kadının kendine baktığını gördü. Elini ona doğru uzatan kadın işveli bir sesle konuştu.

"Merhaba. Sizi ilk defa görüyorum ve bir selam vereyim dedim. Ben rehber öğretmen Damla."

Yağız ayağa kalkarken kendine uzatılan eli sıktı.

"Merhaba Damla Hanım, ne ince bir davranış. Ben de Yağız. Memnun oldum."

"Ben de. Siz Arda'nın bir akrabası olmalısınız sanırım."

Bu sırada dans bitmiş, ikinci dans için Arda Azra'yla, Ayşin ve Murat da birbirleriyle dans etmeye başlamışlardı. Masaya doğru gelen Doğa, sırnaşık rehber hocasının Yağız'a asılma çabalarını görmüştü. Sırnaşık olduğunu biliyordu çünkü Kemal'i birkaç kere görmüş ve ona da o meşhur iç titreten gülümsemelerini hediye etmişti. O an Doğa kanında dolaşan şiddetin kıskançlık olup olmadığını düşünmeden masaya yaklaşmıştı. Kadının son cümlesini duyunca da kan beynine sıçramıştı. Babasının olmadığını bildiği için Yağız'ı Arda'nın akrabası sanmıştı elbette. Ve bu adam o kadına öyle sırıtıyordu ki Doğa o ağzı parçalamak istedi.

Buraya gelip onun hayatını karıştırırken, kendi aşk ha-

yatını asla normal yürütemezdi bu adam. O gözleri oyardı Doğa, açık ve net.

Kadının sorusuna ne cevap vereceğini düşünen Yağız duyduğu sesle ve cevapla kahkaha atmak istedi.

"Kendisi Arda'nın babası olur Damla Hanım."

Kadın öylesine şaşırmış bir ifadeyle bakıyordu ki Doğa içinden üç tur tam tam dansı döndürmeyi ihmal etmedi. Yağız'a dönüp *hadi sıkıyorsa inkâr et*, bakışları attı. Ama adamın inkâr etmek gibi bir niyeti yoktu. Keyifle gülümseyip kolunu Doğa'nın beline doladı.

"Ben de tam bunu söyleyecektim hayatım. Bu arada dansınız muhteşemdi," diyerek bir de Doğa'nın şakağına, Doğa'yı dağıtan minik bir öpücük kondurmuştu.

Az önce Ayşin'e saklanması gereken bir konu olduğunu söylerken, bu kadına kendi rızasıyla bu gerçeği açıklaması Yağız'ı keyiften delirtebilirdi. Tüm parçaları yerine oturtunca ortaya çıkan sonuç muhteşemdi. Bu ateş gibi olan hatun onu kıskanmıştı. Sadece biraz daha sabır lazımdı ve katmanlaşan öfkenin, nefretin her iki taraf içinde kendini yok etmesi...

Doğa beline dolanan kolla, şakağına konulan öpücükle sersemlese de bunun icabına sonra bakacaktı. Yıllar sonra ilk defa içinde hissettiği bu çarpışma dürtüsü onu kendine getirmişti.

Bozulduğunu saklamaya çalışan kadın bir şeyler geveleyip masadan uzaklaşırken Doğa Yağız'a sinirle baktı.

"Sırıtmaya devam edersen çantamı ağzına yiyeceksin."

Yağız sevimli bir ifadeyle tek elini havaya kaldırıp dudaklarını kapatmaya çalıştı. Bu hareket Doğa'yı gülümsetirken masaya Arda geldi.

"Ama hadisenizeee... Anneley ve babalay dans ediyolay. Siz de dans etmelisiniz bence çünkü kuyallaya uyulmalı. Di mi anne?"

Doğa'nın cevap vermesine gerek kalmadan Yağız kadına doladığı kolu daha fazla sıkarak yürümesi için yönlendirdi.

"Kesinlikle haklısın koçum. Kurallar ihlal edilmemeli..."

Arda'nın *ihlal* kelimesini anlamadığı yüzünden belli olsa da piste doğru giden çifte bakarken, kuralların emniyette olduğu hissiyle mutlu mesut gülümsedi ve âşık olduğu kızla dans etmek için fırsat kollamaya başladı.

Belindeki el hiç yerini değiştirmeyip, aksine daha fazla sağlamlaşırken Doğa kolunu adamın boynuna doladı. Yağız'ın bu kadar yakınında olmak onu fazlasıyla geriyordu. Birbirlerine yakın bedenleri en ufak bir yanlış adımda temasa geçiyordu. Çok iyi dans ettiğini bildiği adamın da sürekli yanlış adım atıyor olması Doğa'yı şüphelendirdi. Kısık gözlerle adama bakarken az önceki olayın açılacağına da emindi ki yanılmadığını da anladı.

"Kıskançlığın sana ne kadar yakıştığını unutmuşum."

"Kıskanmak mı? Komik olma."

Yağız hiçbir şey demeden kadını kendine çekti. Bu sefer yanlış adıma gerek yoktu. Saçlarının arasından mırıldandı.

"Asla komik bir adam olmadığımı biliyorsun.

Cevap vermedi Doğa. Yüzünü gömmek zorunda kaldığı sıcacık göğsün etkisi altında aklını korumakla meşguldü çünkü.

16. BÖLÜM

Beni yoran sensin Yağız...

Sabahın kör saati arabaya binen Doğa'nın suratı bir hayli asıktı. Yanındaki adamla arkadaki genç adamın keyifli sesi sinirini iyice bozuyordu. Doğa birkaç gün kazanmak ve bu tatil olayını Arda'ya yavaş yavaş anlatmaktan yanayken, sabah uyandığında Arda'yı hazırlanmış valiziyle kapısının önünde görmüştü. Yanında bir adet sıntan Yağız'la... Üstelik oğlu bu olaya dünden razı ve annesinin telaşını anlamayacak kadar... Çocuktu. Tatile gitmeyi kolunda şişen balonlar olmadan yüzmeyi öğreneceği bir yer sanan, bir sürü hayvan göreceğine inanan ve Yağız'ın ona araba kullanmayı öğreteceğini söyleyen bir çocuk.

Kendi valizini hazırlarken Arda'nın tüm bu anlattıklarını dinleyen Doğa, son araba kullanma olayını duyunca dayanamayıp iki adamdan da hırsını çıkarmıştı.

"Araba kullanmak mı? Sen benim oğluma o dediğin şeyi yaptıramayacaksın en azından önümüzdeki on dört yıl boyunca. Ve sen minik düzenbaz ön koltukta oturman bile yasak. Anlaşılmayan bir şey var mı beyler?"

İşte bu bağırtının son cümlesinde iki oyunbaz odayı terk ederken son derece masum bir rol çiziyorlardı. Tabii Doğa dışarıdan gelen cümleyi duymasaydı buna inanabilirdi.

"Anneyi kızdırdık ha oğlum?"

Ha... Bir de o minik oyunbaz muhtemelen minik ellerini kapadığı ağzından kaçan o kahkahayı tutabilseydi.

İşte Doğa o patlamasından tam yarım saat sonra aynı sinirle arabaya binmişti. Tüm denetimi elinden gidiyordu. Bu yetmezmiş gibi bir de çok tehlikeli olmaya başlayan ikilinin savunmasız kurbanı olmak yolundaydı. Buna izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Bu yüzden artık kaçmak yerine onların silahlarıyla savaşmaya karar vermişti. Yağız oğlu aracılığıyla her istediğini yaptırıyor, minik oğlu da Yağız'ın zaafını kullanıp her istediğini alabileceğinin farkına varıyordu. Bir çocuk yetmezmiş gibi, şimdi bir de bu inat ve istediğini almaya kilitlenmiş adamla uğraşıyordu.

"Arda?"

"Efendim Yayız Amca?"

"Bence annen hep asık suratlı olmalı. Sence?"

Hain oğlu hemen bu fikri onaylayınca Doğa hiç şaşırmamıştı.

"Bence de. Ama niye olduğunu bilmiyoyum."

Dikiz aynasından oğluna huysuz huysuz bakmaya çalışırken son cümleyle başını eğdi. Yoksa gülümsemesini tuttuğunu anlayacaklardı. Yağız'ın ne cevap vereceğini kendisi de merak ediyordu aslında.

Ve bu merakı Yağız tarafından giderildi.

"Çünkü o zaman çok çirkin oluyor."

Sinirle yanındaki adama dönen Doğa, genç adamın sanki bir şey söylememiş gibi yola baktığını gördü.

"Bu iyi bi'şey mi ki?"

"İyi bir şey tabii... Çirkin olunca hiçbir erkek ona bakmaz."

İşte bu söz minik bir maço olma yolunda adım adım ilerleyen oğlu için yeterli olmuştu. Ellerini çırpıp arka koltukta tepinmeye başladı.

"Evet, evet. Asık olsun yüzü. Kaşlayı buynuna düşsün hep."

"Düşsün valla..."

En sonunda dayanamayan Doğa, sinirle Yağız'a baktı. Ardından oğluna dönerek çemkirdi.

"Ben her halimle güzelim bir kere. Boşa heveslenmeyin beyler."

Arda keyifle kıkırdarken Yağız istediğini elde etmenin keyfiyle sırıttı ve Doğa'nın duyabileceği bir sesle mırıldandı.

"Ve huysuz Doğa sahnede..."

Doğa bu adamın ne yapmaya çalıştığını anlamıyordu. Düne kadar öfkeden kuduran adam, uyandıkları andan beri şımarık bir çocuğa dönmüştü. Sürekli bir laf sokmalar, sinir etmeler. Doğa neye, nereye kadar tahammül edeceğini bilemiyordu. Bu bir oyundu ve bu oyunun içine oğlu da katılınca ister istemez gülüyordu ama bu adamın bir şeylerin peşinde olduğu da açıkça ortadaydı. Eğer Yağız'ın içini okuyabilseydi ne yapmak istediğini de çok iyi anlayacaktı. Başını yaslayıp arabayı dolduran adamın kokusunu içine çekmeye başladı.

Yağız adım adım Doğa'yı açma yolunda ilerliyordu. O kurduğu sert kabuğu kıracaktı. İçine sızacaktı. Çünkü Yağız, artık çok net emin olmuştu ki Doğa da onu unutmamıştı. Bunu o kol düğmelerini ve kolyeyi gördüğü an anlamıştı. Sadece vaktinde çok yaralanmış ve ayakta kalabilmek için içinde var olan her şeyi görmezden gelmişti. Yağız, şimdi ona bir anda isteklerini ve taleplerini söylese Doğa şiddetle karşı çıkacaktı. Onun gelmesini beklemeliydi. Doğa o kabuğu kırıp kusmadan önce asla ona dönmezdi. Bunun için de Doğa'nın sınırlarını zorlaması gerekecekti. Tıpkı daha önce aldığı karar gibi. Asla sabırlı bir adam olmamıştı. Ne kadar dayanacak, ne kadar bu

yolda iğneyle kuyu kazacak emin değildi ama deneyeceği yol bu olacaktı.

Bir saat kadar sessizce gittikten sonra koltuğa başını yaslayıp gözlerini kapayan kadına bakıp kısık sesle fısıldadı. Doğa'nın uyumadığını biliyordu ve arkada uyuyan oğlunu uyandırmak istemedi.

"Yoruldun mu?"

Gözlerini açmadan cevap verdi Doğa.

"Beni yoran sensin Yağız."

"Evet, bunu bir kaç kere daha duymuştum senden. Ama o zaman arabada değil yataktaydık."

Gülüyor muydu bu adam? Sinirle gözlerini açtı.

"Sen gülüyor musun? Bana eskiyi hatırlatma Yağız. Bak ne diyorum. Adı üstünde *eski* anladın mı? *Eski.*"

"Hâlâ huysuzsun."

"Sen de hâlâ odunsun."

"Şikâyetçi değildin *eskiden.*"

Yağız eski kelimesinin üstüne inadına vurgu yapmıştı. Doğa tekrar gözlerini kapayıp yaslanırken huysuzca çemkirdi.

"Hayır, ben hep şikâyetçiydim bundan."

"O zaman sen odun seviyorsun huysuz cadı."

"Bana huysuz deme. Bana hiçbir şey deme. Adım bile sana fazla."

Yağız sahte bir teslimiyetle abartılı bir nefes verdi.

"Peki. Şimdilik pes."

Fısıltıyla mırıldandı Doğa.

"Odun."

Aynı tonda cevap verdi Yağız.

"Cadı."

Doğa bir kere daha bu tatil olayını düşünmeye başladı. Çok yanlış bir karardı bu, çok.

Yaklaşık üç saatlik bir yolculuktan sonra Doğa arabanın durduğunu hissedip gözlerini açtı. Dalmıştı. Nasıl böyle rahat uyuduğuna şaşırıp aceleyle arkasını döndü ve motorlu yastığında keyifle uyuyan oğlunu görünce rahatladı. Yağız'ın emniyet kemerini çözdüğünü görünce etrafına baktı. Dinlenme tesisine gelmişlerdi. Yağız kısık sesle mırıldandı.

"Arda'yı da uyandıralım ve kahvaltı edelim. Biraz açılırız."

Doğa başını salladı.

"Tamam ama önce lavaboya gitmem lazım. Sonra kaldırırım. Bekler misin?"

Yağız onaylayınca Doğa arabadan inip tuvaletlerin olduğu yere doğru yürüdü. Henüz Haziran olmasına rağmen hava Ağustos sıcağı gibiydi. Elini yüzünü yıkayıp ihtiyacını gördükten sonra geri döndü. Arabanın boş ve kilitli olduğunu görünce bir an panikledi ve etrafına bakarken Yağız ile Arda'nın bahçeye atılmış bir masada oturduğunu gördü. Arda heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyordu. Yağız'ın da aynı heyecanla karşılık verdiğini görünce ister istemez gülümsedi. Masaya yaklaşıp ikiliye baktı.

"Selam beyler."

Arda keyifle gülümsedi.

"Sana da selam bebeekk..."

Oğlu öyle mutluydu ki... Yağız'ın varlığını bile sorgulamıyordu. Sanki hayatındaki o koca boşluğu dolduracak olan adamın o olduğuna emindi ve artık boşluğu dolmuştu.

Yağız'ın kendine dikkatle baktığını görünce rahatsız

oldu. İçini görüyormuş gibi bakıyordu o kara gözler. Sandalyeye oturup bakışlardan kurtulmak için etrafına baktı.

"İstanbul yolunda mıyız?"

Yağız sadece başını sallamıştı. Doğa bu sefer daha ciddi bir merakla adama baktı.

"Tatile İstanbul'a mı gidiyoruz?"

"Hayır. Sadece eşyalarımı almak için uğrayacağız. Oradan da havaalanına geçeceğiz."

Arda yine ellerini çırpıp heyecanla haykırınca Doğa gülümsedi.

"Uçağa bincez. Pıuyyy uççaz."

Yağız da oğlunun bu haline gülümseyip saçlarına uzandı ve sevgiyle karıştırdı. Doğa'nın gözü yanlarında bulunan cama takılınca gülümsemesi yüzünde dondu. Uzaktan bakılınca nasıl olduklarını gördü camdaki yansımalarında. Bir aile gibiydiler. Durmaksızın konuşan neşeli bir çocuk, oğluna sevgi gösteren bir baba ve onları keyifle izleyen bir anne... Gözleri camdaki yansımadan Yağız'a değdi. Yağız da aynı manzaraya bakıyordu. Gözleri yansımadan birbirlerine kenetlendi. Birçok şey barındırıyordu o bakışlar. Sanki gerçekte göremeyeceklerini, gösteremeyeceklerini o yansımadan birbirlerine aktarıyorlardı. Doğa bir anlık kalkanlarını indirmiş, Yağız bir kerelik o boşluktan içeri sızmış gibiydi. Yağız hafifçe gülümserken Doğa da ona karşılık verirken buldu kendini. Öyle çok özlemişti ki bu adamı... Uzanıp o yansımadan dokunmak istedi o kara saçlara, sert çeneye, biçimli dudaklara...

"Affedersiniz hanımefendi. Eşiniz sipariş verdi ama sizin de istediğiniz bir şey varsa hazırlayabiliriz hemen."

Bu sihirli anı bozan adamın sesiyle toparlanan Doğa söylediklerini algıladığında panikle Arda'ya baktı ama oğlunun büyük bir gayretle maydanoz saçlı adam yap-

tığını gördü. Sadece başını olumsuz olarak sallayabilmişti. Yağız her şeyi düşünüp ona göre sipariş vermişti. Arda'nın kahvaltıda maydanoz saçlı adam takıntısını bile es geçmemişti.

Gözlerini ellerine indirdi. Çok mükemmel bir baba olacaktı Yağız. Çok iyi bir baba olabilirdi. Oğlunu nelerden mahrum bıraktığını bir kere daha düşündü ve başını kaldırıp Yağız'la göz göze geldiğinde onun da neler kaçırdığını anladı. Derin bir nefesle kendine gelmeye çalışıp bardağına uzandı.

Kahvaltılarını yapıp arabaya geçtiklerinde sadece Arda konuşuyordu. Ve yol boyunca da sadece Arda'nın sesi duyulmuştu. O yansımadan sonra ikisi de seslerini çıkarmaya korkuyor gibiydi. Yağız o an Doğa ile aynı şeyleri düşünüp hissettiğine emindi. Uzanıp kadını almamak için zor tutmuştu kendini. Sabır dedi belki yüzüncü kez sabır...

İstanbul sınırları içine girdikleri zaman Doğa biraz gerilmişti. Arkada uyuyan Arda'ya bir göz atıp Yağız'a döndü.

"Bak... Her ne alacaksan gittiğimiz yerden alamaz mıydın?"

"Alamazdım Doğa."

Doğa ellerini birbirine sürtüp bir iki yutkunduktan sonra geri yaslandı. Araba on dakika daha gittikten sonra bir evin önünde durdu. Doğa eve bakarken kaldı...

"Burası neresi?"

"Evim..."

Doğa buruk bir şekilde gülümsedi. Doğru ya... O Yağız'ın evine hiç gitmemişti ki. Yağız onu hiç evine götürmemişti. Diğer kadınlarının girdiği kutsal mekâna Doğa girememişti. Sinir yine gerilmesine sebep olmuştu. Bu dengesiz ruh halleri onu yıpratıyordu.

"Her ne alacaksan çabuk al."

"Doğa. Hatırlatırım. Ankara'ya seni bulup ağzına sıçmak için gelmiştim. Tatil için hazırlıklı değildim. Bu yüzden sabırla valizi hazırlamamı bekleyeceksin."

Doğa telaşla Yağız'a döndü.

"Arda'nın yanında konuşmalarına dikkat et. Uyanık olsa..." demeye kalmamıştı ki arabanın arkasından uykulu bir ses geldi.

"Azma şıçmak kötü bişe , bissüyüüüü kötü hem de."

İkisi de şaşkın geri döndüklerinde Arda uykusuna kaldığı yerden devam etmeye başlamıştı bile çoktan. Doğa yüzünü buruşturarak Yağız'a baktı.

"Aynı sen işte... İşine geleni, işine geldiği gibi duyuyor."

Yağız gururla gülümsemişti bu söze. Doğa'da istem dışı tebessüm etti. Sonra kendini toplayıp Yağız'a döndü.

"Elini çabuk tut. Evinin önünde kalmak istemiyorum."

"Doğa..."

Yağız'ın sözünü Arda'nın sesi kesmişti yine...

"Yayız Amcaaa, buyasmda mı yüzcez. Neyde suu. Benim koluma balon takalım anneee. Ay, şoytum yok. Banane yaa, ben simitle yüzmem, bebek gibi oluyum o zaman. Bi de bana donduyma veymeniz lazım çünküüü denizde donduyma yeniy ve sıcak oluy havaa vee hasta olmayız. Annem dedi. Sen donduyma yiyo musun Yayız Amca? Ben yiyoyum ama annem çok yeme diyoo, söylesene ona, ya lütfeenn..."

Arda soluksuz konuşmaya devam ederken Yağız sırıtarak Doğa'ya döndü.

"Ala ala Yeliz'in bu özelliğini alması pek iyi olmamış..."

Doğa oğluna bakıp gülümserken Yağız'ın yüzündeki sırıtmanın solduğunu gördü. Genç adamın gözlerinin ki-

litlendiği yere bakınca onun da yüzündeki gülümseme soldu. Bir adet Yeliz kapıdan çıkmış koşturarak yanlarına geliyordu. Yağız'a bakmadan tısladı.

"Biliyordun. Beni buraya..." derken Yeliz çoktan arabanın kapısını açmıştı. Doğa arabadan çıkmak zorunda kalınca Yeliz'in dolu dolu olan gözlerine baktı. Bakmak istemiyordu. O günü hatırlamak istemiyordu. Daha hiçbir şeyi toparlayamamışken, hayır... Ama Yeliz öyle bir sarılmıştı ki ona...

"Ah Doğa, sensin. Geldin. İnanamıyorum. Öyle özledim ki ve nasıl vicdan azabı çektim yıllardır bir bilsen. Benim salaklığımdı. O an söyleyebilmeliydim." Gözleri arabanın arka kapısından inen Arda'ya takıldı ve aynı hızla devam etti. " Aman Allahım bu Arda mı? İnanamıyorum. Ay, şu bakışlara bak. Yerim ben seni. Şimdiden en büyük aşkım oldun bile sen benim. Kimseye kaptırmam seni. Abi n'olur hadi ben de geleyim sizinle. Bu şeyden ayrılmak istemiyorum. Arda merhaba ben Yeliz."

Doğa o an içindeki karmaşayı unutmuştu bile. Yaklaşık bir yıldan fazladır oğlunun seri konuşmalarına alışmıştı ama Yeliz'in bu halini neredeyse unutmuştu. İnler gibi bir ses çıkarırken Yağız'ın da aynı ifadeye büründüğünü görmek gülme isteği yaratmıştı kendisinde. Ama bu sadece bastırılan bir istek olarak kalmıştı. O sırada oğlu da halasına eşlik etmeye karar verince, Yağız ve Doğa için yapacak bir şey kalmamıştı.

"Meyhaba bebek, ben Ayda. Annesinin oğlusuyum. Bi de biz denize geldik. Sen biliyo musun, neyde deniz? Koluma da balon takcaz, çünkü ben simit kullanmam. Bebek miyim ki ben? Büsbüyyüüüük eykeyim hem aytık tek başıma uyuyabiliyoyum. Sen tek uyuyo musun? Uyuyamasan da koykma oluy mu? Ben senle yatayım..." ve hemen yine kocaman bir sırıtma.

Yeliz o an kocaman açılmış gözlerle Doğa ile Yağız'a döndü.

"İnanamıyorum. Bir nefeste bunların hepsini söyledi."

Sonra kahkahayı bastı.

"Bana benziyo, ay aynı ben yaaaaa..."

Arda'ya kocaman sarılıp eve doğru gitmek için döndü. Doğa o an panikle elini uzatıp yakalamaya çalıştı oğlunu. Arkasından onu durduran adama ters ters bakarak hırsla söylendi. Bir yandan da işaret parmağını hızla Yağız'ın göğsüne göğsüne bastırıyordu.

"Git eşyalarını al ve Yeliz'e oğlumu hemen bana getirmesini söyle."

"Doğa..."

"İnanmıyorum sana. Anlattın Yeliz'e. Diğerlerine de söyledin mi?"

Yağız Doğa'nın parmağını tutup kısık tuttuğu sesle hırladı.

"Kes şunu. Evet, anlattım ve muhtemelen şu anda camdan bizi izliyorlar."

Doğa'nın gözleri kocaman açıldı.

"Bilerek yaptın. Eşya bahaneydi değil mi? Oğlumu ailene tanıtmak için bilerek kurdun bu tuzağı. Hemen oğlumu alıp gidiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Gerekirse onlarla yüzleşirsin. Ama bilmeye hakları vardı. Çok üzgün ve pişmanlar. Yıllardır bunun vicdan azabını yaşıyorlar. Bir torunları olduğunu öğrendiklerinde ne hale geldiklerini bilsen... Hep sana hak verdiler Doğa ama ben evlatlarıydım ve benim yanımda oldular. Senin bana anlattıklarını onlara anlatınca daha çok yıkıldılar. Babam kendini suçladı. Berfin'le olan televizyon programı için bana ısrar eden oydu. Evet, hatalılardı belki ama bunu zaten senelerdir yaşadıkları vicdan azabıyla ödediler."

Doğa inanamaz gibi ellerini kaldırdı.

"Bana ne? Bundan bana ne Yağız? Sence umursuyor muyum? Kimsenin vicdanını rahatlatmayacağım. Şimdi derhal bana oğlumu getir."

Yağız başını yere eğip bir süre durdu ve sonra Doğa'nın gözlerine baktı. Öyle bir baktı ki...

"Lütfen Doğa. Geçirdiğimiz güzel günlerin hatırı için, lütfen."

Derin bir nefes alan Doğa sakin kalmaya çalışıyordu. Bu adam ona böyle bakınca tutunacak öfkesi bile kalmıyordu. Üstelik oğlu içerdeydi ve gidip onu almalıydı. Zaten oğlunu bu saatten sonra saklayamazdı da...

"Ona hiçbir şey söylemeyeceklerine emin ol."

"Söylemeyecekler. Arda'nın bir şey bilmediğini biliyorlar."

Doğa sinirli adımlarla eve doğru ilerlerken Yağız bu kadına bir kere daha hayran olmuştu ve onun ne kadar büyüdüğüne de bir kere daha tanık olmuştu. Eski Doğa olsa belki çoktan kaçardı ama şimdi... Savaşçı bir ana kraliçe gibi ilerliyordu içeriye. Gülümseyerek peşinden gitti.

Sabah Arda'ya tatil olayını söylemeden önce aramıştı ailesini. Her şeyi düzeltip yoluna sokmak için demiri tavında dövmek gerekiyordu. Doğa'nın her şeyle bir anda yüzleşmesi ve hepsini aynı anda kotarması gerektiğini biliyordu. Aksi halde Doğa tek tek mücadele etse gardı asla inmeyecekti.

İçeri girdiği an Arda'yı Canan Hanım'ın kollarında gördü ve Yiğit dahil tüm aile başındaydı. Arda şaşkın şaşkın bakıyordu. Kalabalık ailede büyümese dahi çok sıcakkanlı bir çocuktu Arda ama yine de annesini gördüğü an ellerini uzattı.

"Annesi, Ayda'yı al."

Arda'nın sözüyle aile fertleri Doğa'nın içeri girdiği-

ni anlamıştı. Yiğit, Doğa'yı gördüğü anda bir yutkunma ihtiyacı hissetmişti. Bu Doğa öylesine farklıydı ki... Eski Doğa gibi ama daha sert. Daha acımasız. Bu kızı bu hale getirenin kendileri olduğunu bilmek Yiğit'in içini daha fazla ezmişti.

Doğa oğluna doğru yürüyüp kucağına aldı. Canan Hanım'a bakmamıştı bile. Yeliz'in ona gösterdiği yere oturan Doğa, oğlunun başını koynuna gömmesini gülümseyen bir yüzle izledi. Saçlarına bir öpücük kondurup başını kaldırdığında Yiğit'le göz göze geldi. Eskiden bir iz aradığı belliydi Yiğit'in ama Doğa bu izi Yiğit'e bile göstermeye niyetli değildi. Tek tek bakışlarını diğerlerinin üstünde gezdirdi. Mahcubiyetleri ve üzüntüleri öylesine ortadaydı ki... Ama Doğa da çok kırılmıştı. Yaralanmıştı. Aklı affetse de kalbi henüz affetmeye yönelemiyordu.

"Babasının kopyası. Yeniden büyüyor resmen."

Canan Hanım'ın fısıltıyla konuştuğunu duyan Doğa'nın sinirleri gerildi bir an. Kadının dolu dolu olan gözlerine sert ve uyaran bir bakış attı.

İşine geleni duymakta başarılı olan Arda hemen başını kaldırdı.

"Babamı sen göydün mü?"

Canan Hanım bir an panikledi ne diyeceğini bilemedi. Telaşlı gözlerini Doğa'ya çevirdi. Doğa hiçbir duygu göstermeyen gözleriyle Canan Hanım'a baktıktan sonra oğluna döndü.

"Evet, meleğim. Babanı burada olan herkes tanıyor."

Arda başını tekrar Doğa'nın koynuna gömerken Yiğit Yeliz'e doğru fısıldadı.

"Biz ne yaptık?"

Yeliz dolmaya başlayan gözlerini yeğeninden çekmeden tuttuğu nefesini bıraktı.

Arda küskün bir sesle, "İyi tanısınlay. Ben de tanıycam

di mi anne. Azıcık daha büyüyüm tanıycam babamı," dedi ve ardından kocaman bir esnemeyle gözlerini kapattı.

Gözlerini etrafta dolaştıran Doğa, Yağız'ın sinirli adımlarla salonu terk ettiğini gördü. O da sinirliydi. Burada bulunan herkese ve en çok da kendine...

Merdivenlerden çıkan Yağız öfkeden kuduruyordu. Kime daha çok kızdığını bilmiyordu. Kendine, Doğa'ya, o gün konuşamayan Yeliz'e, ona baskı kurup ikinci şansını yok eden babasına, herkese. Bir an önce valizini hazırlayacaktı ve artık oğlundan bir an bile ayrılmayacaktı.

Yağız'ın arkasından derin bir sessizlik oldu salonda. Bora Bey o ana kadar suskundu. Doğa bir tek o adamın gözlerine bakamamıştı. Ne diyecekti bu insanlara bilmiyordu. Neyle suçlayacaktı ki? Sessizliği Bora Bey'in sesi bozdu.

"Doğa... Biz..."

Adamın sözünü el hareketiyle kesti Doğa. Sonra da bakışlarını oğluna indirdi.

"Konuşmak istemiyorum Bora Bey."

Arda'nın hafif horultusu belli belirsiz duyulurken Canan Hanım dayanamayıp kocasının sözünü tamamladı.

"Biz biliyoruz ki kızgınsın ve haklısın. Ama bizi torunumuzdan mahrum bırakma Doğa."

Doğa kadına baktı. Gözleri merhamet dileniyordu kadının. Yutkundu. Eski Doğa olsa şimdiye kadar yelkenleri suya indirirdi ama şimdiki Doğa öylesine kendi başına mücadele vermişti ki... Bile, isteye. Şimdi kimseye boyun eğemiyordu. Merhamet evet, ama olanları unutmak...

"Canan Hanım. Elbette torununuz babasını öğrendikten sonra sizinle de olan bağını bilecek. Ben cani değilim. Ama rica ediyorum benim denetimim olmadan bu süreci hızlandırmayın."

"Asla... Asla böyle bir şey yapmayız. Sen bizi affet yeter. Biz... Bilemedik."

Doğa artık burada daha fazla kalamayacağını anladı. Ayağa kalkmak için niyetlendiğinde Yiğit hızla yardımına koştu. Ellerini Arda'ya uzattı.

"Yardım edebilir miyim?"

Doğa Yiğit'e bakınca eski günleri anımsadı. Bakışlarındaki muzırlık ve sevecenlik hâlâ sağlamdı ama biraz daha tedbirliydiler şu anda. Hafifçe tebessüm edip izin verdi.

Yeğenini kucağına alan Yiğit Doğa'ya baktı.

"Arabaya götürürsen sevinirim."

Yiğit salondan çıkarken Doğa geride kalanlara baktı. Önce bir yutkundu. Sonra tebessüm etmeye çalışarak konuştu.

"Henüz her şey için çok erken. Size kızgın olmadığımı bilin. Sadece kırgınım. Böyle olduğu için de üzgünüm. İyi günler."

Bora Bey de ayağa kalkıp Doğa'nın gidişini izledi. Doğa'nın son duyduğu şey Canan Hanım'ın hıçkırığıydı.

Kendini kapıya zor atan Doğa nefes almaya çalıştı. Elini boğazına götürüp birkaç saniye bekledi. Yiğit Arda'yı arabanın arka koltuğuna yatırmış, elleri cebinde Doğa'yı bekliyordu. Karşı karşıya geldiklerinde hafifçe tebessüm etti.

"Büyümüşsün..."

Doğa da aynı şekilde tebessüm etmeye çalıştı.

"Yaşlanmamışsın..."

Yiğit dudaklarında çapkın bir gülümsemeyle başını önüne eğip ayaklarına baktı. Hayali bir taşla oynar gibi bir süre durduktan sonra boğazını temizleyerek başını kaldırdı.

"Doğa..."

"Yiğit. Lütfen. İnan gücüm yok. Hazırım sanıyordum ama henüz Yağız'ın varlığına bile alışamadım."

Yiğit bir adım atıp Doğa'nın kendi bedenine doladığı kolunu tuttu.

"Konuşmama izin ver Doğa. Yağız'ı affettin mi bilmiyorum..."

"Affetmek, affetmemek gibi bir seçeneğim yok Yiğit. Affetmezsem ne olacak? Arabada yatan bir oğlumuz var ve ben zaten yeterince bencillik yaptım. Babasından ayrı tutamam Arda'yı. İstesem de yapamam artık."

Yiğit parmaklarını daha fazla sıkarak başını Doğa'ya doğru eğdi.

"Bencillik yapmadın Doğa. Yağız anlattı her şeyi. Hamileliğini öğrendikten sonra gelmek için hazırlandığını, sonra diğer olanları. Hiç birimiz seni suçlamıyoruz. Aksine senden sonra bir yanımız hep kırık kaldı ama asıl konu bu değil."

Yiğit konuşmasının bu kısmında bilerek durakladı. Doğa'nın ona soran bakışlarına buruk bir tebessüm yollayıp devam etti.

"Asıl konu Yağız. Onu affedip affetmemek elbette senin elinde ama bilmen gereken şeyler olduğunu düşünüyorum. Senden sonra Yağız'ın ne halde olduğunu..."

Doğa sinirle Yiğit'in sözünü kesti.

"Bilmem gereken her şeyi inan biliyorum Yiğit. Yağız bana tüm olanları açık yüreklilikle hatta acımasızca anlattı, yorma kendini."

Yiğit şaşkın halde Doğa'ya baktı.

"Anlattı mı?"

"Evet."

"Peki, sen bu durumda ne düşündün?"

"Benden sonrası beni asla ilgilendirmiyor Yiğit. Benimleyken bile asla benim olmamış zaten. Düşünmem gereken bir şey yok."

Yiğit aynı şeyden mi bahsediyorlar emin olamamıştı. Yağız'ın ondan sonra nasıl dağıldığını bilen Doğa, bu kadar acımasız ve sert duracak kadar bitirmiş miydi sevdiği

adamı? Tam konuşmaya başlayacaktı ki kapıda Yağız'ı gördü. Delici bakışlarla ikisine bakıyordu. O an Yiğit Doğa ile ne kadar yakın durduklarını fark edip gülümsedi. Abisi yine eskiye dönüyordu. Bir zamanlar bakışlarındaki tüm duyguyu kaybetmiş olan Yağız artık eskisi gibi bakmaya başlamıştı. Yiğit içinin mutlulukla kabardığını hissetti ve son bir golden kimseye zarar gelmez diye düşündü. En azmdan kendinden başka kimseye zarar gelmezdi. Bu yaralı aslanı biraz daha kaşıyabilirdi. Eğilip Doğa'nın yanağına, genç kadını da şaşırtan bir öpücük kondurdu.

"Bol şans cadı..."

Doğa bu harekete bir anlam verememişti ki Yağız'ın gürleyen sesiyle irkildi.

"Vedalaşmanız bittiyse yola çıkmamız lazım."

Doğa sinirle adama döndü.

"Emredersin sahip."

"Doğa. Arabaya geç."

Bu adamın dengesizlikleri onda da denge bırakmıyordu.

"Sen bana emir veremezsin."

"Klasik replikler bunlar bebeğim. Daha orijinallerini bekliyorum."

Doğa burnundan soluyarak arabaya geçerken homurdandı.

"Geber Yağız."

"Ah, işte bak, bu yeterince orijinal."

Yiğit'in sınırttığını görünce de iyice delirdi.

"Sınırtma lan sen de..."

Yiğit abisine bakıp tek kaşını havaya kaldırdı.

"Bu kadını hâlâ kıskandığını görmek güzel. Umarım onu öptüğümü gördüğünde hissettiğin şeyin kıskançlık olduğunu fark eder kızı yeniden kazanmaya bakarsın."

"Lan hıyar. Elbette biliyorum hissettiğimin kıskançlık olduğunu. Bunu bana göstermek için mi öptün Doğa'yı?"

Doğa'nın tepkileri de çok şeyleri anlatıyordu aslında. Bunlar hâlâ ateş ve baruttu. Yiğit, abisinden uzaklaşırken kahkaha attı.

"Yengeme hoş geldin öpücüğü verdim koca adam. Unuttun mu, ben yıllar önce ondan vazgeçtim zaten."

Yağız kardeşinin arkasından bakarken sırıtmaya başladı.

"Piç kurusu..."

17. BÖLÜM

Her gece benimle olduğunu
hayal ederek uyuyacaksın Doğa...

Uçak yolculuğu Arda ile olunca çok kolay geçen bir yolculuk sayılmazdı. Uçağın iç aksamından, kanat dizaynına, havada uçan kuşların korkmasından, bulutların bozulmasına her konuda engin bilgileri ve derin soruları vardı. Uçuşun son dakikalarında Yağız ve Doğa teslim olmuş, kendilerini Arda'nın muhteşem zekâsının ve çenesinin kontrolüne bırakmışlardı. Bir ara Yağız, "Savaşmanın anlamı yok," demiş ve oğlunun her bir kelimesine kesintisiz cevap vermişti.

Bir yandan da hâlâ huysuz huysuz surat asan kadına takılıyordu gözleri. Ailesi hakkında yaptığı sürprizden pek hoşlanmışa benzemiyordu Doğa ama zaten kadın bu aralar neyden hoşlanıyordu ki? İniş için anons yapan sesi duyunca yerlerinde doğrulup bu sefer de Arda'nın iniş hakkında sorularına muhatap olmuşlardı.

Uçaktan inip telefonla kiraladıkları araca bindiklerinde Arda belki yolculuktan, belki çok konuşmaktan bitkin düşmüş ve arka koltukta keyifli hırıltılar çıkararak uykuya dalmıştı. Yol boyunca Yağız yanındaki kadından gözlerini zor ayırmıştı. Gittikleri güzergâh şekillendikçe genç

kadının kaşları sevimli burnuna yakın hale geliyordu. Yağız dudaklarını ısırarak sırıtmasını engellemeye çalıştı. Çok kolay bir iş olduğu söylenemezdi.

En son tabeladan dönünce Doğa hızla aldığı nefesi salarak Yağız'a döndü.

"Trident'e gidiyoruz değil mi?"

Yağız sessiz kalmayı tercih etti ama Doğa'nın sessiz kalmaya niyeti yoktu.

"Oraya gidiyoruz. Açılışını keyifle yaptığın, beni gömmenin son darbesini vurduğun yere gidiyoruz."

Bu söz Yağız'ın içini acıtmıştı işte. Bu konu hakkında suçlanmak sabrını zorladı.

"Bunun için beni suçlayamazsın. Hayatına bir erkeği aldığın günü kutluyordum o gün."

"Ah, tabii... Her şeyi en iyi sen bilirsin. Güzel bir hamleydi ama hakkını yemeyeyim. Son derece ironik..."

Yağız Doğa'ya bir an bakıp hızla viraja girdi.

"İstersen bu konuyu uzatmayalım Doğa. Gereksiz tartışma açmış olacağız."

"Doğru. Senin şu meşhur öldürme ve gömme ritüellerini konuşmayalım."

Doğa sinirle başını sağa çevirdiği anda da bir kere daha hızla nefes almak zorunda kalmıştı. Aldıkları viraj karşılarına nefis bir manzara sunmuştu. Bir yamacın eteğinde kurulan, denizle iç içe geçen ve resmen orta çağ Yunan mimarisini sergileyen bir manzara...

Tam Doğa'nın hayallerindeki gibi olmuştu. Duvarlar, ağaçlar, yerleşim...

Araba park alanına girip araçtan indiklerinde Doğa hâlâ şaşkındı. Otoparkı bile öyle muhteşem tasarlanmıştı ki Doğa o kısmı bitirmemiş olmasına rağmen kafasında tam olarak böyle bir görüntü vardı. Arabaları birbirinden ayıran ve görülmelerini engelleyen büyük beyaz örtüler,

uzun sütunların üzerinden birbirlerine bağlanan gölgelikler, sütunlara sarılmış altın işlemeli sarmaşık dalları... Doğa heyecanla Yağız'a döndü.

"Buranın tamamlanması için hangi mimarı tuttunuz. Kafamın içinde yaşıyormuş gibi sanki o kişi. Kafamdaki otoparkı bile aynı yapmış. Bu... Muhteşem..."

Kadının gözlerinde parlayan ışıltıyı gören Yağız artık sağlı sollu darbelerini vurma zamanının geldiğini anlamıştı. Birçok gelgitlerle savaşan duyguları şimdi büyük bir savaşın artçı şoklarını yaşayacaktı. Yağız genç kadının alnına düşen perçemi geri iterken kısık sesle cevapladı.

"Kimseyi almadım. Sen benim beynimin içindeymişsin gibi zaten her şeyi benim hayalime göre başlatmıştın. Ben de senden sonra senin yarım bıraktıklarını, senin beyninin içindeymiş gibi tamamladım. Burası tamamen sen ve benden oluşuyor Doğa."

Genç kadın duyduklarından öyle etkilenmişti ki. Bu işi yaparken o da aynı şeyleri düşünüyordu. Her akşam Yağız'ın gelmesi için beklerken vurduğu her kalem darbesinde Yağız'ın varlığından ilham alıyordu. Bu yapı Yağız ve ondan oluşuyordu. Şimdi aynı şeyleri adamın ağzından duymak Doğa'yı öylesine etkilemişti ki geçmiş canlanmış, eski zamanların duyguları bir anlık da olsa şaha kalkmıştı. Ve Doğa bu bir anlık zaman geçişine teslim olmuştu. Bu atmosfer öylesine Yağız kokuyordu ki...

Farkında olmadan elini adamın yüzüne uzattı ve parmak uçlarıyla adamın şakaklarını okşadı. Sonra ne yaptığının farkına vardığı an elini çekmeye çalıştı ama Yağız gözlerini kaparken elini tuttu Doğa'nın.

Yağız bu beklemediği saldırı karşısında kalbinin duracağını zannetti. Yavaşça aşağıya tam kalbinin üstüne indirdi Doğa'nın elini.

Elini açan Doğa avucunun içinde Yağız'ın kalp atışla-

rını hissediyordu. O da gözlerini kapattı ve bu melodiyi dinlemeye başladı. Dudaklarından sadece tek bir cümle çıkmıştı.

"Bu o kadar yanlış ki..."

Ve Yağız aynı kısık tonla cevap verdi...

"Ve öylesine doğru ki..."

Ne kadar öyle kaldılar bilinmez ama ikisi de boştaki ellerinin çekiştirilmesiyle yaşadıkları ana döndüler. Gözlerini açtıklarında göz gözeydiler.

"Ayda çok acıktı bebek. Siz napıyonuz, ya. Yayız Amcaa kalbin mi acıyo senin?"

Yağız gözlerini hiç Doğa'dan ayırmadan cevapladı.

"Acıyo delikanlı. Acıyo..."

Doğa o an ne yaptığının farkına varmıştı. Burada durmuş eski zamanların büyülü dünyasında kendini kaybetmişti. Her an bu adama teslim olabilirdi. Ah, bir de kırgınlığım ve korkusunu yenebilse. Geçmiş hiç yaşanmamış gibi davranabilse. Bu kadar büyük bir zaaf asla özür kaldırmazdı.

Elini hızla çekip gözyaşlarını geri itmeye çalışarak oğluna döndü.

"Önce odamıza yerleşelim, sonra yemeğe ineriz aşkım, olur mu?"

Arda'nın güle oynaya ilerlemesini izleyerek yürürlerken ikisi de son derece sessizdi. Yağız az önce hiç planlamadığı bir şey yaşamıştı. Doğa'nın avuçlarına tüm özlemini akıtmış gibiydi ve genç kadın elini çekince ruhu üşümüştü. Bir an önce silkelenip kendine gelmezse tüm planları suya düşecekti. Zira Doğa'nın gardını bu şekilde asla düşüremeyeceğini biliyordu. Kendini zayıf tuttuğu her an kaybedecekti.

Lobiye geldiklerinde Arda ve Doğa'yı birkaç adım arkasında bırakarak resepsiyona yaklaştı. Resepsiyon görevlisi gülümseyerek Yağız'a baktı.

"İyi akşamlar Yağız Bey. Bu ne güzel bir sürpriz..."

"Size de iyi akşamlar. Sürprizleri severim."

"Her zamanki süitinizi hazırlatayım mı efendim?"

Yağız bir an arkasında duran kadına bakıp tekrar görevliye döndü.

"Hayır Selim. Bu sefer başka yerde kalacağım. Bize iki süit hazırlatır mısın?"

Genç adam bir an mahcup bir şekilde bakıp boğazını temizledi.

"Efendim önce haber verseydiniz hazırlardık ama maalesef İki yatak odalı süitlerden sadece bir süitimiz boş. Ama tek kişilik oda isterseniz bakabiliriz."

Yağız tam ne cevap vereceğini düşünürken Arda'nın sesi susmasına sebep oldu.

"Biz senle yatayız Yayız Amcaaa... Hani bizde yatmıştık ya, öyle yatayız. Di mi anne?"

Doğa o zamana kadar bir köşede kalıp beklerken bu sözle şaşırdı. Yağız'ın Arda'yla yatması demek, aynı süitte kalmak demekti. Hemen itiraz etti.

"Gerek yok. Tek kişilik odaya bir yatak atarsanız biz orda..."

"Olmaz öyle şey. Madem Arda paşa böyle uygun görüyor, sakıncası yok. Tamam Selim. Boş süiti ayarlıyoruz."

Yağız'ın bu sözüne sinirlenen Doğa adamın kolunu tutup kendine çevirdi.

"Saçmalama. Madem senin özel dairen var, sen orada kalsana."

"O özel dairede kalma zamanına daha var. Abartmana da gerek yok. Süitler daire gibi. Senin evde birlikte kalabildiysek, burada da kalırız."

"Benim eve seni ben davet etmedim."

Yağız sinirle kendine diklenen kadına iyice yaklaştı.

"Biliyorum. Ölsen davet etmezdin zaten."

İyice burnunun dibine giren adam Doğa'nın nefesini kesmişti. Nefes almaya çalışıp kısık sesle çemkirdi.

"Ha şunu bileydin..."

İkilinin bu kavgası Selim'in sözüyle kesildi.

"Anahtarınız hazır Yağız Bey. Ben görevliyi çağırayım..."

Doğa'dan gözlerini çekmeyen Yağız cevap verdi.

"Gerek yok Selim. Ben taşırım valizleri."

Arda'nın sevinç çığlıklarıyla toparlanan Doğa, sinirli adımlarla Yağız'ın peşinden yürümeye başladı. Dışarıya çıkıp, valiz için kullanılan minik arabayı süren Arda'nın yine konuşası tutmuştu. Bu araba kaç valiz daha alırdı? Bu arabayla bir fili taşıyabilirler miydi? Altına bir motor koysalar kendi kendine gider miydi?

Doğa oğlunun sorularıyla içinde gittikçe artan gülme isteğine tutulmuştu ama tam dudakları kıvrılacakken göz ucuyla gördüğü adam buna engel oluyordu. Yağız tüm ciddiyetiyle oğlunu cevaplarken, bakışlarıyla da Doğa'yı resmen yiyordu. İyice sinirleri gerilen Doğa kalacakları süitin bahçesine girince derin bir nefes çekti.

Çok katlı otel sistemi olmayan tatil köyünün süitleri bahçeli antik kent görüntüsündeydi. Süitlerin camları öyle muhteşem bir sistemde yapılmıştı ki duvar alçılarının arasında saklanan pencere pervazları yokmuş gibi duruyordu. Bu da modern görüntüyü engelliyor, ancak sağlıklı ve sağlam bir yapı oluşturuyordu. Doğa bir kere daha hayran kalmıştı. Süitin içi de aynı sistemde yapılmıştı. Modern araçlar, muazzam bir zekâyla saklanmış, hiçbir şeyin göze batmamasını sağlamıştı.

Beğeniyle etrafı dolaşırken bir parça rahatlamıştı Doğa. İçinde banyoları bulunan iki oda vardı. Minik bir bar, ufak bir oturma odası, bir de bahçeye açılan altın sarmaşıklarla süslenmiş veranda.

Burası eski tarihten kopup gelen cennet gibiydi.

"Beğendin mi?"

Kulağının dibinde adamın sesini duyunca bir an irkilse de kendini toparladı. Sırf inadına bile olsa bu güzelliği yok sayamazdı.

"Muhteşem olmuş. Tebrik ederim."

"Kafandakine uygun oldu mu?"

Verandaya çıkıp, ayın ve ışıkların canlandırdığı güzelliğe bakan Doğa gülümsedi.

"Ben yapsam ancak bu kadar olurdu."

Kadının arkasına iyice yaklaşan Yağız dokunmuyordu ama resmen tüm bedeniyle kadını sarmış gibiydi. Kulağına eğildi.

"Sen yaptın zaten Doğa. Öyle işlemiştin ki içime, her bir çizim senden çıktı."

Eriyordu. Pes etmek üzereydi. Bu adamın onu istediğini anlamayacak kadar salak değildi. Vücudundan yayılan her bir titreşim Doğa'yı çağırıyor gibiydi. Bu da çok büyük bir tehlike demekti çünkü Doğa her an o davete evet diyebilirdi. Yıllar önce öğrenmişti tutkunun yeterli olmadığını.

Geri çekildi.

"Arda'nın karnı çok aç."

İçeri giren kadının arkasından bakan Yağız gülümsedi.

"Kaç bakalım sevgilim..."

Beyaz askılı dizüstü keten elbisesini giyen Doğa saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Arda'ya da beyaz şort ve beyaz gömlek giydirdi. Esmer oğluna beyazlar öyle yakışıyordu ki... Bitmeyen bir özlemle oğlunun yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

"Benim prensim ne kadar da yakışıklı olmuş."

Sevilmeye ve sevmeye her an hazır olan Arda kollarını anında annesinin boynuna doladı.

"Sen de çok fıstık oldun bebekim."

"Bebekim değil annecim, bebeğim."

"Bebeyim."

Doğa ufak bir kahkaha atıp oğlunun yakasını düzeltti.

"Şimdilik bu da olur."

O sırada odalarının kapısı çalındı. Arda bir hız kapıyı açtığında Doğa'nın yine kalbi teklemişti. Bu adamı her gördüğünde an be an artan bir sarsılma geçiriyor olmak hiç hayra alamet değildi. Kapıya yaklaştı.

"Biz hazırız."

Beyazlar içindeki kadını gören Yağız ona sımsıkı sarılıp dudaklarına yapışmak istedi. Ama hemen yanında duran oğlunun varlığı buna hem engel oluyordu hem de içinde kadına dair olan tutkunun yanına, oğluna duyduğu şefkati ekliyordu.

Elini bu iki meleğe uzatıp bekledi. Arda hiç tereddütsüz ona uzatılan eli tutunca ikili Doğa'ya döndü.

Doğa bir an adamın eline baktı. Nasıl da uzanmak istiyordu o kocaman ele ama bunu yapamıyordu. Geç kalmış bir eldi bu.

Doğa yanlarına yaklaşıp Arda'nın elini tutunca Yağız'ın dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu ve süitten çıkmak için döndü.

Arda'nın neşeli sesi içerisinde yemeklerini yediler. Doğa'nın tedirginliği gittikçe azalmış, ortamın büyüsüne kapılmıştı.

Yemekten sonra animasyonların olduğu yere geçtiler. Sahnedeki çocuk oyununa katılan Arda'yı gururla izlediler. Akşamın ilerleyen saatlerinde Arda Yağız'ın kucağında uykuya dalmıştı. Konuşmadan anlaşmış gibi ikisi de yönlerini süitlerine çevirmişti.

Ardayı yatağına yatıran Yağız, Doğa'nın Arda'yı giydirmesini izledi. Birlikte küçük oturma odasına geçerlerken ikisi de dalgındı. Yağız birçok şeyin kaybını yaşıyordu o an. Ne çok şey kaçırmıştı. O an aklına bir soru geldi Yağız'ın. Fısıldayarak sordu.

"Arda anne sütü aldı mı?"

Doğa buruk bir şekilde gülümseyerek pencereye yaklaştı. Gözleri camdaki kendi aksinde cevapladı.

"Evet. Bir yaşına kadar emzirdim Arda'yı. Sonra çok kötü rahatsızlandım ve aldığım antibiyotikler yüzünden bıraktırmak zorunda kaldım. Çok zor günlerdi."

Endişeyle yüzü kasılan Yağız, gözlerini Doğa'nın camdaki aksinden alamadı. Bir babanın olması gerektiği yerde olamamıştı. Üzüntü ve keşkeler öyle yoğun sardı ki o an Yağız'ı bu sesine de yansıdı.

"Adını kim koydu?"

Doğa camdan adamın gözlerine baktı.

"Sen."

Doğa'nın cevabı Yağız'ı resmen ikiye bölmüştü. İnanamaz gibi kaşlarını kaldırdı Yağız.

"Nasıl yani?"

Doğa Yağız'a döndü.

"Bir geceyi adını ne koyacağımın stresiyle geçirmiştim. Sen her ne kadar bilmesen de, senin de çocuğundu. Yanımda olmanı istedim o an. Ağlayarak uykuya dalmışım. Rüyama geldin. *Ben senin kalbinin sahibiyim ve oğlum da benim senin üzerindeki gücüm. Adı Arda olacak oğlumuzun,* dedin ve gittin. Uyandığımda ter içindeydim. Dediklerinden hiç bir şey anlamamıştım. Sonra Arda ismi ne demek diye düşündüm. İnterneti açıp araştırdım..."

Doğa o an boğazma tıkanan yumruyu yutkunmak için sustu. Yağız devam etmesini bekliyordu. Donmuş kalmıştı.

Kısık sesle sordu.

"Neymiş?"

"Hükümdar Asası."

Doğa bakışlarını yere indirdi ve hiç bir şey demedi. Yağız o an ne diyeceğini bilemedi. Gözü mini bara takılınca bara yaklaşıp iki kadehe içki koyup yaklaştı. Birini Doğa'ya uzatırken kadının ellerinin titrediğini gördü. Dağılacaktı Doğa. Patlayacaktı. Çok az kalmıştı. Yağız'ın aklında öyle çok sorular vardı ki...

"Hayatına özel biri girdi mi?"

Yağız bu soruyu ikinci kez soruyordu ama alacağı cevap onu korkutuyordu. Kadının yalnız olduğuna emindi, yıllarını yalnız geçirdiğine emindi ama yine de çok net olarak bunun cevabını almalıydı. Bekledi.

Doğa ise o an birçok şey söylemek istiyordu ama bunların hiç biri gerçekler değildi. Yağız hayatını başka kadınlarla yaşarken, ona gerçekleri söylemek koyuyordu. *Senin gibi yaptım,* demek istedi. *Seni unutmak için birçok tene sığındım,* demek istedi ama ağzından çıkan bambaşkayı.

"Hayır."

Yağız aldığı bu cevapla derin bir rahatlama yaşarken elindeki kadehi sehpaya bırakıp Doğa'nın yanına yaklaştı.

"Neden?"

Seni unutamadım, demesini bekledi. *Sen yoksan, aşka dair hiçbir şey yok,* demesini bekledi. Ama Doğa'nın cevabı yine bambaşkaydı.

Doğa bu adamın canını acıtmak istiyordu. Yandığı kadar yakmak istiyordu.

"Arda vardı. Önceleri hamilelik, sonrası Arda'nın bebekliği... Kim isterdi ki bebeği olan bir kadını. Sonrasında ise hayatıma giren erkeği baba figürü olarak görecek

diye korktum. Bu sebeple uzak durdum. Ama madem şimdi sen geldin, madem artık Arda'nın hayatında aktif bir şekilde olmak istiyorsun..."

Bilerek sustu.

Doğa sustuğu an ise Yağız'ın içine umut doldu. Onun yerini hem kendi hayatında, hem de oğlunun hayatında kimse almasın diye yalnız kalmıştı bu kadın. Uzandı, elini tuttu. Doğa'nın itiraz etmemesi bir umut doğurdu içinde. *Artık sen geldin*, diyordu. *Sen varsın*, diyordu. Gözlerinin içine bakan kadının mavilerinde erimek istedi. Ama Doğa tekrar konuşmaya başlayınca, Yağız o mavileri oymak istedi.

"Ama şimdi sen geldin. Bir kaç güne Arda'ya gerçeği anlatacağız. Baba olarak seni bilecek. Birlikte vakit geçireceksiniz ve bana da zaman kalacak. Artık hayatıma birilerini dahil edebilirim..."

İşte o an Yağız'ın tüm kayışı kopmuştu.

Kanı tepesine sıçrayan Yağız hışımla koltuktan kaldırdı Doğa'yı. Parmakları kadının kollarını mengene gibi sıkarken, ateş saçan gözlerini de o mavi derinlere dikti. Sikmişti planı, taktiği... Bu kadın ne dediğinin farkında mıydı? Sıkılı çenesinin arasından konuşmak kolay olmadı...

"Bana baksana sen. Oğlumun hayatına öyle ya da böyle hiç bir erkek giremez..."

Bir anlık durakladıktan sonra resmen kükreyerek devam etti Yağız...

"Kimi kandırıyorum lan ben. Arda değil sebep, oğlum zaten benim. Senin dudaklarına tenine benden başkası dokunamaz kadın, anlıyor musun? Sok bunu o aklına. Bela olurum başına. Bırak tenini, eline bile kimse dokunamaz."

Yağız cümlesi bittiği an Doğa'yı hırsla kendine çekti.

"Yeter lan, yeter... Kafayı yedirtme bana..."

Son heceyi Doğa'nın dudaklarına söyledi. Hırsla öpmeye başladı. Kovulduğu cennete kabul edilen adam gibi hissetti o an. Hırsı tutkusuyla, öfkesi aşkıyla harmanlandı. Kadının dudaklarını resmen örseliyordu. Isırıyor, emiyordu.

Maruz kaldığı baskıya dayanamayan Doğa dudaklarını araladığı anda Yağız'ın istilası bir ivme daha kazanmıştı. Tüm anılar hücum etti o an Doğa'nın bulanık zihnine. Bu adamın tadını, kokusunu tüm ruhunda hissetti. Kaybolmuş ruhu yurdunu bulmuş gibiydi. Bunca acıya değer mi, diye düşündü. Bunca özleme... Ama bir parça kalan aklı içindeki kırgınlığı unutamamıştı. En sonunda inlemeyle hırlama arası bir sesle Yağız'ın saçlarına asıldı. Ağzını açıp adamın alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Ağzına kan tadı gelene kadar ısırdı.

İntikam almak için yapılan bu hareket Yağız için çok başka kilitleri kırdı. Kadını belinden sarıp geriye büken Yağız iyice eğildi üstüne. Savaşıyorlar mı, öpüşüyorlar mı belli değildi. Doğa'nın aklında Yağız'ın hayatına giren kadınlar, Yağız'ın aklında Doğa'nın son cümleleri cirit atıyordu.

Başladığı hızla geri çekilmek zor olmuştu Yağız için. Kendine öfke ve tutkuyla bakan kadına kısık ve arzudan kalınlaşmış sesle hırladı.

"Bir daha söylesene... Denesene Doğa. Hayatına birini almayı denesene... Sıkıyorsa yapsana."

Doğa öfkeyle adamın kolundan kurtulup kendi odasının kapısına doğru yürüdü. Kalbi doludizgin giden bir kısrağın kalbi gibi atıyordu. İçinde eskiye dair çok şey canlandı. Bir karar vermesi gerekiyordu. Oğlunu bir köşeye koyup, bu adamı kendi hayatında isteyip istemediğine karar verecekti ve bu karar çok zor bir karar değildi.

O öpüşme yılların kabuğunu kırmıştı. Doğa savaşmadan teslim olmayacaktı ama Allah biliyor ya teslim olmayı köpek gibi istiyordu.

Arkasını dönüp Yağız'ın gözlerine baktı. Sesinde hâlâ var olan tutkuyla cevapladı.

"Hep bunun korkusuyla yaşayacaksın."

"Her gece benimle olduğunu hayal ederek uyuyacaksın."

"Büyük iddialar."

"Büyük cümleler."

İşte o an her ne olduysa bir anlık sessizlikten sonra ikisinin de dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. Birbirlerinin gözlerinin içine bakarak gecenin son cümlelerini söylediler.

"Beni hâlâ istiyorsun Doğa."

"İnkâr etmiyorum Yağız."

İkisi de dengesizdi.

Kadının kapadığı kapıya bakan Yağız kısık bir kahkaha atıp odasına giderken, Doğa da yaslandığı kapıda parmaklarını dudaklarının üstüne koyup gülümsüyordu. O an anlamıştı ki Yağız'ın tek derdi oğlu değildi. Yağız onu da kazanmanın planları içindeydi. Eski günlerdeki gibi yatağında istiyordu onu. O ise süründürmeden güldürmeyeceğini biliyordu.

Yılların öfkesi ve korkusu geçtikçe daha sağlıklı düşünmeye başlamıştı. Yağız'ın geçmişte yaptıklarıyla, kendi yaptıkları birbirini dengeliyordu aslında. Yağız onu affetmişse, o da Yağız'ı affedebilirdi. Yağız onun kaçmasına sebep olmuştu, o da Yağız'ın oğlundan habersiz geçirdiği dört yıla. Yağız'ın oğluyla olmasına ses çıkaramazdı ki bunu da istemiyordu zaten. Bunu oğluna yapamazdı en azından. Buraya kadar her şey tamamdı. Ama ya sonrası...

Hâlâ Yağız'ı istediğini hep biliyordu ama bunu teniyle, tadıyla yeniden buluşup hissetmesi Doğa'yı sarsmıştı. Bununla nasıl baş edeceğini bilmiyordu. Savaşabilmesi için yeterli alanı yoktu. Yağız bu alanın her noktasını kaplamıştı. Onu hâlâ istediğini, hâlâ ona ait olduğunu söylemesi tüm dengesini sarsmıştı.

Yıllardır bu adamla büyük bir tutkuyu içlerinde saklamışlardı, orası açık ve netti. Ama aşka dair tek gerçek Doğa'nın içinde yaşadığıydı. Yağız'ın dudaklarından aşka dair tek bir cümle dökülmemişti. Ve aşk olmadan yaşanan tutku altı boş bir bina gibiydi işte. Yıkılması kolay...

Doğa bu adamın aşkına emin olmadan kendini ona kaptırmayacaktı.

Ertesi sabah Arda'nın çığlıklarıyla uyandılar. Kollarında kollukları, üstünde deniz şortu süitin içinde cirit atıyordu. Bütün geceyi Yağız'la savaşarak geçiren Doğa kendini toparlayamadan karşısında adamı görünce daha fazla dağıldı. Duştan çıktığı belli olan nemli saçlar, üstünde sadece deniz şortu. Derin bir nefesle oğluna söz geçirmeye çalıştı.

"Annecim, sakin ol. Havuza gideceğiz ama önce kahvaltı."

"Tamam, tamam. Kaffaytı yapayız. Ama sen böyle olmaz ki... Giyinmen lazım. Yok, aslında soyunman lazım..."

Yağız bu sözle kaşlarını çattı.

"Soyunma kısmı pek olmadı..."

"Ama Yayız Amca, böyle havuza giyilmez."

Cümlesi bittiği an kapıya koşan Arda geride bıraktığı ikilinin bakışlarından ve içlerinde kopan fırtınalardan habersizdi.

Yağız bu kadının hâlâ neyin inadını yaptığını düşünerek uykusuz bir gece geçirmişti. Doğa'nın da onu istediği ortadaydı. Kaldı ki kadın inkâr bile etmemişti. E, o zaman bu neyin inadıydı ki?

Doğa'nın hâlâ kendine bakan gözlerine baktı. Sırıtmasını saklamadan konuştu.

"Bakman bittiyse hazırlan istersen."

Doğa bu sözle kendine geldi. Kendine gelmekle kalmadı sinirlendi. Ne sanıyordu ki bu adam kendini. Demek ona başka kimse dokunamazdı, bakamazdı öyle mi? Aynı şekilde sırıtarak karşılık verip odasına girdi. Giymeye cesaret edemediği ama çok beğendiği için aldığı bikinisini üstüne geçirirken de aynı şekilde sırıtıyordu. Evden aceleyle çıkarken alışveriş yapamamış mecbur yanına almıştı. Ama şimdi iyi ki aldım, diye düşünmüştü.

Kapıya çıkan Yağız Arda'nın yanına gidip keyifle saçlarını karıştırdı.

"Vay vay... Yakışıklılığa bakın hele..."

Bu sözle Arda kıkırdadı.

"Babam da yaykışıkkıymış biliyo musun?"

Gülümsemesi devam eden Yağız Arda'yı kucağına aldı.

"Yaa, kim dedi sana?"

Bir sır verir gibi Yağız'ın kulağına eğildi Arda.

"Annem tabii ki... Zaten o yüzden âşık olmuş babama, çünkü babam bana benziyomuş. Biy de çok inatmış. Ben de çok inatmışım."

Ellerini ağzına kapatıp kıkırdamaya başladı.

Bunu duyan Yağız zevkten dört köşe , "Esas o cadı inat," diye mırıldanırken kapıda hissettiği hareketlen-

meyle arkasını döndü ve döndüğü gibi kaldı. Doğa sabah güneşinden daha ışıl ışıldı. Gözleri de bir başka parlıyordu. Yağız'ın ruhu ısındı.

Üzerinde yeşil şifondan bol ve bileklerine kadar pareo elbise vardı. Kolları ve V yakasının el verdiği kadarından başka hiç bir yeri görünmüyordu. Bu kapalı görüntü o an moralini bozsa da, oteldeki diğer adamları düşününce rahatladı. Arda'yı yere indirmeden reverans yaptı.

"Hazırsanız gidelim mi cadı prenses?"

Doğa kısasa kısas bakışlarla bakıp aynı tonla cevap verdi.

"Elbette hazırım odunlar kralı. Gidebiliriz."

Bakışlarıyla amansız bir savaşa girdiler. Kılıçlar, oklar birkaç saniyelik havada uçuştu. Sonunda Arda'nın huysuzlanmasıyla kendilerine gelip bahçeden çıktılar.

Arda'nın cıvıldamalarıyla geçen neşeli bir kahvaltıdan sonra havuz başına geçtiler. Havuzun etrafı büyük yapraklı tropikal ağaçlarla doluydu. Buraya da ayrı bayılan Doğa, her şeyi unutmuş Yağız'dan buranın yapım aşamasını dinlemişti. Bir süreliğini de olsa kavgasız ve kaygısız sohbet etmek ikisini de keyiflendirmişti. Yağız bir yandan Arda'nın vücuduna güneş koruyucusu sürerken diğer yandan Doğa'ya havuz taşlarını nereden getirttiğini anlatıyordu.

Arda hemen havuza girmek isteyince Yağız'm sözü yarım kalmıştı. Doğa'nın müdahale etmesine izin vermeden Yağız söze girdi.

"Birkaç dakika beklesen iyi olur oğlum. Tenin kremi emsin."

Arda ellerini ağzına kapatıp kıkırdarken bir yandan da laf yetiştiriyordu.

"Nası emcek ki? Emiliy mi ki? Şekey mi o, kıyem kıyem..."

Bu sevimli yaratığı içine sokası gelen Yağız oğlunu oyalamak için kucağına çekip gıdıklarken Doğa ayağa kalktı.

"Siz burada oyalanırken ben havuzun tadını çıkarayım bari..."

Bu söz üstüne yüzünde gülümsemeyle başını kaldıran Yağız'ın gülümsemesi işte o an dudaklarında donmuştu. Doğa elbiseyi üstünden sıyırmış ve en fazla Yağız'ın avucunda kaybolacak kadar büyüklükte bez parçasıyla dikiliyordu. Üst tarafı iki küçük üçgen ve kenardan taşan, Yağız'ın tadına doyamadığı memeler. Kadının güzelliği karşısında bir kere daha dünyası yer değiştirmişti ve etrafta bu güzelliği gören birçok adam olduğu kesindi. O adamlara kadının asıl sahibini de göstermek şarttı.

Salına salına yürüyen kadını odaya kapatıp günlerce dışarı çıkarmamak arzusuyla tutuştu Yağız. Aklına geçmişte kalan görüntüler geldikçe delirdi. Bu delilik anında da yanına yaklaşan sevimli genç kadını ve bir grup küçük çocuğu fark etmesi biraz zaman aldı.

"Merhaba, iyi tatiller. Biz minik tatilcilerimizle keyifli bir oyun oynayacağız çocuk havuzunda. Oğlunuz da bizimle gelmek ister mi acaba?"

Böyle tanımayanlar oğlunuz demiyor muydu, Yağız o zaman resmen bitiyordu işte.

Arda'ya bakıp göz kırptı.

"Ne dersin Arda? Katılmak ister misin?"

Heyecanlı gözlerini grupta gezdiren Arda, birçok güzel kızın yerine animasyon görevlisine göz dikip sırıttı.

"Eveett... Bu bebek çok güzeell..."

Genç kız şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırırken sevimli bir kahkaha attı.

"E, o zaman hadi bakalım yakışıklı."

Arda'nın elini tutup Yağız'a döndü.

"Efendim, bizim oyunumuz yaklaşık bir saat sürecek. Ama siz gelmeden bu minik adamı bırakmayacağız."

"Tamam. Bir saat sonra çocuk havuzunun oraya geliriz. İyi eğlenceler."

Yağız Arda'ya göz kırpıp, karşılığında hınzır bir göz kırpma alınca kahkaha atmıştı. Oğlunun babasına benzediği açıktı. Arkalarından bakıp, çocuk havuzuna keyifle ilerlemelerini izledikten sonra ayağa kalktı.

"Hadi bakalım Doğa Hanım. Biraz yüzelim..." diye mırıldandıktan sonra havuza doğru yürüdü.

Havuz kenarına gelince gözleri kalabalığı taradı ve sonunda aradığını buldu. Doğa havuzun üstünde köprü şeklinde duran geçitlerden birinin altında tembel hareketlerle oyalanıyor, güneşten korunuyordu. Sinsi bir sıtmayla suya atlayan Yağız, kadının arka tarafından dolaşıp göremeyeceği açıdan yaklaştı.

Doğa suyun hafif dalgalanmalarıyla vücuduna yapılan masajın tadını çıkararak yarı sırtüstü uzanmış yatıyordu. Kollarını hafif hafif oynatırken, ayaklarını da kol ritmine uyduruyordu. Suyun içinde ve bu sote yerde düşüncelerini çok daha iyi toparlıyordu ama toparlanan her düşünce Yağız'ın dudaklarıyla son buluyordu.

"Saklanmak için güzel yer..."

Dalgınlığının arasında ensesinde duyduğu kısık sesle sıçradı. Refleksle arkasını döndüğü anda ise ıslak bir Yağız'la burun buruna geldi ve her yolun çıktığı dudaklarla...

"Zevk mi alıyorsun bundan?"

"Zevk alınacak daha iyi şeyler biliyorum ama evet... Bu da oldukça zevkli..."

Suyun birbirine yapıştırdığı kirpikleri hareket ettikçe o kara gözler daha fazla giriyordu görüş alanına. İyice yakınında duran adamdan uzaklaşmak için geriye doğru bir hamle yapan Doğa, beline dolanan kollarla hareket edemedi. İyice adama çekilmemek için ellerini bir çabayla öne uzatınca avuçlarının sert omuzlara değdiğini hissetti. Nefesi daralıyor, kalbi deli gibi atıyordu. Bu kadar yakınlık...

"Yağız, bırak beni."

"Bırakmazsam Doğa?"

"Bağırırım. Tüm otel başına toplanır."

"Tüm oteli boşaltırım."

Doğa gözlerini kapayıp kesik nefesini dışarı salmaya çalıştı.

"Neden yapıyorsun bunu?"

"Bunu anlayacak kadar zekisin..."

"Bu yürümez Yağız. Yürümeyi bırak, başlayamaz bile."

Kadını tüm direnmesine rağmen kendine çeken Yağız suyun altında birbirine değen tenle titredi.

"Başlayacak Doğa. Artık sadece oğlumla yetinemem. Senin beni hâlâ istediğini bilirken olmaz."

Doğa adamın gözlerine bakarken sinirini zapt etmeye çabaladı ama bu o kadar zordu ki...

"Öyle mi?"

"Öyle... Boşuna karşı koymuş olursun. Tek yaptığın zamanı uzatmak olur."

"Yağız..."

"Doğa. Ağzının duruşuna bayılıyorum."

Doğa yutkundu.

"Sus..."

"Bayılmak ne demek... Ağzına tapıyorum."

Dağılmak üzere olan Doğa sinirle Yağız'ı iterken haykırdı.

"Sus dedim be adam... Bela mısın başıma?" Geri dönüp hızla yüzmeye başlayan kadının arkasından bakıp sırıtan Yağız hiç acele etmeden yüzmeye başladı. Evet, zor olacaktı. Doğa'nın inadının fazlasıyla farkındaydı ama buna karşılık kadının tutkulu yanlarını da biliyordu. Bu savaş zevkin zirvesinde geçecekti, açık ve netti...

18. BÖLÜM

Evlen benimle...

Aradan geçen bir haftada Yağız içinden kurduğu her planı gerçekleştirmişti. Doğa'yı Arda aracılığıyla her istediğini yapmaya zorlamıştı. Bunu yaparken kadını her fırsatta sıkıştırmış, resmen sinirleriyle oynamıştı. En hassas noktalarını hiç unutmadığı için sık sık kulağına bir şeyler fısıldamış ve nefesini boyun çukuruna bırakmıştı. Bunu her yaptığında kadının nasıl titrediğini görmüş, arsızca zevk almıştı. Bu arada kıskançlığın da damarlarında dolaştığını hissetmişti. Bu da Doğa'nın ona karşı uyguladığı misillemeydi.

Yağız yokmuş gibi davranıyor, başka tatilcilerle keyifle kıkırdıyor ve bunu yaparken Yağız'ın gözünün içine bakıyordu. Oysa, bu hareketler Yağız'ı daha fazla kışkırtmasından başka bir işe yaramıyordu. Doğa böyle davrandıkça Yağız daha fazla sahiplenici oluyordu.

"Yeter artık Yağız. Derdin ne senin? Bir dakika huzur versene... Oğlunla zaman geçir işte. Beni rahat bırak."

Doğa çıktığı havuzdan hırsla yürüyordu şezlonga doğru ama dudaklarındaki gülümsemeyi de gizlemekte zorlanıyordu resmen.

"Ben mi? Ben ne yapıyorum ki? Arda sensiz durmuyor diye seni almaya geldim. Hem o havuzdaki zibidilere azcık daha az kırıtırsan oğlum da ben de daha mutlu olu...."

Daha cümlesini tamamlamadan Doğa'nın hızla dönmesiyle çarpıştılar.

"Ne! Ben mi kırıtıyormuşum? " Sonra bir anlık durakşamadan sonra Yağız'm gözlerine kısık gözlerle bakıp fısıldadı. "Kıskanıyorsun..."

Yağız iki elini havaya kaldırıp net bir şekilde cevapladı.

"Amerika'yı yeniden keşfetmiş gibi davranma bana. Elbette kıskanıyorum be kadın. Zekâ seviyenden bazen şüpheleniyorum senin..."

Omzuna yediği yumrukla bir adım geri çekildi. Doğa'nın gözleri artık ciddi bir sinir taşıyordu.

"Bana salak muamelesi yapma. Kıskanma Yağız. Sen beni mümkünse kıskanma. Hiçbir şeyim değilsin."

"Oğlunun babasıyım ve..."

"İşte hepsi bu..."

Yağız sanki sözü kesilmemiş gibi devam etti.

"Ve daha fazlası olmaya kararlıyım."

"Halt etmişsin sen..."

Doğa havlusunu kaptığı gibi çocuk oyun alanına yürüdü. Arda'yı çamurların içinde zevkten dört köşe halde bulduğunda hâlâ az önce kendine salak diyen adama köpürüyordu için için. Ne yapsa bu adamın oyunuyla baş edemiyordu. Şeytan diyordu...

"Ayda'nın annesiiiii.... Gelsene bak napıyoyuz biz..."

Oğluna gülümseyerek bakan Doğa arkasından beline dolanan kolla nefesini tuttu. Yağız'ın kokusunu tüm ruhunda hissediyordu adeta. Sinirle kurtulmaya çalışırken tıslad ı.

"Ne yapıyorsun sen, ya?"

"Sinirliyken çok güzel oluyorsun dayanamadım..."

Doğa bu sinir bozucu adama tam dönüp çemkirecekken donup kalmıştı. Arkasındaki bedenin de kasıldığını

hissetti. Çünkü o sırada Arda son derece doğal bir şekilde ama hiç doğal olmayan bir cümleyle cıvıldamıştı.

"Ayda'nın babası da gelsiiinnnn..."

Minik ellerini çırparak kahkaha atmaya başlayan çocuğa nefessiz bakarlarken Yağız'ın zor duyulur sesi Doğa'nın kulağını, nefesi boynunu okşamıştı ve Doğa ilk defa bu nefesle sarsılmamıştı.

"Duydun mu?"

Doğa da aynı zor duyulur sesle fısıldadı.

"Evet."

Gücünü toplayıp, oğlunun neşeyle oynayan görüntüsünden gözlerini çekip Yağız'a dönen Doğa, göz göze geldiklerinde sanki kimsenin duymasını istemiyormuş gibi fısıldadı.

"Yağız. Sen mi söyledin?"

Aynı fısıltıyla cevap verdi Yağız.

"Hayır. Ben de sana soracaktım"

"Elbette söylemedim."

"Ee, nerden çıktı peki bu?"

Doğa dalgın dalgın alnını ovalarken mırıldandı.

"Bilmiyorum..."

Oğlunun görüntüsünü izleyen Yağız önce dalgın dalgın, sonra bir şeyler anlamış gibi baktı. Sersemlemiş hali sesine de yansıdı.

"Oğlum beni tanıdı Doğa."

Deli görmüş gibi baktı bu adama Doğa. Oğlu onu tanımış mıydı? Eğer şu anda şaşkın olmasa ciddi bir kahkaha krizine girebilirdi.

"Oğlum seninle ilk tanıştığı dönemde ki o dönemde henüz bir sperm hücresiydi, hafızasının yerinde olduğunu sanmıyorum Yağız. Nasıl tanıyacak, aptallaşmasana..."

Yağız'da bulundukları durumun komedisini fark etmeden karşılık verdi kadına.

"Asıl sen aptallaşma Doğa. Tanıdı derken onu mu kastediyorum? Yani oğlum anladı, babasının ben olduğumu anladı."

İkisi de bu saçma sapan muhabbetin içine dalmış giderken bacaklarına değen şeyle aşağıya doğru baktılar. Çamurlu yüzün arasmdan kendilerine çakmak gibi zeytin gözlerle bakan Arda gülümsüyordu. Çocukluğun o sonsuz neşesi ve huzuruyla şakıyordu Arda.

"Baksanıza bana, nasıl olmuşum? Öcü gibinim ben. Sizi de gece koykutcam. Anne noluysun Ayda yıkanmasın. Böööö yapıcam size noluuyy..."

Doğa o an konuşamadı bile. Arda hemen Yağız'a döndü.

"Sen söyle o zaman. Ayda'nın babası, Ayda'mn annesine söylesin. Ayda öcü oldu desin."

Suratını asıp ayaklarını yere vurmaya başlayan Arda'yı Yağız bir kahkaha atıp kucağına aldı. Çamurlarına bile aldırmadan sımsıkı sarılıp her yerini öptü. Nasıl anlamıştı, kim söylemişti önemli değildi. Oğlu ona baba diyordu. O çok korktuğu açıklama, o çok korktuğu tepki hiç yoktu. Oğlu ona baba demişti. Kollarındaydı...

Kıkırdayan Arda minik ellerini Yağız'ın yanaklarına koyup onu durdurmaya çalışırken nefes nefese konuşu.

"Şimdi Ayda'nın babası da çamuy oldu, aytık o da öcüü..." Doğa'ya dönüp devam etti. "Anne sen bizden kaçmalısınn, babasıyla Ayda seni yiycek!"

Doğa hâlâ donmuş, hareket edemiyor, şaşkın halde karşısındaki ikiliye bakıyordu. Bu nasıl olmuştu ki? Yağız söylemediyse kim? Derin bir nefes alıp kendine gelmeye çalıştı. Hem merak ve endişe, hem de karşısında gördüğü bu manzara fena sarsmıştı Doğa'yı.

Arda'yı elinden tutup, Yağız'ın da omzuna dokunarak ikisini de durdurdu. Son derece doğal ve normal bir şe-

kilde konuşmaya çalıştı. Şu anda yapacağı ufacık yanlış hareket her şeyi bozabilirdi.

"Ardacım, babanı da çamur yaptın. Azcık sakin ol ve sana bir şey sormama izin ver olur mu?"

Bu karmaşadan habersiz olan Arda, kırpıştırdığı gözlerle şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Tamam söz, Ayda dinesin." Yağız'a döndü , "Di mi baba? Ayda dinesin. Sen de uslu ol, sen de dinle."

Ciddi bir ifadeyle koca adam gibi annesine döndü.

İlerdeki masaya yürüyüp oturan Doğa, kucağında oğluyla gelen Yağız'ın da yerleşmesini bekledi. İkisine bakarken içi coşuyordu. *Bu iki adam benim* diye bağırmak geliyordu içinden ama öyle çok sorular vardı ki... Oğluna dönüp sakin bir tonla konuşmaya başladı. Sesindeki titremeyi bir tek Yağız hissedebilirdi.

"Ardacım, hani sana babanı anlatmıştım ya vakti geldiğinde tanışacaksınız demiştim. Hatırlıyor musun?"

Yağız'a kısa bir bakış atıp usulca başını salladı Arda. Doğa tedbirli bir şekilde devam etti. Oğlunun neyi, ne kadar bildiğini bilmiyordu. Yaşıtlarından daha zeki olduğu gibi daha duyarlıydı Arda.

"Ve sonra baban çıktı, seni bulmak, sana kavuşmak için geldi, çünkü hep söylediğim gibi baban seni çok seviyor."

Arda gülen gözlerini yeniden Yağız'a çevirince Yağız'ın kalbi bir an atmayı unuttu. İlk defa bu kadar şiddetli hissediyordu babalığı. Oğlu onun gözlerine umutla bakıyordu. İçinden taşan sevgiyle gülümsedi Yağız.

Arda sonra annesine döndü. Bakışlarında biraz tedirginlik vardı...

"Ayda'nın annesi de seviyoy Ayda'yı, di mi anne?"

Oğluna sımsıkı sarılan Doğa gözyaşlarının arasından fısıldadı.

"Hem de canından çok seviyor Arda'nın annesi Arda'yı."

Çamurlu başını kocaman öptükten sonra tekrar devam etti konuşmaya.

"Baban geldi ama biz sana söylemedik çünkü sürpriz yapmak istiyorduk ancak sanırım sen biz söylemeden önce anladın. Öyle mi oğlum?"

Güven verecek şekilde Arda'ya gülümseyen Doğa, bir an Yağız'a baktı. Yağız nefesini tutmuş oğlunun cevabını bekliyordu. Tabii kendi de... Arda ise bilmiş bilmiş sırıtıp o çok merak edilen cevabı vermeye başladı.

"Ben büssüyü çok sevmiştim, keşke babam olsa demiştim sonya da babam çok üzülüy diye geyi almıştım ama yoygarın altında yine öyle demiştim. Sonya bize çamuy süyen abla vayya," parmağıyla çocuk oyun alanındaki animatör kızı gösterdi, "O söyyedi. Yanındaki öbüykü ablaya söyledi. Babasına ne kaday benziyo di mi dedi, bi de o kıyafet aldıyımız yeydeki abla söylemişti, babasıyla oğlusu çok benziyo demişti, işte bu ablalay da dedi."

Kendine şaşkın ve hayretle bakan ikiliden habersiz bir an kaşlarını çatarak durdu ve devam etti.

"Bi de çok can yakcakmışım ben öyye dedi ama ben ona dedim, babam da yakmaz ben de yakmam, biz iyi polisis bikeyem dedim..." Yağız'a döndü. "Öyye di mi baba, biz iyiyiz dimi? Yakmayız hiç."

Şaşkınlığını üstünden atması gerektiğini düşünen Yağız, merakla kendinden cevap bekleyen oğlunu kollarının arasına alıp yaşlı gözlerle gülümsedi.

"Elbette aslanım, biz iyi adamlarız. Biz baba oğul kötü adamlara karşıyız."

Minik kollarını hıçkırarak Yağız'ın boynuna dolayan Arda, boğazından bir hıçkırık kopartarak haykırdı.

"Ayda'nın babasıı, babaaammmm..."

Bu sahne Doğa'nın içini parçalamıştı. Oğlunun baba özlemi o kadar açıktı ki kendinden bir kere daha nefret etti. Gözyaşlarını saklamak artık imkânsızdı ama Arda bu gözyaşlarını yanlış anlamış olacak ki bir kolunu da annesinin boynuna dolayarak Yağız'a döndü.

"Ayda'nın annesi de gelsin. Biz en çok bebekimi koyuyuz, di mi baba?"

Yağız Doğa'nın yaşlarla ışıldayan mavilerine bakarak tüm ruhunu ortaya serdiğinden habersiz, duygudan kalınlaşmış sesiyle cevapladı oğlunu.

"Biz bu bebek için her şeyi yaparız oğlum."

Doğa kendine bakan gözlerin etkisine girerken hayatlarında ciddi anlamda yepyeni bir dönemece girdiklerini hissetmişti. Hep hayalini kurduğu sahne şu anda gözlerinin önündeydi ama hayalinde harcanmış yıllar yoktu. Korkular, saklı kalmış güvensizlikler yoktu.

Minik adam tarafından iyice sıkıştırılan kolla Yağız'a doğru daha fazla çekilen Doğa, klorla karışmış adamın kendi kokusunu içine çekerken gözlerini yumdu. Zor bir sınav daha onu bekliyordu.

Arda Doğa'nın çamur bulaşan saçına bakıp keyifle haykırdı.

"Yaşasıın. Önce biydik, sonya iki, şimdi üç oyduuk. Üç tane öcüüüüüü..."

Günü Arda'nın neşeli hallerine gülümseyerek geçirmişlerdi. Akşam yemeği sonrası gittikleri animasyon gösterisinde sahneye çıkan Arda tüm konukları da güldürmeye yetmişti.

Yağız içinde huzurla oğlunu izlerken Doğa'nın sesiyle ona doğru döndü.

"Şimdi ne yapacağız?"

Yağız bir sahneye baktı, sonra Doğa'ya döndü.

"Boşuna o kadar endişe ve plan kurmuşuz. Ben sürekli ona nasıl açıklayacağımı kurup durdum kafamda ama bak hiç ummadığımız şekilde gelişti olaylar. Hiç zorlanmadan oğlumuz bizden daha kolay kabullendi her şeyi. Şimdi zora koşmanın anlamı yok Doğa. Bırakalım, bizi alıp götürsün olaylar."

"Hayatımızı bizi alıp götürecek olaylara mı teslim edeceğiz Yağız?"

Yağız bu cümlede neyden rahatsızlık duyduğunu bilmese de sinirlendi. Çatık kaşlarının altında parlayan gözlerle döndü Doğa'ya.

"Hayatını kâbusa çevirecekmişim gibi davranma."

"Üstüne alınma."

"Doğa. Sus."

Doğa tam ağzını açacaktı ki biten gösteri sonrası yanlarına gelen Arda engel oldu. Gösteri boyunca yaptıklarını anne ve babasına anlatırken bir yandan da esnemesini tutmaya çalışıyordu. Yağız büyük bir keyifle oğlunu dinlerken Doğa kendi dünyasına kapılıp gitmişti. Oğlunu öne sunduğu bir bahanesi de yoktu artık. Şimdi ne olacaktı?

Süitlerine girdiklerinde Arda'yı kucağında götüren Yağız peşinde Doğa'yla yatak odasına girdi. Babasının kucağında bir iki mırıldanan Arda gözlerini aralayıp Doğa'ya bakınca yüzünü ekşitip dudaklarını büktü. Bu görüntüye alışkın olan Doğa hafifçe gülümseyip oğlunun saçını okşadı.

"Söyle hadi..."

"Yapamazsın ama."

"Sen önce söyle bakalım, belki yapabilirim."

Yağız bu diyaloğu anlamadan izlerken ne çok şeyden

geri kaldığını düşünüyordu. Annesi ve oğlu arasında gizli bir anlaşma var gibiydi ve Yağız bu anlaşmanın, bu diyaloğun tamamen dışındaydı. Hangisini, hangisinden kıskanacağını bilemedi. Arda'nın sözüyle de bir an tüm geçmiş gözlerinin önüne serilmişti.

"Ben künepe istiyoyum."

Doğa'nın ağzına uzattığı künefe dolu çatal... Kendi önündeki künefeyi bitirip Yağız'ınkine göz diken mavi bakışlar... Künefeyi gördüğü an gözleri ışıldayan bir kadın... Yağız o günden sonra künefenin adını bile ağzına almamıştı ve oğlu annesinin damak zevkiyle karşısına çıkarak anılarını güneşe bakan ayçiçeği gibi canlandırmıştı.

"Ah, annecim yaa... İşte bu biraz zor..."

"Ama niye? Aşeyiyom ben şimdi."

Doğa gülümsemeye çalışırken oğlunu nasıl ikna edeceğini düşünüyordu. Yağız bambaşka yerlere giden düşüncelerini oğlunun isteğinde sabitlemeye çalışarak olaya el atmak istedi.

"İstersen mutfaktan getirtebiliriz. Hazırlarlar..."

"Olmaazz..." diye itiraz eden oğluna şaşırarak bakan Yağız devamında gelen cümlelerle içinin her köşesine iğne batırıldığını hissetti. "Ben hazıy istemiyoyum. Annem yapsın istiyoyum. Bizim dolapta hep oluyo onlaydan. Annem hep yapıyo. Ben bekliyoyum böyle fıyında pişeyken. Bakıyoyum pişmiş, anneme söylüyoyum. Sonya annem onlayı şekeyli suyla yıkıyo, sonya ben yiyoyum. Hem biliyo musun ki baba, annem gibi oluyoyum ben. Annem de ben kaynındayken aşeyiyomuş, ben de aşeyiyoyum ama benim bebekim yok kaynımda, çünkü ben eykeyim, eykekleyin bebeyi olmaz."

Babasının donmuş bakışlarından habersiz derin bir iç çekerek yatağına geri kıvrıldı Arda. Söyledikleriyle ortama bir bomba düşürmüş, sonrasında da arkasındaki en-

kaza aldırmadan derin uykusunun kollarına gömülmüştü. "Neyse... Sonya yapaysın aytık bebek..."

Sonra yapardı evet. Sonra çok şey yapardı Doğa. Odadan çıktıklarında ikisi de sessizdi. Yağız ne düşüneceğini bilemeden iki yatak odası arasında duruyordu. Doğa da onunla... Sonunda kısık sesiyle sordu.

"Künefe aşkın devam ediyor öyle mi?"

"Arda seviyor."

"Sen de seviyordun..."

Doğa sesini çıkarmadan bekledi. Yağız o gittiğinden beri ona dair her şeye hasretken, Doğa dolabında künefe saklıyordu. Buruk bir tebessüm oluştu dudaklarında.

"Arda'nın künefe isteme şekli enteresanmış... Aşeriyorum kelimesini kullanması ilginç."

Doğa bakışlarını adama çevirdi.

"Bir gün künefeyi neden bu kadar sevdiğini sordu. Ben de ona, *sana hamileyken sürekli künefe aşerdim*, dedim. O da o günden sonra bu kelimeyi kaptı."

Yağız da Doğa'ya döndü.

"Künefeye mi aşerdin?"

"Evet. Bir gece öyle bir hale gelmiştim ki delirecek gibi olmuştum. Gecenin bir körü künefe aramaya çıkamadım. O günden sonra dolapta hep künefe sakladım. Ne zaman canım isteyecek bilmiyordum."

"Zor günler olmalı."

Adamın sesindeki öfkeyi anlayamayan Doğa geçmişe gitmiş olmanın burukluğuyla cevapladı.

"Zor günlerdi, evet."

"Benim yanında olmam gereken günlerdi."

Yağız cümlesi bittiği an arkasını dönüp kendi odasına girdi. Adamın sesinde öyle bir ton vardı ki Doğa zorla kurdukları bağın o an koptuğunu hissetti. Kendini kontrol edemeden Yağız'ın peşinden gitti. Odanın kapısını

açtığında Yağız'ın tam ortada yumruklarını sıkmış dikildiğini gördü. Yaklaşıp elini omzuna atınca irkildi adam.

"Git Doğa..."

"Yağız..."

Yağız hırsla döndü. Gözlerinde deli gibi bir üzüntü ve deli gibi bir öfke vardı.

"Git dedim kadın. Dağıtmadan, yakmadan git. Bekle sakinleşeyim... Yoksa seni de önüme katıp sel olacağım."

"Sakinleşme o zaman. Beni mi suçluyorsun. Suçla. Suçla ki sakladıkların dökülsün. Sen dök ki ben de dökeyim. Hiçbir şey yokmuş gibi, her şey yoluna girecek gibi davranmayı kes artık. Bir haftadır içinde biriken öfkeyi yok sayıp bana kur yaparak varmaya çalıştığın yolun imkânsızlığını gör. Bana verdiğin her umudun ashında yalan bir vaat olduğunu gör..."

Yağız Doğa'nın her cümlesinde biraz daha kaynayarak son noktaya gelmiş gibi açık kapıya bir tekme savurup kadına döndü.

"Kusayım öyle mi? Taşayım öyle mi? Peki Doğa... Benim yaşamam gereken duygulardı onların hepsi. Bebeğimi taşıyan kadının her anını paylaşmam gereken günlerdi. Oğlumun tekmelerini duymam gereken günlerdi. Sabahları kustun mu Doğa?"

Yağız'ın sesi Arda'yı uyandırmayacak kadar kısık, Doğa'yı yerinde titretecek kadar kuvvetliydi. Doğa'nın kolunu sıkıca kavrayıp devam etti.

"Aynaya bakıp şişmanladığını düşündüğün zamanlarda seni teselli edecek birini aradın mı? Kontrollere gittiğinde eşleriyle gelen annelere imrenmedin mi Doğa? Sırf aptal bir inat uğruna kaybettiklerinin, bana kaybettirdiklerinin pişmanlığını yaşadın mı? Bunu hak ettiğimi düşünüp keyiflendin mi? Lan ben o günden beri ağzıma künefe sokmadım... Künefe olan masaya oturmadım.

Ben o günden beri yaşadığımı bile hissetmedim Doğa..."

Yağız çok fazla şey söylemiş gibi bir anda susup kadını öfkeyle geri fırlattı. Kendini banyo kapısına doğru atarken arkasından itilmeyle banyonun içine doğru sendeledi.

Doğa öfkeden kızarmış yanaklarıyla karşısındaydı. Yaşadığını bile hissetmemişti öyle mi?

"Yaşadığını bile hissetmedin öyle mi? Ben çocuğumuzu doğurduğum gece sen neredeydin Yağız? Yaşadığını bile hissetmedin öyle mi? Beni unutmak için yatağına aldığın kadınların kokusuyla sabahlarken ben kaç kere aklına geldim? Neden aramadın? Neden peşime düşmedin? Sen o kadınlarla benim hiç görmediğim yatağında sevişirken ben seni düşünerek kaç uykusuz gece geçirdim sen biliyor musun hayvan herif?"

"Ne gecesi lan, ne gecesi?"

Artık ikisi de kustuklarının arasında boğulmak üzereydi. Yağız Doğa'yı hırsla itip duvarla kendi arasına sıkıştırdı. Öfkeden delirmiş gibi haykırdı...

"Ben senden sonra hiçbir kadına dokunamadım Allah'ın belası... Sen doğum yaptığın gece ben bir kadınla seviştim öyle mi? Yapamadım lan, yapamadım. Ben seni gömmeyi bile beceremedim. Dokunmaya çalıştığım her kadında sen vardın. Önce senden, sonra kendimden nefret ederek siktir olup gittim ben o kadınların yatağından. Hâlâ seni, bir tek seni istediğimi bilmek ağzıma sıçtı lan benim... Sen ağzıma sıçtın lan benim..."

Yağız cümlesini bitirdiği an Doğa'nın dudaklarına kapandı. Ağzı senelerin intikamını alır gibi savaş vermeye başladı. Doğa duyduklarının şokuyla öyle sersemlemişti ki kımıldayamıyordu bile. Bu adam onu aldatmamış mıydı? Başka kadınlar olmamış mıydı?

Dudaklarının üstündeki baskı bir anlık azalınca

Yağız'ın acı çeker gibi tıslayan sesini duydu...

"Aç o taptığım ağzını ve öp beni..."

Bu sözle son direnci de kırılan Doğa geçmişin tüm acısını çıkarır gibi kabul etti adamın dudaklarını. Kollarını adamın boynuna dolayıp ensesine düşen saçlarını avuçladı. Hırsı ve tutkusuyla adamın canını acıtmak ister gibi çekiyor, bir yandan da kendine bastırıyordu. Yağız yıllardır zapt ettiği bentleri tek tek yıkılmış gibi çağlamaya başlamıştı. Kadının göğüslerine uzattığı elleri titriyordu.

Nefes almak için geri çekildiğinde aynı hırsla konuştu.

"Kaç gece sana kavuşmanın hayalini kurduğumu biliyor musun?"

Kadının cevap vermesine fırsat vermeden devam etti istilasına. Aynı şekilde karşılık almak akıl sağlığını öylesine zorluyordu ki ergenliğinde bile yaşamadığı heyecanın damarlarını yaktığını hissetti. Duvara dayalı kadını hırsla kendine çekip kucağına aldığında bile dudaklarını çekmedi kadından.

Birkaç adım geri gidip yere yatırdı. Üstüne çıkıp tüm ağırlığıyla kadını altında ezince sakinleşmesi gerektiğini anladı. Yoksa Doğa'nın canını yakması an meselesiydi. Yüzünü boynuna gömdü. Kokusunu içine çekerken tutkudan kısılmış sesiyle fısıldadı.

"Kaç gece bu kokunu yeniden duymak için dua ettim biliyor musun?"

Doğa'nın titrediğini hissedince acı çeker gibi inledi.

"Ya bu titremeyi yeniden hissettiğimi görerek kaç rüyam kâbusa döndü biliyor musun?"

Doğa artık hiçbir şey duyacak halde değildi. Üstündeki kıyafetlerin çıkarıldığını bile fark edemedi. Ya da adamın soyunup yeniden üstüne uzandığını... Ölecekse eğer, bu anı yaşamadan ölemeyeceğini düşündü.

Bacaklarının arasında hissettiği baskıyla içinde hasret

kaldığı dünyanın kapılarının aralandığını hissetti. Tam kulağında duyduğu, "Kaç gece artık beni rahat bırakman için bir sefil gibi hayaline yalvardığımı biliyor musun Doğa?" Yakarışla içinin dolduğunu hissetti. Boğazından kaçan hıçkırık derin bir inlemeye karışıp adamın kanı çekilmiş ruhuna can verdi.

Yağız artık yuvasına dönmüş gibi hissediyordu. Her darbesinde bir yemin saklıyor gibiydi. Son ana geldiğini hissettiğinde yüzünün şiddetle kasıldığını fark etmemişti ama Doğa her hareketini ezbere bildiği ve unutmadığı adamın boşalmak üzere olduğunu anlamıştı. O duygu selinde bile yeniden aynı şeyleri yaşamak istemediğini anladı. Bir anlık tutkuyla yeniden üç kişinin hayatını kararmazdı.

Kendi boşalırken Yağız'ı itmeye çalıştı.

"Sakın... Yağız çık."

Yağız bunu duysa da umursamadı. Bir kere daha baba olacaksa bu kadından olacaktı. Bir dahaki çocuğunu yine bu kadın doğuracaktı. Doğa'nın dudaklarına kapanarak kendinin bile bilmediği duyguları dahil tüm varlığını kadının içine akıttı. Doludizgin giden bir yolculuğun sonuna gelmiş gibi nefes nefese birbirlerine sarıldılar. Doğa o an ne yaptığını düşünmeyi reddederek sığındı adamın kollarına. Unuttuğu bir dünyanın kapısını yeniden aralanmış gibiydi. Bu adam olmazsa onun kadınlığı hep yarım kalacaktı.

Duyduğu cümleyle irkildi.

"Doğa, evlen benimle."

Özür diler gibi cevap verdi...

"Hayır."

19. BÖLÜM

Ona bir şey olursa ben dayanamam...

Adama cevabı verdikten sonra başka tek kelime etmeden kalkıp odasına giden Doğa, arkasından hırsla bakan gözleri görememişti. Görmek için de bir arzusu olduğu söylenemezdi doğrusu. Sadece kaçmak istemişti o an. Yağız'ın yaptığı teklife bir anlam yüklemek için düşünmesi gerekiyordu.

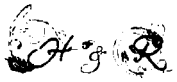
Bu adamın onu unutmadığı belliydi, onu istediği belliydi. Söylediklerine ispat istemedi Doğa. Çünkü artık iyice emindi ki Yağız söylediği neyse onu demek isteyen bir adamdı. Ama bu konuda emin olmak yeterli değildi işte.

Aklına ilk birlikte oldukları gece geldi. O gece Yağız Doğa'ya evliliği ve sonsuz birlikteliği istemediğini net bir dille anlatmıştı. Fikri değişmiş olsa bunu da söylerdi Yağız ama o sadece evlenmek istediğini söylemişti. Aralarında inkârı imkânsız bir tutku vardı ama söz konusu aşksa... Yağız hâlâ kapalı bir kutuydu. Arda için evlenmek isteyebilirdi Yağız ama Doğa için bu asla yeterli olacak bir şey değildi.

Sık sık uyanacağı uykusuna dalmadan önce de aklından son geçen yan odada yatan adamdı.

Ama o adam için uyku şu anda imkânsız gibi görünüyordu. Doğa'yla yeniden birlikte olmak kadına olan açlığını ve saplantısını büyütmüştü. Evlilik teklifine hayır

demişti öyle mi? Bunu değiştirecek fırsatlar elbette çıkacaktı Yağız'ın karşısına. Bu kadar yakınken tekrar kaybetmeyecekti.

Gece yarısı gelen telefonla uyanan Doğa, bu saatte gelen telefonun hayırlı olmayacağını biliyordu. Ekrana bakıp Kemal'in adını görünce daha fazla panikledi. Yağız'la olduğunu bilen tek kişi Kemal'di ve önemli olmazsa asla aramazdı.

"Kemal ne oldu?"

"Doğa, panik yapma ama babam ufak bir kalp krizi geçirdi. Durumu iyi ancak haber vermezsem kızacağını düşündüm."

Yerinden hızla kalkan Doğa kalbinin sıkıştığını hissetti. Babası, canı, ilk aşkı şu anda hastanedeydi...

"Elbette kızardım Kemal. Hemen yola çıkıyoruz."

"Şeyy... Bir de ben bizimkilere Yağız olayını anlattım. Mecbur kaldım. Haberin olsun."

"Tamam. Şimdi bunu düşünemem. Kapadım ben. Bir şey olursa... Yani..."

Doğa daha fazla konuşamamıştı. Boğazına öyle büyük bir yumru oturmuştu ki... Kemal'in sakinleştiren sesi imdadına yetişti.

"Doğa, endişe etme. Babam iyi. Ben sadece senin dırdırını çekmemek için aradım."

"Tamam. Kapadım ben. Hastaneyi mesaj at bana..."

Doğa telefonu kapattığında bir an ne yapacağını bilemeden etrafına baktı. Babasına bir şey olursa... Düşüncesi bile canını yakmaya yetmişti. Aceleyle yatağından fırlayıp Yağız'ın yanına koştu. Odanın kapısını çalıp beklerken geçen zaman saatler gibi gelmişti. Kapı açıldığın-

da karşısında sadece şort giymiş ve uyumadığı yüzünden belli olan bir Yağız çıkmıştı.

Kadının halini gören Yağız panikledi.

"Doğa? Güzelim, iyi misin?"

"Ben... Kemal aradı..."

Doğa daha fazla kendini tutamayıp ağlamaya başladığında Yağız kadını kendine doğru çekip sımsıkı sarıldı.

"Korkutma beni. Sakin ol önce ve sonra anlat bana. Ne dedi Kemal?"

Adamın göğsüne gömdüğü yüzü sebebiyle boğuk çıkan sesiyle anlatmaya çalıştı.

"Babam... Babam kriz geçirmiş. Yağız ona bir şey olursa..."

"Şşşttt... Sakin ol tamam mı? Hiçbir şey olmayacak babana. Sen önce kendini topla, sonra Arda'yı korkutmadan uyandırmaya çalış. Ben kalan her şeyle ilgilenirim. Yarım saate çıkmış oluruz."

Doğa başını kaldırıp adama baktı.

"Senin gelmene gerek yok. Bize ayarlasan..."

"Doğa. Şu anda tartışmanın sırası değil. Hadi ilk defa uslu bir kız ol ve dediğimi yap."

Aslında yalnız kalmayı istemiyordu Doğa. Uysal bir şekilde başını sallayıp Arda'nın yanına gitti.

Yağız'ın uçakta yer ayırtıp, eşyaları toplaması çok kısa sürmüştü. Her detayla ilgilenip, havaalanına gitmek için taksiye bindiklerinde aradan sadece yirmi beş dakika geçmişti.

Arda Yağız'ın kucağında yarım kalan uykusuna devam etti. Gitmek istemediğini söylese de sonra yeniden geleceklerini ve babaannesi ve büyük babası ile tanışacağını bilmek Arda'yı ikna etmişti. Bu fikir Yağız'ın aklına gelmişti.

"O gün gittiğimiz evdekiler var ya, onlar benim ailem-

di. Seni çok özlemişler. Gidip onlarla yeniden tanışmak ister misin?" diye soran Yağız'a, "O güzel konuşan kız kim? Onu da görcek miyim?" diye sormuştu. Bulunduğu ruh haline rağmen gülümseyen Doğa, halasının bu sözle çok mutlu olacağını söyledi Arda'ya.

Yolculuk boyunca ağzını bıçak açmayan Doğa, Yağız'ın ısrarlarına rağmen gözünü kırpmadı. İstanbul'a indiklerinde saat sabahın altısıydı. Kucaklarında Arda ile kaldıklarında Doğa ailesini aramak için telefonu eline aldı ama Yağız kadına engel oldu.

"Hastanenin adresini Kemal atmış işte. Daha niye arıyorsun?"

"Evde kim var onu sormam lazım. Arda'yı bırakmam gerekiyor."

Yağız Doğa'ya cevap vermeden önce mahmur bakan zeytin gözlere döndü.

"Babacım. Sen şimdi kocaman adamsın ya..."

"Eveett..." diyen Arda arkasından kocaman bir esneme saldı. Yağız gülümserken oğlunun başına bir öpücük koydu.

"Hah işte. Şimdi annen ve benim birkaç saatlik işimiz var. Seni o güzel konuşan Yeliz Hala'na bıraksak, babaannenle birlikte kahvaltı yapsan, Yiğit Amca'nla maç yapsan... Olur mu? İşimiz bitince biz de geliriz."

Arda uykulu gözlerini kocaman açarak baktı babasına...

"Vuuuu... Onlayın hepsi benim mi?"

Yağız kısık bir kahkaha atarak onayladı.

"Evet, babacım. Hepsi senin ve hepsi seni bekliyor."

"Tamam o zaman. Ama siz de hemencik gelin, çabuk gelin, eyken gelin."

Yağız istediği onayı aldıktan sonra Yeliz'i arayıp durumu bildirmişti. Havaalanı otoparkında duran arabasına

giderken Doğa'nın o kısa yolu bile sallanarak yürüdüğünü fark edince içinde bir yerler acımıştı. *Bu kadın bağırsın, çağırsın, öfkelensin ama asla böyle çaresiz kalmasın,* diye düşündü. Buna dayanamıyordu.

Arda'yı Korkutların evine bıraktıktan sonra oyalanmadan hastaneye gittiler. Oğlunun anında duruma ve yeni tanıdığı insanlara adapte olması Doğa'yı bir parça rahatlatmıştı.

Hastaneden içeri girdiğinde telaşla babasının bulunduğu bölüme geldiler. Doğa tüm ailesini bekleme salonunda toplanmış görünce neredeyse yığılacaktı olduğu yere. Yağız kadının sendelediğini fark ettiği an beline doladı kolunu.

"Sakinleş güzelim. Kötü bir şey olsa böyle sakin durmazlardı."

Doğa medet uman bakışlarını Yağız'a çevirerek umut arar gibi sordu.

"Durmazlardı değil mi?"

Yağız hafifçe gülümseyip başını sağa sola sallayınca Doğa derin bir nefes alıp ilerledi.

Tüm ailesi buradaydı. Abileri, yengeleri, yeğenleri. Ama annesi yoktu. Annesini göremeyen Doğa koşar adım Kemal'in yanına gitti. Kemal daha ne olduğunu anlayamadan Doğa abisinin koluna yapışmıştı bile...

"Annem nerde Kemal? Lütfen ona da bir şey olduğunu söyleme. Hem babam nasıl şimdi? Yanına girmek istiyorum, lütfen..."

Kemal kardeşinin kollarını tutup ayağa kalktı. Yüzünde rahatlatıcı bir ifadeyle kendi mavi gözlerini, kız kardeşinin mavilerine kilitledi. Tıpkı çocukluğunda Doğa'yı sakinleştirmek için yaptığı gibi... Tane tane açıklamaya girişti.

"Tamam abicim, az sakin ol. Annem babamın yanın-

da... Biz de sırayla yanına gireceğiz. Endişelenecek bir şey yokmuş. Ufak bir kriz yoklamış, hepsi bu..."

O an rahatlayan Doğa yığılır gibi sandalyeye oturdu. Elleriyle yüzünü örttüğünde omuzlarına sarılan kolu hissetti. Yağız'dı bu. Kokusundan anlaması öyle kolaydı ki... Başını bu adamın omzuna yaslama isteği duymuştu. Onun güçlü duruşuna öyle ihtiyacı vardı ki... Ama bu düşüncesi büyük ağabeyinin sinirli sesiyle bölündü.

"Sen! Ulan senin ne işin var burada? Kemal söylediği andan beri kuduruyorum zaten. Hem sen çeksene lan elini kardeşimin omzundan..."

Koray ne kadar öfkeliyse, Yağız da bir o kadar sakindi. Delirten ve sesine de yansıyan bir sakinlikti. Üstelik ne kolunu Doğa'nın üstünden çekmişti, ne de Doğa'nın kalkmasına izin vermişti.

"Bunun sırası değil bence... Bu arada ismini bilmiyorum kusura bakma."

Doğa başını kaldırmadan fısıldadı.

"Koray."

"Evet. Neyse Koray. Dediğim gibi şimdi bunun sırası değil. Daha sonra büyük bir zevkle istediğiniz konuda görüşebiliriz."

Koray bu rahatlık karşısında iyice delirmiş gibi Yağız'ın yakasına yapıştı. Doğa omzundaki kolun kalktığını hissedince başını kaldırıp birbirine öldürecek gibi bakan ikiliye bıkkın bir halde baktı. Zaten fiziksel ve duygusal olarak çok yorgundu. Bir de bu şey...

"Abi yeter. Yağız'ın da dediği gibi şimdi hiç sırası değil..."

Koray dişlerinin arasından hırlayarak Doğa'ya cevap verirken gözlerini de Yağız'dan çekmedi.

"Bu piç kurusunun burada işi yok. O kim oluyor da bizim ailemizle alakalı bir sorunda yanımızda oluyor?

Zaten şimdi sırasının olmadığını biliyorum, yoksa çoktan yumruklarımın tadına bakmıştı ama hemen siktirip gitmezse sıra mıra dinlemeyeceğim, saracağım yumruğu..."

O sırada başka bir genç adam söze girdi...

"Koray haklısın biliyorum ama şimdi kapat çeneni bence," deyip Yağız'ın gözlerine hain bir bakış fırlattı. "Nasıl olsa bu dediğinin de sırası gelecek."

Bu durumdan hiç korkmayan Yağız, sıkıldığını da belli etmekten geri durmadı. Karşısında diklenen adama sıkkın bir bakış atıp sordu.

"Güzel... De, sen kimsin birader?"

"Lan göstereceğim şimdi sana biraderi. Abisiyim ben bu kızın, abisi. La havleee..."

Olanlardan sıkılan Doğa bu üç manyak adama sert bir bakış atarken Tolga abisinin eşi Selma sinirle araya girdi.

"Tolga! Koray Abi'me diyorsun ama sen sıraya giriyorsun. Gerçekten hiç sırası değil beyler. İçeride babanız hasta, bilmem hatırlıyor musunuz?"

İki ağabeyi de sus pus kalınca Doğa, yengesine minnet dolu bakış atıp diklenmeye hazır ağabeylerine döndü.

"Üstelik tartışmanız gereken bir konu yok. Ben kendi kararlarımı verecek kadar büyüdüm. Anladınız mı?"

Yağız içindeki sırıtmayı dışa vurmamak için zor tuttu kendini. İşte benim kızım, diye haykırmak istedi. Adamlara tek kaş havada baktıktan sonra Doğa'ya döndü.

"İstediğin bir şey var mı hayatım?"

Koray bu söz üstüne sinirle ileri atılınca Kemal arkasından yapıştı.

"Hayatım mı? Kemal, tutmasana lan beni... Hayatına sokacağım bu herifin, tutma lan!"

"Abi ama bi'dur sen de ya! Ohooo... Sırayla mı geliyorsunuz anlamadım ki..."

Kemal Koray'ı sakinleştirmeye çalışırken Doğa onlara doğru sinirli bir bakış attı. Evet, üç ağabey çok iyi bir şey-

di ama zaman zaman bu iyilik kısmını unutturabiliyorlardı. Hâlâ kendine dikkatle bakan adama döndü.

"Tek isteğim babamın yanında olmak. Yağız ona bir şey olursa ben dayanamam."

Yağız Doğa'nın yanaklarını avuçlarının içine alıp gözlerine bakmaya zorladı.

"Olmayacak Doğa, anlıyor musun? Kemal'i duydun, sorun yokmuş. Sen kendini salma yeter, ben ne gerekirse yapacağım."

Doğa tam başını sallayacaktı ki koridorun sonundan gelen annesini gördü. Hızla yerinden kalkıp koştu. Kendini annesinin kollarına atarken hıçkırarak sordu.

"Annem... Babam iyi di mi?"

Annesi kızını özlemle kucaklarken mırıldandı.

"İyi bebeğim. İstiyorsan gidip görebilirsin. Rahatladığın zaman konuşuruz."

Doğa annesinin sözünü ikiletmeden babasının yanında aldı soluğu. Yatakta yorgun ama hâlâ yakışıklı görünen babasının ellerine yapışırken ağlamamak için direniyordu.

"Babam..."

"Doğam. Prenses kızım. Seni de mi sürükledi bu deliler Ankara'lardan?"

Doğa babasına bakıp hafifçe gülümsedi.

"Dünyanın bir ucunda olsam gelirim babam benim."

Gerek yoktu bu haldeki adama bir şeyleri açıklamaya. Yalan söylemedikçe ufacık bir kıvırma kimseye zarar vermezdi...

"Torunumu da getirdin mi?"

Doğa gözleri nemli babasının yanağını okşarken başını salladı.

"Getirdim babacığım ama hastane ona uygun değil diye düşündüm..."

"İyi etmişsin akıl küpüm. Nasılsa yakında çıkacağım. Evde koklarım torunumu."

Doğa babasının iyi olduğunu görüp büyük bir mutlulukla serildi yanına doğru. Başını omzuna koyup babasının kokusunu derin derin içine çekti.

Dışarıda ise başka bir cümbüş vardı.

Kemal'in yanına yaklaşan Yağız, yıllardır görmediği, geçmiş anılarının ve acılarının en yakın tanığı olan bu adamın tedbirli yüzüne baktı.

"Selam. Geçmiş olsun."

"Eyvallah."

Yağız bir süre kendine deli gibi bakan diğer iki abiye göz attı. Bakışlarla bir adam ölseydi şu anda Yağız son nefesini vermişti. Hafifçe gülümsedi. Ağabey olmak bunu gerektirirdi işte. Kemal'e döndü.

"Yapabileceğim bir şey varsa..."

Arkasından Koray'ın gürlemesi sözünü kesti.

"Gerek yok. Gölge etme yeter..."

Artık dayanamayan Yağız Koray'a döndü. Belli ki bu adam zehrini akıtmadan rahatlayamayacaktı.

"Bak, ne desen haklısın. Kendimi savunup, haksızlığımı azaltmaya çalışmayacağım. Ama şimdi o lanet olası çeneni kapat ve gücünü bu sıkıntı sonrasındaki karşılaşmamıza sakla." İçeriyi göstererek de devam etti. "Görüyorsun ki şu anda ortak çıkarlarımız ve ortak sorunlarımız var."

Koray hırsla Yağız'ın yakasına yapışıp hastanenin arka kapısından dışarı sürükledi. Arka bahçenin ıssız ortamına çıktıklarında öldürücü bakışlarını ve asabi sesini saldı.

"Oğlum var ya, seni bir güzel benzetmezsem ben de adam değilim lan. Bu kızın senin yüzünden çektiklerinin hesabını tek tek vereceksin ve o masum bebeğin de... Sonra da siktir olup çıkacaksın hayatlarından."

Yağız o an bir karar vermek zorundaydı. Ya bu ağabeyleri güzellikle yola getirecekti, ya dalacaktı. O seçimini dalmaktan yana kullandı. Çünkü o karşısında bir hanım evladı değil, sevdikleri için savaşan bir adam isterdi. Sesini kısık tutsa da tonlaması kükrer gibiydi.

"Bana bak Koray. İster sev, ister sevme ama benden kurtulamayacaksın. Çünkü içeride olan kadın benim karım olacak. Çünkü ben tek çocukla kalmak istemiyorum."

Sözü bittiği an Koray'ın bile şaşkın bakışlarının arasından Yağız Tolga'nın yumruğunu yüzüne yemişti. Herif hırlıyordu resmen.

"Lan it oğlu it. Damızlık inek mi alıyorsun? Bana bak ebene rahmet okutmadan siktir git."

Yağız dudağının kenarından sızan kanı emerken sinirini zapt etmeye çalıştı. Hiç sesinin tonunu bozmadan az evvel kullandığı tonla konuştu.

"Ben bu evliliği her şartta gerçekleştireceğim. İlelebet mutlu ve bahtiyar, kısmını anlatmak için öyle dedim. Ama siz bu sözü kıçınızdan anladınız, eyvallah. Yalnız beyler, bir daha bana o yumruklarınızı kaldırırsanız çok pis ödeşiriz haber vereyim."

"Ne ödeteceksin lan? Gel lan sıkıyorsa?"

Tolga ikinci yumruğu geçirmek için hareket ederken Yağız kendini geri çekti ve bir şans daha verdi ama bu iki deli ağabey bu şansın farkında olmadıkları için Yağız'ı kaçtığı yerde Koray'ın yumruğu karşıladı. Yüzüne inen ikinci darbeyle taşan Yağız, sağ kroşesini Koray'ın yüzüne, sol kroşesini de diğer çaprazdan Tolga'nın yüzüne indirdi. İki adam öne doğru eğilip ellerini dizlerine koyarken Yağız Kemal'e döndü.

"Sen de istiyor musun?"

Kemal iki elini havaya kaldırıp sırıttı.

"Yok koçum. Biz seninle bu sevişmeyi daha önceden yapmıştık."

Yağız da gerilen sinirlerinin üstüne bu söze gülmeye başladı. Başını öne eğip sağa sola sallarken bir yandan da hayret eder gibi gülüyordu.

"Ben de kime çekti bu hatun diyordum. İnadıyla, kalın kafalılığıyla size benzemiş işte..."

Kemal bu söz üstüne daha fazla sıntınca Koray başını kaldırıp kardeşine diklendi.

"Sırıtma lan sen de..."

Yağız bir kere daha konuyu netleştirmek için konuşmaya başladı.

"Şimdi beyler. Öyle ya da böyle ben Doğa'yı evlenmeye ikna edeceğim. İster yanımda olun, ister karşımda umurumda değil. Ama yoluma taş koyarsanız o taşla kafanızı ezerim haberiniz olsun."

Tolga Yağız'ın burnunun dibine kadar girdi.

"Ali kıran baş kesen misin sen? Hayırdır koçum? Bi'efelendin?"

Yağız da iyice yaklaştı Tolga'ya.

"Nasıl ve neresinden alıyorsan... Kayınço."

Son kelimeyi bilerek ve isteyerek ufak bir duraklama sonunda ve üstüne basa basa söylemişti. Bu üç adamın öfkeli ve birbirini yoklayan hallerinin arasına Koray'ın eşi Efsun'un sesi girdi.

"Beyler. İt dalaşınız bittiyse içeri geçin."

Koray bir an irkilip sonra istifini bozmadan karısının peşinden kapıya doğru ilerledi. Diğerleri de peşinden giderken Yağız sol tarafında duran Kemal'in hafifçe ona eğilip fısıldadığını işitti.

"İşte bir adamın horozlanması karısının sesini duyana kadardır. Evliliğin adamı getirdiği son durum bu... Hani ben uyarayım da..."

Yağız tam buna cevap verecekti ki sağ tarafında yürüyen Tolga sert bir tonla söze karıştı.

"Üstelik bizim minik cadının Efsun'a bile ders vereceğini düşünürsek..."

Yağız sonunda dayanamayıp kısık sesle bir kahkaha atınca iki adamın da yanında kahkahalarını saklamaya çalıştıklarını duydu. Koray bu görüntüye sinirli bir bakış atarak döndü.

"Ne sırıtıyorsunuz lan siz?"

Kemal hemen devreye girdi.

"Hiç abi... Efsun yengemin etkisinin izleri üstünde kısa bir muhabbet yaşadık."

Koray Tolga'ya bakıp kaşlarını çattı.

"Bu hıyarın üstündeki Selma etkisinden de bahsettiniz mi?"

"Yok, ona henüz sıra gelmedi abi..."

Yağız bu üçlüyü izlerken ileride en yakın dostları olacaklarını adı gibi biliyordu. Bu düşünceyle sırıtırken Koray'a yakalandı.

"Sen de sırıt, sen de. Bu kafayla gidersen Doğa senin ağzına sıçarken keyifle izleyeceğim."

Sonrası bir anlık sessizlik ve yine birbirlerinden saklamaya çalıştıkları gülümsemeleri. Ama tabii içeri giren adamların bu halleri babasının yanından yeni çıkmış olan Doğa'nın gözünden kaçmamıştı. Dörtlüye bakarken yüzünü buruşturdu.

Kemal hariç berelenmiş suratlar ve sanki yumruklar konuşmamış gibi sırıtan yüzler. Derin bir nefes çekerek dördünün de yüzünü inceledi.

"Üçtünüz şimdi de dört mü oldunuz?"

Dört adam da bu soruya cevap vermeyip anında sert duruşlarını takındı. Babasının yanında kalmak için ısrar eden Doğa'yı Kemal zar zor ikna edebilmişti. Nasılsa önemli bir şey yoktu ve annesi de burada kalacaktı. Doğa'nın telef olmasma gerek yoktu. Hem Arda'yı dü-

şünmesi gerekiyordu. Çaresiz kabul eden Doğa ailesiyle biraz daha sohbet ettikten sonra hastaneden ayrıldılar. Eve dönüş yolunda Doğa ne kadar ısrar etse de Yağız bahçede olanlar hakkında konuşmadı.

"Erkek erkeğe olan sohbeti kadınm bilmesi uğursuzluktur," deyip durdu. Tabii Doğa yerse...

20. BÖLÜM

Sen benimsin Doğa...

Eve geldiklerinde Arda'nın öğlen uykusuna geç yattığını ve hâlâ uykuda olduğunu söyledi Canan Hanım. Babasının iyi olduğunu görmek Doğa'yı rahatlatmıştı. Saatlerdir öylesine büyük bir gerginlik içindeydi ki tüm sorunlar yerini tek bir endişeye bırakmıştı.

Yağız bir süre sessiz ve delici bakışlarla Doğa'yı izledi. Canan Hanım'la babası hakkında sohbet ederken birkaç kere söze girmiş, sonra yine avını gözleyen kaplan gibi sessizleşmişti.

Akşam yemeğinin hazır olduğu söylenip masaya geçtiler. Yeliz ve Yiğit'in didişmeleriyle geçen yemekte Doğa bu evde ne işi olduğunu sorgulamıştı. Oğlu uyandığında oğlunu da alıp gidecekti. Bora Bey de büyük oğlunu aratmayacak bir sessizlik içindeydi ama onun sessizliğinde bir parça mahcubiyet var gibiydi. Canan Hanım büyük bir neşeyle Arda'dan bahsetmeye başladı.

"Çok güzel bir çocuk yetiştirmişsin Doğacım. O kadar mükemmel ki ve babasının kopyası."

Doğa bu tespitle gülümsemesine engel olamadı. Şimdi bile oğlunda babasından izler görüyordu. Yağız'a kısa bir bakış atıp Canan Hanım'a döndü.

"Çocukluk huyları da benziyor mu acaba?"

Doğa'nın bu samimi sorusu karşısında heyecanlanan

Canan Hanım hemen söze girdi.

"Belli başlı huyları benzese de Yeliz'in çocukluğunu daha çok anımsattı bana. Onun gibi soluksuz konuşması çok güzel."

Daha Canan Hanım'ın sözü bitmemişti ki Yeliz atıldı.

"Ay, elbette bana benzeyecek... Ya başka kime benzeyecekti ki? Benim yeğenim o. Halası sevsin valla... Üstelik siz bu muhteşem özellikten neden böyle korkunç bir şeymiş gibi bahsediyorsunuz anlamış değilim yani. Bizler konuşacak çok şeyi olan akıllı insanlarız. Hem bir de..."diye devam ediyordu ki Yiğit inler gibi sözünü kesti Yeliz'in.

"Yahu el insaf... Bir de, nedir ya? Devamı mı var daha? Sus Yeliz, sus. Az soluklan."

İki kardeş yine bir didişmenin içine girmişti bile.

Yeliz ve Yiğit'i izleyen Doğa gülümserken Yağız'la yine göz göze geldi. Yağız'da bıkkın şekilde Yeliz'i izliyordu. Aynı bıkkınlıkla annesine dönüp, "Bunu fark etmek için oğlumla bir saat, Yeliz'le beş dakika geçirmek yetiyor anne," diye cevap verdi. Doğa bu sözle kıkırdarken Yağız'dan nefis bir göz kırpma kazanmıştı. Nefesi kesildi. Açık açık flört ediyordu bu utanmaz adam...

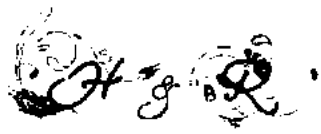
Canan Hanım bir süre sessiz kaldıktan sonra Bora Bey'le bakışıp boğazını temizledi. Oldukça tedirgin bir hali vardı. Kadın tam ağzını açıyordu ki Bora Bey ayağa kalktı.

"Doğa, kızım. Sakıncası yoksa seninle kısa bir konuşma yapabilir miyim?"

Doğa bu konuşmayı hiç istemese de mecbur olduğunu biliyordu. Artık gerçek anlamda bir şeyleri geçmişte bırakmanın zamanı gelmişti. Başını hafifçe sallayıp ayağa kalkarken Yağız'la göz göze geldi. Adam oturduğu sandalyeden bir santim bile kımıldamamıştı. Sadece bakıyor-

du. Öyle bir bakış vardı ki Yağız'ın gözlerinde Doğa tepeden tırnağa titrediğini hissedip kızardı ve Bora Bey'in ardından kalktı.

Yağız, Doğa çıktıktan sonra sırıtmasını saklayıp başını çevirirken Yiğit'le göz göze geldi. Yiğit tek kaşı havada abisinin bu rahat halini izliyordu. Bir şeyler olduğu belliydi. Çakal ağabeyi çoktan bir plan kurmuş ve onu devreye sokmuştu bile. Bu sefer her şeyin yolunda gitmesi için dua etti.

Çalışma odasına Bora Bey'in arkasmdan giren Doğa, adamm kendine yer göstermesiyle, maun masanın karşısındaki koltuğa oturdu. Bora Bey masasının diğer ucuna geçmektense, Doğa'mn karşısındaki koltuğa oturmayı tercih etmişti. Bir süre birbirlerini izlediler. Doğa gözlerini çekme ihtiyacı bile hissetmemişti.

Yağız'ın yirmi sene sonraki haline bakıyordu. Aynı sert çehre, aynı keskin bakışlar... Bu sessizlik daha ne kadar uzayacak diye düşünen Doğa, Bora beyin konuşmaya başlamasıyla kendine geldi.

"Bize çok kızgınsın, öyle değil mi?"

Doğa olumsuz olarak başını sallamış ama başka bir açıklama yapmamıştı. Bora beyinde bir açıklama beklediği söylenemezdi. Devam etti.

"Ben kızgınım. Bize. Haklı olduğumuz çok yan varsa da seni bulmak için çabaladığımızdan dolayı kızgınım. Üstelik oğlumuzun gün be gün kötüye gittiğini gördüğümüz halde..."

Bu sözle Doğa nasıl bakmışsa Bora Bey buruk şekilde gülümsedi.

"Evet, Yağız iyi olmadı senden sonra. Ne eskisi gibi olabildi, ne seninle olduğu zamanlarda ki gibi... Ama bunları konuşmak bana düşmez. Yağız'la konuşman gereken, onun anlatması gereken bir konu bu. Yalnız şunu bilmeni isterim ki Doğa senin bizi affetmene ihtiyacımız var. O ilk tanıdığım zamanda ki Doğa gibi bakmana ihtiyacımız var."

Bora bey cümlesini bitirip sessizleştiğinde Doğa derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.

"Bora Bey... İlk önce belirteyim ki size kızgın değilim. Kırgınım evet ama kızgınlık... Hayır. Ben o gün sizden daha fazlasını bekleyemezdim belki de. Sonuçta bir tarafta yeni tanıdığınız biri, diğer tarafta doğduğu andan beri tanıdığınız biri. Ama Yağız'ın o haline bir bahane üretemedim. O an bana söyledikleriyle ben neye sarılacağımı bilemedim. Âşık olduğum adamın bakışlarıyla ölmek ne demek anladım."

"Ama kalsaydın, ya da açıklama yapsaydın... Yeliz o an korkudan tutulmasaydı böyle olmayacaktı belki de..."

"Yeliz'i asla suçlamadım ve sakın siz de suçlamayın. Bora Bey, ben bunu Yağız'a da söyledim. O an çıksam ve sokaktan geçen adama durumu açıklasam ya da Yeliz'i konuştursam beni hiç tanımayan adam da bana inanırdı, yanlış mıyım?"

Bora Bey, Doğa'nın varmaya çalıştığı yeri anlayıp sadece başını salladı. Doğa buruk bir şekilde gülümseyip devam etti.

"Bana inanmalıydı. İkna olmasına değil, inanmasına ihtiyacım vardı. Ya ikna edemeyeceğim bir durum olsaydı, ya ispat edemeyeceğim bir durum olsaydı? Ne olurdu sizce?"

Bora Bey kısık sesle fısıldadı.

"Haklısın kızım, ne diyeyim?"

"Bir şey söylemenize gerek yok. İnanın ben de o günleri geride bırakıp yep yeni bir başlangıç yapmak için uğraşıyorum. Ama hani bana demin dediniz ya... Eski Doğa gibi bakmanı istiyorum diye..." Bir an durup derin bir nefes çekerek devam etti. "Bu çok zor Bora Bey... Eski Doğa olsaydım şu anda burada karşı karşıya oturamazdık. İstesem de eski Doğa olamam zaten. Ama emin olun her şey daha güzel olacak. Asla sizinle sorun yaşamak istemiyorum. Sizi affetmeme sıra gelince..." Bu sefer de gülümsedi ve gözleri dolu dolu, suçlu bir çocuk gibi oturan adamın eline uzandı. "Ben sizi affettim çoktan. Çocuğumu kucağıma aldığım gün içimdeki annelik, sizin ebeveynliğinize ve ne olursa olsun çocuğunuzun yanında olmanıza hak verdi."

Bora Bey avucuna konan minik ele bakıp gülümserken bakışlarını Doğa'ya kaldırdı. Parmaklarını sıkıp genç kadının elini sardı.

"Sen ne güzel bir kadın olmuşsun Doğa. Yağız çok şanslı olduğunu biliyordur umarım."

Doğa bu adama kıyamayıp ortamı yumuşatmak için kıkırdadı.

"Sizin oğlunuz o kadar kalın kafa ve inat ki emin olun bunun farkına varamaz."

Adam da rahatlayıp kahkaha atarken onayladı.

"Bana benzemiş ama ben umutluyum. Canan beni yola getirdi ve gördüğüm kadarıyla sen de bu yolda adım adım ilerliyorsun."

"Bu kadar gücüm var mı bilmiyorum."

Ciddileşen Bora Bey, Doğa'nın elini daha fazla sıktı.

"Olmalı Doğa. Vazgeçemezsin. Sen vazgeçersen ben oğlumu sonsuza kadar kaybederim. Yağız duygularını açıkça ortaya seren bir adam değildir. İsteklerini evet, tutkularını evet ama duygularını hayır... Sakın vazgeçme

kızım, sakın. Tabii eğer oğlumu hâlâ seviyorsan."

Doğa birkaç saniye durdu. Sonra sanki Yağız'ı görebilecekmiş gibi kapalı kapıya doğru baktı.

"Çok seviyorum. Bunca ayrı geçen yılda bile onunlaydım."

"O zaman ikinize ve hatta üçünüze bir şans vermelisin."

Doğa bakışlarını adama çevirirken gülümsedi.

"Belki de... Sonuçta o beni affedebildiyse..."

Dışarıda ise başka bir cümbüş vardı.

"Ne konuşuyorlar bunca saattir?"

Yağız'a bıkkın bıkkın bakan Yiğit başını salladı.

"Saat değil abi, en fazla on beş dakika olmuştur."

"Az mı lan?" Annesine dönüp homurdandı. "Anne, kocanı çağır. Benim hatunu serbest bıraksın. Zaten zor yumuşattım bu kadar. Şimdi eskileri açacak bizim inatçı keçi yine kapatacak kendini."

Canan Hanım anlayışla başını sallarken salonun kapısından Doğa ve Bora Bey yan yana içeri girdi. Yağız anında diklenip Doğa'nın mimiklerini test etmeye başladı ama hiçbir şey anlamadığı için kaşları çatıldı. Ama babasma dönüp baktığında, babasının yüzünde saklı bir mutluluk gördüğünde rahatladı. Cadısı hâlâ bıraktığı yerdeydi en azından...

Doğa oturmak için yer bakarken Yağız'ın ve Yiğit'in yanının boş olduğunu görünce içindeki cadılığa itaat edip yönünü Yiğit'in yanına doğru çevirdi. Üstündeki delici bakışların farkında olarak Yiğit'in yanına yerleşti. Üstüne bir de Yiğit kısık sesle, "Beni abime öldürtmeye niyetlisin anlaşılan," diye fısıldayınca Doğa kıkırtısını tutamadı. Yağız'a dönüp bakmamıştı bile.

"Tatil köyünü gördüm. Muhteşem bir iş çıkarmışsın."

Yiğit sevimli piçliğini bir köşeye atıp Doğa'ya döndü.

"Teşekkür ederim ama biliyorsun ki bu başarının yarısı senin."

"Abartma. Ben yarım bırakmıştım."

"Evet ama senin bıraktığın yerden devam eden de senin yolunda gitti."

Doğa gülümsemeye çalışarak boğazını temizleyip Yiğit'e kısık sesle sordu.

"Yiğit. Geçen gün tatile giderken bana kapıda bir şey söylemiştin. Yağız'ın benden sonraki haliyle alakalı..."

Yiğit'in rengi kaçsa da çaktırmadı.

"Evet. Sen de bildiğini söylemiştin."

"Sanırım ben neyden bahsettiğini anlamamıştım."

Yiğit bir an kıza bakıp ayaklandı. Doğa'ya elini uzatırken sesini yükseltti.

"Bahçede dolaşmak ister misin?"

Doğa bir an ne yapacağını bilemeden etrafına bakarken gözleri Yağız'a takıldı. Adam başını sağa sola sallıyordu. Bu güzel bir teşvik olmuştu Doğa'ya. Ayağa kalktı.

"Memnun olurum."

Anında ayağa fırlayan Yağız, Yiğit ve Doğa'nın yanına geldi.

"Harika. Ben de sıkılmıştım."

Yeliz'in bir anda ortaya atlamasıyla Yağız Doğa'nın koluna yapışamadan durduruldu.

"Aaa... Abicim sen şimdi bırak bahçe gezisini. Seninle konuşmamız gereken önemli bir konu var."

"Yeliz, sonra..."

"Hayıırrr... Şimdi."

Yağız'ı çekiştirip koltuğa oturturken Doğa'ya da göz kırpmayı ihmal etmemişti Yeliz. Doğa sırıtmasını saklayarak Yiğit'in peşine takıldı. Arkasında sinirden kuduran bir adam bırakarak...

"Bak var ya... Eğer bu hergele Doğa'nın aklına olmadık şeyler sokarsa..."

Yeliz ağabeyinin sözünü kesti, yine...

"Ne sokacak? Demek ki o da kendini affettirmek istiyor. Bi rahat bırakta kız ailemizin içine girerken tüm sorunlarını çözebilsin. Yoksa sen avucunu yalarsın, benden söylemesi."

Yağız kız kardeşine bir an şaşkın şaşkın baksa da sonra sırıtarak saçlarını karıştırdı.

"Kız geveze. Sen ne ara bu kadar büyüdün?"

"Geçen hafta bir yerlerde büyümüş olmalıyım... Tövbe tövbe, yaaa... Ben hep akıllıydım ve büyüktüm bi kere tamam mı? Ama siizz..." diye başlayıp, Yağız'a ruhunu teslim ettirecek bir söylev içine girişmişti bile Yeliz.

"Doğa. Geçen gün sana söylemeye çalıştığım şey, Yağız'ın senden sonra kendini kaybettiği ile alakalıydı."

Doğa yavaş adımlarla yürüdüğü çimlere bakarak mırıldandı.

"Neden peşimden gelmedi o zaman Yiğit?"

"Sen olsan gider miydin?"

Doğa geldikleri banka otururken mırıldandı.

"Haksızsam giderdim."

"Peki, ya istenmiyorsan?"

Doğa Yiğit'e baktı.

"İstenmediğimi onun ağzından duymak isterdim."

Yiğit bir süre sessiz kalıp Doğa'ya döndüğünde yüzünde çok ciddi bir ifade vardı.

"O da peşinden geldi Doğa. Seni aradı. Aylarca seni sordu. Her defasında kovuldu. Her defasında Kemal'den hastanelik olana kadar dayak yedi. Ama onu yıldıran bir şey olmadı. Senin ona dönmeni bekledi. *'Peşinden gider-*

sem beni kabul etmez, özleyip kendi gelmeli', dedi. O an gelse onu affeder miydin?"

"Bilmiyorum..."

"İşte gördün mü? Yağız da en son o tatil köyüne sığındı. Onu bitirip, açılışında gerekirse seni kolundan sürükleyerek getirmeyi planlıyordu. Ama daha o zamana gelemeden Begüm'den öğrendiği gerçekle yıkıldı. Hayatına bir erkeğin girdiğini öğrenmişti. Sen olsan ne düşünürdün? Yıllarını senin hayatında bir adam var düşüncesiyle geçirdi."

Yiğit derin bir nefes alıp Doğa'ya döndü.

"Bak Doğa. Seni asla suçlamadım. O erkeğin Arda olduğunu bilmediğim zaman bile suçlamadım. Ama sen de anlamalısın ve senden rica ediyorum. Yağız zaten senden uzak kaldığı zamanda hatasının cezasını fazlasıyla çekti. Sen de onu unutmadın, hâlâ seviyorsun. Gözlerinden bile belli bu. O yüzden gel etme, sizi harcama."

Doğa derin bir nefes çekip Yiğit'e baktı.

"Hatamın da, uğradığım haksızlığın da peşinde değilim artık Yiğit. Affettim ve affedildim. Ama gelecek için... Yiğit ben Yağız'ı hâlâ deli gibi seviyorum. Onsuz olmak nasıl büyük acı bir bilsen. Kalabalıkların içinde bile onun bakışlarına çekiliyorum ben... Onu kendimden uzaklaştırmak için çabalamıyorum ama teslim olamıyorum da... Zamana bırakmak en iyisi..."

"Yağız evlenmek isterse?"

Doğa buruk bir şekilde gülümsedi...

"İstiyor."

"Ve?"

"Ve ben bunu en çok ne için istediğini bilmiyorum. Arda için mi, aramızda var olan çekim için mi? Aşk olmadan sadece saplantılı bir tutkuyla hiçbir yol alamadığımız ortada. Geçmişe bakarsak..."

Yiğit'in gülümsemesi kahkahaya dönüşürken Doğa gözlerini kocaman açıp genç adama baktı.

"Çok mu komik söylediğim?"

"Ah, Doğa yaaa... Sevgi yok mu? Aşk yok mu? Doğa. Yağız geberiyor senin için. Bu kadar kör müsün?"

"Kör değilim. Ama sağır da değilim Yiğit."

Yiğit uzanıp Doğa'nın omzuna kolunu dolayıp kendine çekti.

"Yengelerin en güzeli... Duymadıklarını yok sayamazsın. Sen sadece keskin ve acı kararlar alma yeter. Hadi şimdi, senin boğa kudurmadan içeri geçelim."

Doğa Yiğit'le ayağa kalkarken gerçekten de içerideki adamın bir boğaya dönüşmüş olabileceğini düşünüyordu. Gülümsedi...

Gülümsemesi içerideki adamın kararmış bir suratla koltukta oturduğunu görünce daha da genişledi.

Hiç renk vermeden az önce kalktığı yere çökerken, Yağız'ın da aynı serilikte Yiğit'in eski yerine oturduğunu gördü. Dip dibe oturuyorlardı şimdi. Başını hafif eğip mırıldandı.

"Hayırdır. Yerin rahat değil miydi?"

"Sana dokunmadan bir dakika daha geçirirsem bu evi yakacağımı düşündüm."

Doğa o sesteki tınıyla derin bir nefes çekerken Canan Hanım'ın sesiyle kendini toplamaya çalıştı.

"Doğacım. Ne zaman Ankara'ya döneceksin?"

İşte bu sorunun cevabını Yağız da çok merak ediyordu ve pür dikkat Doğa'ya baktı. Doğa bir an ciddileşip sakin tutmaya çalıştığı ses tonuyla cevapladı.

"Bilmiyorum Canan Hanım. Babamın hastaneden çıkması lazım önce... Ondan sonra bakacağım."

Kadının bir şey söylemek istediğini bakışlarından anlayan Doğa, Canan Hanım boğazını temizleyip konuşma-

ya devam edince yanılmadığını anladı.

"Şey diyecektim Doğacım. Benim senden bir şey istemek gibi bir hakkım olup olmadığını bilmiyorum ama Arda'yı daha yakından tanımak, hasret gidermek istiyorum. Dedesi, amcası ve halası da öyle... Diyeceğim o ki İstanbul'da olduğun bu süre içinde acaba bizimle kalır mısınız? Bize öyle büyük bir iyilik yapmış olursun ki..." Gözleri dolan Canan Hanım daha fazla konuşamamıştı.

Bunu hiç beklemeyen Doğa ne diyeceğini şaşırmıştı. Bunu istemek Canan Hanım'ın en doğal hakkıydı ve bunu onların elinden almayı Doğa'nın içi elvermiyordu. Hem Arda'ya da artık daha fazla bunları yaşatamazdı. O artık sorunlarından kaçan eski, küçük kız değildi. Gülümsedi...

"Çok memnun oluruz Canan Hanım. Rahatsızlık vermeyeceksek biz de sizinle olmayı çok isteriz."

Yağız nerdeyse fırlayıp dans edecekti. İçinden, *bravo anne*, diye geçirdi. Planlasa bunu ayarlayamazdı.

Sevinçle ayağa kalkan Canan Hanım, Doğa'ya sımsıkı sarıldı. Gözleri, gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Teşekkür ederim kızım, ne rahatsızlığı Allah aşkına. Güzel bir kalbin olduğunu ilk günden anlamıştım ben," dedi ve sustu. Başını öne eğdi.

"O gün bir anlık şaşkınlıktı yaşadığımız, sana güvensizlik değildi," diye kısık sesle bitirdi sözünü.

Elini Canan Hanım'ın omzuna koyan Doğa kadının yüzüne sıcacık gülümsedi. İçindeki tüm kırgınlıkların bu anne yüreği kocaman olan kadının gözyaşlarıyla yıkanıp gittiğini hissetti.

"Hepsi geride kaldı Canan Hanım. Şimdi ne o zamanki Doğa var, ne de o zamanki şartlar. Artık ortak noktamız Arda ve bu da bizi sonsuza kadar birbirimize bağlıyor. Oğlum için sizden daha güzel bir aile düşünemezdim."

Bu söz üstüne Canan Hanım Doğa'ya yeniden sarıldı. Canan hanımın omzunun üstünden bakan Doğa Yağız'ın kısık gözleriyle karşı karşıya geldi. Herkesle arasındaki sorunları çözmüştü ve bu adam da o sorunları çözmek istiyorsa ona ağzıyla sevdiğini söyleyecekti. O kemerli burun sürtülecekti. O dik baş eğilecekti. Yağız Doğa'ya aşkını sözlerle ifade etmeden istediğini alamayacaktı.

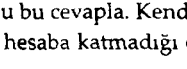
Bu konuşmaları izleyen Yağız ise Doğa'nın gördüğü kısık gözlerinin ardında hırsından kudurmuştu. *Sen öyle san küçük hanım,* diye geçirdi içinden. Ne demişti, her şey geride kaldı demek. Geride kalan şeyler vardı belki ama asla Doğa ve Yağız geride kalmayacaklardı. Son derece hain ve kendinin farkında olmadığı bir sevimlilikle söze girdi Yağız.

"Güzel. O halde ben de burada kalıyorum. Oğlumla geçirdiğim bir hafta bana yetmedi."

Meydan okur gibi Doğa'nın gözüne baktı. Huysuz bir çocuk gibi bakan bu adama sımsıkı sarılmak istedi Doğa ama dışa vurduğu ses oldukça soğukkanlıydı.

"Elbette Yağız, sen babasısın. İstanbul'da olduğumuz sürelerde seninle olmalı Arda..." diyen Doğa böylece gidecek olma ihtimalini ve evliliği kabul etmeyeceğini de ifade etmiş oluyordu bu cevapla. Kendiyle gurur duydu.

Yalnız Doğa'nın hesaba katmadığı çok önemli bir şey vardı!

"Bananee yaaaa, Ayda'nın annesi de Ayda'nın babası da beyabey yatmalı. Di mi Yiyit amca?"

Yiğit tam cevap verecekken sırtına inen Yağız'ın yumruğuyla afalladı. Sıkıyosa hayır de, der gibi bakan ağa-

beyine sırıtmamak için kendini zor tutup kafasını salladı Arda'ya.

Arda bu onayı aldıktan sonra o her zamanki bilmişliği ve sağlam özgüveniyle devam etti.

" Beyk'in annesiyle babasının yataklayı aynıydı, Beyk bazenleyde onlayın oytasında yatıyomuş öyle demişti. Benim de aytık babam vay. Ben de oytanısda yatayım hem beyki. "

Dudak altından gülenlerden tutun, açık açık kahkaha atana kadar evde bir cümbüş kopmuştu bu söz üstüne. Bir tek Doğa gözleri fal taşı gibi açık halde kalmıştı. Bu kadarını da beklemiyordu doğrusu. Hemen itiraz moduna girdi çünkü bu adamla aynı yatakta yatarsa tüm direnci ve planı bir kere daha kaybolabilirdi.

"Ardacım, her anne baba birlikte uyumazlar, çünkü bazı anne ve babalar ayrı evlerde yaşamak zorundalar ve her zaman bir arada olamazlar. Anlayabiliyor musun?"

Doğa bir yandan da Yağız'a ters ters bakıyordu. Bu çıkarcı pislik adamın işine gelmişti tabii. Yardım edeceğine, destek vereceğine arsız arsız sırıtıyordu eşek kafalı...

Oğlunun inadını bilen Doğa bu konunun burada kapanmayacağını da biliyordu ve oğlunun sözüyle de yanılmadığını anladı.

"Yok yaaaa, o zaman niye sen babamın kaybine baktın? Niye böyle elini koydun, sonya böyle bazen bazen biybiyinize yapyakın duydunuz? "

Bir anda saç diplerine kadar kızardığını hisseden Doğa artık açıkça sırıtanlara bakamıyordu bile. Akıllı çocuktu, cin gibiydi, sevimliydi ama evlat olmasa bir kaşık suda boğmak istediği bir andaydı şu anda... Bir de susmayı becerse...

Halasına dönen Arda Yeliz'in elini tutup çekiştirdi.

"Yeliz bişe söylesene. Babaannemle dedem de biylikte yatıyo di mi?"

Tüm aileyle sanki bir ömür geçirmiş gibi kaynaşmıştı Arda. Bunun sonucu da Doğa'yı oldukça zor durumda bırakıyordu. Doğa uyaran bakışlarını Yeliz'e çevirmişti ama Yeliz'in bunu anlayacak hali yoktu, ya da işine gelmemişti. Arda'nın önünde diz çöktü genç kız.

"Haklısın benim en büyük aşkım, dedenle babaannen de beraber uyuyor."

Sırtına Doğa'nın tekmesini yiyen Yeliz Doğa'ya dönüp sessizce fısıldadı.

"Ne var, yalan mı? Birlikte uyumuyorlar mı?"

Doğa neredeyse sesle inleyecekti. Artık o ağır başlı oturaklı adam olan Bora Bey bile kahkaha atıyordu ama Doğa'nın sinirini en çok Yağız'ın sırıtması bozuyordu. Konu uzadıkça daha fazla rezil olan Doğa, en az hasarla konuyu kapatmaya çalıştı çünkü oğlu bir kere takmıştı. Vazgeçirebilene aşk olsun.

"Peki, Ardacım. Sen de ortamızda yatacaksın ama..."

Arda sevinçle el çırpıp,"Oluuuyyyy" diye zıplarken el çırpıp koşturan Arda birden durdu. Aklına çok önemli bir şey gelmiş gibi elini alnına şaplattı.

"Ama olmas kiii. Yeliz'le yatcaz ya biz, ben söz veydim."

Doğa gittikçe battığını fark edip son bir çırpmış içine girdi.

"Bir şey olmaz Ardacım, halan anlayacaktır."

Annesinin bu sözünün üstüne kınayan bakışlar attı Arda.

"Hiçte bileee, eykek dediğin sözünü tutay. Amcam da tutay, babam da tutay, dedem de tutay. Ben de tutcam. Hem sen koykay mısın ki bensiz?"

Doğa sadece başını aşağı yukarı sallayabilmişti. Bir ipin ucunda sallanıp gidiyordu ve bu ipin diğer ucunu da bacaksız oğlu sallıyordu. Babasının arsız sırıtmasının eş-

liğinde... Arda son bombasını da patlatmakta hiç sakınca görmedi.

"Koykma koykma. Babam kocaman baksana, ona sayılıysın bise olmaz. Ben de Yeliz'i uyutup yanınıza geliyim. Oytanızı açık bıyakın ama heeeee...."

Cümlesi bittikten sonra da arkasında bıraktığı öfkeli bir anne ve keyiften dört köşe bir babadan habersiz merdivenlere doğru koştu. Haykırarak...

"Yeliiiz aşkıımmm geel..."

"Sen de bir şeyler söyleyebilirdin öyle değil mi? Kurtarabilirdin bizi değil mi? Ama yok. Sen ne yaptın? Ancak sırıttın ve o küçük canavarın bizi kıstırmasına izin verdin."

Odaya girdikleri andan beri sinirden dört dönüyordu Doğa ve Yağız da kendini yatağın üstüne atmış bu sinirli kadını ne kadar özlediğini düşünüyordu. Elbet yorulacaktı öyle değil mi? Derin bir nefesle söylenilen cümlelere geri döndü...

"Ah, rezil oldum. Herkese rezil oldum."

Sinirini Yağız'dan çıkarırcasma tısladı.

"Rezil oldum ve bunların hepsi senin suçun."

Yağız yattığı yerden tehlike çanları çaldırarak kalktı. Yavaş adımlarla Doğa'nın yanına yaklaşırken aynı tehlike içeren ses tonuyla cevap verdi.

"Neden benim suçum? İstediğim bir şeyi geri tepmediğim için mi suçluyum?"

Kadma her yaklaştığında Doğa bir adım geri gidiyordu. Sonunda sırtı duvara yaslanınca adamın gözlerine baktı ve orada gördüğü ateşle nefesini bir anlık kaybetti. Yağız'ın sözleri ateşten mendil gibi değiyordu her yerine...

"İstediğim tam olarak buyken neden direneyim? Se-

ninle olmak için elime geçen fırsatı neden iteyim? Seni bu kadar özlemişken..." Dudakları kadının dudaklarına değecek kadar yakınken devam etti... "Beni özlemediğini söyleyebilir misin? Benim kollarımda güne uyanmayı özlemediğini söyleyebilir misin?"

Doğa sadece yutkunabilmişti. Öpecekti bu adam onu ve o karşı koyamayacaktı. Ama...

Yağız bir adım geri çekilip sırıttı.

"Ben de aynen böyle düşünmüştüm bebeğim..."

Doğa o an üşüdüğünü hissetti ve bu adamın sinir bozucu hallerine tahammül edemediğini...

Yağız'ın göğsüne bir tokat indirerek kısık sesle bağırdı.

"Hiç heveslenmeyin beyefendi. Tatildeki son gece bir hataydı ve tekrarlanmayacak. Duydun mu beni?"

Çatık kaşlarının arasından adama bakıp çemkirdi.

"Sen ne sırıtıyorsun be sinir adam?"

Göğsüne inen darbeyi umursamayan Yağız sırıtmasına devam etti.

"Ne büyük cümleler bunlar böyle huysuz cadı..." İyice kadının kulağına eğilip fısıldadı. "O banyodaki yaşananlar elbette tekrarlanacak ve bunu sen de, ben de biliyoruz."

Kadının kulağından dudağına doğru yaklaşıp yine birleştirdi dudaklarını ama ısrarla öpmüyordu. Girdiği duygu ve tutku seliyle sarsılan Doğa gözlerini kapatıp dudaklarını hafifçe araladığında dudaklarının üstünde bir hareket hissetti. Resmen sırıtıyordu adam... Bu harekete yine sinirlenen Doğa olan tüm dengesinin kaybolduğunu hissetti. Bu adam onunla resmen oynuyordu. O da oynasa ya...

Elinde olan tek kozu kullandı. Bu geceyi sağ atlatabilse sonrası için sağlam planları vardı da... Soğukkanlı olmaya çalışarak Yağız'a baktı.

"Arda bu gece Yeliz'le yatacak nasıl olsa. Çık ve kendine bir oda bul hemen."

Yağız tembel ve içinde piçliğin ışıltısını barındıran gözlerle kadına baktı.

"İki şeyi göz ardı ediyorsun huysuz cadı. Birincisi bu oda zaten benim odam, ikincisi Arda her an gelebilir ve oğlumun hayal kırıklığı içinde olmasını istemiyorum."

"Bu böyle devam etmez Yağız. Arda bizim ayrı olduğumuza alışmalı. Zaten bir babası yoktu ve şimdi onun uzakta olacağı fikriyle tanımalı babasını."

Yağız kaşlarını çattı.

"Evet, bir babası yoktu ama artık var. Babanın durumu yüzünden üstüne gelmiyorum ama bu işi sonlandıracağız Doğa. Evleneceğiz. Sen istediğin kadar huysuzlanabilirsin ama bu değişmeyecek."

Asabi bir şekilde gülen Doğa işaret parmağını Yağız'ın göğsüne dürterek konuşmaya başladı.

"O öyle değil işte Yağız Bey. Her şey istediğiniz gibi olmuyor maalesef. Ben seninle evlenmeyeceğim. Sen ne evlenilecek adamsın ne de sırtımı dayayabileceğim bir huzur verebilirsin bana... Sen fırtına gibisin."

Yağız tek kelime söyledi.

"Delecek misin?"

"Ne?"

"Parmağın diyorum. Göğsümü delecek mi?"

Yağız'ın göğsüne bakan Doğa hemen parmağını kıvırıp elini yumruk haline getirdi. Bir adım geri giderken derin bir nefes aldı. Bu adamdan altı üstü iki kelime bekliyordu. Aşkın içinde tutku istiyordu o. Tutkuyla bağlanan bedenlerin üstünde koruyucu gibi yükselen aşk istiyordu. Bu ruhsuz adamdan çok şey mi istiyordu?

"Yorma beni Yağız."

"Yormak mı? Ben çok açık bir şey söylüyorum Doğa.

Diyorum ki sen benimsin. Anlayabiliyor musun? Sen benden başkasının da olamazsın. Bunu da anladın mı? Ve hep benim kalacaksın. Bunda da hemfikir miyiz? O yüzden kapa o taptığım ağzını ve uyumak için hazırlanalım. İnan yorgunluktan geberiyorum."

Adamın bu hallerine deliren Doğa sinirle arkasını dönüp ayaklarını vura vura banyoya ilerledi. Bir yandan da homurdanıyordu.

"Ukala, ruhsuz, kasıntı adam... Sinir bozucu pislik... Bencil, kalın kafalı..."

Kalın kafalıdan sonrasını duymayan Yağız sırıtarak mırıldandı.

"Ben de sana deli oluyorum huysuz hatun..."

Geceliğini banyoda giyinen Doğa odaya girdiğinde Yağız'ı üstü çıplak, altında sadece bir şortla ayakta dikilirken buldu. Koca yatağa bakan Doğa aklındaki görüntüleri silmeye çalıştı.

"Seninle bu yatakta yatmam ben."

Yağız parmaklarını saçlarından geçirerek hırladı.

"Sabır yahu, sabır... Dün gece benim altımda, üstümde her yerimdeydin Doğa. Şimdi uyumak için bu yatağa girmemek ne oluyor?"

Yağız'ın sözlerine aynı ifadeyle karşılık verdi Doğa.

"Hah... Sanki sen meclis kürsüsündeydin."

Bu cümle üstüne seksi bir şekilde göz kırpan Yağız Doğa'ya doğru yaklaşıp fısıldadı.

"Doğru... Ben de senin içindeydim..." ve cümlesi bittiği an Doğa'yı kucağına alıp yatağa soktu. Kadının kurtulma çabalarından etkilenmeyerek altına çekti Doğa'yı.

Bırak beni, diye çemkirse de umursamadı. Ellerini sımsıkı tutup başının iki yanına koyarak gözlerine baktı.

Doğa da vazgeçmişti kurtulmaya çalışmaktan. Yağız fısıldadı.

"Doğa... Gerçekten yorgunum. Bırak artık."

Yağız'ın ses tonundaki bir şey Doğa'nın durulmasına sebep olmuştu. Sesini çıkarmadan baktı. Sadece baktı.

Göz gözeydiler. Tıpkı Ankara'dan dönerken camdaki görüntüde birbirlerine baktıkları gibi bakıyorlardı. Gerçekleri bir köşeye atıp, zamandan bağımsız ve gerçek dünyanın dışında bir zaman dilimi paylaşıyorlardı. İkisi de birbirinden habersiz, birbirlerinden ayrı kalamayacaklarının farkındalığında boğulmuşlardı.

Bir şey daha vardı aralarında. Birbirine bu kadar yakın duran tenlerinin saldığı tutku. Şu anda birbirlerinde kaybolmak o kadar kolaydı ki...

Yağız duygularının savaşında hissettiği sertlikle gülmek istedi. Şu anda bu kadının içine gömülmek o kadar doğal geliyordu ki... Fısıldadı...

"Sen benimsin Doğa."

Kadının üstünden kayıp yanına uzanırken Doğa'nın ruh halinin de farkındaydı. Konuşamıyordu Doğa. Evet seninim, diye haykırmak isteyen duygularını, kalbi olmadan asla diyen mantığı durduruyordu. Yan döndürüp, sırtından sarılan adamın nefesi ensesinden ruhuna işlerken bir yanının huzurla çırpındığını hissetti. Arkasındaki adamın zapt edeceği uykusuna dalmadan önce kalbinden geçen fısıltı ruhunda yankılandı.

"Sen de benimsin Yağız."

21. BÖLÜM

Beni özlemedin mi?

Doğa sabah uyandığında kendini Yağız'ın kollarında bulmuştu. Eskisi gibi sımsıcak, güven veren. Bu duyguyu ne kadar özlediğini hissetti. Bu adamı ne çok sevdiğini...

Adamı uyandırmadan sessizce yataktan kalkıp banyoya geçti. Ilık bir duş kalan mahmurluğunu da üstünden almıştı. Uyanık ve oyunbaz oğlu yanlarına gelmemişti.

"Pis satıcı..." diye mırıldanan Doğa, giyinip, banyodan çıkarken gülümsüyordu. Gözü yatakta bıraktığı gibi yatan adama takılınca yüzündeki gülümseme bir parça daha büyüdü. Parmak ucunda yanına yaklaşıp adamın alnına dökülen saçlarını peri dokunuşuyla geri çekti.

Aynı sessizlikle odadan çıkıp aşağıya inerken geniş mutfaktan oğlunun kıkırtılarının geldiğini duydu. Sabah neşesi üstündeydi yakışıklısının. Mutfağa girdiğinde eğlendikleri belli olan aile fertleri Doğa'ya döndü. Yeliz ve Yiğit'in bakışlarındaki muzırlığa karşılık Doğa kaşlarını çatıp uyarıcı bir bakış attı ama ne fayda. Oğlunun sesiyle ona doğru döndü.

"Ayda'nın annesi, gece koyktun mu sen?"

Oğlunun yanına oturan Doğa önce tombul yanaklara öpücük kondurup sonrasında oğlunu cevapladı.

"Korkmadım paşam ama sen de pek rahattın sanırım. O kadar bekledim, gelmedin."

"Geycektim annissim ama halam dedi gitme dedi, ben koykayım dedi. Ben de düşündüm, sen babamlaydın, halam tek kalcaktı. Ben de ona sayıldım, koykma koykma, dedim. Uyuduk."

Doğa sinirli bakışlarını Yeliz'e doğrultsa da kızın hiç umurunda değildi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi Arda'nın tabağına maydanoz saçlı adam kondurmakla meşguldü. Arda da son derece doğal bir şekilde sütü kafasına dikmiş, sonra da bardağı bırakıp sırıtmıştı. Beyaz ince bir bıyıkla...

Bu görüntüyle masadakiler dayanamayıp kahkaha atarken Arda da sebebini bilmediği bu neşeye ortak oldu.

O esnada Yağız saçları nemli üstünde tişört ve şort mutfağa girdi. Atılan kahkahalar Yağız'ın içini ısıtmıştı. Hani bazı şeyler vardı eksikliklerini onları tatmadan anlayamazdınız. İşte o anda mutfakta gördüğü ortam aynen böyleydi Yağız için. Bugüne kadar bu manzaraya ne kadar ihtiyaç duyduğunu, bu görüntüyü görmeden anlayamamıştı. Keyifle seslendi.

"Günaydın ailem..."

Tezgâhın başındaki annesinin yanağından makas alıp bir adet şefkatli bakışla ödüllendirildi. Yeliz'in saçını çekip sonu gelmeyecek gibi duran çemkirmeyle tehdit edildi. Yiğit'in omzuna ufak bir yumruk atıp karşılığında piç bir sırıtmayla karşılaştı. Son olarak da Doğa'nın tepki vermesine fırsat bırakmadan yanağına öpücük kondurup öldürücü bakışlar ve sert bir tekmeyle muhatap oldu ama umursamadı. Oğlunun yanına oturup saçlarını karıştırırken kendine bire bir benzeyen suratla karşılaştı. Aynı sırıtma, aynı ışıltılı gözler...

"Günaydın babasının aslan parçası..."

"Günaydın Ayda'nın babasıını."

Minik ellerini dudaklarına kapatıp kıkırdayan Arda,

sanki çok önemli bir sır veriyormuş gibi babasına doğru eğildi.

"Ayda'mn annesini yanayından öptün ya, annem aykandan çok pis kötü baktı..."

Yağız tek kaşı havada Doğa'ya döndüğünde Arda heyecandan kıpır kıpır haldeydi. Mutfakta kahkahalar ortalığı sallarken Yağız Doğa'ya doğru iyice yaklaştı.

"Demek çok pis baktınız öyle mi hammefendi?"

Oğlunun mutlu geçen tek bir dakikasına ömür veren Doğa ister istemez bu oyuna ayak uydurdu.

"Elbette hayır. Kim ispiyonladıysa kesinlikle abartmış beyefendi. Bu ispikçi her kimse cezası verilmeli."

"O bir ispikçi değil bayan. O babasının oğlu ve her zaman adaletin yanındadır."

Arda bu oyundan acayip keyif alırken Doğa iyice dibine girmiş adamın etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Üstüne üstlük millete de eğlence çıkmıştı. Kaşlarını çatıp diğerlerine döndü.

"Siz... Bu gülmeniz cezasız kalmayacak. Bir kişi bile benim tarafımda değil mi yani?"

Canan Hanım masaya otururken Doğa'nın sözüne karşılık verdi.

"Sen üzülme güzel kızım. Bu üç hergele ve bir dilbaz karşısında ben senden yanayım."

"Ama olmaz ki anne, ya... Sen Doğa'nın yanındaysan, babam da senin yanında demektir ve babam söz konusuysa bizim borumuz ebediyete kadar susar. Haksız rekabet söz konusu..."

Yiğit'in bu isyanına göz kırparak cevap veren Doğa, kahvaltı tabağına yumulmadan önce Canan Hanım'a teşekkür etti.

"Adaletten yana olduğunuz için teşekkür ederim. İspiyonculuk ve yandaşlığı hiçbir zaman kazanamaz. Ne

kadar sevimli olurlarsa olsunlar..."

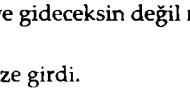
Son cümlesini oğlunun gözüne bakarak söylese bile Yağız büyük bir pişkinlikle üstüne alındı.

"Yakışıklı tarumını tercih ederdim ama sevimlilikte başlangıç için olur yani... Teşekkür ederim hanım efendi..."

Arda sırıtıp ağzı dolu dolu babasına karşılık verirken fazlasıyla sevimliydi, tabii söyledikleri Doğa'yı zor durumda bırakmasa.

"Sevimli diye bana dedi baba ama üzülme. Annem sana zaten hep çok yakışıklı diyoydu, ben biliyoyum, beni de öyle seviyo zaten. Yakışıklım diyo, babasına benziyo benim piyensim diyo." Annesine dönüp devam ederken de oldukça sevimliydi. "Diyon di'mi anne?"

Kıpkırmızı olan Doğa Yağız'ın ukala ukala sırıtmasına mı sinirlensin, tarafında olduğunu söyleyen Canan Hanım'ın bile kahkahalara gömülmesine mi sinirlensin bilemedi. Susmak en iyisiydi ve o da bunu yaptı. Kahvaltı boyunca...

Kahvaltı sonuna doğru Yeliz Doğa'ya dönüp ilgili bir sesle sordu.

"Bugün hastaneye gideceksin değil mi?"

"Evet, canım."

Canan Hanım söze girdi.

"Canım. Sakıncası yoksa seninle hastaneye gelebilir miyim? Geçmiş olsun demek isterdim annene..."

Bunu beklemeyen Doğa itiraz etse bir dert, etmese başka dertti. Çaresiz başını salladı.

"Elbette Canan Hanım."

Kadın mutlu bir şekilde ayağa kalkarken, Yeliz Arda'ya bakıp keyifle gülümsedi. Sonra yeniden Doğa'ya döndü.

"Annem de seninle geldiğine göre... Senin için sakıncası yoksa Arda bugünü benimle geçirebilir mi?"

İyice ailenin içine girip kaybolduğunu hisseden Doğa tereddütlü bir sesle sordu.

"Rahatsızlık vermesin?"

Yeliz alınmış gibi yüzünü astı.

"Aşk olsun Doğa. Yeğenimle gün geçirmek neden rahatsızlık olsun? Bu beni çok mutlu eder."

Doğa oğluna dönerken Yağız sessiz kalıp Doğa'nın tepkisini izlemeyi tercih etmişti.

"Ne dersin annecim? Halanla dolaşmak ister misin?"

Arda heyecanla ellerini çırpıp annesine baktı.

"Evet bebek, eveett..."

Doğa oğlunun heyecanına gülümseyerek Yeliz'e döndü.

"Eh. Planınızdan haberdar edersiniz artık... Gerçi annem ve ağabeylerim Arda'yı özlediklerinden bahsediyorlardı ama..."

Yeliz heyecanla sözünü kesti Doğa'nın.

"Tabii özlemişlerdir... Hatta sizinle biz de gelelim hastaneye. Biz de geçmiş olsun deriz, oradan da Arda'yı alıp çıkarım. Seni de planlarımızdan an be an haberdar ederiz."

Evet. Yeliz planından haberdar edecekti ama Yağız'ın da kendine dair planları vardı. Sabah alnına dokunan parmak uçlarını aklımdan çıkaramıyordu. Uyuduğu sanılırken gösterilen sevgiyi, uyanıkken de görmeye kararlıydı. Ayağa kalkarken itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla son noktayı koydu.

"Güzel. O halde anlaştık. Ben ve Yiğit önce şirkete uğramalıyız. Sonra hastaneye geçeriz. Akşam da Arda'yı

benim eve bırakırsınız. Biz Doğa ile hastaneden sonra benim eve geçiyoruz."

Doğa şaşkınlıkla ayağa kalkıp itiraz etti.

"Ama... Hayır, saçmalama. Canan Hanım Arda ile olmak istiyor ve ben..."

"Doğa. Zaten her gün hastaneye gideceksin. Gündüz anneme bırakırız Arda'yı. Ama ben oğlumla özel zaman geçirmek istiyorum. Sen de Arda'yı yalnız bırakmayacağına göre tartışmaya gerek yok."

Oğlunun yapmak istediğini çok iyi anlayan Canan Hanım hemen söze girdi.

"Siz bana gündüz bıraktığınız sürece sorun olmaz. Biz Arda ile vakit geçiririz. Akşam alırsınız."

Doğa kumpasın ortasında sıkışmış kalmış gibi etrafına bakarken hiç kimseden destek alamayacağını anlamıştı. Doğa'nın tarafında olduğunu söyleyen Canan Hanım bile onu satışa getirmişti. Çıkan Yağız'ın arkasından Canan Hanım'a döndü.

"Sizin benim tarafımda olduğunuzu zannediyordum Canan Hanım."

Kadın şefkatle Doğa'nın yanağını okşadı.

"Emin ol senin tarafındayım kızım."

Bunu söyleyip çıkan kadının arkasından da salak salak bakakalan Doğa, Yeliz ve Arda'nın da mutfaktan çıkmasıyla Yiğit'le yalnız kaldı. Sessiz sedasız oturup, sırıtarak olanları izleyen Yiğit'e döndü.

"Sen neden sırıtıyorsun sorabilir miyim?"

Yiğit Doğa'nın gözlerine bakıp konuşurken kendinden o kadar emindi ki...

"İnadın bir işe yaramayacağını bildiğim için sırıtıyorum Doğa. Abim seni sevgilisi olarak tanıttığı o geceyi nasıl ayarladıysa, şimdi de her şeyi öyle yoluna sokacaktır."

Bu duyduğuyla şaşıran Doğa kıstığı gözleriyle Yiğit'i

delik deşik edecek bir bakış attı ve sinirli bir sesle tısladı.

"Nasıl ayarladı?"

"Basit. Bana telefon açtı. Geceye ben gideceğim ve Doğa'nın gelmesini mecbur kılacağım, dedi. Oysa o tarz etkinlikleri hiç sevmez."

"Ve sen de buna izin verdin..."

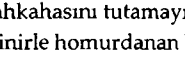
"Elbette... Hatta adamımızı biraz daha ateşlemekte zarar görmedim. Sen kapmasaydın ben kapacaktım Doğa'yı dedim. O da bana ağız dolusu tehdit eşliğinde küfür sallayıp telefonu kapattı."

Doğa gülsün mü kızsın mı bilememişti. Bu adam böyle oyunlar oynayacağına açıkça ona gelseydi ya...

"Bana açık açık duygularını açmak bu kadar mı zor? Adam istiyor ve alacak. Bu çok sinir bozucu..."

"Adam salak olunca böyle oluyor işte."

Doğa bu sözle kahkahasını tutamayıp salınca, Yiğit de ona eşlik etti. Yine sinirle homurdanan Yağız'ın varlığıyla kesilene kadar...

Yağız'la yalnız kalamayan Doğa adama son gösterisinin hesabını soramamıştı. Zaten hastaneye vardıktan sonra ortaya çıkan gergin ortamla da bu aklından tamamen çıkmıştı.

Önce Arda'ya saldıran ailesi, çok özledikleri minik adamla hasret giderirken, Canan hanım ve annesi karşı karşıya gelmişti. Doğa boğazını temizleyip annesine baktı.

"Annecim. Seni Arda'nın babaannesi Canan Hanım'la tanıştırayım. Canan hanım, annem Asuman Atasoy."

Asuman hanım biraz gergin bir şekilde kendine uza-

tılan eli sıktı. Canan Hanım elbette ona kucak açılmasını beklemiyordu ve her şeye hazırlıklıydı.

"Çok geçmiş olsun Asuman Hanım. Allah size bağışlamış."

Asuman Hanım kibar ama taviz vermeyen bir tavırla karşıladı Canan Hanım'ı.

"Teşekkür ederim Canan Hamm. Allah kimseye yaşatmasın."

"Amin. Ben..."

Canan Hanım etrafına bakıp ona dikilen gözleri tek tek dolaştıktan sonra yeniden Asuman Hanım'a döndü.

"Yeri değil biliyorum ama sizinle daha güzel şartlarda tanışmak istediğimi belirtmek isterim."

Asuman Hanım aynı nezaketle başını sallayıp Canan Hanım'a baktı.

"Biz de öyle isterdik Canan Hamm ancak her zaman istediğimiz olmuyor. Şöyle oturalım mı?"

Bekleme salonundaki koltukları gösteren Asuman Hanım cevap beklemeden koltuklara doğru ilerledi. Canan hanım da peşinden giderken Doğa derin bir nefes verip ağabeylerine döndü.

Yengeleri ve ağabeyleri ortalarına Arda'yı almış hasret giderirken Yeliz bir köşe de kalmış onları izliyordu. Doğa başını sağa sola sallayıp babasının yanına gitti. Şu anda tek istediği babasıyla hasret gidermekti.

Odadan içeri girdiği zaman babasını elinde gazeteyle buldu.

"Nasılmış benim yakışıklım?"

Babası sevgi dolu gözlerle kızma döndü.

"Güzel bir peri kızı gelsin diye bekliyordu ve beklediği geldi."

"Babam benim."

Doğa babasının yanındaki sandalyeye otururken şük-

retti. Babasına bir şey olmadığı için, ona dokunabildiği için, sımsıcak ve güvenli limanına hâlâ sığınabildiği için... Ve bir de babasının hiçbir şey kaçmayan gözlerine bakabildiği için.

"Mutlu görünüyorsun Doğa."

Şaşıran genç kadın gülümsedi.

"Elbette mutluyum yakışıklım. Sen iyisin ve karşımdasın."

Adam da gülümseyerek kızına bakarken başını sağa sola salladı.

"O da vardır elbette ama ondan bahsetmemiştim ben. Kaç yıldır gözlerinde göremediğim ışığı görüyorum. Bunun sebebi o adam mı?"

Doğa bir an itiraz edecek gibi olsa da babasını aldatamayacağını, daha doğrusu aldatmak istemediğini biliyordu.

O güne kadar babasıyla hiç bu konuyu açık açık konuşmamıştı. Babası her defasında kızını sarmalamış ama detay sormamıştı. İlk defa bu kadar net giriyordu bu konuya. Ne diyecekti ki Doğa?

"Mutluyum ama karmakarışığım baba..."

"Mutlu hissediyorsan savaşman gerektiğini biliyorsundur. Erteleyemeyeceğimiz güzellikler var kızım. Benim mutluluğum sizlersiniz ve bana bir şey olsaydı eğer, sizi doya doya yaşadığım için gözüm açık gitmemiş olacaktım. Bunları düşünmek lazım... Yanlışlarla yaşamak kadar, geçmişe takılıp kalmak da hatadır."

"Ne yapacağımı bilemiyorum baba. Bir yanım başka diyor, öte yanım başka."

Adam kızının elini tutup güven verir gibi sıkarken mırıldandı.

"Eminim iki yanının buluşacağı bir ortak nokta vardır kızım. Aklındaki soruları, duygularının gösterdiği yolla çözersin ancak."

Doğa babasına bir süre sessizce bakıp bir anda boynuna sarıldı.

"Sen ne muhteşem bir adamsın böyle Kadir Atasoy."

"Abi, Doğa artık çocuk değil. Hepimiz bunu biliyoruz. Eğer bize Yağız'ı affettiğini söylerse yapacağımız bir şey yok."

Kemal'in sözüne asabi bir çene kaşımayla karşılık veren Koray homurdandı.

"Bak... Doğa bu adamla birlikte olurken de bize bir şey sormadı. O zaman da bu işin içinde sen vardın. Sen bize durun dedin, biz durduk. Ama sonucu ortada... Bir kere daha bu adamın Doğa'yı üzmesine izleyici kalmam."

Kemal sert bir hareketle burnunu çekip Koray'a cevap verdi.

"Geçmişte yaşananlarda elbette Doğa'yı savundum. Korudum ve hâlâ korurum. Ama göz ardı ettiğimiz bir şey var. Bu adam yediği onca yumruğa rağmen bana elini bile kaldırmadı o dönemlerde. Begüm'ün ona söylediği söze kadar Doğa'dan vazgeçmedi. Doğa'nın inadını biliyorsunuz beyler ve bu inat en çok o cadının canını yaktı. Unutmamamız gereken bir şey varsa o da kız kardeşimizin bu hergeleye hâlâ âşık olduğu."

Sessizce bu sohbeti dinleyen Tolga söze girdi.

"Ya o herif? O da âşık mı?"

Kemal Tolga'ya döndü.

"Sence abi? Dün sizinle korkusuzca o kavgayı veren adam kız kardeşimize âşık mı?"

Koray sinirle saçlarını çekiştirirken hırladı.

"Lan o zaman ne bok yemeye adam gibi konuşmuyor?"

"Abi? Hanginiz ilk anda aşkını anlayıp kabul ettiniz? Efsun yengem senin ağzına sıçarken bile inatla ben âşık değilim diye gezmedin mi ortada?"

Tolga'ya döndü...

"Ya Selma yengem seni böğürtürken sen ne yaptın abi? İstiyorum dedin başka bir şey demedin ama gidip kıza sana âşığım bile diyemedin. Çünkü aşkı anlamayacak kadar salaktın."

"Lan sikecem belanı ha... Salak malak... Ohh, iyice giydirdin sen de."

Kemal sırıtarak banka yaslanırken karşıdan otoparka yaklaşan arabaya baktı. Arabayı izlerken ağabeylerine son sözlerini söyledi.

"Onu bunu boş verelim şimdi. Biz köstek olmayacağız. Doğa ne derse o olacak. Sonra bu kız başımıza kalırsa toptan boku yemiş oluruz demedi demeyin."

Koray sırıtmasını saklarken homurdandı.

"Adamın başını yakalım diyorsun yani? Ama asla işini kolaylaştırmayacağım."

Yağız hastane otoparkına gelip arabasını park ederken karşıda duran adamları gördü. Koray, Tolga ve Kemal hastanenin bahçesindeki bankta oturmuş bir şeyler konuşuyorlardı. Arabadan çıkıp yanlarına doğru ilerledi. Artık bir şeyleri netleştirmeliydi ve kendi huysuz cadısını yola getirmeden önce buradaki sorunları çözmesi gerekiyordu.

"Selam beyler."

Koray'ın hiddetli bakışlarına eş Tolga'nın bakışlarıyla karşılaşan Yağız işinin kolay olmayacağını biliyordu.

"Hayrola birader? Ailece hastaneye çıkartma yapmış gibisiniz."

"Lafı uzatmayı mı tercih ediyorsun Koray? Bana uyar..."

Yağız'ın burundan kıl aldırmayan halleri Koray'ın hoşuna gitse de söz konusu kız kardeşiyse bunu belli etmemeyi tercih ediyordu.

"Uzatma koçum, uzatma. Sadede gel sen en iyisi."

"Doğa ile evleneceğim. Buna izin verip vermemeniz zerre sikimde değil. Hani bilin de ona göre hazırlıksız yakalanmayın."

Tolga Yağız'a sinirle baktı.

"Doğa seni istemiyor koçum."

"Yanlış teşhis..."

"Evlenmeyi istemenin asıl nedeni ne Yağız? Arda için mi?"

Yağız Koray'a bakıp piç piç sırıttı.

"Arda ve belki de doğacak diğer çocuğum..."

"Laaannn..."diye kükreyen Tolga'nın yumruğu Yağız'ın suratına öyle bir çakmıştı ki Yağız beklemediği bu hareketle bir adım geri sendeledi. Sinirle Tolga'ya döndü.

"Bu yumruğun intikamını senden en keyifli anımızda alacağım Tolga."

Burnundan soluyan Tolga hırladı.

"Ne zaman mesela?"

"Belki de bir hafta sonu aile arasında verdiğimiz mangal partisinde."

Koray'ın sinir ve saygı karışımı kahkahasının arasında söylediği, "Ukala piç..." sözü ortalığı inletirken Yağız da sırıtmasını engellemeye çalışıyordu. Tolga'nın ne yapacağını bilmeyen yüz ifadesine bakarken ciddileşti.

"Bakın beyler. Sizinle dalaşmak istemiyorum. Hatalarımın olduğunu biliyorum ama kız kardeşiniz de sütten çıkma ak kaşık değil, hele o inatla ve o huysuzlukla. Geçmişi gömüp geleceğe bakmaya başladık bile. Daha öncede dediğim gibi bundan sonra doğacak çocuklarımın da

annesi o olacak. Bundan sonra hayatı paylaşacağım kadın o olacak. İnadından dolayı henüz o bunu kabullenmiş değil ama bu önemsiz bir detay. Sizden tek isteğim buna engel olmaya çalışmayın."

Bu konuşma ciddi bir boyuta taşınınca Koray en büyük ağabey olma sıfatıyla son derece ağır başlı bir şekilde Yağız'a cevap verdi.

"Doğa'ya hiçbir zaman karışamadık zaten. İnadıyla hepimizle baş etti o cadı ama bu onun için yanlış olanın karşısında durmayacağımız anlamına gelmez. Şunu bil ki Doğa ne derse odur. Seninle kişisel sorunumuz yok. Canımızın yarısını üzmediğin sürece bizdensin."

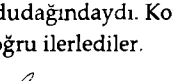
Yağız derin bir nefes alıp elini uzatmıştı ki Koray bu eli sıkarken son sözünü söyledi.

"Bunun için de Kemal'e dua et. O olmasa biz bu kadar da kolay yumuşamazdık."

Yağız Kemal'e dönüp göz kırptıktan sonra Koray'a piç bir bakışla döndü.

"Bu yumuşamış haliniz mi abi?"

Bir eli patlamış dudağındaydı. Koray ve Tolga da sırıtırken hastaneye doğru ilerlediler.

Doğa babasının yanından çıktığında sanki evrim geçirmiş olan ailesine şaşkınlıkla baktı. Annesi Canan Hanım'la kırk yıllık dost gibi bir köşede sohbet ederken, Yeliz de yengelerini kahkahaya boğuyordu. Ne ara bu kadar samimi oldular diye düşünerek Yeliz'in yanına yaklaştı.

"Canım, siz Arda ile çıkmayacak mıydınız?"

Yeliz o an hatırlamış gibi elini alnına vurdu.

"Ah, evet yaaa, çıkacaktık." Sonra da elini umursamazca savurup devam etti. "Aman acelesi yok, çıkarız."

Kucağında oturan Arda'ya dönüp göz kırptı. "Di mi aşkım?"

"Evet, aşkım."

Arda da cümlesini iki gözünü kırparak süsleyince hepsi birden kıkırdamaya başladı. O sırada içeri giren dört adama bakan Doğa, dün yaşananın eşi bir sahneyle karşılaşınca yüzünü ekşitip yanlarına doğru ilerledi.

"Beyler? Bakıyorum da..." derken Yağız'ın kan sızan dudağına gözleri takıldı ve panikle elini adamın dudağına götürdü. "Ne oldu?"

Yağız sırıtarak cevap verirken ağabeylerinin tuttukları kahkaha Doğa'yı sinir etmişti.

"Önemli bir şey yok. Tolga'dan mangal sözü aldım sadece..."

"Manyaksınız siz... Ciddi söylüyorum. Dördünüzün de birbirinizden aşağı kalır yanı yok. Yiyin birbirinizi."

Sinirle arkasını dönüp annelerin yanına giderken hâlâ homurdanıyordu. Huysuz huysuz uzaklaşan kızın arkasından bakan Kemal acıyan gözlerle Yağız'a döndü.

"Lan senin aklına tüküreyim. Bu deliyle bir ömür geçirme planları kuruyorsun ya, sen zaten bulmuşsun belanı."

Yağız da yüzünde arsız sırıtmayla Doğa'nın arkasından bakarken mırıldandı.

"Ama yakışıyor delilik..."

O sırada kafasına yediği darbeyle Koray'a döndü. Koray sinirle Yağız'a bakıyordu.

"Bakma lan öyle kardeşimin arkasından. Yamulturum."

"Abi..." diye Koray'ın kulağına doğru eğilen Yağız, arsızca devam etti. "O kadından bir oğlum var."

"Ulan sikicem, haaa..."

Koray'ın homurtusu Kemal ve Yağız'ın kahkaha atmasına sebep olmuştu. Tabii bir homurtu da Doğa'nın Yağız'la gitmesiyle kopmuştu dudaklarından.

"Ne demek lan sende kalacak?"

"Bende kalacak. O ve oğlum. Buna alışsan iyi edersin..."

Doğa bu kavgadan habersiz onlara doğru yürürken Yağız genç kadını buradan götürme vakti geldiğini anlamıştı. Annesi Yeliz ve Arda'yla gidince Doğa'nın da kendi ailesinin evine gideceğine dair geveledeği sözleri takmayan Yağız, kurduğu planı uygulayabilmek için bir an önce harekete geçmeliydi.

"Doğa, gidiyoruz."

Doğa kolunu tutan adama bakıp kaşlarını çattı.

"Gideceğiz zaten Yağız. Abimlerle konuşmam lazım. Babam..."

"Baban iki gün daha burada kalacak. Abinler evlerine gidecekler. Bu gece Kemal burada kalacak. Anneni götüremedikleri için annen de burada kalıyor. Başka soru?"

Doğa kuşkulu gözlerle Yağız'ı süzdü.

"Sen ne haltlar karıştırıyorsun Yağız?"

"Hiçbir halt karıştırmıyorum Doğa. Geç oldu, yorgunsun ve eve gitmek istiyorum."

"Ben abimlerle..."

"Hayır. Sen benimle geliyorsun. Arda'yı da annemlerden alıp benim evime geçeceğiz. Ama istersen sen gelme."

Doğa adama bakarken sinirden ölebilirdi.

"Arda bensiz hiçbir yere gitmiyor."

"Eh... O zaman çaresiz senin varlığına da katlanmak zorundayım. Yürü Doğa. Arda'nın uyku saati geliyor."

Doğa çaresiz şekilde ailesiyle vedalaşırken bir şaşkınlığı da ağabeylerinin tavrında yaşamıştı. Bu adamlar neden itiraz etmemişlerdi ki?

Apar topar arabaya binen Doğa düşünceli düşünceli burnunu kaşırken Yağız'ın sesiyle irkildi.

"Düşünme..."

"Ne?"

"Düşünme Doğa. Sen ne zaman böyle düşünsen bizim için şiddetli bir kavga yolda demek oluyor."

Adama ters ters bakan Doğa başını diğer tarafa çevirip akşamın karanlığında kendi yüzünü inceledi. Gözlerinde gördüğü mutluluk muydu? Kendini gözlerken Yağız'ın cep telefonundan birilerine mesaj attığını fark edememişti.

Arabanın durduğunu fark edene kadar da gözlerindeki ışıltının tadını çıkarmıştı Doğa. Başını çevirdiğinde Yağız'ın evinin önünde olduğunu gördü. Adama baktı.

"Arda'yı alacaktık."

"İn Doğa."

"Hayır."

Yağız karşılık vermeden arabadan indi ve Doğa'nın kapısını açtı.

"Doğa, in."

"Asla."

Yağız sen bilirsin bakışı attıktan sonra kadını bir hamlede arabadan çıkarıp omzuna attı. Doğa çırpınıp bağırınca poposuna bir tokat indirdi.

"Tüm siteye rezil olmak istemiyorsan susarsın."

"Bu yaptığın hayvanlık... İndir beni."

Yağız cevap vermeden evinin kapısını açıp kadınla içeri girdi. Yere indirdiği an üstüne saldıran Doğa'nın kollarından tutup, kapadığı kapıya yasladı.

"Daha fazla hayvanlaşmamı istemiyorsan uslu durursun."

"Hani Arda ile kalacaktın? Hani..."

Cümlesi dudaklarına kapanan adamla kesildi. Dünya-

sı yön değiştirirken kısık sesle dudaklarının üstüne fısıldanan cümleyi duydu...

"Beni özlemedin mi?"

Cevap vermesini beklemeyen adamın bir diğer istilası ile dünyası yeniden yörüngesinden sapmaya başladı... Özlemişti. Deli gibi özlemişti...

Son bir dirençle adamı geri itmeye çalıştı. Boş kalan ağzından iki kelime zor çıktı.

"Bırak beni..."

"Bırakırsam ölürüm..."

Ölecekmiş gibi saldırdı Yağız. Avuçlarını kadının kollarından sırtına, oradan da kalçalarına indirdi. Bırakmasını isteyen kadının öpüşüne arzuyla karşılık verdiğini hissetmek Yağız'ın içindeki arzuyu daha fazla körükledi. Bu kadın onundu.

Kalçalarındaki ellerini biraz daha aşağıya indirip kadını kucağına aldığı zaman tutkudan kalınlaşmış sesiyle tısladı.

"Bacaklarını belime dola..."

"Hayır..."

Kadının hayır derken bile dudaklarına ulaşmaya çalışması Yağız'ı o durumda bile güldürmüştü.

"İnat etme be kadın."

İnat etmeyecekti öyle mi? Etmeyecekti. İçten içe bu anın geleceğini bilen Doğa bacaklarını adamın beline dolarken yeniden dudaklarına kavuşmanın tatminiyle inledi. Bir kere daha olmayacak derken bile olacağını biliyordu.

İçinde büyüyen özlemin tutkuyla birleşmesiyle Doğa son zincirini de kırmış gibi saldırdı adamın dudaklarına. Ensesinden ulaştığı saçlara parmaklarını geçirip çekerken alt dudağında hissettiği sızıyla kasıklarına hücum eden baskıyı iliklerine kadar yaşadı. Merdivenleri adamın ku-

cağında çıkarken kalçalarının altındaki baskıyı ne kadar özlediğini fark etti. Bundan sonrası uçurumun kıyısından atlamak gibiydi.

Yağız saç diplerindeki sızının benzerini kasıklarında yaşarken zor adım atıyordu. Odasının kapısını nasıl açtığını bilemeden kadını altında, kendini minik bedenin üstünde yatakta buldu. Hâlâ beline dolanmış olan bacaklar kımıldamasına izin vermeyecek şekilde sıkıydı. Dudaklarını kadının boynuna indirirken inledi.

"Bacaklarını aç..."

Rahatlayan bedenini kadının üstünde rahat hareket ettirirken bir yandan Doğa'nın üstündekileri çıkarmaya çalışıyor, diğer yandan kendini soymaya çalışan parmakların önünü açmaya çalışıyordu. Kadının dudaklarından dökülenle içindeki hayvan zapt edilemez şekilde kükredi.

"Bu bir kere olacak..."

"Yeter diye bağırsan da bu hep olacak..."

Sonrasında savaşmak ile sevişmek arasındaki o ince çizgide gidip gelmişlerdi. Yağız kadının vücudunun her yerinde kendi izini bırakırken, sırtında ve omuzlarında oluşan tırnak izlerinin sızısıyla kudurdu. Yatakta özlediği koku tüm odayı sarmıştı. Kendini zor tutuyor olması canını acıtmaya başlamıştı. Bir salsa kendini, dünyayı bile parçalayacak haldeydi.

Kadının içine girerken altındaki bedenin yükselip ona daha fazla yer açması aralarındaki uyumun ve vazgeçilmezliğin en güzel işareti gibiydi. Bir anlık durdu. Girdiği sıcaklığın tadına varmak için kasılan bedenini ileri hamlesinde sabitledi. Kadının kalçalarını kasıp gevşetmesi yüzdüğü sınırları kıyısız bırakıyordu. Tekrar inledi...

"Senden başka kadına dokunamamamın cezasını çekeceksin kadın. Bir ömür..."

Doğa hırsla Yağız'ın kalçasına tırnağını geçirdi.

"Başka kadına dokunmayı denediğin için cehennemde yanacaksın Yağız."

Geri çekilip, sert ve hızlı bir şekilde yeniden kadının içine girerken cevapladı...

"Sensizlik zaten cehennem Doğa."

Adamın hamlesini karşılarken inledi...

"Sana karşı koyamadığım için..." Darbeyle inledi... "Senden nefret ediyorum Yağız..."

Hızını arttırmamak için direnen adam geri çekilirken kadının boynuna eğilip hırladı...

"Bana karşı koydukça..." Sert bir şekilde kendini ileri itti..."Seni daha fazla istiyorum..."

Kadının cevap vermek için ağzını açtığını gören Yağız daha fazla konuşturmamak için kadının ağzına doğru eğildi.

"Ağzına tapıyorum..." ve sonrasında iki bedeni yakıp kavuracak ritme ulaşıp son ana kadar dudaklarını kadından çekmedi. Vücutları kasılmaya ve titremeye başlayınca Yağız kadının boşalmasının zevkini yaşadı. Sıra kendine geldiğinde Doğa'nın kısık sesle itirazını duydu.

"Çık... Sakın..."

"Evet. Evet..."

Doğa ikinci kez o uçurumdan yuvarlanırken neye itiraz ettiğini bile unutmuştu. Adamın soluksuz kalan vücudu üstüne yığılırken gözlerini kapatıp anın tadını çıkarmaya çalıştı. O an içinden seni seviyorum, diye haykırmak geçse de zor tutmuştu kendini. Böylesi özel bir andan sonra en çok ihtiyaç duyduğu cümleleri duyamamak canını öylesine acıtıyordu ki... Belki de bu yüzden Yağız'ın kısık sesle söylediğine şiddetle itiraz etti.

"En kısa zamanda evleniyoruz."

"Asla."

22. BÖLÜM

Ne bitmez intikammış lan...

Yağız duyduğu itirazla vücudundaki rehavetin çekildiğini, yerine şiddetli bir öfkenin bindiğini hissetti. Hızla kadının üstünden kalkarken gözleri ateş saçıyordu adeta.

Doğa adamın bakışlarından bir an korksa da bunu çaktırmamak için direndi. Hemen üstüne örtü çekmeye çalışırken Yağız'ın sinirle örtüyü kapıp yere fırlatmasıyla şok oldu.

"Neyi kapatıyorsun lan, neyi? Kimden neyi saklıyorsun Doğa? Neye itiraz ediyorsun?"

Az önce seviştiği adamın karşısında çıplak kalmak Doğa'nın sinirlerini neden bozmuştu biliyordu Doğa. Beklediği sözleri duyamamak bu adamı kendine yabancılaştırıyordu. Sadece sevişirken kendini bu kadar açması onu deli ediyordu. Aynı öfkeyle bağırdı.

"Sevişiyorsun, sonra evlenelim diyorsun. Oğlunu kabul ediyorsun, sonra evlenelim diyorsun. Bunu isteyip istemediğimi, bu şekilde isteyip istemediğimi sormuyorsun bile."

Yağız bir an elini yumruk yapıp kaldı. Gözleri resmen her yeri kırmızı görmeye başlamıştı. Dayanamayıp ayağa fırladı.

"Lan neyin inadı bu? Beni unutamadın kadın. Kol düğmelerimle birlikte yıllar geçirdin. Boynundaki kolye-

ye bakıp yıllarını geçirdin. Unutmadın lan beni, istiyorsun hâlâ. Yanlış olan ne kızım?"

Doğa da artık çıplaklığını unutmuş ayağa fırlamıştı. Bir an adamın karşısında dikilip sonra o bakışların vücudunu süzdüğünü görünce yerdeki örtüyü alıp bedenine sardı.

"Yanlış olan sensin Yağız. Yanlış olan biziz. Sadece yatakta muhteşemiz diye evlilik yapamam ben."

"Ulan çocuğumuz var, çocuğumuz. Hatta belki de ikinciye hamilesin."

"Hah... Başıma gelmeyen bir şey değil..."

Yağız bu sözle tüm bağlarını koparmış gibi hissetti ve öfkeyle yumruğunu duvara geçirdi.

"Sikiyim böyle işi lan... Ölüyorum anlasana be kadın."

"Küfür etme be hayvan."

İnanamıyordu. Kadının bu haline, bu inadına inanamıyordu.

"Sus Doğa. O boğazını sıkmamam için sus."

Öfkeyle arkasını dönüp banyoya doğru giden Yağız kükremeye, homurdanmaya, söylenmeye devam ediyordu.

"Ölüyorum diyorum. Sensiz yapamam diyorum. Aşkından geberiyorum diyorum. Ne bitmez intikammış lan..."

Tam banyoya girecekken geri döndü. Hırsı bitmek bilmiyordu.

"Sok bunu aklına Doğa. Benden başka bir hayat yok sana. Sevmiyor musun beni? Yanlış mı anlamışım her şeyi? Umurumda değil. Bencil piçin tekiyim ben, anladın mı? O kadar bencilim ki beni sevmemen sikimde değil. Seviyorum lan seni. Geberiyorum. Gidecek misin? Nah gidersin. Yollarsam şerefsizim. Seni bu eve kapatırım. Kendimden ve sudan başka hiçbir şey vermem ama yine de yollamam. Duydun mu?"

Yağız öyle öfkeliydi ki kadının salaklaşmış halini bir süre anlayamamıştı bile. Fark edince...

"Ne bakıyorsun salak salak..."

"Sen..."

Doğa devamını getiremiyordu. Bu adam az önce ne demişti? Neler demişti? Kendinde konuşacak gücü yeniden bulunca devam etti.

"Sen az önce ne dedin?"

Parmaklarını saçlarında dolaştıran Yağız yorgun bir şekilde mırıldandı.

"Çok şey dedim Doğa. Ama özetlersek benden başka yolun yok dedim."

"O değil. Beni sevdiğini mi söyledin?"

İşte şimdi Yağız'a gelmişti salak salak bakma sırası.

"Ne?"

"Sen bana beni sevdiğini mi söyledin? İnkâr etme. Duydum."

"Kızım sen bana bela mısın? Neyini inkâr edeyim?"

Doğa başını sağa sola sallayıp Yağız'a doğru bir adım attı.

"Yani, beni seviyorsun?"

"Doğa. Allah aşkına saflaşma. Bildiğin şeyi bana tekrarlatmak zevk mi veriyor? Güzel. Seviyorum seni. Hatta sevmek bile değil, geberiyorum. Seni..." Cümlesini bitiremeden üstüne sıçrayan kadının hızıyla geri sendeledi. Boynuna atlayan Doğa'yı düşürmemek için kollarını bedenine dolarken şaşkın ve saf saf kadına baktı.

"Doğa, sapıttın mı?"

"Seviyorsun. Beni sevdiğini söyledin..."

Doğa kelimelerinin arasında Yağız'ın yüzünün her yerini öpmeye başlamıştı. O öptükçe Yağız kollarını daha fazla sıkıştırdı. Öpücüklere karşılık vermeye başladığında kadını çevirip duvara yasladı.

"Sen cidden belasın..."

"Sus."

Doğa Yağız'ı susturduktan sonra daha tutkulu öpmeye başladı. İkisi de nefes nefes kaldığında Yağız başını geri çekti.

"Sen şimdi bunu neden yaptın?"

"Sevdiğini söyledin..."

"Sevmediğimi mi düşünüyordun?"

"Ne düşünmemi bekliyordun aptal adam?"

Doğa'nın bağırmasıyla irkilen Yağız kadını kucağından düşürdü. Doğa'nın tüm rahatlaması öfkeye dönüşürken işaret parmağını Yağız'ın göğsüne vura vura devam etti.

"Ne düşünmemi bekliyordun diyorum sana? Bana bir kere olsun beni sevdiğini söyledin mi sen? Bir kere olsun bana aşktan bahsettin mi? Bana hep çocuğumuzdan, beni istediğinden, beni arzuladığından bahsedip durdun."

Yağız resmen bir şok yaşıyordu. Gerçekten hiç söylememiş miydi?

"Ben... Bunu bildiğini sanıyordum..."

""Haahhh... Tabii, yaaaaaa... Ben müneccimim ya, bilmeliydim tabii. Beyimiz hiç bir şey demeyecek ama *Doğa kızım sen anlamalıydın...* "

Yağız Doğa'nın parmağını hırsla tutup çekti. Her cümlesinde yılların son kırgınlıkları dökülüyor, içindeki barajlar yıkılırcasına haykırıyordu.

"Anlamalıydın tabii. Sana nasıl baktığımı görmedin mi? Seni nasıl özlediğimi hissetmedin mi? O lanet olası çenene, inadına nasıl katlanılır başka. Seninle her sevişiğim de sana olan aşkımı haykırmadım mı ben Doğa? Senden sonra başka hiçbir kadına dokunmadım ben be kadın. Sana dokunanları düşündükçe her defasında yeniden öldüm. Aklına sıçtığım... Sevmesem köpek gibi kıskanır mıydım lan ben seni?"

Doğa duyduklarıyla rahatladı ve gözlerini kısıp kısık sesle tısladı...

"Bana küfür etme geri zekâlı."

Yağız da derin bir nefes alıp hırsını bastırdı. Aynı kısık sesle cevap verdi.

"Diyene bakın hele... Sen tam bir geri zekâlısın."

"Kapa çeneni Yağız..."

"Kapatsana Doğa."

Yağız'ın cümlesi bittiği an Doğa adamın dudaklarına kapandı. Deli gibi hırsla öpüyordu. Bir anlık duraksamadan sonra Yağız da aynı hırsla karşılık vermeye başladı. Dilleri birbiriyle savaşıyordu. Bir an Yağız alt dudağındaki acıyla inledi. Dudaklarını saniyelik geri çekip, "Savaş mı istiyorsun sen?" dedi ve kadının dudaklarını iyice hırpalamaya başladı. Dudakları söylenmemiş ve yaşanmamış sözlerin, yılların intikamını alır gibiydi.

Dakikalar sonra geri çekildiler. Alınlan birbirine değiyordu. Kendine gelen Yağız kucağına aldığı Doğa'yla yatağa oturdu. Bu güne kadar bu kadına sevdiğini söylememiş miydi yani? Tam bir öküzdü o zaman. Günlerdir içini yiyip bitiren aşkı dile dökmediği için mi acı çekmişti?

Yağız bir süre daha bekleyip Doğa'nın kulağına fısıldadı.

"Seni seviyorum huysuz cadı. O kadar çok seviyorum ki canımı en çok acıtan da sensin bana can veren de. Sensiz yaşayacağım her güne lanet olsun."

Doğa yaşlı gözlerini Yağız'ın gözlerine dikti. Avucunu yanağına yaslayıp okşadı. Yıllardır duymak için ölüp bittiği, hissetmek için geberdiği aşka dokunabiliyordu artık. Dünya bir başka dönmeye başlamıştı. İçinde kuduran deniz gibi coşan aşk kıyısına kavuşmuştu.

Berelenmiş ve şişmiş dudaklarından geçmişin gizemini gün yüzüne serdi...

"Ya ben? Sensiz geçirdiğim o yıllarda her gece Arda'ya bakıp seni ne kadar özlediğimi biliyor musun? Bir çift kol düğmesine bir ömür adadığımı... Boynumda asılan kolyeyle seni hep içimde taşıdığımı biliyor musun?"

"Biliyorum... Senin de bildiğini sanıyordum."

Doğa hafifçe gülümsedi.

"Nasıl bilecektim? Beni bulmaya gelmemiştin bile. Ben her an seninle doluyken sen ortalıkta yoktun. Hayatıma hiç kimseyi sokamadım. Düşünmedim bile. Seni başka kadınların kollarında hayal ettikçe kudurmuş köpek gibi olduğumu biliyor musun?"

Yağız kucağındaki kadının sırtını okşarken muzır bir şekilde gülümsedi.

"Uf, evet... İşte bunu fark ettim bebeğim."

Doğa sevimli bir sinirle Yağız'ın omzuna bir tane geçirdi.

"Öküzsün..."

"Ah... Acıdı ama..."

"Beter ol hayvan."

Yağız yüzünden an be an silinen muzır gülümsemesinin sonunda aşkla fısıldadı.

"Sen yanımda ol, her şeye razıyım."

Doğa aynı duyguyla tekrarladı.

"Sen yanımda ol, her şeye razıyım."

Yağız kadını kendine çekip geriye doğru devrildi. Saçlarını okşarken kulağına fısıldadı.

"Yani artık evlenmemizde bir sakınca yok."

Doğa şımarık şımarık adamın üstüne yerleşirken mırıldandı.

"Romantik bir evlenme teklifi almadıktan sonra asla evet demem."

Yağız bir an kalıp gözlerini kırpıştırdı. O yakışıklı ve seksi adam o an ne kadar sevimli göründüğünün farkın-

da bile değildi. Birden Doğa'yı üstünden atıp yataktan kalktı. Doğa'yı da tutup yatağın kenarına çekiştirirken Doğa, üstündeki çarşafın sıyrılmaması için uğraştı.

Ayağa kalkan Yağız yüzündeki mutlu ifadenin yanına son derece ciddi bir ifade yerleştirip tek dizinin üstüne çökerek Doğa'ya baktı.

"Doğa Atasoy. Bu bi'çare kulu bir ömür mutlu eder misin? Bu âşık adamı kocan olarak kabul eder misin?"

Yağız ne kadar romantik bir ortam yaratmaya çalışsa da, önce sessiz kalıp sonra kahkahaya boğulan Doğa'nın sayesinde bu imkânsızlaşmıştı.

Yapmacık bir sinirle kadına baktı.

"Affedersin ama neden gülüyorsun şimdi?"

"Çünkü..." Doğa cümlesini tamamlayamadan bir kahkaha daha atıp devam etti. "Ah, aşkım... Böyle çırılçıplak ve... Ve bu duruşla..." Doğa kahkahasını tutamayınca Yağız kaşlarını çatıp kendine baktı. Sonra yüzünü ekşitip anında yatağa Doğa'nın üstüne tırmandı.

"Haklısın bebeğim. Bu görüntü sadece tek bir şeyde etkili olur."

Cümlesi bitmeden kadının dudaklarına doğru eğildi. Doğa buna dünden razı gözlerini kapatıp dudaklarını aralayıp bekledi. Sevdiği adamın cennetine yine ve yine ulaşmak istiyordu ama istediği olmaymca gözlerini araladı. Kendine piç bir şekilde bakan Yağız'a isyan etti.

"Öpsene be adam..."

"Mm... Nasıl?"

"Ne nasıl?"

Dudaklarını kadının boynuna değdirmeden nefesiyle okşayan Yağız mırıldandı.

"Nasıl öpeyim? Aklını başından alacak gibi mi? Tenine ateş salacak gibi mi?"

Doğa adamın sesinin tonuyla titredi.

"Yağız... Öp dedim."

"Öperim belki... Ama önce evlenmeyi kabul ettiğini söyle."

Doğa gözlerini açtı.

"Buna şantaj denir..."

Yağız seksi bir şekilde sırıtırken cevapladı.

"Bu halim romantik bir evlilik teklifine uymuyor olabilir ama..." derken bedeninin altı kısmını kadına bastırdı ve devam etti. "Ama bu şekilde bir teklife bence çok uygun... Sence?"

Doğa bacaklarını adama dolarken inlemesinin arasında cevapladı.

"Evet... Seninle evlenirim. Hadi şimdi öp beni."

Yağız sevdiği kadının dudaklarına kapanmadan önce zafer kazanmış bir tonla fısıldadı.

"İşte benim kadınım."

"Tamam, haklısınız ama hiç kimse kusura bakmasın. Siz vaktinden önce o çocuğu yaptınız diye, hiç kimse beni kız isteme hayalimden geri tutamaz."

Elindeki telefonu kaldırıp duvara fırlatmak isteyen Yağız annesinin bu inat haline artık daha fazla dayanamadı. Sabır diler gibi gözlerini kapatıp hırladı.

"Ya, anne... Sen de Yiğit'te tatmin et bu hevesini. Allah aşkına ne kız istemesi, ya. İsteyeceğimiz kız şu anda benim koynumda yatıyor."

Cümlesi bittiği an göğsüne yediği yumrukla yüzünü ekşiten Yağız, Doğa'ya sessizce, "Ne var be, yalan mı?" diye homurdandı. Canan Hanım'ın sesini Doğa bile duymuştu.

"Terbiyesiz çocuk, yaaa... Beni ilgilendirmez bu durum. Tamam, hadi beni geç ya Kadir Bey, Asuman Hanım? Ha? Ya onlar ne düşünecek? Bir tanecik kızları var. Bunu yaşamak istemez mi o aile? Zaten insanlar sizin bu durumunuzdan rahatsız."

Yağız tam cevap verecekti ki babasının sesini duydu.

"Annen haklı oğlum... Bence sen bir Doğa kızımla konuş."

"Ya, baba sen de mi? Offff, ne işlerle uğraştırıyorsunuz, ya."

Doğa Bora Bey'in de olaya dahil olduğunu duyunca yüzünü kapatıp inledi.

"Rezil oldum sayende be öküz."

"Sen bi'sussana kızım ya..." Doğa'ya sinirle bakan Yağız tekrar telefona döndü. "Anne, sen bi'de düğün istersin di mi?"

"Yok, bir de kızı kaçır da tam olsun şapşal oğlan. Elbette düğün yapacağız. Canan hanım oğluna bir düğün yapmadı dedirtmem ben."

Canan Hanım'ın çemkiren sesiyle Yağız telefonu kulağından uzaklaştırmamak için zor tutmuştu kendini.

"Anne yapma... Kaçırmama gerek var mı? Biz zaten bir aile olduk. Benim evimdeyiz ve hatta yatağımdayız. Sessiz sedasız bir nikâh..."

Tabii Canan Hanım bu cümleyi tamamlatmamıştı bile.

"Ben Asuman Hanım'ı arayıp size dönerim. Boş boş konuşmayı kesin."

Kapanan telefona bakan Yağız, kendine sinirle bakan kadınla da ayrı bir kavgaya gireceğine emindi.

"Daha fazla rezil edebilir miydin beni acaba? Yatağımda deyip durmasan olmaz mı?"

"Doğa cidden salak mısın, salak taklidi mi yapıyorsun? Kızım bir haftadır benim evimde yaşıyorsun. Komşuculuk oynamadığımızı elbette biliyorlar."

Yağız o akşamdan beri annesiyle savaş veriyordu. Kadın her ağzını açtığında bir istemedir tutturmuştu. Gerçi Yağız, Doğa istese dünyayı ters döndürürdü ama kadının da isteği bu değildi ki. Birbirlerine önce sinirle sonra çaresizce bakarken Yağız bunaldığını hissetti. Doğa'nın üstüne çıkarken homurdandı.

"Aman, yaa... Boş verelim bunları bebeğim, hadi sevişelim biz."

"Yağız bi'dursana, yaa..."

Doğa kıkırtısının arasında adamdan kurtulmaya çalışırken telefon tekrar çaldı. Yağız'ı o an biri vursa zerre kanı akmazdı. Sinirli ve bıkkın sesle telefonu açtı.

"Ne var anne, ne var?"

Canan Hanım bu sitemi anlamamıştı bile, ya da işine gelmemişti.

"*Hah*, oğlum, hallettik bu işi. Asuman *Hanım'da benimle aynı fikirde... Doğa'ya da mesajı varmış. İtiraz edeceğine Türk Kahvesi yapmayı öğrensin dedi. Yarın istemeye gidiyoruz ve Doğa sabah erkenden ailesinin evine gitsin, sen de bize gel.*"

Yağız ağzını açamadan kapanan telefona bakarken kadını alıp ciddi anlamda kaçmak istemişti.

Canan Hanım'ın keyfine diyecek yoktu. Tıpkı Asuman Hanım gibi.

Sabah ailesinin evine gelen Doğa önce babasının şefkatli kollarına sığınmış, belki birinci kez Allah'a şükretmişti. Babasına bir şey olsa ölürdü. Ama annesinin onu çekiştirip eski odasına sokmasıyla bu mutluluğu yerini bıkkınlığa devretmişti.

"Anne yapma ne olur. Gerek var mı bunlara Allah aş-

kına, ya? Biz karar verdik, evleniyoruz. Tamam, bitti gitti işte."

Kızına öfkeyle bakan Asuman Hanım, "Senin kararların yüzünden dört yıldır sürünüyorsun ya zaten. Konu kapandı Doğa, çabuk giyin ve aşağıya in."

O sırada çalan kapıyla sözü kesilen Asuman Hanım itiraz kabul etmeyecek bir şekilde odadan çıkarken Doğa isyan dolu bir bıkkınlıkla yatağına çöktü. Bahçeden oğlunun kahkahaları gelirken gülümsemesine de engel olamamıştı. Oğlu hep mutlu bir çocuktu ama babasıyla kurduğu ilişki ona daha fazla güven vermişti. Tolga Dayısı'nın oğlu Yaman'la oynarken sesi hiç çıkmadığı kadar keyifli geliyordu. Bir süre dinledi.

"Yaman, biliyoy musun benim babamın evinde kocaman havuz vay. Ben büyüyünce denizci olcam dedim, babam beni hoopp havuza attı. Hem de kolumda o balonlaydan yokkeennn..."

Yaman'ın sesi daha bir olgundu.

"Denizci mi olcaan? Vuuu, iyiymiş. Ben de pilot olcam. Gökyüzüne uççam."

"Ben sana denizden el sallayım o zaman."

Doğa bu sohbeti gülümseyerek dinlerken hızla açılan kapıdan Begüm'ün kafası uzandı.

"Taze gelin, bu ne surat?"

"Begüm sen de başlama lütfen."

Dostuna sımsıkı sarılan Doğa aslında içinde bir yerlerde çoktan gelin havasına girmişti bile. Begüm kıkırdadı.

"Hadi gelin hanım hadi. Hem ağlarım hem giderim yapma bana."

"Begüm bak saçını yolarım dalga geçme. Şu halime bak, ya. Benim bir oğlum var, körpecik kız gibi ne istenmesi ne kahvesi Allah aşkına."

Begüm itiraz kabul etmez sesle Doğa'nın yatağın üstünde duran kıyafetini çıkarırken karşılık verdi.

"Asuman Teyzem'i duydun... Tazecik veya kart... Gelin olacaksın işte."

Sözünün sonuna geldiğinde kıkırdayan Begüm, Doğa'nın kolunu çimdiklemesiyle yüzünü ekşitti.

"Sırıtma pis satıcı."

Kapının çalınmasıyla çığlığı yarım kalan Doğa, sırıtarak içeri giren Kemal'e baktı.

"Ah, hayır, sen de mi abi ya? Sırıtan bir kişi daha görmek istemiyorum."

Doğa'yı duymamayı tercih edip Begüm'e doğru yürüyen Kemal, "N'aber kız deli Begüm," diyerek Begüm'ü yanağından öptü.

"İyidir uyuzcum ne olsun? Kardeşini körpecik gelin yapmaya geldim."

Kemal kahkahayı bastı.

"Kelin ilacı olsa başına sürer be. Evde kalmış bir kız ne fayda verebilir ki?"

Kemal'in kafasına yastık fırlatan Begüm çemkirdi.

"Hah. Halt etmişsin sen. Ben sadece seçiciyim bir kere oğlum."

Yastığı havada kapan Kemal piçliği elden bırakmıyordu.

"Ya ya, tabii... Kapıda da kuyruk var zaten."

Begüm yan sitem, yan ukalalıkla tek kaşını kaldırıp Kemal'e baktı.

"Ne yani, çirkin miyim ben?"

Kemal elindeki yastığı yatağa fırlatırken sevimli sevimli sırıttı.

"Yok, bak şimdi Allah için güzelliğine diyecek sözüm yok. Hani cadı olmasan, bir de kardeşim gibi olmasan kaçırmazdım seni ama bebeğim cadılığın güzelliğini örtüyor."

"Sen kendine bak. Odunlukta zirve yapan biri mi bana bunları söylüyor?"

O ana kadar sabırla bu ikiliyi dinleyen Doğa en sonunda patladı.

"Sussanıza siz ikiniz. Ya da defolun dışarıda kavga edin. Ben burada sinirden ölüyorum, farkında mısınız acaba?"

Kemal gelip Doğa'ya sarıldı.

"Oy, kıyamaz abisi. Sakin ol biraz. Hem sen daha kötü haberi duymadın."

Doğa panikle ağabeyine baktı.

"Ne? Daha kötüsü ne olabilir acaba Kemal?"

"Söylemem, sürpriz," deyip göz kırptı. Sonra Doğa'yı alnından öpüp, "Bol şans dilemeye gelmiştim prensesim," diyerek çıktı odadan. Kapanan kapıya atılan bir nesnenin sesini duyunca da kahkaha atarak aşağıya indi. Arda'nın dâhiyane fikrini duyduğunda ne yapacaktı acaba huysuz prensesi.

Yağız ve ailesi geldiğinde Doğa yeni bitirmişti hazırlanmayı. Buz mavisi dizüstü bir elbise giymişti. Saçlarını hafif dalgalandırıp salmıştı. Makyajını da Begüm çok hafif ama çekici yapabilmek için uğraşmıştı. Sonuç olarak Doğa göz kamaştıracak kadar güzel olmuştu.

Heyecanlı bir şekilde kapıyı açmaya giderken titremesini zor durduruyordu.

Kapıyı açan Doğa, neşeden sırıtan dört tane yüzün yanında, ekşimiş bir yüz daha gördü. Yağız sanki boğazından sıkılıyormuş gibi duruyordu. Doğa kendi gerginliğini unutup kahkaha atmamak için zor durdu. Genç adam elindeki çiçeği Doğa'ya uzatırken kulağına yaklaştı.

"Aşkım, hadi gel kaçalım ve bu delileri baş başa bırakalım."

Aynı fısıltıyla cevap verdi Doğa.

"Sen bir de bana sorsana. En azından sen sadece oturacaksın. Ben bide kahve yapacağım."

Yağız sevecenlikten çok uzak tutkulu sesiyle fısıldadı.

"Kıyamam bebeğime." Kimseye çaktırmadan ufak da bir öpücük çalmıştı Doğa'dan.

Doğa mahcup yüzünü toparlamaya çalışıp diğerlerini karşılarken Arda o paytak adımlarla gelip Yağız'ın kucağına fırlamıştı bile. Bombasını patlatarak...

"Ayda'nın babası gelmiişş. Büssüyü de çiçek getiymiişş. Baba biliyo musun, Boya dedem Kadiy dedemden annemi istiycek ya hani?"

Yağız derin bir nefes alıp mırıldandı.

"Evet, oğlum, maalesef... "

"Heh, işteee, sen de benden istiycen."

Ve cümlesi biter bitmez burnunu havaya kaldırıp kaşlarını çatarak ciddi adam pozuna bürünmüştü. Ortaya attığı bombanın etkisinden haberdar gibi... Yağız ve Doğa aynı anda birbirlerine baktılar. Doğa fısıldadı.

"Hayır. Bu bir şaka..."

Yağız devam ettirdi.

"Şaka olmak zorunda..."

Arda ise son derece duru bir tonla ciddi adam pozlarına devam etti. Annesi gibi bir parmağını havaya kaldırıp babasının kucağında yamularak annesine döndü.

"Hayıy, ya, ne şakası? Annem benim bebekim, ben de evin eykeğiyim. Di mi anne. Sen hep öyle diyodun, şen benim eykeğimsin diyodun..."

"Dilim tutulaydı da demeseydim oğlum."

Doğa ağlamak üzereydi...

"Ama dilin tutulmadı bak, tutuksuz. He işte o zaman

babam da benden istemeli." Babasına dönüp minicik avucunu Yağız'ın yanağına koydu ve güven verir gibi devam etti. "Ama koykma baba, hemen veycem annemi, söz."

O iç eriten ve babasına benzeyen gülümsemesiyle baktı ikisine. Sonra hızla babasının kucağından inerek içeriye koştu. Sesi tüm evi çınlattı.

"Kadiy dedemin yanına otuycam çünkü benden istiycek babam..."

Ve ardından çınlayan bir ev dolusu kahkaha... Doğa ile Yağız da kurtuluş yok bakışlarıyla birbirine bakarken hafifçe gülümsüyorlardı. Doğa salona doğru geçerken Yağız da tam peşinden gidecekti ki arkasından duyduğu boğaz temizleme sesiyle geri döndü. Begüm'ü karşısında görmek bir anlığına da olsa Yağız'ı eski günlere döndürmüştü. İster istemez kaşları çatıldı. Begüm'ün yanına gelmesini izlerken de kaşlarını düzeltmedi. Genç kızın sesi asla özür saklamıyordu ama bir şeyleri toparlamaları gerektiğini de hissettiriyordu.

"Bana kızgın mısın?"

Yağız bir süre sessiz kaldı. Evet, aslında kızmıştı Begüm'e. Uzun süre kızgın kalmıştı. Begüm o gün o cümleleri söylemese her şey daha başka olabilirdi. Ama sonuçta o da dostunu koruyordu.

"Neyi değiştirir bu? Geçen hangi günü geri getirir."

Begüm ciddi bir tonla cevapladı.

"Hiçbir şeyi geri getirmek çabasında değilim Yağız ama sen kardeş dediğim dostumla evleneceksin. Öz yeğenim dediğim veledin babasısın. Bizim aramızda sorun olursa bu Doğa'ya da yansır en azmdan üzülür. Bunu istemiyorum. Çünkü ben her ne yaptıysam Doğa için yaptım ve bugün olsa yine onun için aynı şeyi yapardım."

Yağız hafifçe gülümsedi.

"Biliyorum ve bu yüzden seni affediyorum işte."

Begüm de hafifçe gülümsedi.

"Affetmeni isteyen kim be sersem?"

Yağız kısık sesle kahkaha atarken Begüm'ün omzuna sarılarak onu da salona doğru çekti.

"O zaman bizimle bu işkenceye katlanacaksın cadı."

Doğa, Yağız ve Begüm'ü içeri girerken görünce yüzünde mutlu bir tebessüm oluştu. Hayatı yeniden inşa ediliyordu. Daha sağlam, daha mutlu, bütünüyle tamamlanmış...

İlk başlarda keyifli sohbetler dönmeye başladı. Kemal, Yeliz ve Begüm'ü sinsi sinsi kızdırırken, Yiğit de Kemal'e destek oluyordu. Yağız, Koray ve Tolga ile ciddi iş sohbetlerine dalıp, bir yandan da Doğa'nın gözlerine onu utandıran arsız bakışlar atıyordu. Arda ve Yaman evi neşelendirirken, anneler ve yengeler fısır fısır dedikodu moduna bürünmüşlerdi. Ortam gayet güzeldi. Ortamın bu keyifli hali Doğa ile Yağız'ı da gevşetmişti. Bir ara Asuman Hanım kaş göz edip Doğa'yı uyarmaya çalışınca Canan Hanım dudaklarındaki kıkırtıyı tutamadı. Doğa, Canan Hanım'dan habersiz annesine kaş göz etmeye başladı.

Asuman Hanım'ın kaş göz etmeleri hafif öksürüğe dönünce Doğa dayanamadı.

"Su ister misin anne? Deminden beri öksürüp duruyorsun."

Canan Hanım artık iyice kahkaha atmaya başlamıştı. Durumun detayını yakalayamayan erkekler şaşkın bakıyorlardı bu iki anneye.

Asuman hanım o tipik annelere özgü uyarıcı ses tonuyla, "Hayır Doğacım su istemiyorum ama sanırım kahve içersem geçer," derken kaşıyla gözüyle mutfağı işaret etmeye devam etti. Doğa o an durumu anlayınca kıpkırmızı olup ayağa kalktı.

"Aaa... Evet, tabii... Kahve. Hemen yaparım."

Misafirlere dönüp kendi salaklığına isyan ederek sordu.

"Nasıl alırdınız kahvelerinizi?"

Bora Bey hemen atıldı.

"Kızım bence sen herkese orta kahve yap. Uğraşma."

Bunu duyan Doğa öyle memnun olmuştu ki sevimli sevimli sırıttı.

"Tabii efendim."

Yırttım diye sevinip, tam dönmüş gidiyordu ki Yağız'ın hain tonla söylediğini duydu.

"Benimki şekerli olsun hayatım."

Sinirden kuduran Doğa yapmacık bir gülümsemeyle döndü.

"Elbette canım, nasıl istersen."

Homurdanarak peşinde Yeliz ve Begüm'le mutfağa geçti.

"Görür gününü." Begüm'e döndü. "Hani sen tuzlu kahve demiştin ya Begüm."

"Evet, sen de saçmalama Begüm, ne gerek var öyle saçmalıklara, demiştin."

"Hah. Halt etmişim. Bence gayet iyi bir fikir... Ver şu tuz kavanozunu."

Yeliz kıkırdadı.

"Doğa ya, seni öyle seviyorum ki. Valla bak abimin hakkından bi'sen geliyorsun. Benim intikamlarımı da alırsın di'mi?"

Doğa hain hain bakıp sırıttı.

"Hiç merak etme kuşum. Bundan sonra sana herhangi bir şey yaptığında haberim olsun. İntikamını almak bir zevk olacak."

Yeliz sımsıkı sarıldı Doğa'ya ve Begüm de hemen yanlarına geldi.

"Kıskandım ama ben. Siz gelin görümce böyle sıkı fıkı, oohh vallahi."

Doğa Begüm'ün kolundan tutup çekerken kıkırdadı.

"Gel başımın en tatlı derdi, sen de gel."

O sırada içeri giren Kemal'in alaylı sesiyle ayrıldılar.

"Ohoo... Kızlar gününe çevirdiniz burayı. İçeride bir salon dolusu adam kahve bekliyor."

Üçü de aynı anda çemkirdi.

"Kapa çeneni Kemal."

Kemal olanca şirinliğiyle ellerini havaya kaldırıp kısık sesle dram çevirdi.

"Ah, hayat... Kızlar tarafından sevilmek kadar güzeli yok..."

Kemal'in ardından içeri gelen Yiğit de az önce Kemal'in verdiği tepkiyi verdi.

"N'apıyorsunuz kızım burada?"

Abisine dönen Yeliz hâlâ sırıtıyordu.

"Esas siz n'apıyorsunuz burada abicim? Kahve yapımına yardıma mı geldiniz?"

Yiğit panikle elini kaldırdı.

"Ne, ben mi? Hayatta işim olmaz. Sadece bizi kovdular oradan."

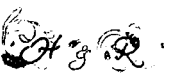
"Nasıl yani?" diye soran Begüm'e cevap verirken masada duran kurabiyelerden de ağzına tıkmayı ihmal etmedi.

"Asuman Teyze Kemal'e, annem de bana kaşları ve gözleri eşliğinde emir verdi." Sesini annelerini sesine benzetip devam etti. "Burada işiniz yok, defolun."

Kızlar Yiğit'in bu şebekliğine gülerken Kemal de kurabiye avından sonra Yiğit'in sözüne devam etti.

"Bizim de canımıza minnet zaten." İkinci kurabiyeye göz koyarken Begüm'e göz kırptı. "Begüm, fal bakacak mısın kız bize?"

"Kemal senin fallık değil hocalık işin var bence," diye kapağı yapıştıran Begüm'ün sözüne Kemal hariç hepsi kahkahayı bastı.

Kahveleri yapan Doğa, Yağız'ın fincanını ayrı koyabilmişti. Ne de olsa bol şekerliydi öyle değil mi? Hain bir şekilde sırıtıp salona geçti.

Kahveleri verip yerine oturan Doğa pür dikkat Yağız'ı izliyordu. Tam dudaklarına fincanı götürüyordu ki Doğa içinden mırıldandı. "Ah evet, şimdi sevgilim..." Ama bu hevesi yarım kalmıştı. Yağız Tolga'nın söylediği bir sözle kahveyi indirdi. Doğa tuttuğu nefesi sesli şekilde dışarı verdi. Tolga'ya cevabını verip tekrar önüne dönen Yağız, Doğa'nın tatmin bekleyen bakışlarından habersiz fincanı dudaklarına götürüp büyük bir yudum aldı. Yağız kahveyi ağzında tutarken Doğa'da nefesini tutuyordu. Bir anlık sessizlikten sonra Yağız'ın öksürük ile yutma çabaları birbirine karıştı. Gözlerinden bile yaş gelmişti.

Doğa tüm masumluğu ile Yağız'a bakarken salonda Arda dahil herkes kahkahaya boğulmuştu. Bora Bey'in kahkahasına başını çeviren Doğa, adamın kendine göz kırptığını görünce daha bir keyiflendi. Sahte bir panikle Yağız'a sordu.

"Helal hayatım. Şekeri çok mu fazla oldu?"

Yağız iyice kıstığı ve intikamını alacağını belli eden bakışlarıyla Doğa'nın içini eritirken soğukkanlılıkla cevap vermeye çalıştı.

"Yok, gayet iyi... Hatta keşke biraz daha fazla olsaymış şekeri..."

"Bir dahakine daha fazla koyarım ben de."

Doğa'nın yüzüne bakıp, hafifçe başını sallayan Yağız tıslar gibi son bol şekerli kahveye son noktayı koydu.

"Benim için büyük zevk olur hayatım."

Doğa bu gizli tehdidi anlayıp kalbini hoplatan aşkla adama bakarken, Yağız'ın da ilk şoku attıktan sonra kahveyi bir dikişte içmesini izledi. Bunun acısı çıkacaktı. Kesin ve net.

O sırada salon kapısının dışında başka bir cümbüş vardı.

"Yeliz, n'apıyorsun sen kızım burada? Tuvalet soldaki kapı..."

Yeliz Kemal'i itip kulağını salon kapısına dayamaya devam etti.

"Offf, Kemal ya, kapa çeneni. Bi'sus."

"Kızım kapı dinliyorsun, farkında mısın?"

Kemal'e öfkeli bakan Yeliz pufladı.

"Hüfff... Biliyoruz herhalde ne yaptığımızı. Ne yapayım mera..." Demeye kalmadan Kemal Yeliz'i kolunun altına sıkıştırıp mutfağa doğru çekiştirmeye başladı. Yeliz bir isyan, bir bağırtı... "Heeyyy... N'apıyorsun ya? Bırak sana beni odun... Ya, oğlum indir beni. Ya, kaçırıyorum tüm olayı Kemal... Dangalak."

Mutfağa fırlatılan Yeliz sinirle Kemal'in homurdanmasını dinledi.

"Şu kadınların normal davrandığını ben ne zaman göreceğim acaba?"

Elleri belinde Yeliz, Yiğit ve Begüm'ün kahkahasına aldırmadan çemkirdi.

"Ha, sen çok normalsin yani? Bana bak, zaten iki abim

var, sen üçüncüsü olma. Valla sana kız ayarlamam, kalırsın böyle sap gibi."

Kemal sandalyeye çökerken Yiğit'e acır gibi baktı. Sonra Yeliz'e dönüp ağabey edasıyla sıkkın bir sesle cevap verdi.

"Kızım senin gibi bir cadıyla zaten başım dertte. Hazır Yağız'a satmışken, onun yerini doldurmana hevesli değilim."

Yiğit bu isyana sırıtırken Yeliz'den de bir dirsek darbesi yedi.

"Sırıtacağına kardeşini savunsana... Kardeşim merak etmiş, kız isteme nasıl diye öğrenmek istemiş desene. Ama yok... Sen ancak sırıt. Hain ökkeş..."

Kahveler içilip fincanlar sehpalara bırakıldıktan sonra Bora Bey boğazını temizleyip konuşmaya başladı.

"Efendim, sıra geldi ziyaretimizin güzel sebebine." Doğa'ya baktı ve gülümsedi." Biz Doğa'yı ilk tanıdığımızdan beri çok seviyoruz. Çok talihsiz bir zaman yaşasak da bu sevgisizliğimizden oluşan bir şey değildi. Doğa kızım bize ve tabii size de, dünyalar güzeli bir hediye verdi."

Duraklayıp Arda'ya sevgiyle baktıktan sonra dolu dolu gözlerini yeniden Kadir beye çevirerek devam etti.

"Biz Doğa'nın da bizim ailemizin bir üyesi olmasını istiyoruz. Yani kısacası Kadir Bey, biz kızımızı sizden istiyoruz. Allah'ın emri, peygamberi kavliyle kızımız Doğa'yı, oğlumuz Yağız'a verir misiniz?"

Asuman Hanım'ın ve Canan Hanım'ın gözleri dolmuştu. İkisi de birbirlerinin elini sımsıkı tutuyordu. Şim-

di sıra Kadir Bey'deydi. Boğazını temizleyerek söze başladı.

"Önce kızım için düşündüğünüz ve hissettiğiniz bu sahiplenme için teşekkür ederim Bora Bey. Bizim tek istediğimiz Doğa'nın ve Arda'nın mutluluğu. Sanırım bu mutluluk da Yağız oğlumdan geçiyor."

Yağız'a dönüp gülümsedi. Yağız belki de ömründe ilk defa mahcup bir tebessümle karşılık verdi. Kadir Bey devam etti.

"Bu sebeple de bize söyleyecek fazla bir söz düşmüyor. Hadi adet yerini bulsun, verdim gitti."

Bu söz üstüne kapıdan alkış ve ıslıklar gelmeye başladı. Tabii bu ıslıkların alkışların kahramanları mutfaktakilerdi.

"Sizin yüzünüzden sadece, verdim gitti, kısmına yetişebildim işte..."

Araya Yeliz'in isyanı da eklenince alkışlara kahkahalar karıştı.

Tam Doğa ve Yağız her şey bitti diye düşünüp derin bir nefes alırken, Arda kuvvetli ve bir o kadar da yalan olduğu belli olan bir öksürük attı. Doğa gözlerini devirirken diğer herkes gülmeye başladı. Bir tek Yağız çok ciddiydi. Doğa'nın şaşkın bakışlarının arasında yerinden kalktı ve Arda'nın oturduğu koltuğun önüne diz çöktü. Karşısında büyük bir adam varmış gibi tam gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı.

"Şimdi sana söyleyeceklerimi çok iyi dinleyip anlayacağını biliyorum babacım."

Arda son derece ciddi ve bir o kadar da şirin bir ifadeyle başını salladı. Diğerleri de bu sahne karşısında ciddileşmişlerdi. Yağız aynı tonla devam etti.

"Sen benim canımın bir parçasısın. Senin baban ol-

mak bu dünyada sahip olduğum en mükemmel ayrıcalık. Sana hayatımı adıyorum. Kabul ediyor musun?"

Arda'nın cevabını bekleyen Yağız, aldığı olumlu yönde baş sallamayla gülümsedi.

"Ama senden önce sahip olduğum bir ayrıcalığım daha vardı."

Konuşmasının bu kısmında duraklayıp Doğa'ya baktı. Doğa'nın gözleri yaşlarla dolmuştu. İçi yine bu iki erkeğe duyduğu sevgiyle taştı. Yağız'ın duygu dolu sesiyle gözlerini zorlayan bir iki damlayı serbest bıraktı.

"O kişi seni bana hediye eden kişi. Onu hayatımdan çok seviyorum. Onsuz ve sensiz kalabileceğimi düşünmek çok kötü. Ölmek gibi."

Sevdiği kadının gözlerinden bakışlarını çekip tekrar Arda'ya döndü.

"Ve bu zamana kadar ona sen baktın. Benim açtığım her yarayı sen kapattın. Ama şimdi ben varım. Sizin hayatınızda ait olduğum yeri almak istiyorum. Sensiz yapamam. Annen olmadan yapamam. Anneni en çok hak edenin sen olduğunu da biliyorum. İşte bu yüzden can parçam, senden anneni istiyorum. Anneni bana verir misin? Size aitim bundan sonra. Sen de sizin bana ait olmanıza izin verir misin?"

Oğlunun bu sözlerin ne kadarını anladığını bilemeyen Yağız hâlâ koruduğu ve tam içinde hissettiği ciddiyetle oğluna bakarken minik ellerin yanaklarını tutmasıyla gözlerini kapattı.

Arda eğilip babasının yanağına mühür görevini yapan öpücüğünü kondurduktan sonra yaşıtlarından çok daha olgun olduğunu gösteren cevabını verdi.

"Sen gelmeseydin ben anneni hep koyuydum. Ama simdi sen vaysın. Annem ağlaydı önceden ama aytık ağlamıyo. Annem aytık ağlamasın. Sana anneni veyiyoyum ama ben de gelcem. Anlaştık mı?"

Yağız kahkaha atarak sarıldı oğluna.

"Sen, ben ve annen..."

"Sonya da kaydeşim olsun ama tamam mı?"

Yağız keyifle sırıtırken oğlunun kulağına fısıldadı.

"İşte bunun için kesinlikle söz veririm aslanım."

Oğluna sımsıkı sarılıp ayağa kalkan Yağız artık bu kadınla bir ömür geçirmenin zapt edilmez arzusuyla elini cebine atıp yüzük kutusunu çıkardı. Doğa'nın hâlâ gözleri nemli ve donmuş kalmış haline aldırmadan ayağa kaldırdı. Madem bu iş buraya kadar gelmişti, her şey olması gerektiği gibi olacaktı.

Yüzüğü kadının parmağına takarken kulağına fısıldadı.

"Karım olduğun için teşekkür ederim."

Doğa'nın gözleri yüzüğe takılınca gördüğü görüntüyle şaşırıp sevdiği adama döndü. Tek bir pırlanta yerine birbirine birleşmiş üç pırlanta ve etrafında mavi ışıltılar saçan minik taşlarla çevrili şahane bir şeydi. Üç taş sanki mavi bir ışık yayıyor gibiydi. Yağız, Doğa'nın yüzük takılı parmağına bir öpücük kondurup yeniden fısıldadı.

"Sen, ben ve oğlum... Gözlerin bizim yaşam kaynağımız."

Doğa'nın kalbi bu adamın sevgisiyle çağlarken bacaklarına dolanan minicik kollarla bütünleştiklerini hissetti. Yağız Arda'yı kucağına alıp kocaman öptükten sonra salondakilere döndü.

"Artık her şey tamamsa biz gidiyoruz."

Ve tam çıkacaklardı ki Asuman Hanım'ın sözüyle oldukları yerde kaldılar.

"Gelinliğiyle bu evden çıkacağı güne kadar Doğa seninle gelemez delikanlı."

23. BÖLÜM

O Benim

Geçen günlerde Doğa Ankara'daki işlerini toparlayıp, müşterilerini Burak'a devretti. Yağız'ın ısrarı şirkete geri dönmesi yönündeydi ve bu Doğa'nın çok özlediği bir şeydi.

"Doğa artık dayanamıyorum. Lanet olsun kadın, sen bana aitsin. Neden sana dokunamıyor muşum acaba?"

Telefondan gelen oflamaları gülümseyerek dinliyordu Doğa. İsteme gecesinden sonra annesi ve annesine destek veren Begüm'ün sayesinde Doğa ailesinin evine yerleşmişti oğluyla. Bu durum Yağız'ı öylesine delirtmişti ki kaç kere kapıya dayanmış ve kendi evlerinde kalmayıp Doğa'nın başına bekçi olma görevini severek kabul eden ağabeyleri tarafından geri püskürtülmüştü. Bir yandan sevdiği adamı deli gibi özleyen Doğa, diğer yandan adamın bu hallerinden arsızca zevk alıyordu. Yatağına yaslanırken saklamaya çalıştığı keyifle cevap verdi adama.

"Aşkım ama adettendir. Evlenene kadar olmaz."

"Saçmalık. Kızım biz zaten evlenmeden de evli bir çiftin yediği her haltı yedik. Bunun ispatı olarak da bir oğlumuz var. Hani bilmeyenlere göstermek istersin falan... Neden şimdi sevişemiyoruz ve asalak nişanlılar gibi telefonda konuşuyoruz böyle. Ağabeylerin işin suyunu çıkardı ama" diye homurda-

nan Yağız, Doğa'nın sımsıcak bir kahkaha atmasına sebep oldu.

"Ne yapabilirim pardon? Sen seninkilere söz geçirdin de benimkiler mi kaldı? Annemlerin eline bu işi bırakırsak işte böyle olur."

"Bebeğiimmm... 'Aklıma bir fikir geldi, sen şimdi kalkıp kapıyı arala ben de içeri gireyim sessizce, ha ne dersin? "

"Ay, saçmalamasana. Olmaz. Zaten ev kalabalık, yine yaka paça dışarı atılmak mı istiyorsun?"

"Az daha dur. Ben göstereceğim onlara yaka paçayı." Derin bir of çektikten sonra devam etti. *"O zaman telefonda seks yapalım. Valla bence harika bir fikir..."*

Doğa attığı kahkahanın adamın içinde yarattığı infialden habersiz lafını Yağız'ın ağzına tıktı.

"Sapıklaşma hayatım, hem kapatalım hadi. Sabah Canan Annem gelecek ve alışverişe çıkacağız."

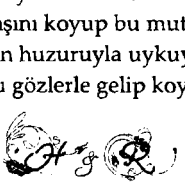
"Ne?! Yine mi?"

"Bir de beni düşün işte, bak neler çekiyorum. Sana göre hava hoş tabii..."

Yağız homurdanarak karşılık verdi...

"Ya, elbette... Ne demezsin, benim için hava hoş tabii. Senin de işine geliyor. Göstereceğim ama ben sana hoş havaları. Az daha sabrediyorum hatun, az daha..."

Doğa yüzünde aşk ve mutlulukla kapattı telefonu. Aşk bu adama öyle güzel yakışmıştı ki... Aslında şimdi fark ediyordu da, Yağız belki de hep aynı Yağız'dı ama şimdi aşkı gün yüzüne çıkınca Doğa o renklerin ne anlama geldiğini daha iyi anlıyordu. Yüzünde keyifli bir gülümsemeyle yastığına başını koyup bu mutluluğu daha fazla arttıracağını bilmenin huzuruyla uykuya daldı. Birazdan oğlu uyku mahmuru gözlerle gelip koynuna girerdi...

Düğün günü gelip çattığında Doğa atlattığı son badirenin sitemini işitiyordu hâlâ. Yengeleri Efsun ve Selma, Doğa'nın ısrarla karşı çıktığı kına gecesini yapamamanın etkisini yaşıyorlardı. Onlara göre kına gecesi olmadan yapılan evlilik yarımdı ve Doğa'nın bu evliliğin daha imzalar atılmadan tam olduğunu kanıtlayacak çok güzel kanıtları vardı. Gülümseyerek yengelerine baktı.

"Kızlar... Hepinizi seviyorum ve dikkat ediyorsanız sizi takmıyorum. Hadi artık, bu iş de bitsin ve ben kocama kavuşayım."

Selma kıkırdayarak kapıya giderken ağzının içinden Efsun'a fısıldadı.

"Kudurdu demiştim sana Efsun."

"Duydum Selma!!!"

Doğa'nın kahkaha arasındaki çemkirmesine kıç sallayarak cevap veren Selma, Efsun'u da çekiştirerek odadan çıktı. Daha kapı kapanmadan boğaz temizleme sesi duyan Doğa arkasını döndüğünde babası ile göz göze geldi.

"Babam..."

Kadir Bey ağır adımlarla kızının odasına girip kollarını açtığında Doğa mutlu bir hüznün etkisiyle hıçkırarak babasının kollarına koştu. Bir süre baba kız sarılıp birbirlerinin kokusunu içine çektikten sonra Kadir Bey hafif geri çekildi. Kendi gözlerine benzeyen mavi gözlerin içine gülümseyerek baktı.

"Çok güzel olmuşsun prensesim."

"Sen de çok yakışıklı olmuşsun ilk aşkım."

Kadir Bey gözlerine hücum eden yaşlara aldırmadan konuşmaya başladı.

"Zaten uzun zamandır bizden uzaktın ama bu şekilde evden çıkıyor olman baba yüreğime huzurlu bir burukluk bırakıyor."

"Baba..."

Kadir Bey elini kızının yanağına koyarak sözünü kesti.

"Kesme sözümü. Ben sana el bebek gül bebek baktım. Saçının teline zarar vereni yok etmek istedim ama şimdi sana en büyük acıyı yaşatan adama seni kendi ellerimle vereceğim. Buna razı gelmemdeki tek sebep o acıları yine o adamın saracağını, sardığını bilmek. Ama bil ki eğer günün birinde ihtiyaç duyarsan babanın yanı her zaman senindir."

Doğa ağlamamaya çalışarak sokuldu babasına.

"İhtiyaç duymak mı? Babam, ben senin o yamacına her zaman ihtiyaç duyuyorum, duyarım, duyacağım. Hem biliyor musun?" Gözlerini kaldırıp babasına baktı. "Hâlâ en sevdiğim geceliğim sen kokan tişörtlerin. Sonuncu eskidiği için valizime yenisini koydum. Sarı tişörtünü arama bence..."

Kadir Bey kızını hızla kollarına çekip alnına sımsıcak ve şefkat dolu bir öpücük kondurdu.

"Canımsın benim..." Boğazına gelen düğümü yutkunarak geri iten Kadir Bey kızına bakıp göz kırptı. "Bu arada aşağıda sabırsızlıktan ölmek üzere olan iki adam var."

Doğa gülümseyerek başını önüne eğdi. Kadir Bey'in son öpücüğünden sonra çıkışını izlerken gözlerinden düşen birkaç damla yaşı mutlulukla silip eline telefonunu aldı.

Bir saattir ailesi ile aşağıda olan Yağız, Doğa'nın telefonuna sayısız mesajlar atmış, sonunda yukarı çıkıp o kapıyı kırmakla tehdit etmişti. Üstelik yanında takviye ekip, oğlu ile birlikte. Doğa Yağız'a hazır olduğuna dair mesaj atıp, aynada son bir kendine baktıktan sonra odadan dışarı çıktı. Merdivenlerin başına geldiği an salondan çıkıp merdivenlere koşmak üzere olan Yağız ve oğlunu gördü. Tabii onlar da onu görmüştü.

Olduğu yerde kalan Yağız ne düşüneceğini bile bile-

miyordu. Yanındaki oğlunun, "Annem biy melek olmuş," sözü bile yetersiz kaldı Yağız için.

Yağız konuşamıyordu. Bu kadın her geçen gün nasıl böyle güzelleşebiliyordu? Bir gelinlik bir kadına nasıl bu kadar yakışabilirdi? Yağız bir kat daha âşık oldu o an ve aklından tek bir cümle geçti.

O BENİM.

Doğa da o an aklından bu sözü geçiriyordu. Smokinin içinde olduğundan daha heybetli ve daha yakışıklı gözüken bu adam onundu. Yanında babasının eşi smokin giyen minik adam onundu. Bu aile onundu.

Ne Yağız yukarı çıkıyordu, ne Doğa aşağıya iniyordu. Bir süre birbirlerine bakarken diğer konuklarda salondan çıkmış, Yağız gibi hareketsiz kalarak Doğa'yı izliyorlardı. Üç adam hariç...

Koray, Tolga ve Kemal kalabalığı yararak merdivenlere doğru yürüdüler. Yağız ve Arda'yı geçerek Doğa'nın yanına çıktılar.

Koray Doğa'nın ellerinden tutup alnından öptü. O kocaman adamın sesi ufak bir erkek çocuğu gibi duygulu çıkarak fısıldadı kız kardeşinin kulağına.

"Seninle gurur duyuyorum cimcime..."

Doğa ağabeyinin yanağına bir öpücük kondururken Tolga girdi devreye. Doğa'nın yanağını okşayıp aynı Koray gibi fısıldadı.

"Unutma. Sen hep bizim küçüğümüz olarak kalacaksın."

Tolga'ya gülümsemeye çalışan Doğa, habersizce yanağından akan bir damla yaşı silen Kemal'e döndü. Kemal her zaman bir ağabeyden daha fazlasıydı Doğa için...

"Ne zaman ve nerede istersen bizler senin yanındayız ufaklık."

Üç ağabeyine de teker teker bakan Doğa, "İyi ki be-

nimsiniz," diye fısıldadı. Yanında üç tane heybetli adamla merdivenleri inerken kraliçe gibiydi. Korunan, sarmalanan ve çok sevilen...

Yağız'ın tam önüne geldiklerinde Doğa'nın gözleri Yağız'ın koyu gözleriyle buluştu. Çok şey anlatıyordu bu gözler. Ama elleri birleşmeden önce Koray'ın Yağız'a dönmesiyle adam gözlerini sevdiği kadından çekmek zorunda kaldı. Biliyordu. Bu adamların onun en sıkı dostları olacağını biliyordu ve bunda yanılmadığını da Koray'ın cümleleri kanıtlamıştı.

"Seni bu iki serseriden ayırmıyorum artık Yağız. Kardeşler kervanına hoş geldin. Ama miniğimin canını acıttığını duyarsam, tüm organlarını birbirine sokarım bunu da aklından hiç çıkarma."

Adamın gözlerine çok ciddi bir ifadeyle bakan Yağız, yüzünde tek kas seğirmeden cevap verdi.

"Onun canını acıttığım gün sana ihtiyacım olmadan, bunu zaten ben kendime yaparım Koray."

Aldığı cevaptan mutlu halde diğerlerine dönen Koray, "Seviyorum lan ben bu serseriyi," diyerek ağırlaşan havayı anında yumuşatmıştı.

Nihayet Doğa ile Yağız el ele göz gözeydi ve boşta kalan elleri ise Arda'nın minik avucundaydı.

Doğa aşkla baktı ikisine.

"Siz iki erkeğim de son derece yakışıklı olmuşsunuz. Ben tüm o kızları sizden nasıl uzak tutacağım acaba?"

Yağız biraz aşkla, biraz muzırlıkla baktı sevdiği kadına.

"Senden başka hiç bir kadının yeri yok hayatımda. Oğlum için de bu böyle. En azından annesi kadar delirtici bir kadına rastlayana kadar..."

Bu sözle kıkırdayan Arda sabırsızca yerinde kımıldanırken Doğa ikisine de bakıp fısıldadı.

"Sizi seviyorum..."
Hiç tereddütsüz cevapladı Yağız.
"Seni seviyoruz..."

Düğün ilk önce nikâh töreni ile başlayacaktı. Yapılan anonsla salona giren çift herkesin gözünde peri masallarından fırlamış gibiydiler ve onlara göre gelin çok şanslıydı. Çünkü iki kolunda da son derece yakışıklı birer adam vardı. Arda en az babası kadar mağrur ve ciddi duruşuyla tanıyan, tanımayan herkesin hayranlığını kazanmıştı. Nikâh masasına oturduklarında anne ve babasını yalnız bırakacakken, Yağız'ın bir hamlesiyle kendini babasının kucağında buldu. Bu onu çok mutlu etmiş olacak ki anında babasının yanağından öperek o karizmatik havasında ufak bir delik açtı. Salon keyifle kahkahaya boğulurken Arda yine ciddileşmiş, şahit olarak masaya geçen Samet ve Begüm'ü son derece ev sahibi bir havayla selamlamıştı. Bu manzaraya dayanamayan Doğa gelin asaletini bir köşeye atıp mikrofondan yayılan bir sesle oğlunun yanağına kocaman bir öpücük bırakmıştı. Nikâh memurunun masaya gelmesi de herkesi sessizliğe boğmuştu.

Memur önündeki defteri inceleyip, klasik sorularını sormaya başladı. Önce gelin hanıma isim ve soy ismi soruldu, ardından damat beye geçildi.

Yağız'ın sol bacağında oturan Arda büyük bir ciddiyetle memuru izlerken, Yağız da sağ tarafındaki kadının elini sımsıkı tutmuş, usul usul avucunu okşuyordu.

Sıra gelin ve damada o meşhur soruyu sormaya gelmişti.

"Sayın Doğa Atasoy, kendi rızanız ile bir ömür sürecek

bu birliktelikte Sayın Yağız Efe Korkut'u eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Doğa sevdiği adamın gözlerine bakıp aşkla gülümseyip, aynı aşkla karşılık aldıktan sonra önündeki mikrofona eğilip cevapladı.

"Evet!"

Alkışlar salonu kaplarken Doğa elinin daha bir kuvvetle sıkıldığını hissetti. Nikâh memuru bu sefer Yağız'a döndü.

"Sayın Yağız Efe Korkut, kendi rızanız ile bir ömür sürecek bu birliktelikte Sayın Doğa Atasoy'u eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Yağız tam cevap verecekken Doğa yavaşça Yağız'ın kulağına doğru eğildi ve fısıldadı...

"Hamileyim..."

Yağız o şokla gürledi.

"Ne?!"

Bu cevabı beklemeyen nikâh memuru damada şaşkın şaşkın bakıp sorusunu tekrarladı.

"Sayın Yağız Efe Korkut, kendi rızanız ile bir ömür sürecek bu birliktelikte Sayın Doğa Atasoy'u eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Doğa nikâh memuru soruyu sorarken uslanmaz bir arsızlıkla tekrar Yağız'a sokulmuştu.

"Diyorum ki hamileyim."

Yağız nikâh memurunu dinlemiyordu bile. Hızla Doğa'ya döndü.

"Emin misin?"

Bu soruya Doğa saklamaya çalıştığı kahkahasıyla, baş sallayarak cevap verirken nikâh memuru biraz sinirli bir sesle Yağız'a döndü.

"Beyefendi. Şu anda emin misin, diye sormak için geç kalmış olmuyor musunuz?"

Yağız nikâh memuruna döndü.

"Evet. Geç kaldım ama şimdi haberim oldu. Ne yapabilirim?"

"Nasıl şimdi haberiniz olur? Şaka mı yapıyorsunuz?"

Yağız şok ve şaşkınlığına bir de bu adama duyduğu siniri ekleyip gürledi.

"Yahu kadın söylemezse nasıl haberim olacak?" Doğa'ya dönüp devam etti. " Ve bu şimdi mi söylenir?"

Soruyu kendi üstüne alınan memur eceli gelmiş gibi araya girdi.

"Beyefendi, bu andan başka doğru bir zaman mı var?"

Yağız sinirle Doğa'ya sonra da nikâh memuruna baktı.

"Ne yani, sen de mi biliyordun?"

Doğa artık kahkaha atmaya başlamıştı ama Yağız bunu fark edecek halde değildi. Hele nikâh memuru öfkeyle o son sözü söyleyince...

"Anladığım kadarıyla sizin haricinizde tüm salon bunu biliyor damat bey."

"Ne! Tüm salon mu biliyor?" Doğa'ya öldürecek gibi bakıp gürlemesine devam etti. "Kadın gülüp durma. Tüm salon benim ikinci kez baba olacağımı biliyor ve ben bunu yeni mi öğreniyorum?"

Sonrasında Doğa artık karnını tutarak kahkaha atmaya başlamıştı. Nikâh memuru deliren damada bakıp salona döndü, sonra tekrar anlamaya çalışır gibi manyak olarak gördüğü çifte baktı.

"Siz baba mı oluyorsunuz?"

Yağız iki elini hayretle havaya kaldırıp gürledi...

"Ne biliyim? Oluyor muşum işte ve sen de biliyormuşsun ya..."

Nikâh memuru biraz tırstığı adama bakıp şiddetle itiraz etti...

"Hayır, hayır ben bilmiyordum."

"Lan biliyorum dedin ya..."

"Ben evlenmek istediğinizi biliyorum demiştim..."

Ve sonrasında ortam iyice karışmış, karıştırdığı ortama bakıp keyifle sırıtan Doğa, nikâh memurunun ölmek ister gibi bakışlarına bakmaya dayanamamıştı. İşte bir haber ancak böyle verilirdi. Ama hesaba katmadığı şey, Yağız'ın şoku atlattıktan sonra vereceği tepkiydi.

Arda'yı nikâh masasına oturtan Yağız Doğa'ya döndü.

"Ben. Ben baba oluyorum."

Doğa başını salladı.

"İkinci kez."

Doğa tekrar başını salladı.

"Yani bizim ikinci çocuğumuz olacak?"

Doğa sırıttı... Ve Yağız sapıttı...

"Lan!"

Doğa'yı hızla ayağa kaldırıp kendine çeken Yağız salonu alkışa ve kahkahaya boğacak şekilde öpmeye başlamıştı. Nefesi kesilen Doğa dönen başını durdurmayı bile beceremeden sevdiği adamın dudaklarının arasında eridi. Nikâh memuru ise hâlâ debeleniyordu.

"Gelini öpme kısmına daha var beyefendi, lütfen ayrılır mısınız?"

Yağız dudaklarını kadının ağzından çekmeden fısıldadı...

"Şu adamı biri susturmazsa boğazını sıkıp ben susturacağım."

Nikâhta yaşanan arbededen sonra düğün sorunsuz ama Yağız'ın huysuzluğuyla son derece keyifli devam etmişti. O saatten sonra Doğa'nın attığı her adımda yanında

olan Yağız, kadın sanki kırılacak bir bibloymuş gibi davranmaya başlamıştı. Doğa piste çıkıp oynamaya çalıştıkça, biraz hızlı bir şekilde yürümesi gerektiğinde, Arda'yı kucağına almak için eğildiğinde... Doğa bir tek dans etmekte özgürdü o da slov ve yavaş müzikte.

Düğünün kapanış dansı her zamanki gibi gelin ve damatla yapılmıştı ama bir farkla. Salonu dolduran Zeybek havası Yağız'ı tanıyanları şoka uğratmıştı. Yeliz'in Kemal'e fısıldadığı da bu şokun sebebini çok net açıklıyordu.

"Yağız çok iyi zeybek oynar ama bugüne kadar sadece bir kere görülmüştür oynadığı. Anne ve babamın evlilik yıldönümünde, annemle..."

Doğa'yı elinden tutup sahnenin ortasına getiren Yağız, yavaş hareketlerle papyonu ve ceketi çıkarıp atmıştı. Gömleğinin kollarını kıvıran Yağız, kadının karşısına gelip gözlerinin içine kilitlendikten sonra ağır bir havayla kollarını iki yana açıp, müziğin ritmiyle sevdiği kadının etrafında dönmeye başlamıştı. Doğa da sevdiği adama eşlik edip kollarını kaldırdığında Yağız'ın dudağında oluşan gülümseme öylesine belirsiz ve öylesine Doğa'ya özeldi ki genç kadın kalbinin bir kere daha bu adama aktığını hissetmişti.

Müzik boyunca etrafında dönen adam her hareketiyle Doğa'ya aşkını gösteriyordu. Her hareketiyle Doğa'ya yemin ediyordu. Ömrünü adıyordu. Söz veriyordu... Doğa etrafında dönen adamdan gözlerini bir an bile çekmeden bu yeminlere, bu sözlere karşılık veriyordu.

Müziğin sonu geldiğinde yavaşça ellerini indiren ve karısının yanaklarından tutarak yüzünü kendi yüzüne kaldıran Yağız önce alnına dudaklarını değdirmiş, sonra da fısıldamıştı...

"Karımsın..."

"Aslında balayına gerek yoktu..."

"Sana fikrini sorduğumda söylersin karıcığım. Şu anda sormadığıma göre sus ve uyumana devam et. Yola çıktığımızdan beri dır dır dır..."

Başını arabanın koltuğuna dayamadan önce kocasının göğsüne hafif bir şekilde vuran Doğa homurdandı.

"Evleneli bir gün oldu Yağız. Sinir olduğum koca modeline dönüşme."

Yağız sırıtarak arabasını son virajdan döndürürken geçen sene bu zamanlarda ne halde olduğunu düşünmek bile istemedi. Sadece geleceklerine odaklanarak içinde tüm korkularını ve kızgınlıklarını sakladığı tatil köyünün kapısına doğru sürdü arabasını. Otoparka girip arabayı stop ettirdiğinde bir süre karısını izledi.

Uçakla gelmelerine izin vermemişti. Hamileydi karısı. Belki ikinci kere baba oluyordu ama bu anları ilk defa yaşıyordu. Sabah Doğa'nın midesi bulandığında içinde hissettiği mutluluk tarif edilemezdi. Bir yanı karısına üzülürken, diğer yanı bu anı ne kadar istediğini fısıldıyordu.

Elini karısının yanağına uzattı.

"Yavrum, uyan."

Doğa homurdanıp kendini rahat ettirmeye çalışırken Yağız gülümsedi.

"Koca götün oraya sığmaz bebeğim. Hadi sana bir yatak bulalım."

"Koca götümün altında kal Yağız..."

Yağız kahkaha atıp aradan çıkarken mırıldandı.

"Amin hatunum, amin."

Kapısı açılıp kucağa alındığını hisseden Doğa uyan-

ması gerektiğini biliyordu ama öyle de tatlı geliyordu ki meret...

"Tamam Yağız ya, bırak beni."

"Bırakırsam ayakta uyursun."

Gözlerini açıp sinirle adama baktı.

"Uyutmazsın sen. Yürüyebilirim Yağız, indir beni."

Yağız kadını yere bırakıp bir an bekledikten sonra beline sarılarak otelin girişine doğru yürümeye başladı. Lobiye geldiklerinde görevliye anahtar verip valizlerini aldırtırken resepsiyon görevlisi Selim Yağız'ı karşıladı.

"Yağız Bey, öncelikle tebrik ederim. Hoş geldiniz."

Yağız memnun memnun sırıtıp başını salladı.

"Teşekkür ederiz."

"Efendim, geçen seferki süiti mi istersiniz?"

Yağız ciddi bir ifadeyle Doğa'ya baktığında genç kadın anlayamayan bakışlarla karşılık verdi. Yağız'ın bir anda ciddileşmesi tuhaftı. Doğa'nın gözlerine bakarak görevliyi cevapladı.

"Hayır Selim. Benim süitin anahtarını ver. Artık zamanı geldi."

Doğa şaşkın şaşkın sordu...

"Neyin zamanı geldi?"

"Sabret bebeğim."

Yağız anahtarı alıp kadının elini tutarak lobiden çıktı. Tatil köyünün merkezinden geçtiler. Doğa heyecan ve merakla adamın adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordu. Tatil köyünün merkezinden uzaklaşıp, süitlerden uzak olan tarafa ilerlerken iyice arttı merakı.

"Yağız. Nereye gidiyoruz?"

"Benim özel sığınağıma."

"Geçen sefer reddettiği süite mi?"

Yağız kadına bakmadan başını salladı. Gittikleri yere bakan Doğa kaşlarını çattı.

"Ama buraya süit koymamıştık ki..."

"Sonradan eklendi burası."

Ağaçlık alanın içinden geçtikten sonra karşısına çıkan manzarayla adımlarını durdurdu Doğa. Tatil köyünün sınırına ufak bir süit yapılmıştı. Etrafı yüksek taşlardan yapılan duvarla çevrilmiş, büyük demir bir kapıyla da girişi zor hale getirilmişti. Yağız elindeki anahtarla önce bahçe kapısını açtı. Bahçeye giren Doğa bir an nefesini tuttu. Eski evinin balkonunda bulunan lavanta çiçekleriyle doluydu bahçe. Doğa genç adama şaşkın şekilde baksa da Yağız'ın yüzü hiçbir duygu belirtisi göstermeyecek kadar sakindi. Gözlerini tekrar etrafta dolaştırdı. Elinin Yağız tarafından tutulduğunu hissetti. Adamın yönlendirmesiyle süitin kapısına ilerledi. Kalbi kulaklarında atıyordu resmen. Açılan kapıdan girmeye çekinen Doğa, Yağız'a baktı. Yağız buruk bir gülümseme ile genç kadına karşılık verdi ve kısık sesle mırıldandı.

"Sen yokken seni yaşadığım dünyama hoş geldin."

Cümlesi bittiğinde Doğa'nın cevap vermesine fırsat vermeden kadını içeri yönlendirdi. O andan sonrası Doğa'nın gözyaşlarıyla geçireceği yarım saatin yuvasıydı.

Süitin her yerinde Doğa'dan izler vardı. Eski evinin duvarlarında olan tablolar, Yağız'ın ilk gece uyuya kaldığı koltuk, ilk gece Yağız'ın ona yeşil çay hazırladığı fincan...

Yatak odasına girdiğinde de aynı manzara vardı... Yatakta, Yağız'la ilk seviştikleri an yatakta olan ve Doğa'nın üstüne doladığı çarşaf, Doğa'nın makyaj malzemelerini dizdiği tuvalet masası, giderken almadığı tarağı... Doğa'nın geçmişinde bıraktığı her şey, Yağız'ın sığınağında yaşamaya devam etmiş gibiydi.

Arkasında duran adama dönmek için hareket ettiğinde gözü duvardaki çerçeveye takıldı. Kendi boyunda...

Doğa'nın ilk tanıtım gecesinde çekildiğini tahmin ettiği fotoğrafı...

O fotoğrafta Doğa gülümseyerek bakıyordu objektife. Tam yatağın karşısına denk gelen çerçevenin kenarında duran bir kâğıt... Yağız'ın bir sabah Doğa'ya bıraktığı not...

Saatin alarmını duyamayacak kadar yorulmana sebep olduğum için kendimle gurur duyuyorum. Bebiğim çok güzel uyuyordun ve kıyamadım. Erken toplantım vardı çıkmam gerekiyordu ama sen öğlene kadar izinlisin. Ve not: Gece harikaydı, Sabah inanılmaz... ;)

Doğa tutamadığı yaşlarla adama döndü.

"Burası..."

"Seni bekledik. Bana bıraktığın her şeyle seni bekledik Doğa. Burası seni kendime sakladığım ve umudumu, aklımı kaybetmeme engel olan tek yerdi. Senden sonra burayı yaparken bir kere gittim senin evine. Sana ve bana dair olan ne varsa aldım."

Doğa yutkunarak sordu...

"Neden geçen sefer buraya getirmedin beni?"

"Çünkü erkendi. Çünkü buraya sen bana ait olarak gelmeliydin. Yemin etmiştim. Bu kapıdan gireceksen, bana ait olarak girecektin. Ben burada bana bıraktıklarınla seni yaşarken, meğer sen de benim sana verdiğim muhteşem bir varlıkla beni yaşıyormuşsun..."

Doğa kendini kocasının kollarına bırakırken hıçkırığının arasında fısıldadı.

"Geç kalmak çok kötü..."

Karısının saçlarının kokusunu içine çeken Yağız, ömründe sayılı kere gözünden dökülen yaşa aldırmadan fısıldadı.

"Daha kötüsü hiç gelmemendi Doğa."

Dudaklarını sevdiği adama sunarken mırıldandı...

"Seni seviyorum."

Sevdiği kadının davetini büyük bir aşkla karşılarken cevap verdi...

"Sana tapıyorum."

24. BÖLÜM

Bana olan bağlılığının
ispata ihtiyacı yok.

Doğa eline aldığı künefe tabağıyla çalışma odasına girdi. Kocası bilgisayarın başında, yüzünde hafif bir tebessümle bir şeyler yazıyordu. Koltuğa çökerken ağzındaki lokmayı yutmadan homurdandı.

"Aşkım, ya, işin daha çok sürer mi?"

Yağız dünyaları ayağının altına serebilecek kadar sevdiği karısına baktı. Gördüğü manzara kahkaha atmasına sebep oldu.

"Bebeğim, yine mi künefe?"

"Ne yapayım? Canımın çekmesini durduramıyorum."

Yağız gülümseyerek tekrar ekrana döndü. Gelen maili cevaplarken bir an önce karısını kapıp yatak odasına götürmenin hayallerini kuruyordu.

Gönderen: Yağız Efe Korkut

Alıcı: Dilek Buhari

"Ben de özlüyorum o günleri. Güzel günlerdi."

Yağız maili gönderdikten sonra yerinden kalktı.

"Hey, seksi kadın... Künefenin üstüne bir adet seksi kocaya ne dersin?"

Doğa gözlerinde parlayan muzır ışıltıları kocasının gözlerine bırakırken son lokmasını da ağzına atıp ayağa kalktı.

"Asla hayır demem kocam ama azcık internette dolaşmam lazım. Yarım saat falan."

Doğa'nın bedenine kollarını dolayıp kendine doğru çeken Yağız, karısının ballı dudaklarını büyük bir keyifle tadarken mırıldandı.

"Ne yapacaksın ki? Hadi... Gel."

"Aşkım, ya. Yediklerimi sindirmem lazım hem de bebek isimlerine bakmak istiyorum."

Yağız karısının üstündeki istilasına devam ederken mırıldandı.

"Daha cinsiyet bile belli değil Doğa..."

Doğa bu öpücüklere teslim olmuştu çoktan. Adamın ağzının içinde bir şeyler gevelerken Yağız onu çoktan kapıya doğru sürüklemeye başlamıştı bile. O sırada telefonu çalınca geri çekilip baktı. Yüzünü ekşitip telefonu kulağına götürürken ellerinin altındaki kadının sıyrılmasıyla sırıttı. Yine ucuz kurtulmuştu hatunu ama geçiciydi tabii...

Kocasının ellerinden kurtulan Doğa bilgisayarın başına geçerken arsız arsız gülümsedi. Bu adamın bitmeyen arzusuna tutkundu.

"Sen telefona bak ben de azcık aklıma takılan isimleri araştırayım. Yarım saatçik. Hem bu arada sen de Arda'nın uyuyup uyumadığına bakarsın."

Karısının bu heyecanı Yağız'ın yüzünde keyifli bir gülümseme oluşturmuştu. Balayında geçirdikleri zamanda tüm geçmiş açıklarını kapatmışlar ama hâlâ yetmemişti ikisine de. Oğullarını özlemeselerdi kolay kolay da dönmezlerdi.

Telefondaki Samet'i yarı dinleyip, yarı dinlemeyip konuşmasını kısa kesip oğlunun odasına gitti. O sevimli gözlerin kapanmış olduğunu görünce yumuşacık saçlara bir öpücük kondurup çıktı. En iyisi gidip Doğa'nın başın-

da beklemekti. Böylece mecbur kalıp kalkardı bilgisayarın başından.

Doğa ise bilgisayara düşen bildirimle açtığı sayfayı aşağıya indirmiş, Yağız'ın mail kutusuna gelen bildirimle göz göze gelmişti. Dilek Buhari'den bir mail.

Açıp açmamakta kararsız kalsa da ilk cümleler kanının çekilmesine neden olduğu için rüyada gibi maili açtı. Son yarım saatte yapılan konuşma karşısındaydı ve en son gelen mail ise Doğa'nın zaten hassas olan sinirlerini yıkılma devresine getirmişti.

Gönderen: Dilek Buhari

Alıcı: Yağız Efe Korkut

"O zaman yeniden bir şansımız var demektir değil mi?"

Doğa derin bir nefes çekerek bir önceki mesaja baktı...

Gönderen: Yağız Efe Korkut

Alıcı: Dilek Buhari

"Ben de özlüyorum o günleri. Güzel günlerdi."

Daha önceki mesajlara bakamıyordu bile. Elleri titredi. Nefes almakta öylesine zorlanıyordu ki bir an zaman algısını kaybetti. Kapıdan giren Yağız'ı bile fark edememişti. Gözünü ekrandan alamıyordu. Kocası bu kadınla olan zamanı özlemişti. Üstelik kadın ikinci bir şans istiyordu. Verir miydi Yağız bu şansı?

Yağız karısının beyazlayan yüzünü görünce panikle yanına gitti.

"Doğa, bebeğim iyi misin?"

Omzuna dokunan ele bakan Doğa, bakışlarını Yağız'a çevirdi. Dudaklarını aralayıp, arasından kelimelerini dökerken asla mantıklı düşünemiyordu.

"İkinci bir şans istemiş..."

Yağız hiçbir şey anlamamıştı.

"Kim?"

Doğa gözlerini ekrana çevirip mırıldandı.

"Dilek Buhari." Doğa sesine melodram bir hava verip devam etti. "O zaman yeni bir şansımız olabilir değil mi?"

Yağız'ın derin bir şekilde içini çektiğini duyduğu anda ise girdiği şoktan sıyrılıp ayağa fırladı ve öfkeli sesiyle devam etti.

"Bu şansı da senin onu özlediğinden elde ettiği hakla istemiş. Onunla geçen günleri özlemişsin ya hani..."

Yağız aklını toplamaya çalışıp karısının kollarımdan tutup kendine çekmeye çalıştı.

"Bebeğim, tamamen yanlış anlıyorsun. O sadece üniversiteden bir arkadaş ve ben o günlerden bahsettim. Özledim derken üniversite yıllarından bahsediyordum..."

Doğa silkinerek Yağız'dan kurtulup kapıya doğru birkaç geri adım attı.

"Ah, evet, ya... O da tekrar üniversite için şansımız var mı diye sordu öyle değil mi? Salak mı var senin karşında?"

"Doğa, sonradan pişman olacağın şeyler söyleme."

Doğa gözlerine dolan yaşlara daha fazla öfkelenerek haykırdı.

"Elbette pişman olurum ama söylediklerime değil..."

Doğa'nın sözünü tamamlamasını istemedi Yağız. Pişmanlığın sebebini duymak istemedi. Peri masalı gibi olan hayatlarının saçma sapan bir mail yüzünden bozulacağını görmek sinirlerini tepesine toplamıştı. Bu kadın ona olan aşkını nasıl görmezdi de böyle bir suçlamada bulunurdu... Birkaç dakika öncesinde ona aşkla bakan kadın şu anda nasıl böyle kırgın ve kızgın bakabilirdi?

"Sakın o sözü tamamlama Doğa. Saçma sapan kıskançlıklara girip sakın aptalca şeyler söyleme. Senin için ölüyorum ben kadın..."

"Ölme. Benim için ölme Yağız. Kadının biriyle geçirdiğin günleri özleyip benim için ölme..."

Kapıya doğru yürüyen kadını kolundan tutup kendine çevirdi.

"Bana arkanı dönme. Konuşacağız."

"Bana dokunma! Rahat bırak, yalnız kalmam lazım."

"Yalnız bırakırsam siksinler beni. Delirtme beni Doğa. Büyük bir olay varmış, beni bir kadınla yatakta basmışsın gibi davranma. Hem sen benim maillerimi neden açıyorsun? Bakmasan böyle yanlış da..."

Yağız daha cümlesini tamamlayamadan Doğa bir hışımla adamı itip ellerinden kurtuldu.

"Defol git... Maillerine baktığım içinde özür dilerim."

O hızla odadan çıkan Doğa, Yağız ona yetişemeden merdivenlere ulaştı. Adamın haykırdığını duysa da durmadı. Gözlerinden akan yaşlardan her yer bulanıklaşmıştı ama duramazdı. Hamileydi o kahretsin... Hassastı, duygusaldı. Bu sorunlarla baş edecek gücü yoktu. Arda'ya hamileyken daha büyük travmalar yaşamıştı ama bu bebeğine sığındığı koca bir limanla merhaba demişti. Şimdi o limanın kıyılarına vuran dalgalar Doğa'nın ruhunu örseliyordu... Ve dünyasını.

Attığı son adımın boşluğa düştüğünü hissettiği an neye uğradığını şaşırdı. Bir boşlukta uçuyor gibiydi ve duyduğu son ses Yağız'ın evi sallayan haykırışıydı.

"Doğa!!!"

Gözlerinin önünde yuvarlanan kadını tutmak için olanca gücünü harcayan Yağız avucuna değip geçen saçların boşluğunda sarsıldı. Tutamamıştı. Her basamağı yavaş çekim gibi yuvarlanarak inen kadının arkasından yaralı bir hayvan gibi bağırmaktan başka bir şey gelmiyordu elinden. Bağırmamalıydı karısına. O sinirlendikçe çekip sarılmalıydı. Ona dünyanın sadece onunla döndüğünü göstermeliydi. Haklı çıkmaya çabalamaktansa, karısının varlığına sarılmalıydı. Şimdi onun yüzünden kanı-

sı hareketsiz bir şekilde merdivenlerin dibinde yatıyordu.

Üçer üçer indiği merdivenlerin sonuna gelip karısının başını kucağına çekti.

"Doğam, sevgilim aç gözlerini. Bana bunu yapma Doğa."

Karısından hiç tepki alamayan Yağız panikle telefona sarıldı. Önce ambulansı aradı arkasından yukarda yatan oğlunu hatırladı. Yeliz'in telefonunu ararken titriyordu. Uykulu sesi duyana kadar bir yıl geçmiş gibi geldi Yağız'a.

"Abi? Hayırdır?"

"Yeliz. Doğa düştü. Annemlere çaktırma ve bize gel. Arda'nın yanında kalman lazım..."

Yeliz'in derin bir nefes çektiğini hissettiğinde ağlamak istedi Yağız. Titremesini durduramıyordu.

"Doğa iyi mi?"

"Bilmiyorum Yeliz. Hareket etmiyor."

"Tamam. Bak ben oraya gelene kadar vakit geçer. Begüm size daha yakın. Ben hemen Begüm'ü arayıp size yolluyorum ve sen de hemen hastaneye geç. Ben direkt hastaneye geleceğim. Tamam mı?"

Yağız cevap veremiyordu. Doğa'nın kasılan yüzüyle panikleyip telefonu elinden fırlattı.

"Doğa. Doğa yapma..."

Gözlerinden akan yaşları sinirli hareketle silmeye çalışan Yağız kadını kaldırmaya bile korkuyordu. Ya bir şey olmuşsa? Ya her geçen dakika Doğa'nın aleyhineyse? Ya Doğa'yı kaldırmaya çalışırken ona zarar verirse? Arafta sıkışıp kalmıştı Yağız. Ne kadar zaman geçtiğinin farkında bile değilken kapı zili çaldı. Usulca Doğa'nın kafasını yere bırakıp kapıyı açtı. Begüm'ü kapıda görmesiyle ambulansın sesini duyması bir oldu.

Sonrası büyük bir kara delik gibiydi Yağız için. Doğa'ya yapılan müdahaleyi sis perdesi içinde izledi. Düşüşün

detayları hakkında sorgulanırken kükredi. Hastaneye girerken tüm sağlık ekibini öldürmekle tehdit etti. Karısına bir şey olursa önce bu hastaneyi yakacaktı, arkasından kendini...

Yeliz'in kendisiyle aynı anda hastaneye girdiğini gördü. Açıklama bekleyen kıza hiçbir şey anlatamıyordu bile. Zar zor bir iki kelime dökülmüştü dudaklarmdan ve sürekli duvarı yumruklayarak yanına hiç kimsenin yaklaşmasına izin vermiyordu.

Ağabeyini izleyen Yeliz çaresiz telefonunu çıkardı. Yiğit'i arayıp ses gelmesini bekledi.

"Efendim Yeliz..."

Yeliz telaşlı ve ağlamaklı sesle konuşmaya başladı.

"Abi, biz hastanedeyiz..."

Yiğit'in panikli sesiyle Yeliz daha fazla ağlamak istedi.

"Ne oldu? Kime bir şey oldu? Yeliz konuşsana..."

Zar zor ağzından döküldü kelimeleri...

"Abi, Doğa..."

"Yeliz çıldırtma."

Yiğit'in sesi artık iyice panik dolu çıkıyordu. Yeliz açıklama yaparken bir yandan da karşı duvarın dibine çöken Yağız'dan gözlerini alamıyordu.

"Merdivenlerden yuvarlanmış. Kanaması oldu, şimdi hastanedeyiz. Haber alamadık henüz, doktorlar içerdeler. Yağız abim çok kötü durumda. Abi n'olur gel."

Cümlesinin sonunda hıçkırıklarını tutmayı daha fazla başaramamıştı ve telefonu kapayıp elleriyle yüzünü örttü. Bu gece ne kadar da karanlıktı...

Yağız oturduğu yerden kalkıp koridoru sinirle ve korkuyla arşınlamaya başladı. Onun yüzünden olmuştu her şey. Karısı ve bebeği onun yüzünden acı çekiyordu. Her zaman, her şeyi berbat eden kendisiydi. Önce kendine, sonra da içerden çıkamayan doktorlara küfürleri art arda

sıralıyordu. Her küfründe duvara şiddetli bir yumruk sallıyordu. Acı dahi hissedemiyordu bu yumruklarda.

Yiğit'in aceleci adımlarla kendine doğru geldiğini görmedi. Bir yumruk daha duvara vuracakken engellenmişti ve onu engelleyen şeye ölüm saçan gözlerle baktı. Yiğit'le karşı karşıya gelince kardeşinin soru sormasını bile beklemedi.

"Benim yüzümden. Lanet olsun benim yüzümden içerde can çekişiyor."

Cümlesi bittiği an Yiğit'in avucundaki elini kurtarıp yanlarında duran banka bir tekme atarak kükredi.

Ağabeyinin bu gözü dönmüş haline bakan Yiğit, ciddi anlamda sinir krizi geçirdiğini anlamıştı. Başka çare yoktu. Yağız'ın yakasından tuttuğu gibi kendine çevirdi ve suratına hatırı sayılır bir yumruk çaktı.

"Kendine gel. Sen böyle olursan her şey boka sarar."

Yediği yumrukla sendeleyen Yağız, yeni ayılıyormuş gibi Yiğit'e baktı. Yiğit sanki yumruk atan kendisi değilmiş gibi Yeliz'e doğru dönüp sakin tutmaya çalıştığı sesle sordu.

"Doktorlar konuştu mu?"

"Hayır. İçerdeler hâlâ. Annemlere, kimseye bir şey demedik."

Yeliz hıçkırarak ağlarken Yiğit Yağız'a döndü. Az önce yediği yumruktan dolayı etrafa donuk ve boş gözlerle bakan ağabeyinin ne kadar acı çektiğini anlamamak için aptal olmak gerekiyordu.

"Ne oldu, anlat."

Yağız hâlâ boş bakan gözlerini karşı duvara dikip konuşmaya çalıştı.

"Biz kavga ettik. Ben... Ben biraz üstüne gittim. Saçma bir kıskançlık krizine girmişti ve ben onun hamile olduğunu unuttum."

Yiğit dişlerini sıkarak saçlarında parmaklarını dolaştırdı. Yağız her zamanki gibi tek odak düşünerek hareket etmişti işte... Sıktığı dişlerinin arasından hırladı.

"Aptal adam. Kız zaten duygusal döneminde. Kendinden ödün vermeyeceksin değil mi?" Derin bir nefes çekip devam etti. "Olay ne, peki? Neyi kıskandı?"

Yağız az önce tekmelediği banka çöküp ellerini yüzünde geçirdi. Sonra geri yaslanıp anlatmaya başladı.

"Eskiden tanıdığım bir kadın mail attı bana, ben de ona cevap yazdım. Doğa da bunu gördü ve kriz geçirdi."

"Normal bir mailleşmeye mi kızdı? Kimdi o kadın?"

Yağız'ın bir anlık duraklamasıyla kaşlarını daha fazla çatan Yiğit, gelecek cevaptan hoşlanmayacağını anlamıştı.

"Dilek..."

Ve hoşlanmamıştı da...

"Ha? Şu Dilek. Hani bir ara ulu orta sevişmekten çekinmediğin Dilek."

Öfkesini çıkaracak bir hedef bulmanın hırsıyla Yiğit'e döndü.

"Kahretsin Yiğit, ağzına sıçtırtma. Üstünden kaç seneler geçti."

Yağız'ı iplemeyen Yiğit hâlâ Yağız'ın kopuk kopuk anlattıklarını birleştirmeye çalışıyordu.

"İyi de Doğa bu kadını tanımaz etmez, neye kıskandı ki?"

Yağız kafasını sinirle geriye duvara yaslayıp gözlerini kapattı. Çenesi kasılıyordu. Yağız cevap vermeyince Yiğit ısrarla üstüne gitti.

"Ne yazıyordu mailde Yağız?"

Yağız yanaklarını şişirip derin bir of çektikten sonra dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. Parmaklarını birbirine geçirip iki elini de yumruk yaptı. Konuşurken ses tonundan hiçbir duygu ele vermiyordu.

"Kadın bana, önce görüşmeyeli nasılsın, evlenmişsin falan diye sordu. Sıradan sohbet işte... Sonra Arda'nın resimlerini yolladım. *Sana benziyor çok tatlıymış*, dedi. Ben de teşekkür ettim. Bana sonrasında, beni özlediğini, birlikte olduğumuz günleri özlediğini söyledi. Ben de ona, *ben de özlüyorum o günleri, güzel günlerdi* dedim." Neredeyse medet uman bakışlarını Yiğit'e çevirip kısık sesle devam etti. "Ama sana yemin ederim ben sadece dönem olarak özlüyorum dedim. Neticede üniversitenin en şaşalı dönemindeydik. Onu özlediğimden bahsetmedim. Doğa geldi, o sırada bana da telefon gelince odadan çıktım. Doğa oturmuş benden sonra. Bebek isimlerine bakacaktı, kalkmamı bekliyordu. O esnada mail kutuma bildirim düşünce açmış bakmış."

Yiğit tereddütlü bir sesle "Eeee?"diye sordu.

"Dilek'ten geliyormuş mail."

"Ne demiş?"

"'*O zaman yeniden bir şansımız var demektir değil mi?*', diye yazmış. Doğa bunları okuyunca delirmiş. Ona anlatmaya çalıştım. Özlediğimin o kadın olmadığını gayriihtiyari kullanılmış bir cümle olduğunu anlattım. Ama beni dinlemedi. Ben de, bana gelen maili okumasının yanlış olduğu gibi zırvalarda bulundum. Hırsla odadan çıkıp alt kata inerken ayağı merdivene takıldı ve..."

Yağız daha cümlesini tamamlamadan Doğa'nın bulunduğu odadan çıkan doktoru gördü. Hızla adamın yanına gidip panik ve umutla sordu.

"Karım nasıl doktor bey?"

Doktor güven veren bir ifadeyle gülümseyip telaşlı kocayı sakinleştirmeye çalıştı.

"Telaş etmeyin beyefendi, her şey yolunda. Karımızın ve kızınızın durumunda bir tehlike kalmadı. Ama Doğa Hanım dinlenmeli. "

O an duyduğuyla şok olan Yağız bir süre konuşamamıştı. Yeliz'in ve Yiğit'in birbirlerine sarıldığını bile fark edemeden mırıldandı.

"Kızım... Allahım, bir kızım olacak."

Yağız hiç kimseye bakmadan hızla Doğa'nın kaldığı odaya giderken Yiğit ve Yeliz de derin bir oh çekip sandalyelere çöktüler.

Odanın kapısına gelen Yağız önce derin bir nefes çekip sakinleşmeye çalıştı. Karısı ne derse desin ağzını açıp tek kelime etmeyecekti. Önce o içindekileri kusacak, sonra Yağız onu ikna etmek için her şeyi yapacaktı. Gerekirse Dilek denilen kadını karşısına getirecek ve karısının içini rahatlatacaktı. Onsuz bir dünyanın olabileceğini nasıl düşünebilirdi ki bu kadın.

Yattığı yataktan karanlık pencereye bakan Doğa, bir elini karnının üstüne koymuş, kızına hoş geldin diyordu. Kızı olacaktı. Acaba kocası bunu duyunca ne hissedecekti. Yaşadıkları...

Açılan kapı sesiyle düşüncelerinden sıyrılıp bakışlarını içeri giren adama çevirdi.. Sevdiği adam tamamen bitmiş ve tükenmiş bir şekilde kapıda duruyordu. Doğa o an kendine öyle kızmıştı ki...

Senelerini ayrı geçirmelerine sebep olan şeyi şimdi kendisi yapmıştı. Kocasının sevgisini sorgulamış, kocasına güvenmemişti. Bu adamın onu ne kadar sevdiğini bilmiyor muydu? Biliyordu. Ona her baktığında kalbinde çağlayan aşkın sesinde duyuyordu bu sevgiyi. Tam elini uzatacaktı ki Yağız'ın acılı sesini duydu.

"İstersen kov ama bil ki gitmeyeceğim Doğa."

Nasıl kovardı? Nasıl kovabilirdi? Adam devam etti...

"Sen benim nefes alma kaynağımsın Doğa. Ben sensiz geçen yıllarda kaybettiğim soluğu yine seninle kazandım. Seni aldatabileceğimi..."

Doğa hızla elini kaldırdı.

"Sus Yağız."

Susmak istemiyordu ki adam. Bu yatakta yatan kadını omuzlarından tutup sarsmak istiyordu. Bak ve gör demek istiyordu. Bak ve sana nasıl bağlı olduğumu gör... Bitik bir halde soludu.

"Doğa. Açıklamama izin ver."

Konuşmasına devam edemeden karısının sözleriyle olduğu yerde kaldı. O kendini büyük bir savaşa hazırlarken, karısı ona...

"Sakın bana açıklama getirme. Ne dersen de önemi yok."

Dondu Yağız... Devam etti Doğa...

"Ben çok büyük hata yaptım."

Hata değil demek istedi Yağız... Biz hata değiliz, diye haykırmak istedi. Haykıramadı... Devam etti sözlerine Doğa...

"Bir zamanlar senden beklediğimi ben yapamadım. Sana sorgusuz güvenemedim. Ama biliyorum ki sen beni aldatmazsın. Sen bensiz yapamazsın. Senin bana olan bağlılığının ispata ihtiyacı yok. Senden bunu beklediğim için affet beni. Her dakika gözlerine bakarken gördüğüm güveni, huzuru, sevgiyi bir anlık da olsa görmezlikten geldiğim için beni affet."

Yağız inanamıyordu duyduklarına. Karısı ona koca bir dünya bağışladığını biliyor muydu? İçinde zaten yeterince büyük olan aşkı daha fazla büyüttüğünü biliyor muydu? Devam etti Doğa...

"Seni çok seviyorken, beni çok sevdiğini göz ardı ettiğim için beni affet Yağız."

Yağız zincirlerinden kurtulan ölüm mahkûmu gibi sarıldı Doğa'ya. Karısının kokusunda yakaladığı mutluluğa sığındı. Yüzünün her yerini öperken boğuk çıkan sesiyle yemin etti.

"Sana yemin ederim... Bundan sonra ispat etmek zorunda kalacağım hiçbir olay olmayacak. Sana yemin ederim, bundan sonra senin gözünden benim yüzümden tek damla yaş dökülmeyecek..." Yüzünü karısının boynuna gömerken saçlarında dolanan parmaklarla ruhu yıkandı. Devam etti Yağız...

"Ölüyordum Doğa. Seni öyle yerde yatarken gördüğümde ölüyordum. Her saniye ölüp, diğer saniyede diriliyordum; sonraki saniyede yeniden ölmek için... Asıl sen beni affet. Hassaslığını göremediğim için, sana o boktan sözleri söylediğim için."

Doğa hafifçe gülümseyerek fısıldadı.

"Şşştt... Tamam, geçti. Seni çok seviyorum."

Yağız başını kaldırıp karısına baktı. Yüzündeki rahatlama yerini ciddiyete bırakırken boğazını temizledi.

"Ben de seni çok seviyorum bi'tanem. Sen açıklama istemesen de o maillerde yazanlarm hepsini görmediğin açık. Ben ona senden bahsettim, Arda'nın resmini yollayıp mutluluğumdan bahsettim. Düşünemedim Doğa. Geçmişte kalan saçma gençlik hatasının bu boyuta geleceğini düşünemedim ve onunla bile mutluluğumu paylaşmak istedim. Özlediğim günler tamamen üniversite yıllarıydı ama bu o yıllara dönmek istediğim anlamına gelmiyor. Güzel yaşanmış yıllarm keyifli bir özlemiydi sadece. O kadınla alakası yoktu."

"Biliyorum... Ben hamileliğin etkisiyle aşırı tepki verdim."

Yağız başını sağa sola salladı.

"Asıl ben senin durumunu hiç düşünemedim. Benden şüphe ettiğin gerçeğiyle panikledim. Az kalsın seni ve kızımı kaybedecektim. Aklıma geldikçe..."

Doğa anında bulunduğu duygusallıktan çıkıp Yağız'ın omzuna yumruk atınca adam şaşırdı.

"Ne?"

"Sen biliyorsun... Ahh... Ben sürpriz yapacaktım ama sana."

Yağız anlamayan bakışlarla bakınca Doğa kaşlarını çattı.

"Bakma öyle salak salak. Kızımız olacağını ben söyleyecektim sana."

Kahkaha atan Yağız karısının dudaklarına kapanırken muzır bir sesle fısıldadı.

"Dedikoducu bir doktor tüm sürprizi bozabiliyor."

Sonrasında bir süre sadece aşklarının dudak sesleri duyuldu odada. Yağız geri çekilirken acı dolu sesle mırıldandı.

"Durmazsam, duramayacağım."

"Nefis bir cümle kocam..."

Kıkırdayan karısına bakan Yağız, "Nefis demişken hayatım..." diye devam ederken Doğa'nın yine aklına bir şey gelmişti ve şiddetle Yağız'ı itti.

"Bu arada... Evet, sana güveniyorum ama o kadına sana bir daha ulaşmaması için uyarı yapman lazım. Yoksa yemin ederim onu bulur ağzına sıçarım."

Yağız tekrar kahkaha atarak telefonunu çıkardı. Mail kutusuna girerken Doğa'nın darbelerine rağmen hâlâ sırıtıyordu.

"Sırıtmasana Yağız."

"Sırıtmam Doğa."

Ama sırıtıyordu...

Telefonuna bir şeyler yazıp, son bir dokunuştan sonra karısına döndü. Doğa'nın havaya kalkan kaşları ona sessiz soru yöneltirken telefon ekranını karısının burunun dibine soktu. Doğa ekrana bakıp bir süre bekledikten sonra sırıttı.

"Şimdi oldu işte..."

"Benden uzak dur yoksa karım ağzına sıçar."

25. BÖLÜM

Sana İhtiyacım var Yağız...
Elimi tut.

Yağız yatak odasında bir sağa, bir sola sinirle dönerken homurdanıyordu. Bu kadın onun sonu olacaktı, açık ve net...

"Yahu kadın. Adamın asabını bozmakta üstüne yok. Canın tavuk mu istedi, et mi istedi? Alıp geleyim, yapayım, kusana kadar yedireyim ama bu olmaz."

"Oluuuurrr..."

Yarım saattir söylediği hiçbir şeyi dinlemeyip, koca karnını içine sıkıştırdığı tulumunun askılarını takmaya çalışan kadına bakıp dişlerini sıktı.

"Nesi olur? Mangal partisine gitmesen ne olur? Ailen bunu anlayacaktır."

"Gitmek istiyorum Yağız. Benim canım o bahçede yapılan tavuğu çekti."

Saçlarına doladığı parmaklarını iyice sıkan Yağız, turuna kaldığı yerden devam etti.

"Doktor diyor ki her an doğum olabilir, akşama sabaha bekleyin. Bizim hatun diyor ki yok ben illa gideceğim, annemin bahçesinde, babamın yaptığı tavuğu yiyeceğim. Aslında şunu demek istiyor, öl Yağız, geber Yağız, seni kim takar Yağız..."

Doğa giyinmesini tamamlayıp kocasının karşısına dikilince Yağız durmak zorunda kaldı. Karısının ona bakan pırıl pırıl mavi gözlerinde eriyip biterken inler gibi mırıldandı...

"Yapma bunu hatunum. Kurbanın olayım, yapma. Evde kalalım..."

Kocasının yanaklarını avuçlarının içine alan Doğa parmak ucunda yükselip, koca karnının izin verdiği kadar adama yaklaştı. Dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Ha burada tutmuş sancım, ha orada. Ne farkı var?"

Karısının bedenine kollarını dolayan Yağız huysuz bir çocuk gibi itiraz etti.

"Çok farkı var. Burada gözüm hep üstünde oluyor."

"Sanki başka bir yerde olmuyor. Yağız aylardır gölge gibi peşimdesin."

Karısının boynuna yüzünü gömen Yağız kokusunu içine çekerken fısıldadı.

"Geç kalmak istemiyorum Doğa. Ya bir aksilik olur da bu doğumda da yanında olamazsam?" Başını geri çekip arsız arsız tısladı. "Yemin olsun eğer öyle bir şey olursa bir yıl dolmadan üçüncü çocuğumu doğurmak zorunda kalırsın."

"Saçmalama. Öyle bir şey olmayacak. Hem öyle bir şey olursa da sen gelmeden asla doğurmam."

"Söz ver."

Doğa küçük bir kahkaha atarak cevap verdi.

"Söz koca bebeğim, söz."

Yağız son bir umut ikna edebilir miyim diye düşünürken odaya dalan sırt çantası hazır bir Arda bu umudunu da sona erdirmişti.

"Ben hazıyım millet. Kaydeşim de hazıysa gidelim."

Doğa gözlerini devirip, eliyle karnını göstererek ağzının içinde homurdandı.

"Küçük adam beni resmen kardeşi olarak görüyor. Bu hazmetmesi ağır bir davranış..."

Oğlunu bir hamlede omuzlarına alan Yağız somurtarak kapıdan çıkarken cevabı yapıştırdı.

"Hak ediyorsun ve bu yüzden de hiç acıyamıyorum sana bebeğim."

İki adamın arkasından bakan Doğa gözlerini kısıp hafif öne doğru eğildi.

"Sen hele bir gel kızım, bu iki huysuz adamların hakkından geleceğiz."

İnatçı bir çocuk gibi ayaklarını vura vura yatak odasından çıkan Doğa, dış kapıya gelmeden Yağız ve Arda'ya yetişmiş, bir afra bir tafra onlara omuz atarak geçmişti. Yağız karısının arkasından bakıp sırıtırken bu kadından intikam alacağı günleri iple çektiğini hissetti. Doktorun koyduğu yasak çok sinirini bozuyordu, çok...

Yolculuk boyunca da Doğa'nın tribal halleri devam etti. Yağız bir yandan sırıtmasını saklayıp, diğer yandan da surat asmaya çabaladığı için yanak kasları sızlıyordu. En yakın müttefiki oğlu bile annesinin bu huysuz zamanlarında yanına yaklaşmaması gerektiğini anlamış ama yine de muzırlık yapmaktan geri durmuyordu. Arka koltuktan hafifçe öne eğilip babasının kulağına fısıldadı.

"Baba, annem yine huysuz huysuz suyat asıyo ya hani, yine çok çiykin oluyo di mi?"

Karısına yan gözle bakan Yağız sırıtarak başını salladı.

"Evet, babacım."

"Bu da bizim hoşumuza gidiyoy di mi?"

Yağız'ın sırıtması iyice büyüdü.

"Kesinlikle babacım."

"Çünkü o zamanlay başka kimse annemi beğenemez, sadece biz beğeniyiz di mi?"

"Aynen öyle babacım."

Daha fazla dayanamayan Doğa sinirini sabit tutmaya çalışarak hayatındaki en önemli iki erkeğe döndü.

"Sizi duyabiliyorum. Farkında mısınız?"

Yağız artık kahkaha atmak üzereydi.

"Fazlasıyla hayatım."

Pes etmiş gibi geri yaslandı Doğa.

"Sizinle hiç uğraşamayacağım. Beni kızarmış tavuk hayalimle baş başa bırakın."

"Hay ben o tavuğu..." diyen Yağız arabasını Atasoyların park alanına soktu. Arabadan inip önce oğlunun, sonra karısının kapısını açtı. Tam çok kılıbık olduğunu düşünürken arkasından duyduğu sinir bozucu sesle gözlerini devirdi.

"Oooo... Kılıbık damat da gelmiş. Hoş geldin lan damat."

Yağız Arda'nın çantasını alırken hırladı.

"Bana bak Koray. Hiç havamda değilim, sana dalmam için malzeme çıkarma."

Koray bu tehdidi hiç iplemeden bir kahkaha atıp kız kardeşine sarıldı.

"N'aber yarım dünya?"

"Sen de vur abi, sen de vur. Helal olsun valla."

Didişseler bile Koray'ın kollarının arasına büyük bir sevgiyle sığınan Doğa, yakışıklı surata sulu sulu öpücüğünü bıraktı.

"Yahu yıkadın be bacaksız..."

"Şikâyet eden geri dursun. Doğam, beni yıkayabilirsin abicim."

Tolga'nın sesiyle Koray'ın kollarından çıkan Doğa, aynı sevgiyle Tolga'nın kollarına atıldı. Bir yandan da homurdandı.

"Abi, yaaa, koku gelmiyor. Başlamadı mı babam mangala?"

"Başlayamadı desek daha doğru olur abicim. Yaman mangalı ben yakacağım diye tutturdu ve Selma onu ikna etmeye çalışıyor."

Bu sözü duyan Arda, Koray dayısının kollarının arasından fırladığı gibi bahçenin iç tarafına doğru koşmaya başladı.

"Ben de yakcam, yaaa. Dede beni bekle..."

Minik adamın arkasından gülerek bakarlarken Kemal'in gelmesiyle tamamlanmışlardı.

"Vay, vay... Minik annecik, hoş geldin."

"Hoş buldum yakışıklım."

Kemal'e de aynı sevgiyle sarılan Doğa, abisinin kulağına söylediğiyle kıkırdadı.

"Bu boğacık neden etrafa öldürecek gibi bakıyor?"

Yağız'a bir göz atan Doğa fısıldayarak cevap verdi.

"Burada doğuracağım diye korkuyor."

Bu sözü dalga geçerek söylese bile üç ağabey de aynı anda panikledi. Üç kafadan ayrı ses çıkarken, bir kafanın sesi hepsini bastırdı.

"Ne? Kızım doğum bu kadar yakınsa evden ne diye çıkıyorsun?"

Koray'ın sözüyle iyice alevlenen Yağız atağa geçti.

"Hay yaşa. Kırk yılda bir doğru bir şey söyledin."

"Lan madem onaylamıyordun ne aldın geldin kızı?"

Yağız Koray'a öldürecek gibi baktı.

"Söz dinleyen kardeşin varmış gibi konuşmuyor musun, yemin ediyorum suratını dağıtasım geliyor Koray."

"Adam hem kılıbık, hem kardeşime bok atıyor..."

Asuman Hanım'ın sesiyle didişen iki koca adam sus pus oldu.

"Kızımı ayaküstü tutarak ne halt yemeye çalışıyorsunuz beyler?"

"Ay, konuş annem konuş. Bunlara kalsa ben odadan

çıkamayacağım."

Annesinin koluna girip ilerleyen Doğa, Asuman Hanım'ın söylediğiyle gülümsedi.

"Korkuyorlar bebeğim. Arda'yı tek başına doğurmuş olmanın acısını henüz hiç birimiz üstümüzden atamadık."

"Biliyorum annem. Ama bu korkularını nasıl gidereceğimi dokuz aydır bulamadım."

Anne kız çardağa doğru ilerlerken arkadan yürüyen adamlar hâlâ didişmeye devam ediyordu. Sandalyesine oturan Doğa bu manzarayı keyifle izledi. Burada bulunan tüm erkekler onun canıydı ve ne kadar şanslı olduğunun bir kere daha farkına varmıştı.

Yağız aylar süren korumacılığıyla canından bezdirse de Doğa onun korkularını öyle iyi anlıyordu ki... Yağız ilk defa tüm bu süreci tecrübe ediyordu. Eksik kalan yıllarının yüzünden diğer babalardan daha hassastı. İsim bulma konusunda bile aylarca tartışmışlar, sonunda isim konusunu Arda'ya bırakmışlardı ve Arda da en güzel seçimi yapmıştı.

"Bizim sınıfta biy kız vay, hiç güzel değil çünkü hep suyat asıyo. Eykekley de hiç bakmıyoy ona. Oh, yahat. Adı Melda. Benim kaydeşimin de adı Melda olsun, hep suyat assın. Annem gibi. Sonya ona da hiç eykekley bakmasın. Evet, evet. Adı Melda olsun."

"Bebeğim, sana yolladığım paketi aldın mı?"

Efsun yengesinin sesiyle daldığı keyifli anlardan sıyrılan Doğa yengesine döndü.

"Evet, kuzum ya çok teşekkür ederim. Özellikle çanta setine bayıldım."

"Ay, biz daha çok alacaktık da annem durdurdu. Kız bebekler için çok güzel şeyler var yaaa..."

Doğa tam yengesine büyük bir hevesle kocasının al-

dığı birçok gerekli gereksiz bebek eşyalarından bahsedecekti ki babasının sesiyle gözleri ışıldadı.

"Asuman Hanım, ateş hazır. Etleri getiriver..."

Bu sözle Doğa yerinde duramadan babasının yanına doğru resmen koştu. Ateşin görüntüsü bile midesinde büyük bir infial yaratıyordu.

"Benim aşkım neler neler yaparmış böyle?"

Kadir Bey kızının alnına öpücük koyarken gülümsedi.

"Seni iki kişi olarak mı saysak, ne yapsak?"

Annesinin getirdiği etlere göz diken Doğa yutkunurken, babasına umursamaz bir tonla cevap verdi.

"Ay, babacığım vallahi şu anda soktuğunuz hiçbir lafı hissedecek halde değilim. Tüm aile üstüme gelseniz de tın yani... Aaaa, baba ya, şu baharatlıları pişir önce."

Kadir Bey etleri dizerken ortalığa seslendi.

"Şu oburu başımdan alın yoksa size hiçbir şey kalmayacak."

Doğa omuzlarını silkerek barbekünün yanına bir tabure çekip pişen etleri izlemeye koyulmuştu bile. Doğa'nın bu haline minik oğlu dahi büyük bir olgunlukla bakıp anlayışlı bir şekilde tebessüm etti.

Yağız uzaktan izlediği eşinin ışıl ışıl parlayan gözlerine bakarken gülümsediğinin farkında değildi. Bu geçen aylarda Yağız, Arda'ya hamileliğinde olamadığı her anın açığını kapatmaya çalışmıştı. Bir yandan minik bir adama babalık yapıp, diğer yandan minicik prensesine birkaç yıl yetecek kıyafetleri alırken keyfine diyecek yoktu. O ruhsuz adamı eskiden bilenler, şimdiki adamın karşısında hayretler içinde kalıyordu. Şimdiki Yağız ailesi için can verecek, onların saçma zarar gelse dünyayı yakacak bir adamdı. En büyük keyfi akşamları oğlunu kendi elleriyle yatağa sokmak, sonra da karısının ısıttığı o sıcacık yatağa girip kadınının sıcağında erimekti. Hiçbir zaman bunlara

doyamayacağını biliyordu ve doyacağım güne lanet olsun, diye her gece kendi kendine ant içiyordu.

İşte tüm bu düşüncelerin arasında olmuştu ne olmuşsa. Etlerin son kıvama geldiğini görüp heyecanla yerinden kalkan karısına içi sızlayarak bakıp, hızlı hareket etme, diye uyaracakken Doğa'nın iki büklüm kaldığını görmüştü. İşte şimdi tüm dünya başına yıkılmıştı. İşte şimdi o güneşin tüm renkleri gitmiş, yerini koyu bir grilik almıştı. Panikle ileri atıldı.

"Doğa! Allahım... Yavrum iyi misin?"

"Yağız... Ahh..."

Doğa kesilen nefesiyle sözünü yarım bıraktı. Önce kramp zannettiği sancının doğum işareti olduğunu anlayacak kadar hatırlıyordu Arda'nın doğum anını. Derin bir solukla devam etti.

"Zaman geldi..."

Kadir Bey, elindeki maşayı fırlatıp kızının koluna girmeye çalışırken ağabeyleri de Doğa'nın başına hücum etmişti. Arda korkuyla annesinin dizlerine yapıştı.

"Annemm..."

"Bir şey yok annem... Kardeşin... Ay..."

Sözünü devam edemeden Arda hıçkırdı.

"İstemiyoyum kaydeş. Canını acıtıyo senin, istemiyoyum."

Yağız panikle oğlunu kollarının arasına alırken Doğa oğluna doğru zorla eğilip gülümsemeye çalıştı.

"Annecim. Kardeşin benim canımı en fazla sen doğarken yaktığın kadar yakacak ve inan bana... Bu... Hiç önemli bir acı değil... Şimdi..." Yutkunarak devam etti. "Şimdi sen Selma yengen ve Yaman'la içeri geç olur mu? Biz..."

Karısının daha fazla konuşamayacağını anlayan Yağız sakin kalmaya çalışarak Arda'ya döndü.

"Babacım. Sen kocaman bir adamsın ve biz hastaneye gidip kardeşinle dönene kadar da koca bir adam gibi bekleyeceksin."

Arda dolu dolu gözlerini kırpıştırırken mırıldandı.

"Peki, sonya ağlayabiliy miyim? Yani siz kaydeşimle geldikten sonya..."

Yağız gülümsemeye çalıştı.

"Eğer istiyorsan evet babacım. O zaman ağlayabilirsin."

"Annaştık o zaman."

Annesinin yanağından öpüp yengesinin peşine takıldı. Sonrası bir kaos olmuştu.

Adamlar dört koldan ortada dönmeye başlamışlardı ve herkes sinirini birbirinden çıkarıyordu. İlk önce kimin arabasıyla gideceklerinin kavgası yapıldı. Koray homurdandı.

"Benim arabamla gideceğiz elbette. Arkası daha geniş... Doğa rahatça uzanır."

Yağız asla buna müsaade edecek gibi değildi.

"Benim arabam varken neden senin araban?"

"Lan oğlum, sende araba kullanacak hal mi var?"

Kemal devreye girdi.

"Abi, sende de hal yok. Sen bu sinirle tüm trafiğin ağzına sıçarsın. Benim arabayla gidelim."

"Az daha ısrar et senin ağzına sıçacam lan hergele. Konu kapandı benim arabayla gidiyoruz."

Son noktayı koymak ister gibi araya giren Tolga, "Senin araba yüksek. Kız nasıl kaldırsın bacağını. Benim araba hem geniş, hem alçak. Ben götürüyorum, konu kapandı," diyerek Koray'dan nasibini alanlar kervanına katılmıştı.

Sonuç olarak dört deli fişek adam Tolga'nın arabada karar kılıp, kalanların Koray'ın arabasında gitmesi konu-

sunda anlaşınca bu sefer de hastaneye gidilecek yol üstünden tartışma başlamıştı.

"Ben biliyordum abi. Gelmeyelim dedim. Bizim evden hastaneye en çabuk gidilecek güzergâhı tam beş kere deneyip bulmuştum ben. Buradan nasıl gideceğiz?"

"Lan bak şimdi dalacam ha sana... Biz de biliyoruz herhalde kestirme yolları."

"Koray, sen kestirme yol bulacağım diye zaman kaybedebiliriz. Arabada mı doğrusun karım?"

Koray sıktığı dişlerine sıktığı yumruklarını da ekleyip Yağız'ın yakasına yapıştı.

"En az senin kadar düşünüyoruz Doğa'yı. Riske atmayacağımı bilmiyor musun? Beni takip edeceksiniz." Tolga'ya döndü, "Duydun mu Tolga?"

"Duydum abi. Böğürmene gerek yok."

Kemal bir telaş arabalara doğru yürürken homurdandı.

"Yürüyün o zaman. Vakit kaybetmeyelim."

Yağız da büyük bir telaşla arabalara doğru giderken bir anda durdu. Kemal'e döndü.

"Lan biz nereye gidiyoruz?"

"Oğlum salak mısın? Doğuma gidiyoruz işte."

"İyi de birader, Doğa olmadan mı gidiyoruz?"

Kemal anında olduğu yerden kalıp ,"Hassiktir lan..." diye bağırınca dört adam oldukları yerde kalmış, önce birbirlerine, sonra etraflarına bakmışlardı. Ve arkalarını döndüklerinde gördükleri manzara izlenmeye değerdi.

Masanın başına oturan Doğa, bir elinde tavuk, diğer elinde ayran, ağzı yağ içinde tıkınıyordu. Yüzünden ara ara çektiği sancı görünse de yemekten vazgeçmeyerek onu şaşkınlıkla izleyen anne ve babasına gülümsemeye çalıştı.

"Bakmayın öyle... Valla doğuramazdım yemeseydim. Hem daha şiddetli ağrılar başlamadı..."

Yağız birkaç kere kafasını silkeleyip kendine gelmeye

çalıştı. Yok hayır... Gelemiyordu. Kükreyerek Doğa'nın yanına gitti.

"Kadın sen beni öldürecek misin? Başlayacağım şimdi tavuğuna..."

"Bağırma lan kardeşime..."

Yağız sinirle arkasını döndü...

"Bana bak Koray bi siktir git valla hırsımı senden alırım."

Aynı sinirle Doğa'ya dönüp tam bağıracaktı ki o muhteşem zeki karısının duygu sömürüsü yapan bakışlarıyla karşılaştı.

"Ama aç aç mı gitseydim? Hem siz dört salak... Karar verip, anlaşana kadar ben dört kanadı mideme indirdim..."

"Gel buraya pasaklı obur..." Yağız karısını kendine doğru çekip son lokmayı da kendi elleriyle karısma yedirirken mırıldandı. "Ecelim olacaksın kadın..."

Aldığı karşılık tüm işkencelere değerdi.

Yağlı dudaklarla öpülmek ve o duymaktan bıkmayacağı cümle...

"Ben de seni çok seviyorum..." ve ardından gelen haykırış."Aahhh... Kahretsin, bu kötüydü..."

Doğa ağzındaki lokmayı zorla yutup kasılırken Yağız'm dünyası yeniden kararda. Olmayacaktı. Doğuramayacaktı ve her şey bitecekti... Zaman duracaktı, dünya yanacaktı...

"Adam salak salak bakma... Ağhhh..."

Yağız omzuna yediği darbeyle kendine gelip Doğa'yı tek hamlede kucağına aldı.

"Tolga, aç arabayı..."

Doğa tam arabaya doğru giderken şiddetle bağırmaya başladı.

"Ay, eve gitmeliyiz. Valiz evde kaldı..."

"Lanet olsun..."

Yağız Doğa'yı Tolga'nın arabasına itina ile yerleştirdikten sonra cebinden çıkardığı anahtarı Kemal'e fırlatıp seslendi.

"Kemal, sen benim arabayla gel. Bagajında valiz var."

Duyduğuyla rahatlayan Doğa iki sancı arasında kocasının dudaklarına yapıştı.

"Ah, her derde derman bebeğim benim... Mmmm... Yağız doğuruyorum..."

"Fark ettim bi'tanem," diyen Yağız karısının yanına yerleşirken gürledi. "Tolga! Lan bin şu arabaya."

Yağız yaşadığı panikle arabaya çoktan binmiş olan Tolga'yı görmemişti bile. Koray karısıyla birlikte önde, Kemal de anne ve babasıyla birlikte Tolga'nın arabasının arkasında yola çıktılar. Yol boyunca Doğa'nın her inlemeleri Yağız'ın ciğerine battı. Karısına sımsıkı sarılıp teselli etmeye çalışan Yağız, tek başına oğlunu doğuran kadını aklına getirmemeye çalışıyordu ama nereye kadar...

Aceleyle alındıkları doğumhanede teslim oldu düşüncelerine. Karısının tek başına bu acıları çektiği zamanlarda, o nerede ve ne halde olduğunu düşündükçe kendinden nefret etti. Gözlerinden akan yaşların farkında değilken, dişlerini sıkıp karısına bir şey belli etmemeye çalışıyordu ama onun zeki karısı yine kocasının göz bebeğinden her şeyi anlamıştı. Sancısının arasından inler gibi fısıldadı...

"O zamanda da sen benimleydin... Yanımdaydın... İçimdeydin ve içimden yeniden doğmak üzere son sancılarını yaşatıyordun bana... Sakın aşkım. Asla geçmişe dönme ve bana odaklan. Sana ihtiyacım var Yağız... Elimi tut."

Ve onlar için daha fazla perçinlenen ilişkilerinin doğum sancıları başlamıştı. İki ayrı yarımdan bir bütünü oluşturuyorlardı.

Kadının attığı her çığlıkta elindeki tutuş daha fazla sıklaşıyor, kulağına daha bir kuvvetli haykırıyordu sevdiği adam...

"Buradayım bebeğim, korkma, birlikte atlatacağız."

Kocasının derbeder ve korkan hallerini, o sancıların arasında gören kadın terli avucunu uzatıp yorgun adamın yanağını okşadı. Bir mucizeyi birlikte yaşıyorlardı.

"Buradasın, benimlesin. Seninleyim. Daima. Korkma. Sadece ellerimi tut."

Sonra son bir ıkınma, son bir çığlık, adamın sömürürcesine içine çektiği amonyak kokulu hava ve beklenen an...

Kuvvetli bir çığlık doldurmuştu doğumhaneyi. Minicik bir kızın havayı yumruklayan ellerini, ayaklarını izlediler nemli gözlerle. Yağız karısının terli saçlarını okşarken gözlerini kızından alamıyordu ve Doğa kocasının parmaklarını sıkmayı hâlâ bırakmamıştı kızını izlerken.

Karısının dudaklarına eğildi Yağız. O güne kadar öpmediği bir şekilde, o güne kadar vermeyi beceremediği aşkla öptü karısını. Soluk arasında...

"Sensiz cennet yok. Sizsiz dünya yok. Yeniden hoş geldin bana..."

26. BÖLÜM

Seni sevmemi sağladığı için
teşekkür ederim kalbine.

Doğa elindeki kitabı büyük bir dikkatle okuyordu. Bir yanı hüzün, diğer yanı kahkaha doluydu bu kitabın. 1955 yıllarında Trabzon'da geçen bir hikâyeydi. Gözü pek, gözü kara bir Karadeniz kızının çocuk yaşta kapıldığı aşkına ulaşma çabalarını öyle gerçek anlatmıştı ki yazar **Nehir Erdem**, Doğa o yaylalarda dolaştığı hissine kapılıyordu her sayfayı çevirdiğinde. Hele bir **Deli Fişek** Karadeniz delikanlısı vardı ki korksa mı, kızsa mı, sevse mi bilemiyordu insan.

"Sen şimdi bana yok dedun he mi? Sen şimdi benimle evlenmiyosun öyle mi? Kızum var ya kapına her dayanan görücünün evini yakarum, sana her laf atan hergelenun ağzına sıçarum. Benimle oyun oynama Rabia. Seni dağa kaldurur, düğunsuz, derneksuz karım ederum."

Ellerini önündeki peştamala silen Rabia, içinde kaynayan aşkı görmezden gelerek Memet'in tam gözlerinin içine baktı.

"Hiç bi sikum edemezsun Memet."

Doğa kahkaha atarken sesini kısık tutmaya çalışıyordu. Şu kitaptaki kızın yarısı kadar şeytan olsa tüm dünyayı ayağının altında sallardı kesin. Kitabı kapatıp komodinin üstüne bırakırken kapı açıldı. İçeri giren adamın

gözlerinde gördüğü ateşle bir an titreyen Doğa kendini muhteşem bir gecenin beklediğini fark etti. Yağız daha kapının önünde soyunmaya başlamıştı.

"Kızının sorularından ruhumu teslim edecektim. Oğlunun ilk aşk acısını dinlemek de ruhumu kararttı. İkisine aynı anda laf yetiştirmeye çabalamak ise tam bir işkenceydi. Ve sen burada, o seksi kıçını yatağa devirmiş keyif çatıyorsun öyle mi hatun?"

Doğa son derece masum ve suçsuz bir havayla gözlerini kırpıştırdı.

"Ama ne yapabilirim ki aşkım, seni istiyorlar..."

Çoktan karısının üstüne çıkıp dudaklarına gömülen Yağız boğuk bir sesle fısıldadı.

"Ben de seni istiyorum. Hemen şimdi, şu anda..."

Dudakları, tenleri ve her şeyden önemlisi ruhları, hiç bıkmayacak yeminleri için yeniden birleşirken, ayrı geçirilen yılların acısını yine ve yeniden çıkarmak için can atıyorlardı. Tutkuyla sarmalanan bedenleri, aşkın ve sevginin koruyucu kalkanı içinde daha bir coşkulu, daha bir vazgeçilmez zevkle sarsılıyordu.

Birbirlerine karışan her ter damlasında, bir diğerinin emeğinin olduğunu bilmek yorgun nefeslerin en büyük teşekkürü oluyordu.

"Seni sevmemi sağladığı için teşekkür ederim kalbine."

Sol yanına koyulan minik ele bakan Yağız dudaklarında piç ve arsız bir ifadeyle sırıtıp karısını yeniden altına çekerken fısıldadı.

"Yaklaşık on beş saniye sonra dudaklarımda eriyeceği için teşekkür ederim taptığım ağzına."

SON

HUYSUZ VE RUHSUZ

BU KİTABA BENDEN ÇOK EMEĞİ GEÇENLER...

Her nazımı, kaprisimi aşkla çeken nefesdaşım...
Mitat Bodur.

Can parçalarım, evlatlarım...
Hanife Bodur, Mehmet Fatih Bodur.

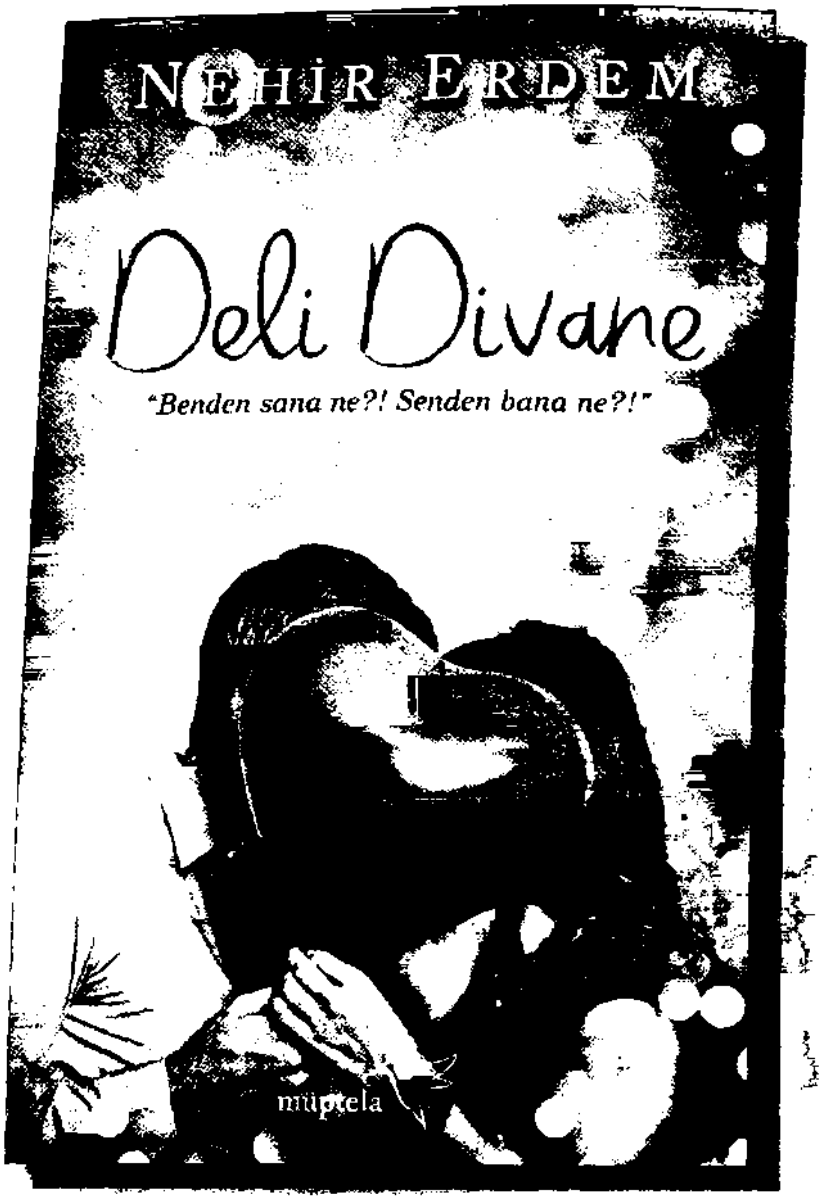
Her anımda yanımdaki varlığını hissettiren
diğer yarım... Nur...

Her harfinde benden çok emeği
ve heyecanı olan can dostum... Esra Baş Yalnız.

Her girdiğim yolda, çevremi
çiçek bahçesine çeviren canlarım... KUZULARIM.

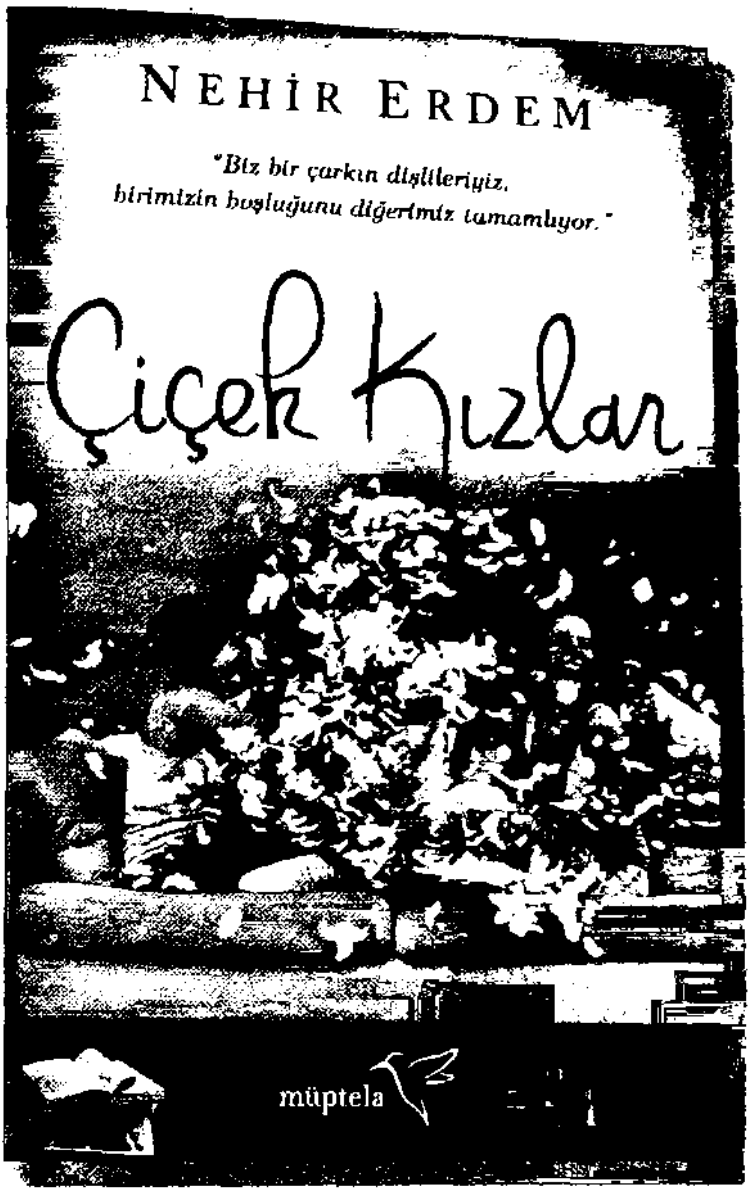
İyi ki varsınız ve hep var olun...

EKSİKLİĞİNİZ BENDEN UZAK OLSUN.

"Susmadığın her an, seni öperek susturacağımı söylemiştim Yeliz! Ve bunu yapmaktan asla çekinmeyeceğimi biliyorsun, aksine bu bir zevk olacak..."

Ve doludizgin giden bir aşk:
Karadeniz kadar hırçın, yaylalar kadar özgür,
İstanbul kadar tutkulu...

"Kendimi kapattığım yerlerin kilidi sensin...
Ailemsin... Dostumsun... Rakibimsin...
Sevdiğimsin... Kalbime sahip çıktığın için
teşekkür ederim aşk!"

İki ayrı nefesten, masumiyetin
ve tutkunun hikâyesi...